

New York Times bestselling author of *River Road*

JOANN ROSS

"An exceptional and emotional trilogy."
—*Romantic Times*

Magnolia Moon

Third in the exciting
Callahan Brothers trilogy

Dưới Ánh Trăng

Joan Ross

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Giới thiệu](#)

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)
- [26.](#)
- [27.](#)
- [28.](#)
- [\[1\]](#)

[\[2\]](#)
[\[3\]](#)
[\[4\]](#)
[\[5\]](#)
[\[6\]](#)
[\[7\]](#)
[\[8\]](#)
[\[9\]](#)
[\[10\]](#)
[\[11\]](#)
[\[12\]](#)
[\[13\]](#)
[\[14\]](#)
[\[15\]](#)
[\[16\]](#)
[\[17\]](#)
[\[18\]](#)
[\[19\]](#)
[\[20\]](#)
[\[21\]](#)

Mục Lục

Giới thiệu

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

26.

27.

28.

Giới thiệu

Cuộc sống hiển hiện trước mắt chúng ta đẹp và nhiều màu sắc. Nhưng để có cuộc sống đó, biết bao con người phải hy sinh và đấu tranh thầm lặng.

Trong cuộc chiến âm thầm giữa dòng đời náo động, có lẽ, họ chẳng được chú ý là bao.

Họ lạnh lùng bao nhiêu với tội phạm, bình tĩnh đến mức tưởng như vô cảm trước tòa án, thì họ cũng nồng nhiệt bấy nhiêu trong tình yêu - khao khát và ham muốn.

Có nhiều điều ta chưa biết về họ. Họ cần sự chia sẻ và cảm thông.

Dưới ánh trăng của Đại lộ Hoa Mộc Lan là cả một thế giới với đầy đủ cung bậc - bạo lực, đam mê, tình yêu, xác thịt, thăng hoa, chớ che...

Hy vọng tác phẩm Dưới Ánh Trăng của Joan Ross qua ngòi bút của hai dịch giả Văn Hòa - Kim Thùy sẽ giúp các bạn hình dung ra thế giới sinh động đó.

1.

New Orleans, Louisiana.

Cô gái tóc vàng thì thảo nói:

- Em thường yêu mền đàn ông có cung Thiên Bình.

- Bây giờ có yêu không? - Nate Callahan cười toe toét, kéo cô ta sát vào mình hơn nữa. Trong cuộc sống, ít có cái gì vui thích hơn việc làm tình với đàn bà đẹp.

- Dĩ nhiên yêu chứ - Cô ta ôm anh, nhấp nháy cặp lông nheo đưa tình mà chỉ người đẹp miền Nam mới có tài như thế - Này, đàn ông có cung Thiên Bình mê hoặc được con chim trên cành và quyến rũ con gái giỏi lắm!

- Đúng như thế, chère[1]! - Anh rót rượu champagne đầy ly thủy tinh cho cô ta - Đây là sự thật, hoàn toàn.

Nate thường thích phụ nữ - Anh thích sự chuyển động của họ, thích mùi vị nơi người họ, thích làn da mềm mại và hai bàn tay liễu yếu đào tơ của họ. Lần đầu tiên anh cuỗm được tờ tạp chí Playboy của người anh cả Finn, anh thích hết các thứ trên thân thể người phụ nữ. May thay là họ cũng thích anh.

Anh đùa nghịch với mái tóc vàng chảy sau gáy cô gái. Mái tóc cô cứng và cộm cộm vì mồ hôi khi họ làm tình, nhưng Nate lại thích, vì hầu hết phụ nữ mà anh hò hẹn đều có mái tóc rất dày.

Tóc dài, ngực lớn và rất thích làm tình.

- Mặt trắng của anh nằm trong cung thứ Bảy - Cô ta vuốt móng tay tô màu hồng san hô dọc theo ngực anh.

- Cung ấy tốt không? - Anh thoa tay lên lưng cô; cô cong người như con mèo lảng mướt được nuông chiều.

Ngoài cửa phòng ngủ của cô ta, mặt trăng tròn đầy hiện lên trên bầu trời lốm đốm sao; trong phòng ngủ, lửa trong lò sưởi nhảy nhót bập bùng và ánh đèn cầy có mùi thơm của hoa dành dành lung linh sáng.

- Dĩ nhiên là tốt. Anh được thần Vệ Nữ chiếu mệnh, vị nữ thần sắc đẹp.

- Hình như chuyện này thích hợp cho em nhiều hơn cho anh, cưng à - Anh úp mặt vào nách cô. Giọng anh mỗi khi tán tỉnh đàn bà nghe sền sệt như món xúp - Hình như vì thế mà năm nào em cũng đoạt chiếc vương miện hoa hậu Louisiana.

- Em chỉ được một lần đầu thôi - Cô bĩu môi đáp lại.

- Chính thức một lần. Nhưng mọi người trong bang đều biết các giám khảo có mắt như mù.

- Anh thật dễ thương - Cô cười, giọng cười trầm, sáng khoái.

Trí óc của Nate bắt đầu lơ đãng khi cô ta nói về các ngôi sao, vấn đề mà, nếu anh nói thật lòng, chẳng làm cho anh quan tâm đâu. Anh không bao giờ nghĩ đến các hiện tượng của trăng sao, mãi cho đến buổi chiều anh gặp nhà nữ chiêm tinh tóc vàng, để đưa ra giá cả về việc tân trang lại phòng ngủ của cô.

Mặc dầu anh đến nhà cô ở Garden District trễ 10 phút, nhưng anh gặp cô vừa mới tắm xong; cô hiện ra nơi cửa, luống cuống xin lỗi vì không chuẩn bị, mặt đỏ ửng và thơm mùi hoa nhài. Sau đó, khi Nate nhớ ra tóc cô ta không ướt, anh mới có ý định tấn công cô. Anh rất rõ mưu chước của phụ nữ.

Khi anh đề nghị nói rộng phòng ngủ - gồm có cả việc có chỗ để cho ánh mặt trời chiếu vào giường - Cô đều răm rắp nghe theo lời anh. Cô cho rằng anh là người thông minh, và thuê anh ngay tức khắc.

Giọng cô ta rề rề ngọt như mía của ông nội anh trồng.

- Anh là người thầu khoán đầu tiên nghe tôi nói mà hiểu thông suốt rằng phòng ngủ không phải chỉ là nơi để ngủ thôi - Cô ta rụt rè nhìn anh, cặp lông nheo dài - Nói tóm lại, phòng ngủ là phòng quan trọng nhất trong nhà.

Khi cô ta chạm ngón tay có móng tô màu hồng san hô lên lưng bàn tay của Nate, lòng anh rạo rực, ấm áp và thú vị.

- Anh thật dễ thương. Anh có muốn làm giúp tôi một việc nho nhỏ không?

- Được, chère. Nếu tôi làm được.

Cặp mắt màu xanh lục đa tình nhìn anh tha thiết:

- Ồ, tôi nghĩ anh là người có thể làm việc ấy được.

Cô ta cởi chiếc áo khoác lụa ra, để lộ làn da thơm mùi phấn:

- Tôi muốn xua đuổi hết kỷ niệm của người chồng ghê tởm ra khỏi phòng này - Chiếc áo khoác ngoài rơi xuống tấm thảm sang trọng.

Chuyện ấy xảy ra cách đây đã sáu tháng rồi. Không những Nate đã làm hết sức để xua đuổi kỷ niệm của người chồng cũ của cô ta, mà anh còn tân trang lại căn phòng rất đẹp. Nằm ngửa trên đồng vải trải giường nhàu nhò vì làm tình, Nate nhìn mặt trắng trôi lững lờ như ma quái, anh nghĩ là anh đã đúng khi tạo ra khoảng sáng cho mặt trời rơi vào, và anh tự hỏi tại sao anh không nghĩ đến việc làm như thế ở phòng ngủ của mình.

- Dĩ nhiên Thần Vệ Nữ là Nữ thần của Tình yêu - Chữ tình bùng ra khỏi môi cô, đôi môi tô màu hồng san hô, nghe thật êm ái khiến tâm trí anh quay về với câu chuyện.

- Thế à? - Anh hỏi, giọng dè dặt.

- Đương nhiên. Những người có cung Thiên Bình thường nói làm tình, chứ không gây chiến tranh. Anh chú ý đến phụ nữ từ khi còn nhỏ, anh làm tình rất giỏi, chỉ khi nào thỏa mãn rồi anh mới dừng lại, cho dù làm cả đêm.

- Anh cố gắng - Anh khiêm tốn nói. Cô ta có vẻ đã thỏa mãn, vì nãy giờ cô đã vùng vẫy dưới người anh.

Cô cười, chạm môi vào môi anh.

- Ồ, anh không những thành công thôi, mà anh đã đạt tiêu chuẩn. Những người có cung Thiên Bình còn có ảnh hưởng đến cung của những người hợp tác với mình.

- Có lẽ ngôi sao của em ở chỗ hơi xa một chút rồi, cung à - Anh thoa tấm lưng êm ái của cô ta, ôm hông cô kéo sát vào người mình - Vì anh thích luôn luôn làm việc một mình.

Không phải anh là người không hòa đồng vào xã hội, nhưng anh thích mình làm chủ mình, làm việc khi nào thấy thích, và chơi khi nào muốn.

- Trong những phút vừa qua, anh đâu ở một mình, và hình như anh rất vui sướng.

- Anh thường hưởng thú vui với em, thiên thần à.

- Nếu anh không chơi vui với người khác, thì chắc anh không ứng cử vào chức thị trưởng - Cô lăn người, ngồi để hai chân hai bên người anh - Những người có cung Thiên Bình không những là những con sói cô đơn, anh yêu à. Người đàn ông có cung Thiên Bình cần người hợp tác vĩnh viễn.

Hơi thở của Nate bị nghẹn lại trong phổi.

- Vĩnh viễn à?

Lớn lên ở Nam Louisiana, nơi nước và đất tranh nhau thường xuyên, hầu hết thời gian nước đều thắng, nên anh nghĩ hiếm có cái gì vĩnh viễn. Nhất là sự liên hệ giữa đàn ông và đàn bà.

- Chúng ta đã ở với nhau sáu tháng - Cô ta nói, nhấn mạnh đến mối liên hệ lâu nay mà Nate không quan tâm. Nhưng phần lớn thời giờ, cô bán sách chiêm tinh tại những buổi lễ hội Thời Đại Mới và nói trên truyền hình về vấn đề chiêm tinh ở khắp nơi.

Nate nhắm tính nhanh trong óc, anh nghĩ có thể thời gian họ ở với nhau tổng cộng chừng ba tuần, và hầu hết thời gian ấy họ đều ở trên giường.

Khi thấy anh không trả lời, cô ta nói nhỏ:

- Em suy nghĩ về chuyện chúng mình - Cô lồng mấy ngón tay của mình vào mấy ngón tay của anh, bóp mạnh.

- Về chúng mình à?

- Hôm qua, khi máy bay của em bay trên bầu trời New Mexico cao 30,000 feet, em nghĩ là chúng ta phải cưới nhau thôi.

- *Cưới nhau* à? Chưa bao giờ anh thấy cô ta có ý gì về chuyện lập gia đình. Nate không trả lời ngay.

- Anh không muốn à? - Giọng nói cô ta nguy hiểm rồi, như tia chớp lóe sáng trên vịnh. Cô lặn ra.

Thở dài, Nate ngồi dậy bên cô, thấy các kế hoạch sắp đến trong đêm biến mất.

- Chuyện này không thích hợp cho em, chère à - Nụ cười trên môi anh rất có sức thuyết phục - Nhưng chúng ta đã bằng lòng đến với nhau với tư cách cả hai đều độc thân.

- Vậy thì thôi - Cô vùng dậy khỏi giường, lấy cái áo chemise dưới nền nhà lên - Tình hình thay đổi - Không khí thơm ngát trong phòng biến thành không khí thù hận - Mặt trăng còn là hình ảnh của một người mẹ nữa.

- Thế à? - Nate chụp cái áo chemise bằng vải bông dệt chéo do cô ta ném đến. Lạy Chúa cứu thế, anh cần không khí.

- Phải - Cô ta hếch cằm lên. Cặp mắt nheo lại thành hai cái khe màu lục - Bởi thế mà những người có cung Thiên Bình có tình cảm rất lỏng lẻo như trẻ con.

Thời thơ ấu thơ mộng của anh lâu rồi. Nate muốn chấp nhận lời nói của cô ta. Nhưng năm anh lên 12 tuổi, anh không còn trẻ con, anh nhớ mãi cái ngày thay đổi cuộc đời, đó là ngày thẳng góc say rượu kèm nhèm đã xách súng bắn chết bố anh.

- Nếu tôi không biết rõ hơn, chắc tôi đã mắc phải sai lầm rồi - Anh cúi lượm cái quần jeans trên sàn nhà lát ván thông; một chiếc giày cao cổ của anh bay đến phía anh - Mon Dieu[2], Charlene - Anh cúi đầu xuống tránh chiếc thứ nhất rồi đưa tay hất chiếc thứ hai khi nó sắp đập vào đầu anh.

- Anh có biết tháng nào tôi cũng đưa ra biết bao lời đề nghị rồi không? - Cô ta bước đến phía anh, rồi đâm ngón tay vào ngực trần của anh.

- Tôi đoán là rất nhiều - Chưa bao giờ Nate lâm vào hoàn cảnh khó xử như thế này.

- Anh thừa biết quá nhiều! - Ngực anh đỏ rần vì bị móng tay cô đâm vào, có hình cong lưỡi liềm - Trong hai tuần vừa qua, tôi đã từ chối hai vụ cầu hôn, những người cầu hôn đều rất giàu, giàu hơn anh nhiều, vì tôi đã điên khùng tin rằng chúng ta sẽ lấy nhau.

- Cô rất tuyệt diệu, chère à - Anh nói, vừa nhảy lò cò trên chân này rồi chân khác để lôi cái quần lên - Thông minh, đẹp...

- Và già hơn anh - Cô ta hét to.

- Cô trông chưa quá 25 đâu - Nhờ nhà giải phẫu thẩm mỹ ở Houston mà mặt cô và thân hình cô trẻ được 10 tuổi.

Khi cô ta xông tới anh lần nữa, anh thụt lui và mặc áo vào. Vừa cài nút vừa lấy chùm chìa khoá và cái ví để trên bàn, nhét vào túi.

- 26 là tối đa - Anh định ngồi xuống lại để mang giày, nhưng không dám.

- Callahan, lần này anh không thoát được đâu.

Cái ly champagne bay qua đầu anh, va vào tường bể tan. Cô ta hất mái tóc vàng bồng bềnh ra sau.

- Nếu tôi có thì giờ để nghiên cứu đầy đủ đời tư của anh trước khi thuê anh, chắc tôi sẽ không đời nào để cho anh quyền rũ tôi.

Nate nghĩ rằng không nên liều lĩnh một cách vô bổ, nên anh không nói ra chính cô ta đã để cái áo khoác rơi xuống nền nhà.

- Tôi nhận ra rằng anh là một thằng đểu giả như tên đại bại Peter Pan.

Peter Pan à? - Nate nghiêng răng.

- Tôi sẽ gọi cho cô, chère - Anh ta hứa rồi tránh cái ly thứ hai bay tới. Anh nói tiếp - Vào cuối tháng, khi cô đã bình tĩnh trở lại.

Vị nữ thần báo tử cũng không hét to hơn cô ta. Nate chạy ra khỏi căn phòng ngột ngạt, nhảy xuống cầu thang phía sau hai bậc một lúc. Có cái gì đập mạnh vào bức tường của phòng ngủ, anh hy vọng cô ta không làm hỏng chỗ mới trát hồ.

Nate nhắm mắt nhắm mũi lái xe chạy một mạch về nhà ở trên bờ con lạch Blue Bayou yên lành, cố nghĩ ra một nơi nào có thể cho anh được một buổi vui chơi thoải mái.

- Peter Pan - Anh lẩm bẩm một mình.

Do đâu mà cô ta có ý nghĩ ấy nhỉ?

Mặt trăng tròn đầy sáng hơn bao giờ hết, chiếu xuống hàng bách xù xì trên bờ lạch trông như những bóng ma mờ ảo. Vừa thoát khỏi cô nàng Charlene nổi cơn thịnh nộ. Nate hy vọng sẽ không có cơn bão táp cuồng phong nào ập đến cho anh.

2.

LOS ANGELES.

- Ôi, lạy Chúa, anh chàng to con ấy làm cho cô rạo rực trong người không?

Thám tử Regan Hart chuyên điều tra các vụ giết người ở L.A. nhìn chiếc pano quảng cáo bên Đại lộ Sunset hỏi. Cô đáp:

- Không - Anh ta tóc vàng quá, đẹp trai quá, và ngay cả mái tóc rối bời với chòm râu lởm chởm cũng trông cũng hoàn hảo quá. Regan thích loại đàn ông nào có ích lợi thiết thực cho đời hơn.

- Người đàn bà nào mà không rung động trước hình ảnh của Brad thì đầu óc cần phải xét lại - Vanessa Kante, người đồng sự của Regan nói và thở dài - Đó là chưa nói đến các bộ phận khác trong cơ thể.

- Đầu của tôi và các bộ phận khác trong cơ thể đều tốt đẹp hết, cảm ơn cô - Ít ra Regan cũng nghĩ thế; cô đã chạm trán với vấn đề này nhiều lần rồi - Và nếu cô quên, tôi nhắc cô nhớ là cô đã có chồng rồi. Cô không dành những giây phút rạo rực ấy cho chồng à?

- Tôi có chồng, chứ không phải chết. Một phần lý do khiến tôi lấy Rhasheed là vì anh ấy không quan tâm đến việc tôi thèm khát ai, miễn là về nhà tôi nhào người vào thân hình cao lêu lêu của anh ấy là được - Cô ta nhìn Regan với ánh mắt sành sỏi - Vì cô đã bị thay đổi tính khí, nên tôi tin chắc anh chàng bác sĩ phẫu thuật ở Santa Monica đúng là ông ba láp rồi.

Regan thở mạnh và đáp:

- Có thể ông ta như thế nếu có ngôi sao băng nào rơi xuống Santa Monica và chỉ còn chúng ta là đàn ông và đàn bà duy nhất trên trái đất, tôi có thể làm tình với cô để duy trì giống nòi. Nói thế là đủ rồi.

- Xin lỗi.

Cô nhún vai.

- Tôi không hiểu tại sao tôi để cô ghép tôi với ông ta như thế.

- Vì tôi thấy lâu quá rồi cô không quan tâm đến chuyện làm tình.

- Chuyện ấy không dễ dàng gì. Trước hết là vì chúng ta sống trong lãnh vực của những phụ nữ tuyệt vời, lãnh vực mà bất kỳ phụ nữ nào cũng cần đi hút bớt mỡ.

- Tôi không phải loại cần hút mỡ. Và Rhasheed chỉ thích tôi như thế.

- Đàn ông nào không thích cô? Tôi thấy nhiều kẻ giết người đánh đá nuốt nước bọt khi thấy cô đi vào phòng thẩm vấn - Vanessa mặc áo quần giống như người mẫu, chẳng khác gì Tyra Banks - Vả lại, Rhasheed lớn lên ở Nigeria. Cô đã nói với tôi các anh em trai của anh đều thích phụ nữ có đường cong.

- Đây là anh nói với tôi như thế, hình ảnh cũng có ý nghĩ như vậy. Vấn đề này giống như chuyện người thời kỳ đồ đá đi tìm vợ tốt để duy trì nòi giống. Nhưng Rhasheed cho rằng vấn đề quan trọng là đừng để bị loại ra khỏi giường ngủ.

- Vậy thì tôi thiếu may mắn để có người yêu như người thời kỳ đồ đá rồi. Hormone tăng trưởng của tôi chỉ làm cho tôi cao chứ không làm cho tôi có đường cong. Khi tôi đưa ý kiến với bác sĩ phẫu thuật cấy ghép, thì bác sĩ Bill chỉ thực hiện được công việc ấy thôi.

- Úi dà. Tôi không nhận ra ông ta là con quỷ có miệng lưỡi hùng hồn như thế.

- Nhưng tôi không muốn để ý làm gì. Nếu anh chàng nào sợ đàn bà mang súng đi làm việc, thì họ muốn nghe những chuyện rùng rợn về người chết.

- Bác sĩ Bill là loại người nào?

- Loại đầu. Chúng tôi chỉ ra sàn nhà được hai phút thì ông ta thú nhận ông không thể gần gũi với người phụ nữ nào có khẩu Beretta dưới áo khoác.

Van ngạc nhiên nhìn cô.

- Thực ra cô không mang súng khi đi gặp ai chứ?

- Trong khi tôi đang làm chứng về vụ Sanchez ở tòa án thì có điện thoại gọi tôi, báo cho tôi biết ở đường phố Diamond có tên cướp bị giết trong khi thu thuế mà túy cho bọn Mafia ở Mexico. Cô có đến chỗ ngoại ô ấy mà không mang súng không?

- Dĩ nhiên là phải mang.

- Ngoài ra, trông tôi rất chững chạc. Tôi mặc bộ đồ mà cô bảo tôi mua tuần trước.

Van đã tìm thấy cửa hàng bán đồ ký gởi ở Melrox, cô thấy áo quần ở đây có mẫu mã gần giống áo quần cảnh sát, giá lại rẻ hơn hàng trăm đô - la với giá đặt may, nên cô giới thiệu cho Regan đến mua.

- Thế cô không thể để súng ở trong thùng xe được à? - Người đồng sự hỏi cô.

- Để bị mất như trường hợp của Malloy à? Trời, làm thế là tắc trách.

Mới tháng trước, người thám tử hình sự mới vào nghề, để khẩu súng sau thùng xe vì sợ con lấy chơi. Rủi thay, xe anh ta bị mất trộm, khẩu súng được dùng để đi ăn cướp và kết quả là chủ một tiệm rượu bị bắn trọng thương. Malloy bị đưa ra hội đồng kỷ luật, anh ta vẫn được ở lại làm cảnh sát, nhưng cơ may tiến thân là không bao giờ có. Nếu anh ta bằng lòng ở lại ngành cảnh sát, thì quá lắm anh chỉ được canh gác các tiệm cầm đồ thôi.

Regan nói:

- Chuyện diễn ra thật tức cười. Chúng tôi nhảy chầm chậm, và mỗi lần anh kéo tôi gần hơn, tay anh chạm vào khẩu súng. Đến lần thứ ba thì anh ta tuyên bố đêm vui chơi thế hết. Không những tôi đã làm mất đức tính của anh ta - Đi chơi với người phụ nữ có mang súng có khả năng cô ta bắn bay dái, khiến cho anh ta mất hứng - Nhưng chất thép nơi khẩu Beretta của tôi đã làm cho anh ta nhụt *khí*. Đại loại là như thế.

- Chính vì phong thủy. Theo tư tưởng của Lão Giáo thì mọi vật đều do khí mà tạo nên hay là năng lượng. Đây là cốt lõi của sự sống.

- Còn ở đây tôi cho là chính DNA.

Mưa rơi nặng hạt, Regan mở cho cặp càn gạt nước trên kính chắn gió quay, nó gạt qua gạt lại phát ra tiếng kêu như tiếng móng tay cào trên bảng viết. Sở cảnh sát ở L.A. không bao giờ loại những chiếc xe cà tàng; chúng được giao cho cô. Cái máy sưởi không hoạt động đã sáu tuần rồi. Thời gian đem đi sửa xong thì chắc trời đã ấm, nên cô chẳng cần sửa. Cô buồn rầu tin rằng, chắc sở cảnh sát cũng có ý nghĩ như cô.

- Đây, trên đời này có nhiều chuyện mà chúng ta không hiểu nổi - Van nói - Nếu không phải vì phong thủy thì chắc tôi không có thai được.

Regan nhìn cô ta.

- Cô có thai vì khi cô và Rhasheed đi chơi ở vùng nhiệt đới, hai người làm tình và quên bao cao su giữa thai chứ gì!

- Đúng. Nhưng trước khi chúng tôi đến Kauai, công việc của anh ấy và của tôi quá căng thẳng, chúng tôi đã gặp khó khăn về tình dục - Vì thế mà chúng tôi giữ chỗ ở quán Con Rồng Châu để nghỉ ngơi.

- A đúng rồi, lâu đài tình dục!

- Cô làm như thế đây là nơi có vài trái giường đầy vết dờ gớm ghiếc và nơi tử có để máy truyền hình chiếu những phim khiêu dâm. Quán Con Rồng Châu này được thiết kế xây dựng dựa theo nguyên lý phong thủy để cho chúng có thể sống hòa hợp với thiên nhiên chứ không phải chống lại thiên nhiên, vì vậy quán được xây có lối để cho *khí* được lưu thông khắp nơi. Khi chúng tôi vào ở trong quán này, tất cả mọi chuyện khó khăn của chúng tôi đều bay ra ngoài cửa sổ hết. Có lẽ cũng vì chung sống trong cảnh thư thái ấy mà chúng tôi làm tình suốt cả tuần.

- Cô cứ nói tùy ý - Regan ngạc nhiên khi thấy người đồng sự với mình đi nghỉ ở Hawaii trở về mà còn đi nổi, vì cô ta đã sống rất xa lánh ở đây.

- Tất cả năng lượng trong người Rhasheed hòa hợp với năng lượng trong người tôi sẽ tạo ra một sinh vật mới.

- Hiện tượng này gọi là tinh trùng lợi vào trứng để sinh trưởng và phát triển ở đây.

Ngoại trừ những hiện tượng có chân lý hiển nhiên như mặt trăng tròn đầy, sinh ra những hiện tượng kỳ lạ; và người ta luôn luôn có cảm giác là lạ vào số phận, hay bất cứ cái gì cô không thấy bằng mắt hay sờ bằng mắt.

Sau khi bị một băng nhóm bất lương âm mưu sát hại cô, sở cảnh sát buộc cô đến gặp một nhà tâm lý học, người này đã trách cô về tội hoài nghi về những năm tháng thời thơ ấu mong đợi bố ở Việt Nam trở về. Thời thơ ấu, cô cứ nghĩ rằng thế nào bố cô cũng về, sẽ tuyên bố cô là cô gái xinh đẹp đáng yêu nhất trên đời, ông sẽ quý xuống một chân như vị hoàng tử trong truyện Cô Bé Lọ Lem, xin mẹ cô lấy ông lại, rồi họ sẽ sống với nhau trọn đời.

Không hề có chuyện như thế xảy ra. Rủi thay là Trung úy John Hart, thủy quân lục chiến Hoa Kỳ, không bao giờ ở Việt Nam trở về. Mẹ cô đã gởi đơn ly dị trước khi Regan chào đời, trở lại hành nghề luật khi Regan mới được một tuần, giao cô cho nhiều bà vú, nhiều quản gia chăm sóc, và những người này không sống đúng theo tiêu chuẩn của Karen Hart. Khi bố cô không về để rước con gái lên xe ngựa đưa về lâu đài, thì Regan nghĩ những chuyện thần tiên chỉ có trong sách vở mà không có thực tế ở ngoài đời.

Nói tóm lại, cô thường nghĩ sự thất vọng trong thời thơ ấu đã giúp cô được nhiều việc. Chính vì chủ nghĩa hiện thực và chủ nghĩa thực tế mà người bác sĩ tâm thần của sở cảnh sát khuyên cô phải vượt qua là những yếu tố đã biến cô thành người cảnh sát giỏi.

- Sự sinh nở là điều huyền nhiệm - Van lặp lại lời cô đã nói từ ngày mới biết mình có thai - Rhasheed nói anh biết tôi có thai vào buổi sáng tôi muốn có cảm giác sáng rực trong lòng.

- Cô không thấy bối rối khi biết mình có thai à?

- Rất vui. Ánh sáng hồng ấy là ánh sáng hồng phát ra từ trái tim của bé Denzel - Cô ta vỗ lên cái bụng tròn mà theo cô cho biết thì đã hai tháng.

Regan lắc đầu.

- Chỉ có cảnh sát L.A. mới sống theo đòi mới thôi.

Regan mừng cho Van, cô không muốn để mất một người đồng sự như Van. Nhưng Van và chồng cô nghĩ rằng cuộc sống của thám tử điều tra các vụ giết người không hợp cho đời sống gia đình, và cô đã quyết định sẽ thôi làm cho lực lượng cảnh sát trong vòng sáu tuần nữa.

- Thuyết phong thủy không mới mẻ gì. Quan điểm này đã có cách đây tám ngàn năm rồi - Van quay người trên chỗ ngồi phía trước xe, nhìn qua Regan. Có lẽ cô nên kiểm tra toàn bộ căn hộ ở xem sao. Độ này người cô có vẻ rất căng thẳng.

- Tôi là cảnh sát điều tra các vụ giết người. Sự căng thẳng là do tình hình ở hiện trường gây nên.

- Vì thế mà cô vẫn phải tìm xem có cái gì giúp cho mình được không.

- Cái giúp cho tôi được là những công dân tốt ở Los Angeles cần phải ngưng bắn bốn mươi tám giờ.

- Russell Crowe sẽ trình diện ở phòng của đội với áo giáp che ngực và giày sandal trước khi lệnh ngưng bắn xảy ra - Vanessa châm biếm nói - Cô biết không, tháng trước tôi có dự lớp học với một anh chàng, anh này khuyên Donald Trump thay bộ cửa kiểu Pháp ở Lar-a-Lago đến bức tường khác. Nếu đầu óc cô không quá hẹp hòi, chắc cô có thể thích anh ta.

- Tôi không cần người cố vấn về kiến trúc. Tôi chỉ cần khép vụ án Lancaster lại thôi. Còn việc Donald Trump muốn trả cho kẻ gọi là phù thủy xây dựng một số tiền lớn để hấn phá cửa, chỉ là bằng chứng cho ta thấy ở đời có nhiều kẻ có nhiều tiền nên mất trí.

- Tôi hy vọng cô không nói với bác sĩ Bill như thế. Ông ta sống theo thuật phong thủy.

- Tôi biết. Chúng ta phải đợi một giờ để có cái bàn ăn nằm theo đúng hướng - Cô mất một giờ để uống ly rượu vang và ăn cái bánh - Cô hãy khen tôi mới được. Tôi chỉ nói với ông ta rằng nếu cái dao mổ của ông ta mổ tầm bậy vào ngực tôi, thì ông sẽ ăn đạn của tôi. Hình như hai chúng tôi đều nặng nợ với sắt thép nên cái *khí* của chúng tôi không hòa hợp nhau, cho nên buổi tối phải chấm dứt sớm.

- Tôi hy vọng hai người sẽ dàn xếp với nhau ổn thỏa. Còn anh chàng chủ ngân hàng đầu tư Century City thì sao? Mike gì? Anh ta có đẹp trai không?

- Tên anh ta là Mark Michell - Regan gặp anh ta sau vụ người kinh doanh địa ốc bị giết trong nhà xe. Vì Mark tìm thấy thi thể, nên Regan đã phỏng vấn anh ta, rồi cô đưa cho anh ta danh thiếp của mình để phòng khi anh ta có điều gì đó muốn nói thêm cho cô biết để bổ túc công việc điều tra. Đêm đó anh ta điện thoại mời cô đi chơi. Cô từ chối, vì không muốn để cho công việc nghề nghiệp và cuộc sống đời thường chòng chéo lên nhau.

Chẳng bao lâu sau, tên giết người bị bắt. Hôm tòa án tuyên án hấn có tội, Mark Michell gọi điện thoại mời cô lần nữa. Lần này cô mắc phải sai lầm là nhận lời đi ăn tối với anh ta.

- Anh ta nuôi trong phòng ngủ một con kỳ nhông tên là Goden Gekko - Cô còn nhận thấy anh ta

thường để lộ cá tính "tham lam là tốt" mà Michael Douglas đã đóng vai người mẫu trong phim *Wall Street*.

- Chuyện này hơi kỳ cục - Van nói - Đáng ra cô phải thường đi chơi với người trong lực lượng cảnh sát mới đúng chứ.

- Tôi thà tự tử còn hơn đi chơi với cảnh sát. Cô vừa nói xong liền thấy ân hận. Rhasheed là Phó Cảnh sát Trưởng của Sở Cảnh sát L.A. - Bậy! Tôi xin lỗi. Rhasheed là trường hợp ngoại lệ.

- Đúng, anh ấy đặc biệt - Van cười để tỏ ra cô không giận - Chúng tôi định tối nay sẽ đi chơi để kỷ niệm năm thứ sáu chúng tôi gặp nhau.

Rồi họ sẽ đi ăn với nhau một bữa thịnh soạn. Khi người ta làm cảnh sát đường phố, khó mà có được cuộc sống bình thường. Các thám tử điều tra các vụ giết người thường gặp các vụ giết người xảy ra, nên họ quên hết đời sống vợ chồng, quên hết đời sống lãng mạn, quên hết nếp sống xã hội, nhất là quên những ngày cuối tuần.

Hoạ hoàn lắm cô mới có lúc nghỉ ngơi để suy ngẫm về cuộc sống, và lúc ấy cô thấy cuộc đời cô rất mĩa mai là có thể cô lớn lên khác xa với mẹ cô, nhưng cuối cùng cô cũng có một nghề nghiệp gây trở ngại cho hôn nhân, gia đình.

Cô nhìn kỹ chiếc xe hòm trắng dài vừa qua mặt xe cô. Khi cô làm việc ở Vice, cô đã phá vỡ một đường dây đưa gái điếm bằng xe hòm giữa các khách sạn. Vì chiếc xe này có treo tấm biển Song Hỷ ở cửa sổ sau xe, nên cô để cho nó chạy đi.

Trời đêm thành phố thiên thần này rất yên tĩnh như thể cả thành phố đã uống liều thuốc an thần Valium, nhưng cả Regan và Van không ai nói đến hiện tượng này, vì bộ luật Murphy của cảnh sát đã nói rằng những chuyện phi pháp xảy ra bất cứ khi nào không ai lường trước được, không ai dám nói "Đêm nay hoàn toàn yên tĩnh".

Mưa rơi xối xả xuống chiếc kính chắn gió của xe tuần tra đen trắng, mưa xua hết những người say, đồ trộm cướp vào nhà, chỉ để lại những kẻ vô gia cư ngủ trên những tờ báo ướt hay trong các bao nhựa đựng rác. Các tiệm bán đồ lưu niệm bán những tấm ảnh quảng cáo Marilyn Monroe, ảnh các minh tinh màn bạc, bản đồ đi đến nhà của minh tinh, đã đóng cửa, nhưng khung cửa chớp bằng sắt nặng nề đã hạ xuống.

Trước khi Regan ra đời, đã một thời đây là nơi quê hương của nền kỹ nghệ chiếu bóng. Những minh tinh điện ảnh sáng giá đến ăn ở quán Brown Derby, uống champagne bằng ly thủy tinh có chân cao, đến xem những buổi trình diễn đầu tiên tại nhà hát Trung Hoa của Grauman bằng xe hòm lớn. Nhưng rồi những quán bán áo thun, những ổ hắc điểm, và những tiệm sách báo khiêu dâm, tràn ngập dân nghiện ngập, dĩ điểm, và dân vô gia cư, cảnh tượng này rất thường trước mắt du khách Nhật.

Khi họ đi qua quán Rock & Roll Denny, cô nói:

- Cái đồng rác này nên hốt đi cho rảnh mắt - Ngay cả các cô công nhân cũng đến cái chỗ dơ bẩn này.

Bên trong nhà hàng ăn uống sáng choang suốt 24 giờ này, những gái điếm lang thang vào ngồi tránh mưa, uống cafe, hút thuốc luôn mồm, thoa hai bàn chân đau nhừ vì đi giày cao gót đế quá 5 inch, mắt luôn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ để xem có chiếc Lotus nào đến đón khi khách hay không.

Nhưng rủi thay, khách đến đây không phải là khách hào hoa phong nhã, và chuyện có nhà tài

phiệt đem lòng yêu thương một cô gái điểm có lòng vàng như trong truyện cổ tích không bao giờ xảy ra trong những khu phố tồi tàn, dơ bẩn như ở đây.

Van lập lại mẫu tin đã khiến cho Regan mất ăn mất ngủ.

- Nghe nói ổ dung dưỡng bọn cướp bóc ở phố số 8 quán Double D tại Fersno, đã bị khám phá - Chuyện thằng bé 17 tuổi đã phạm pháp - Nó có cô bạn mới, đem về giấu ở nhà bà nội hẳn. Bà già đã bị bố ráp cách đây 2 năm vì tội chứa chấp gái điểm cùng với con trai và cháu nội.

- Người ta nói các gia đình Mỹ đã suy đồi. Tại sao bà ấy không bị đi tù?

- Vì bà ta có vẻ chỉ nướng bánh biscuit chứ không bán ma túy. Cảnh sát điều tra không tìm ra bằng chứng gì để buộc tội.

Regan lắc đầu với vẻ ghê tởm. Cô gia nhập lực lượng cảnh sát là muốn cải tạo xã hội, muốn giúp mọi người có cuộc sống khá hơn. Nhưng độ gần đây, cô cảm thấy như sống trong cái lâu đài bằng cát lúc nước thủy triều lên cao. Càng lúc cái lý tưởng khi khoác bộ đồng phục màu xanh của lực lượng cảnh sát L.A. lên người càng bị cuốn trôi.

- Cô làm chuyện ấy lại rồi đấy - Van nói.

- Làm chuyện gì?

- Hát ư ử cái bài hát mắc dịch ấy.

- Xin lỗi. Thỉnh thoảng nó hiện ra trong óc tôi - Nhiều người đầu óc thường nhớ những bài hát mình ưa thích; bất cứ khi nào cô bức tức điều gì, cô thường nhớ đến bài "You Are My Sunshine - Em là ánh mặt trời của Tôi". Cô thường có thói quen ấy từ nhiều năm nay; nhiều người không thích bài hát này nên đã có thái độ tức giận cô.

Một chiếc Lexus màu đen bóng, có bảng số lấm bùn chạy ngược chiều với xe của Regan làm cô chú ý.

Người ngồi phía trước nhìn thẳng tới trước. Người tài xế quay mặt, nhưng cô đã kịp thấy hẳn. Tim cô đập mạnh.

- Tôi cam đoan hẳn đúng là tên chúng ta đang tìm.

- Trông giống hẳn lắm.

Regan quày xe lui, bỗng cô chửi thề vì khi ấy một người đàn ông râu ria xồm xoàm, tóc hoa râm, mặc áo quần ngực trang với lá cờ Mỹ cắm trên ba - lô, bước qua đường, dáng điệu như thời ông ta còn trong quân ngũ.

- Nhanh lên, nhanh lên - Regan vừa nói vừa gõ móng tay trên vô - lăng với vẻ nôn nóng. Vì quá căng thẳng, cô bóp còi inh ỏi.

Max Diên xuất hiện thường xuyên trên phố. Vì lão ta tuyên bố lão đã từng ở Việt Nam, nên có một lần Regan đã hỏi lão có phục vụ bố cô không. Lão cầm tấm ảnh của bố cô để xem, cô thường mang theo tấm ảnh trong người, rồi lão lắc đầu, nói một tràng chuyện gì đấy hoàn toàn vô nghĩa, những chuyện xuất phát từ đầu óc nghiện ma túy, nghiện rượu, và chỉ có Chúa mới biết lão ta nói cái gì.

Ngay khi lão Max Diên đã đi qua khỏi đường, Regan phóng xe chạy nhanh liền. Đến chỗ đèn đỏ

qua Hollywood High, Regan đuổi kịp chiếc Lexus. Van đánh vào máy tính miêu tả chiếc xe, số xe. Đèn xanh bật lên.

Chiếc xe chạy từ từ, để xem tình hình, xem thái độ Regan.

Linh tính cho Regan biết rằng đây là nghi can giết người đã tìm cách trốn tránh cô trong vòng 45 ngày qua. Nếu 2 tuần nữa mà cô không bắt được tên này, cô phải viết tờ báo cáo 60 ngày, thời gian cần thiết phải bắt cho được kẻ sát nhân, để thú nhận sự thất bại của mình.

Chiếc Lexus tăng tốc độ.

- Mẹ kiếp, đuổi theo nó - Máy vi tính cũ rích hoạt động ráo riết.

- Chính nó đấy - Van nói, giọng khẩn trương - Hắn và đồng bọn đã ăn cắp xe hơi sau khi ăn cướp có vũ trang tại khách sạn Hollywood Stars.

- Chắc thằng chó này đã ăn cướp của bà già 5 đô - la.

Tháng trước cô đã chứng kiến cảnh bà già 85 tuổi bị sát hại một cách tàn bạo nhất trong suốt 12 năm làm việc trên các đường phố tồi tệ nhất của Los Angeles. Trong 12 năm làm nghề cảnh sát, thì cô đã trải qua 5 năm ngồi trên xe tuần tra, 1 năm nằm bệnh viện, 1 năm theo dõi các vụ trộm, 1 năm theo dõi các tội ác khác, và trong 4 năm qua chuyên về các vụ giết người. Regan mới 33 tuổi, nhưng độ gần đây, có lúc cô cảm thấy như 100 tuổi.

Cô bật đèn, không ngạc nhiên khi thấy tên lái xe vẫn lái xe chạy miết. Regan đuổi theo, báo hiệu khẩn, bật đèn xanh nhấp nháy, hụ còi liên tục.

3.

Blue Bayou, Louisiana.

Jake Callanhan hỏi người em trai:

- Sao, chuyện tìm người làm cảnh sát trưởng mới ra sao rồi?

- Không ra chi - Nate cau mày đáp. Anh lôi chồng hồ sơ khác lưu trữ trong phòng cảnh sát ra xem. Hồ sơ bám đầy bụi từ hàng chục năm nay, anh cần phải xem lại trước khi tân trang văn phòng. Mở những cái bao đựng hồ sơ ra, giống như đi thám hiểm thành phố cổ; càng đào sâu, bằng chứng càng xưa cũ.

- Sáng thứ Hai vừa rồi, tôi đã mất cả buổi sáng để phỏng vấn ứng viên khác. Anh ta tên là Dirty Hary, người ở Shreveport, anh ta đã xin từ nhiệm ở đây để khỏi bị treo cổ vì tội hành hạ tù nhân. Có luật không cho phép làm việc ấy.

Chiếc phong bì có đựng viên đạn mà theo báo chí đã đăng, được moi từ trong tường ra.

- Anh có nhớ vụ Henri "Dubois" và Julian Breaux đấu nhau ở Lafitte's Landing không?

- Nhớ chứ - Jack đáp. Anh ta đã tìm trong bao giấy nâu lấy ra một xấp hồ sơ dày để mang đến

chỗ ăn trưa với em trai. Chỗ ấy ở Mardi Gras - Anh ta nói, miệng nhồm nhoàm nhai thịt và fromage - Hai thằng cha này đều bằng lòng đấu súng để có cơ may tốt nhất được khiêu vũ đầu tiên với Christy Marchand - Anh cau mày trầm tư - Tôi nhớ cả hai người đều say đến nỗi không ai bắn trúng đích, nhưng tôi không nhớ chuyện xảy ra sau đó như thế nào.

Nate lật hồ sơ ra xem.

- Bố đã bắt chúng hết, và chúng đã nhận tội làm mất trật tự trị an, và chúng bị kết án phải nộp 10% số tiền thù lao đánh được cho nhà nước trong 6 tháng tiếp theo đó.

- Đây có lẽ là sáng kiến của chánh án thì phải - Jack nói.

- Theo luật thì không ai được phép nổ súng trong buổi dạ vũ đông đúc, nhưng tôi có thể hiểu được động cơ khiến chúng có hành động đam mê như thế. Vào thời ấy tôi đang yêu Christy.

Bà hoàng của Blue Bayou Mardi Gras đã thành hoa hậu Louisiana, làm việc cho ban thời tiết của đài KAT ở Lafayette, rồi leo dần lên trên bậc thang truyền hình. Hiện tại, cô ta là biên tập viên ngoại quốc về tin thời sự buổi tối của đài NBC, và mặc dù cô ta đã hót ngắn mái tóc đen dài, biến thành mái tóc vàng cụt lỏm chớm, nhưng Nate vẫn còn thích nhìn cô ta.

- Chuyện này chẳng có gì ngạc nhiên, vì chuyện bất cứ cô gái nào xinh đẹp ở trong địa phận này - Jack đáp, rồi uống một hớp nước giải khát trong lon Dr. Pepper - Nhưng tôi phải xác nhận Christy rất đẹp. Vậy chú đã tìm ra người để chọn làm cảnh sát trưởng chưa?

- Tôi chưa tìm ra - Vì vụ án đã được giải quyết 12 năm nay rồi. Nate ném hồ sơ và viên đạn vào chồng hồ sơ lưu trữ.

- Cái anh chàng vừa ra về khi tôi đến đây ra sao? Cái anh chàng tóc dài có vẻ dần dần đeo hoa tai vàng ấy?

- Anh ta trở về thành phố mang theo hoa tai, công kích thành phố rất kịch liệt.

- Tôi không nộp đơn xin làm cảnh sát đâu. Vả lại, Danti thích người đeo hoa tai. Cô ấy nói đeo hoa tai khiến cô nhớ đến tên cướp biển - Jack cười, nụ cười ngang tàng khiến Nate thấy anh giống cướp biển.

Jack là người sôi nổi nhất trong ba anh em nhà Callahan. Và là người dã man nhất, nên còn có bí danh là Jack Xấu, theo lẽ thói xưa thì: Làm việc thêm giờ rất dễ thành thiếu niên phạm pháp trong vùng.

- Anh chàng là dân ăn chay ở Oregon về, anh ta muốn tôi nhớ rằng anh ta không mang súng vì anh ta là người chủ trương hòa bình. Rồi anh hỏi tôi trong thành phố có tiệm bán đồ chay nào không.

- Trong thành phố này làm gì có bán đồ chay?

- Tôi đã nói với anh ta như thế.

- Nhưng tại sao hẳn muốn làm công việc này?

- Anh ta là cựu thiếu tá quân đội theo chủ nghĩa xã hội - Mùi bánh trong bao tỏa ra làm anh rệu nước miếng. Chỉ cần một miếng là anh đã thấy ngon như mùi thơm bốc ra - Anh ta có những tư tưởng tự do mới về lực lượng cảnh sát mà không có một thành phố nào ảnh đến xin việc chấp nhận.

- Để tôi đoán tư tưởng của anh ta ra sao nhé! Ảnh cho rằng tất cả những tên sát nhân và hiếp dâm ở trong nhà tù Angola đều là nạn nhân của một xã hội khắc nghiệt và đầy thù hận.

- Hẳn nói với tôi đại khái như thế đấy.

- Đồ quỷ, tư tưởng lặp lại cũ rích.

- Đấy, như tôi đã nói, có lẽ tư tưởng không được giới cảnh sát chấp nhận. Vì thế mà anh ta đến đây, để phỏng vấn.

- Vì thế mà anh ta nghĩ rằng thế nào chúng ta cũng nhận anh vào làm.

- Tôi đoán như thế. Tôi nói với anh ta rằng mặc dù các tội phạm xảy ra trong vùng có vẻ vô hại, chỉ là trò đùa vô ý thức, nhưng tôi vẫn chủ trương cảnh sát là phải mang súng. Và biết cách sử dụng súng. Anh ta nói để anh ta suy nghĩ rồi trả lời sau. Tôi nói với anh ta đừng quá bận tâm.

- May cho chú là Blue Bayou được thanh bình yên ổn.

- Vì lực lượng cảnh sát trong thành phố chỉ gồm có Ruby Bernhard, hầu hết thì giờ bà ta ở bàn làm việc, móc chặn đấp cho bầy cháu, đợi người ta gọi đến báo tin có xảy ra tội phạm ở đâu đó, cho nên bà ta chỉ đóng vai trò người tăng viện; Henri Pitre, không chịu cho tôi biết tuổi, nhưng tôi đoán cũng đã gần 70; và Dwayne Johnson thì có phần năng nổ hơn nhưng cũng không có hiệu quả, cho nên tôi chỉ còn nước hy vọng thành phố được thanh bình là hay nhất.

Nate nhìn nhà văn nguyên mật vụ bài trừ ma túy trở thành nhà văn hình sự qua đầu miếng bánh mì Pháp.

- Chắc anh không buồn khi ra khỏi ngành cảnh sát trong mấy năm qua chứ?

- Không - Jack lắc đầu - Tôi nghĩ không thể nào buồn được khi có cuộc sống hoàn hảo với người vợ có thai hấp dẫn nhất trên đời, hai đứa bé rất dễ thương, một con chó khổng lồ, và làm nghề nói láo để sống.

Con chó vàng nghe nói ngẩng đầu lên để xem chủ có cho gì không. Jack liền ném cho nó miếng fromage, con chó tấp lấy, nuốt vào bụng.

- Rất tuyệt khi thấy anh xếp Dani vào hàng đầu.

- Chúng tôi quen nhau đã 13 năm, thế mà lúc nào cô ấy cũng như mới gặp nhau lần đầu. Luôn luôn như thế. Jack uống thêm một ngụm nước Dr. Pepper - Chú biết không, phải có óc sáng tạo trong hôn nhân, như là sử dụng máy nổ vậy. Rồi ngày nào đó chú sẽ thấy.

- Không phản đối, ông anh. Nhưng thôi thà...

- Tôi biết - Jack lắc đầu - Chú cứ mặc sức mà lông bông với tình yêu. Bất kỳ người nào cũng cho đây là trò quá xưa rồi, phải không?

Nate cau mày. Đã 3 tuần trôi qua mà việc xảy ra với Charlene vẫn còn làm anh đau đớn.

- Có phải anh cho tôi có nếp sống như tên đại bại Peter Pan?

- Có lẽ thế.

Nate không ngờ anh trai mình trả lời như thế. Anh không muốn nghe câu trả lời như thế.

- Vì thế mà khi chú sa chân, mọi người sẽ có dịp để cười chú - Jack nói, nhe răng cười trắng hếu như đồ hải tặc.

- Anh sẽ không được toại nguyện đâu, vì sẽ không bao giờ có chuyện như thế xảy ra.

- Trước khi Dani trở về thành phố, có nhiều chuyện đã xảy ra đúng như lời tôi nói. Tôi cam đoan Finn sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện lấy nữ diễn viên Hollywood. Jack nhún vai - Chân lý bao giờ cũng là chân lý.

- Hôn nhân có thể thích hợp cho các anh, mà không cho tôi. Cuộc sống chung lâu dài quá nặng nề, khó đảm đương.

- Tôi nghĩ chú không sợ những công việc nặng nhọc.

- Công việc này khác với công việc xây dựng. Cuối cùng chuyện gì cũng đến hồi kết thúc.

- Cảnh đẹp ở Beau Soleil sẽ trường tồn.

- Vấn đề này không như vấn đề chúng ta bàn đến.

- Khác nhau ở điểm nào?

- Khi tôi xây dựng một cái gì, hay trùng tu một ngôi nhà cổ, cuối cùng tôi đã tạo ra được cái gì cho đời, tạo ra cái gì khiến cho tôi tự hào. Anh đi vào một nơi như ở Beau Soleil càng nhiều lần bao nhiêu, anh càng cảm thấy thú vị bấy nhiêu, có lẽ anh càng gặp phải nhiều sự đụng chạm khó chịu bấy nhiêu. Rồi cuối cùng mọi người sẽ tức giận, sẽ đau đớn trong lòng. Người khôn ngoan biết khi nào thì rút lui trước khi lâm vào tình thế khó xử.

Anh chấp nhận anh đã xử sự không được khôn khéo với Charlene, nhưng với các phụ nữ khác, anh đã giữ được tình bạn với họ khi chần gối đã nguội lạnh.

- Anh chưa gặp người phụ nữ muốn thay đổi người đàn ông - Anh nói.

- Dani không bao giờ muốn thay đổi tôi. Vì tôi đã hoàn hảo rồi.

- Anh tự dối mình mà không biết - Nate nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa tháng giêng xối xả đổ xuống cỏ - Có khi nào anh nghĩ đến chuyện ra đi không?

- Tôi đã ra đi 13 năm rồi, Jack nhắc cho em trai nhớ - Nhưng đúng như câu tục ngữ đã nói - Không nơi nào đẹp bằng quê hương.

- Anh nói nghe dễ lắm, vì anh đã đi khắp nơi rồi.

- Đúng thế - Jack nhìn vào mắt em trai dăm dăm - Việc này có quan trọng gì không?

- Tôi chưa đi đâu hết.

- Chú đi học đại học.

- Tulane chỉ ở New Orleans thôi, cách nhà không bao xa. Mà mới học năm thứ nhất là tôi về nhà rồi.

- Khi mẹ mất - Jack cau mày - Tôi phải cảm ơn chú rất nhiều về việc này.

- Vì các anh bận công việc thôi. Finn thì bận rong ruổi chạy theo bọn ác ôn, anh thì ở đâu đó tại bán đảo Yucatan để đuổi theo bọn buôn bán ma túy.

Vì quá yêu mẹ, nên Nate không bao giờ ân hận về những hành động của mình. Anh được hạnh phúc ở Blue Bayou, ở đây anh có bạn bè, cuộc sống êm ả. Đời sống tốt đẹp. Và nếu nói đúng sự thật thì anh không thích sống ở nơi nào khác ngoài quê hương anh.

Nhưng có nhiều lúc, vào những buổi chiều thứ Bảy mùa hè, khi anh xem đấu bóng trên tivi, anh phân vân tự hỏi nếu anh tiếp tục đi học và chấp nhận học bổng thể thao mà nhà trường cấp cho anh, thì có thể bây giờ đời anh đã thay đổi nhiều. Nói tóm lại, những người đi chiêu mộ kẻ có tài năng gọi anh là thiên tài, đứng vào hàng nhất nhì trong số thiên tài về môn dã cầu.

Anh cố nén tiếng thở dài. Cá sấu là cá lớn, Jack Callahan thường nói như thế. Anh mở chiếc phong bì đựng tài liệu cuối cùng.

- Này, anh nhìn xem - Nate xòe những tờ giấy màu vàng như xòe cổ bài.

Anh của Nate chồm người tới trước.

- Giấy chứng nhận cổ phiếu phải không?

- Phải. Cổ phiếu của Công ty Dầu lửa Melacon.

Jack huýt gió.

- Chắc cổ phiếu này lâu rồi, vì Melacon đã ngưng bán cổ phiếu cách đây ít ra cũng 20 năm. Nêu là cổ phiếu thật, tôi đoán chắc cũng tiền đấy. Nhất là bây giờ có tin đồn công ty đã được công ty Citgo mua lại.

- Còn có giấy khai tử của Linda Dale.

- Tên này nghe có vẻ quen quen.

- Đã 31 năm. Thời bố mới được chọn làm cảnh sát trưởng - Nate cau mày - Bà ta chết vì chất độc amino acid.

- Tai nạn khí đốt à?

- Không - Nét cau mày sâu thêm - Tự tử - Anh lật cuốn sổ nhỏ có dây buộc quanh - Nhưng bố không chấp nhận việc này.

- Bố tin bà ta bị sát hại à?

- Phải - Nate nói.

- Tôi biết ở Blue Bayou này chỉ có hai vụ giết người thôi. Tôi nhớ một lần khi chúng ta đang học ở trung học, lần Remy Renault nổi điên xách súng bắn chết anh chàng bán tole lợn nhà khi ông ta gặp tên này đang làm vợ anh.

- Tôi nhớ chuyện này.

Anh cũng nhớ mùa hè dài nóng bức bức bội năm đó, năm mà bà Renault thuê anh cắt cỏ trong

sân nhà và lau chùi hồ tắm cho bà. Bà ta thích ở trần nằm phơi nắng. Khi anh lớn hơn một chút, anh nhận thấy bà ta muốn kêu gọi anh. Nate rất mừng vì không để cho Remy tìm thấy anh nằm trên giường với người đàn bà đã làm người mẫu cho các tạp chí Playboy của Finn.

Anh đọc lướt những hàng ghi chép trong sổ, nét chữ to và kéo dài không khác lối viết của anh.

- Hình như bố đi Baton Rouge để mời cảnh sát bang đến điều tra vụ án, nhưng trong lúc ông đi khỏi thì người chị của Dale đến và đã hỏa táng thi thể.

- Như vậy là bằng chứng về thể xác mà ông cần có để điều tra vụ án đã hủy hoại hết.

- Phải. Nhưng bà ta mang tro đi không phải là hết chuyện. Trong nhà khi ấy có một cô bé còn nhỏ. Bố nghĩ là đứa bé đã bị bỏ rơi một mình khoảng 48 giờ. Có lẽ cô bé đã tự đi tìm thức ăn; bố tìm thấy có mấy cái bao không đựng bánh biscuit trên nền nhà bếp và miếng giấy gói bánh mì không ở trong phòng cô bé.

- Cút thật. Thế ông Dale ở đâu? Khi chuyện xảy ra thì ông ta ở đâu?

- Hình như không có ông Dale nào hết.

- Đàn bà độc thân mà có con ngoài hôn thú là chuyện chưa hề xảy ra ở đây từ 30 năm nay - Jack nói - Nên chuyện như thế này đã gây ra nhiều xôn xao trong một thành phố theo đạo Thiên Chúa như ở đây.

- Đây là theo bố nghĩ - Không phải người dân ở đây khắt khe hơn các người dân ở những nơi khác; dân ở Blue Bayou này cũng biết cách để theo kịp trào lưu của cuộc sống. Nhưng tất cả những quan niệm đổi thay về tình dục vào các thập niên 60 và 70 đều không được người dân ở đây chấp nhận.

- Linda Dale là ca sĩ phòng trà ở Lafitte's Landing. Hát ở đây khó có thể dành được tiền bạc trong số tiền lương và tiền thưởng để mua những cổ phiếu như thế này.

- Số tiền trong các cổ phiếu ấy bao nhiêu cả thảy?

Nate xem lại có cổ phiếu và làm cái tính cộng nhanh trong óc.

- Giá tiền mua lúc ấy là 25.000 đô - la.

Jack huýt gió.

- Như thế tức là có một người phụ nữ 33 tuổi ở đâu đấy có quyền thừa hưởng số tiền này. Nhưng nếu Dale bị giết, thì tại sao tên giết người để cổ phiếu lại?

- Có bà chị ở L.A. Khi bố cố tìm cho ra người này, thì bố đã bị thiệt mạng.

- Chuyện này không ngạc nhiên. L.A. là thành phố lớn.

- Đúng vậy - Nate lấy lên cuốn sách nhỏ có dây buộc - Nhưng Linda Dale còn giữ cuốn nhật ký. Nếu chúng ta không biết gì về mẹ, nhưng bà có để lại cái gì đấy sẽ nói cho chúng ta biết về bà, và có người tìm ra cái ấy, liệu anh không muốn để cho người đó tìm hiểu về anh à?

- Dĩ nhiên. Nhưng tìm cho ra bà ấy thì phải đi rất xa và rất khó khăn. Nếu lúc ấy không tìm ra được người chị của Linda Dale, thì liệu bây giờ chú có thể làm được việc ấy không?

- BỐ không có mạng Internet. Và lại chúng ta có nguồn năng lực trong tay. Nhân viên mật vụ của chúng ta sẽ tìm ra hết.

- Finn đã thôi làm cho Cục Điều tra Liên Bang rồi.

- Chuyên anh ấy thôi không làm cho cơ quan FBI không có nghĩa là anh đã mất hết khả năng tìm ra lai lịch của người ta. Và vì anh đang sống ở L.A. nên công việc này càng dễ hơn.

Nate nhắc điện thoại và bấm số.

4.

Regan gọi tăng viện, yêu cầu các đơn vị phụ cận đến giúp sức. Van vừa nhấn chân đạp lút ga, vừa gọi các lực lượng chặn ở các ngã tư đường. Chiếc Crown Vic trượt quanh ngã tư, chiếu đèn sáng trên mặt đường ướt sũng nước mưa và hụ còi inh ỏi phá tan bầu không khí yên tĩnh ban đêm.

Xe cảnh sát không thể địch nổi với chiếc Lexus, nhưng Regan lợi thế là có người lái xe rất giỏi. Mỗi lần rẽ qua ngã tư là mỗi lần cô lên ruột. Cách đây 7 năm, cuộc rượt đuổi bằng xe suýt nữa làm cho cô mất mạng, và bây giờ cô vẫn còn giữ những vết sẹo trên người.

Mẹ kiếp, làm thám tử điều tra các vụ giết người đâu phải rượt xe đuổi theo. Họ chỉ xuất hiện khi án mạng đã xảy ra, dùng tử thi để tìm ra nghi can mà thôi.

- Đồ chó chết!

Có ánh sáng lóe ra từ chiếc Lexus. Viên đạn đâm trúng vào kính chắn gió, làm cho kính nứt thành hình cái mạng nhện.

Khi viên đạn đâm vào chiếc ghế ở phía sau, tim cô đập thành thịch, và lòng hết sức lo sợ. Sở dĩ cô lo sợ là vì cô phải thu thập cho đầy đủ chứng cứ để trình bày trước bồi thẩm đoàn gồm 12 người cả nam lẫn nữ để họ thấy tội lỗi của kẻ giết người. Cảnh sát điều tra hình sự không được hy sinh tính mạng của người dân vô tội, không được chủ quan, không được đuổi theo tội phạm như các tác phẩm ciné và truyền hình.

- Súng nổ - Van báo cáo.

- Súng nổ - Tăng viện đáp lại - 10 giờ 4 phút.

- Rất gần - Van nói.

- Phải - Regan cau có đáp, cô cố không nghĩ đến việc chiếc áo vest Kevlar của cô đã mua được với giá rẻ.

Cuộc đuổi bắt được tăng viện ít ra đến năm chiếc xe cảnh sát tuần tra. Tiếng còi hụ, ánh sáng chớp liên hồi, súng nổ vang lên khắp khu phố.

Chiếc Lexus rẽ qua một ngã tư thật ngặt, xe nghiêng đến nỗi hai bánh một bên nhấc khỏi mặt đường như muốn ngã nhào. Regan phải giảm bớt tốc độ để khỏi phải đâm vào nó. Xe vừa trở

lại thẳng băng, nó liền chạy vào giữa đường, hất hai chiếc xe đậu hai bên đường, đâm vào hai thùng thư rồi tông vào hàng rào Cyclone. Thẳng rít lên ken két, xe ngừng ngay trước ngôi nhà trệt nhỏ xây theo kiểu thập niên 1930.

Hai gã đàn ông nhào ra khỏi xe, chạy vào bóng tối.

- Các nghi can chạy bộ - Regan báo cho đội tăng viện, cô miêu tả dáng dấp của chúng khi thấy chúng chạy dưới ánh đèn của ngôi nhà.

- Báo cáo cho đơn vị biết, nghi can chạy bộ. 10 giờ 20. Sĩ quan cần phụ tá - Giọng nói thất thanh cất lên khi Regan nhả vào giữa hai ngôi nhà.

Khi cô chỉ còn cách tên đàn ông ngồi ở ghế phía trước một đoạn ngắn thì gã quay người chạy vào hồ tắm tối tăm. Nước văng lên tung tóe làm ướt quần áo cô.

- Một nghi can nhảy vào trong hồ tắm - Cô báo cáo qua máy radio ghim trên áo - Cô bắt thẳng lợi trong hồ - Regan nói với Van, cô ta chạy theo sát phía sau - Còn tôi đuổi theo thẳng kia.

Sau khi giải phẫu và nghỉ hồi sức về, cô đã tập chạy lại mấy năm nay, bây giờ Regan là người chạy nhanh nhất trong khu vực. Cô chỉ thua anh chàng vận động viên cao hơn cô có 6 inch và có cặp giò cao như hươu cao cổ.

Regan chạy qua hàng rào, tim đập mạnh đau nhói trong lồng ngực. Cành cây vệt vào mặt vào tay, nhưng cô vẫn để tâm đến kẻ gian phi. Tiếng máy bay trực thăng của cảnh sát kêu ầm ầm báo cho cô biết lực lượng cơ giới đã đến. Máy bay chiếu xuống sáng như ban ngày. Cô hét to:

- Cảnh sát đây, đứng lại! - Y như người ta dạy cô trong học viện. 12 năm trong nghề, không bao giờ cô thực hiện được lệnh này. Đêm nay cũng không - Mẹ kiếp, tao biểu đứng lại.

Cô tìm cách chụp lưng áo thun của tên cướp, nhưng vì hấn ướt mềm như cô, bằng nửa tuổi cô, nặng hơn cô ít ra cũng đến 50 pound, nên hấn vung ra được, lồm cồm ngồi dậy trên cỏ ướt, chạy lại, nhảy qua hàng rào như vận động viên Olympic nhảy rào.

Regan chạy theo, cả áo chemise và cánh tay đều bị dây thép trên hàng rào làm rách. Cô buồn cho cái áo hơn là lo cho cánh tay; cô vừa mua cái áo vào hôm qua - 30 đô - la trôi mẹ xuống lỗ cống - Cô rửa thầm.

Họ chạy vào con đường hẻm, làm tung tóe nước bùn trên mặt đường, chạy qua hai con chó khổng lồ sủa vang sau hàng rào. Ngay khi Regan cảm thấy phổi bị hụt hơi, cô liền hít mạnh vào một hơi rồi dùng thế gạt chân quật ngã hấn xuống, và cả hai cùng trượt trên một đoạn dài của sân bóng đá. Cuối cùng, cả hai đâm vào một đám thùng rác bằng sắt mạ kền.

- Khi có nhân viên cảnh sát biểu dừng lại, anh phải ngưng chạy.

- Làm sao tôi biết cô là nhân viên cảnh sát? - Gã hỏi lớn - Cô không mặc đồng phục cảnh sát.

- Tôi nghĩ là anh đã thấy đèn chiếu sáng và nghe còi hú inh ỏi, chắc anh biết rồi chứ? - Để dạy cho hấn bài học, cô húc đầu gối vào lưng hấn, đè cổ hấn xuống cho hai người cảnh sát mặc đồng phục vừa chạy đến. Nắm hai tay hai chân hấn lại.

- Thằng này cần đánh một trận - Một cảnh sát nói, chắc anh là lính mới.

Có lẽ anh muốn làm công việc này. Regan không muốn.

- Chúng ta không cần làm thế - Đối với Regan, người cảnh sát nên tránh làm những việc không cần thiết. Nhưng tên vô lại đã lợi dụng cơ hội ấy, thúc mạnh cùi chỏ vào xương sườn của cô, khiến cô hụt hơi.

Khi họ đã chế ngự được tên côn đồ, cô nói:

- Đáng khen cho anh. Tối nay anh đã thành công lớn trong nhiều hoạt động phi pháp. Anh không chối được tội ăn cắp xe và ăn trộm. Cũng đừng nên quên tội giết người và hiếp dâm trước đây nữa nhé.

Cô chụp hai cổ tay hắn bẻ quặt ra sau, còng hai tay hắn lại, không cần lời lẽ dông dài, lạnh lùng bóp khoá.

- Lệnh bắt tôi đâu? - Hắn rít lên hỏi cô - Phải có lệnh mới được bắt tôi, đồ đĩ.

Cô hất mái tóc lòa xòa trước mặt ra sau. Cô thở hồng hộc, nhưng cảm thấy thoải mái.

- Cam đoan với anh có lệnh. Cứ nhìn vào hoạt động phá rối trị an của anh là anh biết có lệnh bắt anh. Vả lại quá trình hoạt động tội lỗi của anh cũng đủ cho tôi bắt anh, nội cái việc anh giết bà già vô tội đã cho anh việc làm dọn dẹp sân vườn và cho anh ly rượu chanh, đủ đưa anh vào tù rồi.

Với sự giúp đỡ của những người khác, cô lôi hắn đứng lên, rồi cô quên phần bụng đang bị đau và vết rách trên cánh tay, cô dẫn hắn đi đến chiếc xe cảnh sát đang đậu ở giữa đường phố.

Công việc đêm nay khiến cô phải thức khuya để lo thủ tục giấy tờ. May lắm cô mới chợp mắt ngủ được 2 giờ để có sức sáng mai ra tòa.

*

6 giờ sau, Regan tắm rửa, thay áo quần, ngồi vào máy tính để làm báo cáo.

Khán giả xem truyền hình không bao giờ thấy cảnh sát làm công việc giấy tờ. Cảnh sát điều tra các vụ giết người chiếu trên truyền hình chỉ giải quyết một lúc một hai vụ mà thôi, và ngoại trừ có nhiều vụ đặc biệt, họ chỉ trình diễn cảnh tội phạm trong vòng 1 giờ, thì giờ tối thiểu dành cho các chương trình quảng cáo. Nhưng ngoài đời, thám tử cảnh sát buộc phải cố gắng hết sức để giải quyết các vụ mới xảy ra.

Phương châm của đội cảnh sát điều tra các vụ giết người thuộc sở cảnh sát L.A. là: "Làm việc đầu tắt mặt tối mới thôi". Nghĩa là người cảnh sát điều tra các vụ giết người cần phải làm việc suốt ngày lẫn đêm.

Barnie Williams ngồi ở bàn bên cạnh Regan lên tiếng nói:

- Như vậy là anh chàng này gọi 911, để nói vợ anh ta trông thấy có ánh sáng ở trong nhà xe chiếu ra. Anh ta nhìn qua cửa sổ phòng ngủ, và tin chắc có vài kẻ gian phi đang ở trong đó, trông có vẻ như chúng đang chất đồ đạc lên xe - Barnie vừa đi nghỉ 2 tháng trong một ngôi nhà ở bờ biển Mexico.

- Lực lượng tăng viện cho rằng đêm ấy là tối thứ Bảy, cảnh sát nghỉ hết, quanh đấy không có ai, nhưng nhân viên trực trả lời họ sẽ phái người đến ngay khi điều động được nhân viên.

- Anh chàng trả lời được, rồi cúp máy. Một phút sau, anh ta gọi đến 911 lại, anh nói rằng cảnh sát không cần gấp làm gì, vì hắn đã bắn chết những tên trong garage rồi.

Anh ta đã lôi kéo được sự chú ý của Regan. Cô miễn cưỡng hỏi:

- Vậy chuyện xảy ra như thế nào?

- Ờ, nước đến trông phải nhảy, chưa đầy 30 phút sau, lực lượng huy động được sáu chiếc xe để chạy đến hiện trường, kể cả Rockford và tôi, đơn vị cơ động, và một nhà sản xuất phim cùng người quay phim thuộc ban truyền hình cảnh sát, hai người này tình cờ đêm ấy đi săn tin và hai cảnh sát tuần tra.

- Jones ở khu vực Rampart - Người hợp tác với Williams Case Rockford, lên tiếng. Anh ta ngồi dựa lưng vào ghế, gác hai chân mang ủng cao bồi lên bàn - Anh chàng lính mới ấy đi cùng với cô Jennifer Lopez, cả hai đều mặc đồ xanh trông thật đẹp.

- Cặp đèn pha của cô ta cũng không chệch được - Một thám tử ngồi bên kia phòng nói xen vào.

Dera Jenkins, một nữ thám tử lên tiếng phụ họa:

- Cô ta dùng tiền riêng để sắm đồng phục, đo cắt cho vừa vặn. Nếu không làm thế, cặp mông cô ta trông bự như núi Montana. Còn cặp đèn pha, chúng bằng silicon.

- Không phải đâu - Williams nói.

- Phải. Cô ta đã bơm khi còn làm bồi bàn cho nhà hàng Hooters. Nhà hàng này cho cô ta vay tiền để giải phẫu.

- Cô cho rằng những cô gái làm ở nhà hàng Hooters đều không có ngực tự nhiên à? - Một thám tử khác hỏi với vẻ ngạc nhiên châm biếm.

- Vậy chuyện xảy ra cho anh chàng bắn những người bị tình nghi là ăn trộm ra sao? - Regan hỏi Williams để đưa câu chuyện trở về lúc ban đầu.

- Ờ, thì té ra họ còn sống hết, còn J. Lo với người đồng sự của sở cảnh sát làm một màn ập nhà khám xét cho người quay phim quay - Rockford trả lời - Họ sướng như tiên non bông, nhưng Bernie và tôi giận sôi gan tím ruột, vì chúng tôi lái xe đến tiệm bò viên Burger King và mới bắt đầu thưởng thức thì sở gọi về.

- Tôi ghét thịt bò viên nguội - Williams nói.

Rockford kể tiếp câu chuyện:

- Cho nên Bernie chỉ vào mặt anh chàng ấy và hét lớn "Tôi nghe anh nói anh đã giết họ kia mà!". Anh chàng cứ đứng yên, tỉnh bơ hút thuốc rồi đáp "Thì tôi nghe các anh nói không có cảnh sát nào rảnh rỗi!".

Mọi người trong phòng cười ồ lên. Regan lắc đầu, trở lại với công việc đang làm.

- Này, Hart - Giọng gọi cô ồm ồm vì nghiện thuốc lá. Regan nhìn lên, thấy người cảnh sát sắc phục đang đứng nơi ngưỡng cửa. Cô hỏi:

- Cái gì đấy, Jim?

- Có ông khách muốn gặp cô. Anh ta nói có chuyện riêng.

- Rõ ràng anh ta không biết gì về cơ quan cảnh sát hết. Cô nhìn quanh các dãy bàn làm việc, hồ sơ chất đầy bàn, điện thoại reo, máy tính đánh lóc cóc, không ai được nói chuyện riêng trong phòng.

- Tôi có nên mời anh ta lui không?

- Khởi cần - Giọng nói lờ mờ cất lên.

Người cảnh sát trưởng quay lui, tay tự nhiên để vào súng; Regan đứng dậy, lôi khẩu súng nòng 38 trong hộp bàn ra, đưa mắt nhìn người đàn ông mới vào.

Cao gần thướt chín, mắt xanh, tóc nâu. Không có sẹo, không có hình xăm, không có dấu vết nhận dạng. Anh ta mặc quần jeans bạc màu vì dùng nhiều, chứ không phải mài hay dùng acid để làm cho bạc màu. Cái áo khoác rộng thùng thình phồng ra không buộc dây kéo, để lộ chiếc áo chemise xanh mà không biết có phải vì tình cờ hay cố ý để cho nó hợp với màu mắt; đôi giày cao cổ bị mòn vẹt, và cũng như chiếc quần jeans, trông quá cũ. Anh ta nắm trên tay một chiếc phong bì đựng hồ sơ.

Trông anh ta không có vẻ gì nguy hiểm. Cũng không giống những tên giết người hàng loạt mà cơ quan FBI đã bắt vào mùa hè năm ngoái.

- Làm sao anh vào được đây? - Giọng cô bình thản nhưng cứng rắn như đá.

- Thám tử Kante vừa đi vào và cô ấy có lòng tốt đã chỉ đường cho tôi đi.

Van cười má lúm đồng tiền, cô ta vừa mua cafe ở quán cafe hấp bên kia đường về.

- Đây, anh ta có thư giới thiệu - Van vừa đưa tách cafe bằng giấy cho Regan, vừa cười nhìn người đàn ông như cười với người bạn cũ.

- Có thư giới thiệu à? - Regan nhướn mày hỏi, cô là người duy nhất trong ba người không cười.

- Của một nhân viên FBI - Anh ta lấy tờ giấy xếp tư ở trong túi ra, đưa cho cô - Finn đúng là cựu nhân viên mật vụ. Anh ấy nói anh có làm việc chung với cô trong vụ án mạng của Valdez.

Valdez là một trong những nạn nhân của Lawson, như thế bức thư chỉ có thể là của Finn Callahan thôi. Regan lấy bức thư đọc lướt vài hàng, thư viết rất ngắn gọn như người mật vụ này thường viết, anh ta chỉ yêu cầu cô chịu khó nghe Nate Callahan nói. Cuối thư ký *"Chỉ dùng bằng chứng chó chết của bà Finn"*.

Vì Finn Callahan không phải là người đa ngôn, nên Regan nghĩ chắc anh không nói cho ai biết về chuyện hai người cãi cọ nhau vào đêm cuối cùng sau 18 giờ họ đi điều tra khắp khu vực đại học L.A. Trong bầu trời nóng bức, để tìm cho ra nhân chứng trong vụ án Lawson. Phương pháp phỏng vấn của Finn rất ngắn gọn, nên không để cho mọi người được nói tự do, nhưng cô thì nhứt quyết phải để cho họ nói thoải mái, có thể mới thu thập được những bằng chứng cụ thể, quan trọng. Regan ít khi mất bình tĩnh, nhưng đêm đó cô ít ngủ và uống nhiều cafe quá. Nên cô đã hét lớn với anh, đẩy vào ngực anh (người anh rất cao to) và tố cáo anh chỉ dùng bằng chứng chó chết của Bà Finn Callahan.

Cô ngạc nhiên khi thấy anh cười, và thay vì tranh cãi kịch liệt thêm, anh giải hòa với cô. Từ đó về sau, hai người làm việc rất tâm đắc.

Finn phải mất thêm 1 năm nữa mới điều tra xong vụ án Lawson, với đầy đủ bằng chứng về tên

sát nhân cô nữ sinh ở đại học L.A. Người thám tử điều tra đã thắng trong việc buộc tội được tên tội phạm.

- Tôi không biết Finn Callahan có người em trai.

- Đúng ra là anh ấy có hai em trai - Nate nói - Có một người nữa mà chắc cô đã nghe tiếng. Đó là Jack. Anh ấy viết tiểu thuyết.

Anh đã nói đúng. Jack Callahan là cựu mật vụ bài trừ ma túy chuyển sang làm nghề viết sách và thành tác giả có sách bán chạy nhất. Chịu khó chào hàng, nên anh ta đã vươn lên hàng đầu trong danh sách những tác giả có sách bán nhiều nhất. Regan đã mua hết sách của anh ta, vì nhân vật trong sách đều là nữ giới, có cá tính đặc biệt hơn các tác phẩm do nam giới khác viết. Nhất là tác giả nguyên là cựu cảnh sát, nên các nạn nhân trong sách thường là phụ nữ.

- Anh có hai người anh là mật vụ FBI và bài trừ ma túy. Nên đáng ra anh phải biết là đi lang thang trong cơ quan cảnh sát như thế này, anh có thể bị bắn chứ - Tại sao đàn ông đẹp trai như thế này mà lại ngu ngốc như thế nhỉ?

- Tôi biết chứ, thưa cô sĩ quan cảnh sát.

- Thám tử - Regan cảm thấy cần phải minh định rõ ràng cương vị của mình.

- Thưa cô thám tử - Anh đáp. Cặp mắt xanh ấm áp; hai hàm răng trắng bóng - Bởi thế mà tôi nhờ thám tử Kante giúp đỡ.

Người cảnh sát ngồi nơi bàn lên tiếng hỏi cô:

- Cô có muốn tôi tổng cổ anh ta ra không?

Bây giờ thì cô thấy người đàn ông đứng trước mặt cô có nét giống với anh em nhà Callahan. Cô đáp lời người cảnh sát:

- Không, được rồi - Cặp mắt của anh ta xanh hơn mắt của Finn, tóc màu hạt dẻ do bị ánh nắng mặt trời làm ngả màu trông đen hơn tóc của Finn, và thân hình thanh mảnh hơn thân hình của anh trai. Nhìn anh, cô thấy có nét giống Finn, và giống ảnh của Jack in trong sách, duyên dáng và đầy nghị lực.

Cô đưa tay lấy điện thoại.

- Nếu cô gọi Finn để hỏi cho biết lý do tại sao tôi đến đây, thì chắc anh ấy không trả lời được đâu. Vì anh ấy không biết.

Regan vòng hai tay trước ngực, nghiêng đầu, nheo mắt:

- Tại sao không?

- Tôi không muốn làm phiền anh ấy, vì có nhiều chi tiết rắc rối.

Nhiều chi tiết rắc rối. Cô đã có nhiều chi tiết rắc rối phải giải quyết rồi, cô cảm thấy đang mệt hụt hơi. Cô đáp:

- Này nhé, nếu xe anh bị bắt giam, nhờ tôi lấy ra, thì rủi cho anh rồi, vì ở đây chúng tôi không làm việc đó. Tôi cũng không thể giúp anh về việc anh bị phạt về tội lái xe nhanh. Nếu anh muốn tôi bắt ai, trừ phi kẻ ấy là tên giết người, tôi không có thì giờ để làm việc ấy, nhưng anh có thể

khai báo với người trung sĩ trực nhật.

Cô lấy cuốn sổ dày màu xanh. Đây là cuốn sổ ghi chép về vụ giết người vừa qua, cô cầm xem lại để hôm nay ra khai trước tòa.

Anh móc hai ngón tay cái vào túi trước quần jeans, đứng uõn người ra sau, có vẻ như đang suy nghĩ lung lăm. Regan đã tham dự nhiều cuộc phỏng vấn, đã học hỏi nhiều ở các cảnh sát rành nghề, nhưng chưa bao giờ cô gặp người nào suy nghĩ lâu như thế này.

- Xe tôi để ở nhà - Cuối cùng anh nói - Tôi không biết có ai bị giết và ngoại trừ đêm qua người ta tụ tập đông đúc trên vỉa hè ngoài cửa sổ ở phòng khách sạn tôi ở, tôi không có gì để khai báo hết.

Nụ cười thoải mái của anh ta rất tương phản với ánh mắt anh nhìn vào mặt cô. Mặc dù mặt cô sau khi giải phẫu, các vết sẹo hầu như đã biến mất, nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu khi bị anh nhìn chăm chú như thế này, nhất là với người có khuôn mặt sáng sủa, trơn láng như anh.

- Còn về lý do tôi đến đây, câu chuyện dài lắm.

- Vậy thì anh không gặp may rồi. Vì tôi phải ra tòa trong vòng 30 - Cô nhìn đồng hồ tay - coi như 25 phút nữa.

- Thế thì tốt - Tôi có thể đi theo cô, và chúng ta nói chuyện trên đường đi.

- Lực lượng cảnh sát ở L.A. không phải là công ty taxi và cho dù tôi có bằng lòng để cho anh đi theo, chúng ta không nói chuyện được, vì tôi phải ôn tập lại những chi tiết cần thiết để khai trước tòa.

- Finn cũng có tính lo các chi tiết trước rất kỹ - Anh đưa tay vuốt tóc, trên bàn tay có nhiều vết sẹo nhỏ, nhìn rất tương phản với khuôn mặt láng lẩy của mình - Chúng ta có thể nói chuyện lúc ăn trưa vậy.

- Tôi không có kế hoạch ăn trưa - Cô định sẽ mua bánh ở máy bán hàng trong tòa án để ăn - Cho nên chúng ta nên chấm dứt ở đây, và anh cần gì cứ nói ra đi.

- Như tôi đã nói, chuyện dài lắm. Và chuyện riêng.

- Tôi không muốn xúc phạm anh, ông Callahan, nhưng trừ phi anh phạm tội giết người, còn ngoài ra tôi không quan tâm đến chuyện riêng của anh.

- Không phải chuyện của tôi, chère à. Mà là chuyện của cô.

Chưa bao giờ có chuyện gì làm cho Regan ngạc nhiên như thế này. Chắc cô nghe lầm.

Khi thấy cô không trả lời, anh dịu dàng nói:

- Chuyện không dài lắm đâu. Nếu tôi muốn giao chuyện này cho cô mà không có một lời giải thích, thì chắc tôi đã gửi bưu điện cho cô mà khỏi bận tâm đáp máy bay đến đây. Cho nên, vì đến tối chuyển bay ra về của tôi mới cất cánh, tôi có thể tới tòa án với cô, và sau khi cô khai trước tòa xong, chúng ta có thể nói chuyện.

Giọng anh rất ngọt nhưng cô không chịu nhượng bộ.

- Ở Louisiana người ta không có điện thoại à?

- Đương nhiên là có. Ngay ở Blue Bayou cũng có. Đây là thành phố nhỏ, đẹp ở phía Nam của bang, nằm ven vịnh - Anh nói - Tôi là thị trưởng.

- Chúc mừng anh - Trông anh rất khác xa với các chính khách ở miền Nam, nặng nề, mặc complet trắng nhàu nhò, ngồi trên xích đu ở hành lang nhấm nháp rượu bồ miên Nam trong chai lép bằng bạc - Và lý do anh không nhắc điện thoại để gọi là...?

- Tôi muốn được nói chuyện mặt đối mặt với cô.

Cô phải đi ngay bây giờ. Chánh án Otterbein, người rất đúng giờ giấc, sẽ bắt đầu phiên tòa đúng giờ quy định.

Một lần nữa, anh đoán được ý nghĩ của cô.

- Tôi hứa trên đường đến tòa án, tôi không nói một lời.

Căn phòng trở nên yên lặng một cách bất thường. Biết mọi người trong phòng đang chú ý đến họ, cô đưa tay lấy cái áo khoác len màu xám trên lưng ghế. Anh vội nhanh chân đến lấy cái áo trước cô một cách rất tài tình khiến cô phải ngạc nhiên.

- Tôi mặc được rồi - Cô nói khi anh giang cái áo cho cô chuỗi tay vào.

- Dĩ nhiên cô mặc được - Anh đáp - Nhưng bố tôi đã dạy rằng cần phải giúp các cô tiểu thư mặc áo khoác.

- Tôi là thám tử, chứ không phải tiểu thư - Cô vừa chuỗi tay vào áo vừa nhắc cho anh nhớ - Và bố anh chắc nghĩ đến chuyện thế kỷ 21 đấy.

- Bây giờ thì ông khó mà làm được việc ấy rồi. Vì ông đã qua đời.

- Tôi xin lỗi. Tôi không biết.

Anh nhún vai.

- Cô đừng xin lỗi chuyện này. Tôi không ngạc nhiên khi biết anh Finn của tôi không nói, vì anh không có tánh hay nói. Vả lại, chuyện này xảy ra đã lâu rồi.

Người phụ nữ ít có tài quan sát mới không thấy được ánh buồn rầu thoáng qua trong cặp mắt xanh của anh. Regan không cần kỹ năng nghề thám tử mới nhận thấy được cái dấu hiệu "Không xâm phạm" ấy. Nate Callahan không phải con người già dặn, cô nghĩ như thế khi hai người đi ra khỏi trạm canh sát để đến nhà xe. Có lẽ 30, tối đa là 31. Vậy, chuyện lâu rồi là bao nhiêu?

Cô không quan tâm làm gì.

Vì cái máy điều khiển từ xa bị hỏng mấy tuần rồi, nên cô dùng chìa khoá để mở cả hai cánh cửa xe hơi.

- Vì tôi thích kính trọng anh của anh, nên tôi bằng lòng nghe anh nói chuyện - Cô nói - Nhưng nếu tòa chưa nghỉ, thì tôi vẫn có nhiều việc quan trọng cần phải chú ý nghe. Nếu anh nói một tiếng, tôi sẽ bắn anh đấy.

- Nhất trí - Anh đáp rồi bước lên xe ngồi bên cạnh cô.

- Buộc dây thắt lưng lại - Cô buộc dây của mình.

Khi lái xe ra đường, không ai nói một tiếng, tiếng máy nổ lạnh canh. Vì bị cáo là con trai vị thành niên của bà ủy viên hội đồng thành phố, nên đây là vụ án giết người cô phải giữ bí mật. Xe lấy tin cho truyền hình, trụ antenna chĩa lên trời, đầu cả dây ngoài tòa án. Regan muốn tránh khỏi xuất hiện trên bản tin thời sự lúc 6 giờ, cô cho xe chạy vào nhà để xe dưới hầm.

- Tôi đã hứa là không nói một tiếng, nhưng nếu tôi chỉ nói một điều vô hại thì chắc cô không bắt chứ?

- Điều gì?

Anh quay người, để bàn tay lên lưng ghế cô ngồi. Đây là trò quấy rối đúng sách vở mà năm cô 14 tuổi, anh chàng Tom Hardinger đã thực hiện không thành công khi họ ngồi xem kịch ở dãy ghế sau cùng tại nhà hát làng Westwood, lúc họ đang xem vở *Indiana Jones & the Temple of Doom* (*Indiana Jones & Ngôi đền Tàn khốc*).

Anh bắt cần khẩu súng đeo bên hông cô, cúi người sát vào cô, rất sát đến độ Regan ngửi được mùi cafe và trái cây hơi thối của anh. Quá gần khiến cô cảm thấy căng thẳng. Quá gần đến độ cô thấy khoan khoái.

- Cô có mùi thơm dễ chịu, chère à!

- Thám tử - Cô tắt máy, bước xuống xe - Và tôi không dùng nước hoa.

Anh nhìn cô qua mui xe, ánh mắt ấm áp. Regan cảm thấy bụng nôn nao. Lòng nhủ lòng có lẽ vì cô không ăn sáng, nên cô tảng lờ không lưu tâm đến việc này.

- Tôi biết - Anh cười toe toét, nụ cười mỉm, hấp dẫn, chắc nụ cười này đã quấy rối rất nhiều người đẹp ở miền Nam - Thám tử, chère.

Cô không để ý đến nụ cười làm xiêu lòng người, cô quay đi, bước ra khỏi nhà để lên xe, đi những bước dài, nện gót giày trên nền bê – tông.

Vì Finn, cô sẽ lắng nghe những điều Nate Callahan nói, và cô tin là chuyện anh sẽ nói không có gì liên hệ đến cá nhân cô hay có gì hấp dẫn như anh đã nói. Rồi trước khi mặt trời xuống biển Thái Bình Dương, cô sẽ xua anh về nhà và cô trở lại công việc đuổi theo bọn gian phi.

5.

Cô ta khác thường đây. Ôi, dĩ nhiên cô ta không phải là người đúng kiểu của anh, Nate tự nhủ thế ngay khi vừa mới bước vào văn phòng cảnh sát thấy cô ngồi nơi bàn làm việc, trán nhún lại vì tập trung vào công việc, hai tay đánh máy lia lịa mà mắt không cần nhìn vào bàn phím. Đúng vậy, anh nghĩ chắc anh sẽ không thích cô, việc này thật bất thường, vì anh thường thích mọi người khi anh gặp họ, nhất là phụ nữ.

Cô cao, mảnh khảnh, nhưng không gầy trơ xương. Hai cánh tay thò ra ngoài tay áo may ngắn, trông rần rỏi, chỉ có những ai tập luyện hàng ngày mới có đôi tay như thế. Hai bàn tay mảnh mai, ngón dài, móng tay không tô bóng, trông rất thích hợp cho những ai chơi đàn hạc ở các

phòng khách miền Nam hơn là dùng để kéo cò súng.

Đôi môi không mỏng mà cũng không dày, vừa phải, không tô son. Mái tóc cắt ngắn, gọn gàng, anh nghĩ dùng để làm cảnh sát hơn là làm đàn bà. Nhưng không thành công, vì anh nghĩ hầu hết đàn ông - kể cả anh - đều muốn lồng hai bàn tay vào mái tóc láng mượt ấy.

Cặp hoa tai bằng ngọc trai nghiêm trang không hợp chút nào hết. Nate nghĩ, cô ta nên thay bằng cặp khuyên vàng óng mới hợp với màu mắt của cô, cặp mắt hơi vàng màu rượu whisky. Một hạt nút áo chemise của cô bị tuột, nhưng Nate cũng không muốn cởi nút thêm.

Dưới chiếc áo bình dị ấy, cô ta mặc cái gì nhỉ? Chỉ là đồ vải tầm thường thôi chứ gì? Hay là đồ xộp có viền đăng - ten? Mặc bộ áo khoác bằng vải len màu đen bóng với áo chemise lụa, chứng tỏ cô ta là người ngược đời.

Váy ngắn, khi đứng chỉ ngang đầu gối, nhưng khi ngồi tréo chân lên nhau, cô để lộ hai đùi chân rần chắc mang bít tất rất khêu gợi.

Giống như đôi hoa tai, bộ quần áo sạch sẽ, gọn gàng không hợp cho cô chút nào hết. Cô là người phụ nữ sinh ra để đeo đá quý đẹp để sang trọng. Nate dễ dàng hình dung ra làn da mịn màng trên bộ ngực được che kín bằng lớp lụa màu ngọc lam.

Anh nghe vị luật sư biện hộ đã kích cô suốt 1 giờ, giọng bà ta rất gay gắt. Bà đi lui đi tới trước bàn nhân chứng, thách thức với tất cả các điều cô điều tra, công kích bằng chứng, công kích sự thật của các tờ tường trình nhân chứng, cho là thám tử Regan Hart có thành kiến cá nhân.

- Tôi có thành kiến cá nhân - Regan đồng ý đáp.

Bị cáo vị thành niên ngồi ở bàn bị cáo, cười tự mãn, hần mặc bộ quần áo mới keng, và Nate ngạc nhiên không thấy thẻ ghi tiền móc ở tay áo.

- Tôi có thành kiến chống lại tư tưởng cho rằng đời sống của con người sống dưới chính sách cảnh trị của L.A. không có giá trị bằng đời sống giàu có sung túc ở các nơi khác, và tôi không có thành kiến chống lại tư tưởng cho rằng nếu có nhiều trăm binh sĩ Hoa Kỳ chết ở hải ngoại, thì các chính trị gia lớn tiếng đòi thay đổi chính sách, thế nhưng khi nhiều công dân chết hàng năm tại những khu vực trong thành phố mà chính trị gia nếu không có cảnh sát canh gác thì không dám đến, và họ chỉ đến khi tới lúc bầu cử.

- Tôi phản đối, thưa chánh án - Luật sư biện hộ đứng bật dậy như hình nộm trong hộp đồ chơi.

Regan không thèm nhìn đến bà ta, mắt cứ nhìn thẳng vào bồi thẩm đoàn khi nói hết ý của mình.

- Hình như cái thái độ rất thản nhiên ở đây đối với việc giết người. Và tôi hy vọng tôi luôn luôn bị xem là người có thành kiến chống lại việc giết người một cách lạnh lùng của một đứa bé.

- Tôi phản đối - Người luật sư lặp lại, giọng mạnh bạo hơn.

- Chấp nhận - Chánh án đồng ý - Nhân chứng chỉ được trả lời khi người ta hỏi và hạn chế các câu phát biểu.

- Tôi xin lỗi, thưa chánh án - Cô quay lui hỏi luật sư - Bà có lặp lại câu hỏi không?

Khán thính giả cười rộ lên. Chánh án cau mày, người nhân viên giữ trật tự yêu cầu mọi người yên lặng.

Người luật sư, lộ vẻ tức giận, nêu lên câu hỏi:

- Cô có thành kiến chống lại khách hàng của tôi theo chủng tộc hay địa vị kinh tế xã hội không?

Cô không thay đổi nét mặt, nhưng nhìn thật kỹ, Nate thấy nét giận dữ hiện ra dưới nét mặt bình tĩnh của cô.

- Không!

Hai người đàn bà nhìn nhau. Nate nghĩ rằng không ai trong phòng là không nghe được tiếng gươm va chạm chan chát.

Người luật sư lên tiếng lại:

- Vậy cô hãy kể lại những gì cô đã làm khi cô đến hiện trường, từng bước một.

Vị chánh án quyết định:

- Nếu chúng ta làm thế, chúng ta sẽ bỏ dở bữa ăn trưa. Tòa tạm nghỉ cho đến 1 giờ rưỡi.

Ông ta gõ búa gỗ, tuyên bố giờ tạm nghỉ. Trong khi Regan đi nghỉ ở phòng riêng với người đồng nghiệp, thì Nate sang phòng bên cạnh để ăn trưa. Anh vừa ăn vừa xem cô gái tóc vàng duyên dáng trên truyền hình tường thuật lại tin tức mới nhất về vụ án, tin tức hình như làm cho cả thành phố đều chú ý theo dõi. Mặc dù cảnh sát ngăn chặn, nhưng máy quay phim của các đài truyền hình vẫn mang vào trong tòa án, và anh nghĩ có lẽ để quay cho được cảnh người luật sư biện hộ nói trước tòa.

Người bán rượu vừa rót nước khoáng vào ly cho khách vừa xem cảnh Regan khai trước tòa, và anh ta nói:

- Cảnh sát mà được thế là quá đẹp!

Nate đồng ý.

- Thỉnh thoảng cô ta có vào đây. Không nói nhiều, chỉ gọi một lon coca, hay ly rượu vang vào cuối ngày. Tôi đoán chắc cô ta là cựu hầu bàn, vì cô thường rất hậu hĩ.

Nate uống một hớp nước khoáng rồi hỏi:

- Ý kiến chung về vụ án này như thế nào?

- Bằng chứng chống bị can rất vững chắc, nhưng mẹ con bị can có thể lực rất mạnh, không biết bồi thẩm đoàn sẽ biểu quyết ra sao - Anh ta nhún vai - Người ta có vẻ nghiêng về phía người có quyền hành.

Sau khi nghỉ trưa xong, cuộc thẩm vấn lại tiếp tục, và Nate nhìn bồi thẩm đoàn nêu câu hỏi, anh cảm thấy lo ngại. Giọng của thám tử Regan Hart vẫn bình tĩnh, tự nhiên và rất tự chủ, như thái độ của cô. Vì anh không phải là người chuyên môn trong nghề này, nên anh tự hỏi phải chăng cô có khả năng làm cho cả bồi thẩm đoàn phải xúc động và suy nghĩ. Cô khiến cho anh nhớ đến Finn. Anh ta tự hỏi không biết làm sao có thể giúp cô thư giãn.

Khi cô bước xuống khỏi bục nhân chứng. Nate phân vân không hiểu khi cô biết lý do anh đến L.A. tìm cô, cô có bình tĩnh và tự chủ hay không.

*

Thế là xong. Mặc dù mới đầu hơi khó chịu một chút vì Nate Callahan nhìn cô quá căng, nhưng Regan đã giữ được bình tĩnh, nói năng trôi chảy. Cô không để cho mọi người thấy mình toát mồ hôi, và khi cô khai xong, mọi người đều nghĩ rằng bị cáo mặt còn non choẹt đã phạm tội. Regan biết thế, tất cả mọi người đều không ngu gì mà không thấy bồi thắm đoàn lẳng nghe và không nhìn vào mặt chú bé, cũng đều biết thế.

Vì thế cho nên khi luật sư biện hộ yêu cầu được nghỉ giải lao ít phút trước khi phiên tòa kết thúc, nhưng đã bị các quan tòa bác bỏ.

Nate Callahan đợi cô ở bên ngoài tòa án.

- Công việc rất khả quan. Tôi rất tán phục cô.
 - Cảm ơn, ông Callahan. Công việc của tôi không phải để mong ông tán phục.
 - Xin gọi Nate thôi - Anh nói, đi bên cạnh cô, sắp bước cho kịp cô - Hình như cô không hài lòng trước thành quả của mình.
- Cô bỗng dừng lại, nhìn anh:
- Tại sao tôi phải hài lòng?
 - Hẳn sẽ đi ở tù.

- Vì tội thiếu nhi phạm pháp - Cô lắc đầu, vẻ trầm tư - Chuyện này có ý nghĩa gì đâu? Làm sao thằng Ramon Consuelo 8 tuổi sẽ chết vì phạm pháp? - Cô cào mấy ngón tay trong tóc - Mẹ kiếp, hẳn 100% đáng tội chết - Cô muốn phải thẳng đậm hơn thế nữa.

- Cô đã làm hết sức mình - Anh nói nho nhỏ - Bà Consuelo có vẻ đánh giá cô cao.
- Hẳn là đứa con còn sống cuối cùng của bà ta - Regan tự hỏi tại sao người phụ nữ có thể vượt qua được sự đau khổ như thế - Đứa con gái 7 tuổi của bà đã chết cách đây 2 năm vì bị tên tài xế say rượu tông vào đám trẻ con đứng đợi xe buýt của nhà trường rồi bỏ chạy. Bà ta mất đứa con gái 2 tuổi vì bệnh AIDS vào cuối thập niên 90. Bà ta không biết ông chồng nghiện ma túy đã truyền virus cho bà cho đến khi đứa bé sinh ra có HIV dương tính. Bà ta còn sống, mà đứa bé thì chết. Ramon là đứa con cuối cùng và là đứa con duy nhất - Cô thở ra một hơi dài, chậm - Và bây giờ bà không còn nó nữa.

- Quả là khó khăn thật - Anh nói - Cô làm công việc phải làm.
- Càng ngày càng khó khăn hơn - Có những đêm cô bị những bóng ma của những kẻ chết mà không được trả thù ám ảnh - Chuyển bay của anh mấy giờ bay?
- Còn lâu. Chúng ta có thể nói chuyện khi ăn tối.
- Anh có bút đấy không?
- Có - Anh lấy cây bút bi trong túi áo ra.

Regan không để ý cây bút mà nói:

- Anh ghi điều này cho nhớ. Tôi không đi ăn tối với anh.

Anh mắt cô không rời khỏi mặt anh.

- Cô cần ăn để giữ sức khỏe mà chơi trò cảnh sát bắt ăn trộm chứ.

- Tôi không cho rằng công việc của tôi là trò chơi.

- Tôi không có ý muốn nói như thế đâu, cô thám tử. Bất kỳ ai thấy cô trước tòa hôm nay, đều phải cho rằng cô đã làm việc rất nghiêm túc.

- Lời khen đã trở thành sáo rỗng - Cô nói nhỏ - Nhưng có lý do khiến cho người ta nói thế vì sách báo và thường cho rằng thám tử hình sự là những người nói cho người chết. Vì đấy là sự thật - Cô liếc nhìn anh - Nhưng tôi nghĩ anh là em của Finn, nên chắc anh biết điều này.

- Phải. Finn là người rất nghiêm túc. Nhưng từ khi anh ấy lấy vợ, anh hơi lỏng lẻo.

- Tôi đã nghe chuyện này - Regan ngạc nhiên khi nghe người đàn ông nghiêm túc nhất này đã lấy vợ là một diễn viên khét tiếng Hollywood. Không những chỉ là nữ diễn viên thôi, mà cô ta còn là Gái Đột Sóng Mới. Bây giờ người ta mở tivi ra là thấy liền loại gái ấy.

- Anh và Julia không xung khắc nhau, hiện họ rất hạnh phúc.

- Thế thì tuyệt quá - Cô nói thật lòng. Cô đã chứng kiến những cảnh đau lòng giữa những người yêu nhau, nên cô trở thành người rất sợ cho tình yêu giữa hai người khác giới.

- Phải mất một thời gian tôi mới nói cho cô nghe câu chuyện của cô - Anh nói. Nên tại sao ta không mua hai cái bánh nhân thịt băm rồi ra ngồi ngoài bãi biển vừa ăn vừa nói chuyện? Tôi chưa đến biển Thái Bình Dương bao giờ, nhưng tôi nghe nói đẹp lắm.

Giọng miền Nam ngọt ngọt có thể có sức quyến rũ ở Louisiana, nhưng không có tác động với Regan.

- Nay, ông Callahan...

- Nate - Anh nhắc cho cô nhớ và toét miệng cười.

Cô đưa tay vẫy vẫy xua đuổi lời cải chính của anh và nói:

- Tại sao anh không nói cho tôi nghe, rất ngắn gọn, lý do tại sao anh đến đây, sau đó tôi trở lại làm việc và anh quay về Big Bayou.

- Blue Bayou. Tên nguyên thủy của nó là Blue Bayou, nơi có loài chim diệt làm tổ, nhưng trải qua thời gian, tên được Anh hoá.

- Hay nhỉ! - Cô không quan tâm đến cái thành phố xa xôi hẻo lánh có cái tên ấy. Cô cũng không tin anh chàng nào hiểu được từ súc tích - Rồi, bây giờ chúng ta đi vào công việc được chứ?

- Cô biết thỉnh thoảng cô cũng cần nghỉ ngơi cho đầu óc thanh thản một chút - Anh vuốt tay lên vai cô, khiến cô sững người - Cô thám tử, cô hơi căng thẳng đấy.

- Tôi chỉ biết tôi hết kiên nhẫn rồi - Ngón tay thô ráp của anh lướt lên cổ cô, khiến cho mạch máu cô chảy mạnh. Và tôi không biết ở cái xứ nhiều sông lạch của anh tình hình ra sao, chớ ở thành phố này mà nếu anh đụng đến người phụ nữ có súng là anh sẽ bị ăn đạn đấy!

- Cô nghĩ đến chuyện bắn tôi à?

- Hiện tôi đang có ý định ấy đấy.

Vì sự đụng chạm đã kích thích mình, nên Regan nghĩ tốt hơn là nên đứng nhích lui cho được việc. Anh ta cứ lần khăn để cho thời gian trôi qua, và miệng nở nụ cười tự mãn, khiến cho cô nghĩ anh ta muốn đứng ở đây mãi mà không chịu nói chuyện.

- Kìa! - Nate thọc hai tay vào túi - Cứ đứng trong nhà xe mà tranh cãi như thế này thì mất thì giờ nhiều quá. Chúng ta hãy ghé đâu đó mua cái gì để ăn rồi ra bãi biển, tôi sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện ngắn. Rồi cô thả tôi xuống phi trường LAX. Và tôi sẽ biến mất khỏi mắt cô.

Regan thở dài tức giận. Thì ra Nate cũng bướng bỉnh như người anh trai, cho nên nếu cô không bằng lòng ăn tối với anh ta, thì chắc câu chuyện không chấm dứt nhanh được.

Việc cô chấp nhận lời đề nghị của anh ta không làm cho anh ngạc nhiên một chút nào, khiến Regan càng thêm tức giận. Cô lái xe qua hai khu phố đến quán Code 10, nơi cảnh sát nghỉ việc thường đến ăn. Sau khi cãi nhau thêm một lát, lần này cô thắng, người nào trả tiền phần ăn của người nấy, rồi họ đi ra bãi biển.

6.

Mấy phút sau họ ngồi trên chiếc ghế dài ở cầu tàu Santa Monica. Không khí mát lạnh và khô, phảng phất mùi muối.

- Cảnh tuyệt thật - Nate nói - Chuyển đi thật xứng đáng.

- Đi vì chuyện gì? - Cô lấy cái bánh gói giấy sếp trong xách ra và gần như xuýt xoa thành tiếng khi ngửi mùi thơm của thịt nướng và fromage đang chảy tan ra. Cô thường ăn những bữa ăn chớp nhoáng như thế này, cô đã quen thói không biểu lộ việc đói bụng ra ngoài. Bây giờ Regan nhận thấy cô đói muốn chết được.

- Như tôi đã nói, hơi khó giải thích. Này nhé, bố tôi là cảnh sát trưởng Blue Bayou, ông chết khi đang thi hành nhiệm vụ.

Cô cắn miếng bánh và thấy khó nuốt cho trôi. Cô đã đi dự nhiều đám tang của cảnh sát, nên cô biết rất rõ việc cảnh sát bị giết chết khi thi hành nhiệm vụ là chuyện mất mát rất lớn cho quần chúng. Cô cũng biết đây là chuyện mất mát rất lớn cho người con khi mất cha.

- Thật gay cấn.

Cô từng là đứa bé biết cảnh cha chết. Ôi, có nhiều ông bố ly dị chỉ gặp con vào ngày cuối tuần, có người đã biến đi đến những nơi xa lạ, với hai đứa con riêng. Nhưng có người cha chết, mặt dù mẹ mình đã ly dị, thì sao nhỉ? Thật là điều rất gay cấn.

- Phải, rất gay cấn. Nhưng tôi đã nói, chuyện này xảy ra đã lâu rồi.

- Bao lâu?

- Tháng 5 này là đúng 19 năm - Thái độ Nate không cần dừng lại để suy nghĩ, đã cho thấy việc này còn in rõ trong ký ức anh.

- Và khi ấy anh mấy tuổi?

- 12 tuổi - Anh đáp, vẻ mặt rất tự nhiên - Nhưng tôi đã dọn hết phòng chứa đồ trong văn phòng cảnh sát trưởng, rồi tân trang lại - Tôi là thầu khoán...

- Tôi tưởng anh là nhà chính trị chứ.

- Làm thị trưởng chỉ là chức vụ tình nguyện. Làm thầu khoán có tiền - Ít ra tháng nào cũng có tiền. Nhưng dù sao cũng nhờ thế mà khi tôi lục lọi đồng hồ sơ cũ, tôi đã tìm được tập phong bì chứa đựng bằng chứng cũ của cô.

- Không thể có chuyện như thế.

Regan đã đến Louisiana hai lần. Lần đầu tiên cách đây 5 năm, cô đi dự hội nghị về việc bảo vệ hiện trường xảy ra tội phạm tại hội nghị cảnh sát tổ chức ở New Orleans; lần thứ hai vào tháng trước, khi ấy cô bay đến Shreveport để đem tên nghi can ăn trộm giết người về.

- Mẹ cô là Karen Hart, phải không?

- Chắc anh nghe Finn nói.

- Phải - Anh đáp, giọng dịu dàng dễ thương, có lẽ vì thế mà anh được bầu làm nhà chính trị công tử bột - Anh ấy tìm ra thông tin từ một tập hồ sơ cảnh sát cũ do tôi đưa cho anh tìm. Thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên rất lý thú, vì hai người đã cùng làm việc với nhau.

Lời anh ta lại làm cho cô ngạc nhiên.

- Hồ sơ của cảnh sát gì?

- Hồ sơ mà tôi có tên của mẹ cô.

- Nay, Finn Callahan là thám tử xuất sắc. Thực vậy, tôi chưa từng gặp người nào cừ khôi như thế. Nhưng thỉnh thoảng anh ấy cũng mắc phải sai lầm. Mẹ tôi là người hợp tác với một công ty luật. Bà không phải là người làm gì để có hồ sơ trong cảnh sát.

- Cô thám tử, cô bao nhiêu tuổi?

- Tôi nghĩ tuổi tác của tôi chẳng liên quan gì đến chuyện này.

- Theo hồ sơ này, mẹ cô có một người em gái. Người em gái chết đi, để lại một đứa bé bây giờ đã 33 tuổi.

Regan uống một hớp cafe mà đáng ra cô không nên uống vào giờ này. Chất caffeine sẽ làm cho cô mất ngủ thêm một đêm nữa.

- Tin tức lơ mơ, Callahan, tôi không phải là người duy nhất 33 tuổi trên đời này. Vả lại, mẹ tôi là người con duy nhất.

Anh ta lôi trong phong bì đựng hồ sơ ra một tờ giấy.

- Karen Hart đã được ghi vào hồ sơ như là người bà còn sống duy nhất của Linda Dale. Ngoại trừ một bé gái có tên khai sinh là Regan Dale.

Regan bức mình khi thấy mình ngần ngại đưa tay lấy chiếc phong bì nơi tay anh ta. Cố xua đuổi linh tính bất an hiện ra trong lòng, cô lấy vẻ tự nhiên để đọc lướt bản báo cáo của cảnh sát ở Hạt Blue Bayou, bang Louisiana. Rồi cô nhìn qua tờ giấy khai sinh, Linda Dale, không rõ bà là ai, được 25 tuổi khi sinh ra đứa con gái nặng 7 pound 3 ounce. Bố đứa bé ghi trong khai sinh là vô danh.

- Tôi chưa bao giờ nghe tên Linda Dale. Hay là Regan Dale. Tên tôi là Hart. Tên ấy luôn luôn là Hart.

- Còn có bức ảnh nữa - Anh ta đưa tay vào chiếc phong bì - Linda Dale là cô gái rất đẹp. Cô có thể thấy bà ta rất quen.

Rõ ràng bức ảnh được chụp ở New Orleans. Regan nhận ra điều này rất dễ dàng, vì ảnh chụp trước ngôi nhà xây gạch đỏ có hàng rào sắt trang hoàng rất đặc biệt. Người đàn bà mặc đồng phục của Phụ nữ Kỳ diệu có màu xanh, trắng, đỏ, chứng tỏ rằng bức ảnh được chụp vào dịp hoặc là lễ Halloween hay lễ Mardi Gras. Màu sắc đã phai mờ vì lâu năm, nhưng cái mặt tươi cười như cô thì không thể nào lẫn được.

Không thể như thế này được, mặc dù mái tóc người trong ảnh có màu đỏ tươi chứ không phải đen, nhưng chính là khuôn mặt của mẹ cô. Đây cũng chính là khuôn mặt mà Regan đã nhìn vào mỗi buổi sáng trong tấm kính nơi phòng tắm của cô, cho đến khi các nhà phẫu thuật thẩm mỹ moi trong mặt cô để lấy những mảnh thép đã đâm vào và cố khâu lại cho giống chùng nào hay chùng ấy khuôn mặt cô trước cái đêm định mệnh mà cô đã lái xe tuần tra sa vào bẫy của bọn lưu manh khiến cô suýt mất mạng.

Có một điểm khác biệt rất quan trọng giữa khuôn mặt của cô và người trong ảnh. Regan không tin mắt cô có vẻ đa tình như cặp mắt màu nâu nhạt của Linda Dale. Rõ ràng bà ta đang yêu say đắm người chụp ảnh.

Regan cảm thấy Nate đang nhìn cô, đợi cô cho biết cảm tưởng.

- Tuyệt! - Cô nói, rồi không muốn anh nghĩ là cô sợ mà không dám nhìn anh, cô bèn ngược mắt nhìn anh và nói tiếp - Nhưng tấm ảnh không chứng minh được cái gì hết.

- Bà ta trông rất giống cô.

- Có phần giống tôi thôi - Cô chỉnh lại - Lỗ mũi bà ta hếch lên nhiều hơn tôi, và quai hàm hẹp hơn - Hàm xai của cô vuông hơn, xương gò má cao hơn - Còn tóc thì có màu khác.

- Đàn bà thường nhuộm tóc. Tóc trông vẫn rất giống nhau.

- Cho dù chúng tôi giống nhau như cặp song sinh đi nữa, thì chuyện này cũng không chứng minh được cái gì hết. Người ta nói mọi người đều có hai mặt: Ở tại quán Code 10 có người bán rượu ban đêm rất giống Julia Roberts - Cô không nói cho anh biết người đàn bà trong ảnh rất giống Karen Hart, vì nói ra chỉ làm Nate thêm hiếu kỳ.

- Hồ sơ nói rằng bà tên là Linda Dale. Karen Hart là chị em sinh đôi của bà - Anh nói.

- Điều này vẫn không đủ để chứng minh quan điểm của anh. Nếu không có những chi tiết bổ sung cho bằng chứng, thì tòa vẫn không xét xử được tình huống này.

- Lập luận đúng - Anh nghiêng đầu, nhìn cô. Bình tĩnh. Trầm tư - Finn cũng không dễ tin như vậy.

Nếu anh nói đúng thì người đàn bà trong ảnh đã chết. Nhưng Regan cảm thấy có cái gì đó quen thuộc khiến cho cô xúc động. Regan không phải là người hay mơ mộng, nhưng cô biết có nhiều người thường nói đến thế giới siêu linh. Trước đây. Cô đã gặp một trường hợp như thế, lần ấy cặp mắt của người bị giết chết hình như cứ nhìn vào mắt cô, cầu khẩn cô xin cô hãy tìm cho ra kẻ đã giết cô ta.

- Để tôi nói cho anh nghe, ông Callahan: Cách đây mấy tuần, tôi ngồi bên cạnh cây giáng sinh trong phòng khách một ngôi nhà để nghe một phụ nữ nói chuyện. Chị ta nhất quyết cho rằng lần cuối cùng chị thấy đứa con gái 4 tuổi là khi chị ta để mất đứa con tại khu thương xá lúc họ đi đến gặp ông già Noel. 2 ngày sau, tôi bắt tên bạn trai của chị ta, tên này buồn bán ma túy, đã có tội âm mưu với chị ta để giết đứa bé nhằm hưởng số tiền ảo hiểm 1,000 đô - la. Một tên bạn thứ ba, chúng tôi buộc tội hắn đã dẫn cô bé từ trong khu thương xá ra ngoài sa mạc, rồi bắn vào đầu em bé. Cô bé không đến ngồi trong lòng ông già Noel. Và nếu không có những đứa bé vì thành niên ra chơi ở trên đụn cát và gặp thi thể của cô bé, thì chắc chắn chúng tôi phải mất nhiều năm trời mới mang công lý đến cho cô ta được.

Tôi đã bước qua thi thể của người phụ nữ đã bị chồng bắn chết trong khi hắn đang nắm cây dao đưa vào cổ đứa con mới đi chập chững. Khi chúng tôi xuất hiện nhờ người hàng xóm gọi 911, hắn không thềm thay áo quần dính máu, nhưng vẫn thề rằng hắn vô tội và nhất quyết đòi mời luật sư đến.

Tôi đã thấy những phụ nữ bị bắn chết khi đang chơi quay vòng, chỉ vì với lý do duy nhất là có thằng bé khác muốn giết người lạ để làm lễ kết nạp hội viên vào băng nhóm. Và tôi đã làm việc với anh trai anh mỗi ngày 24 giờ trong suốt thời gian gay gắt nhất của thám tử, khi bọn lưu manh bệnh hoạn hành hạ các thiếu nữ. Không, anh Callahan, tôi không dễ tin.

Anh ta lại nghiêng đầu. Ngay trời đang mùa đông mà mặt trời ở California cũng chiếu sáng, ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên mái tóc cắt ngắn của anh, nhuộm vàng trên đầu mái tóc. Regan thấy kỳ lạ là đã trải qua bao năm dạn dày trong nghề cảnh sát, thế mà bây giờ cô lại cảm thấy khó chịu khi thấy anh yên lặng quan sát cô đăm đăm như thế.

- Này, cô thám tử thân mến, đầu óc cô là đầu óc của người cảnh sát.

Cô cắn miếng khoai chiên mặn.

- Còn anh. Thị trưởng Callahan, đầu óc anh là đầu óc của người Sô - vanh.

- Vì nhận thấy cô là người phụ nữ dễ thương à? Người đàn ông có quyền nhìn cái đẹp chứ - Anh nhìn cô với ánh mắt thán phục. Ánh sáng lấp lánh trong mắt anh có thể là do ánh mặt trời lặn xuống phản chiếu trên mặt nước chiếu vào, nhưng Regan không nghĩ thế - Nhìn người đẹp đâu cần phải xin phép.

Trước đây đã có nhiều đàn ông nhìn Regan. Ngay cả sau khi xe của cô bị lật nhào trong một trận bắn nhau. Nhưng dù sao cô đã 33 tuổi mà không hề có cảm giác mình bị say mê lầm lạc. Khi thấy anh nhìn lâu vào hai chân, cô ước chi hôm nay cô đã mặc quần để ra tòa, chứ không mặc váy như thế này. Bỗng nhiên cô cảm thấy giận mình.

Cô dùng biện pháp tự vệ để khỏi nổi giận. Cô vò cái bao đựng bánh thành một cục, rồi nói:

- Tôi có lời khuyên cho anh như thế này: anh đừng úp mở làm gì. Nếu đây là bằng chứng mà anh muốn cho tôi xem...

- Trời ơi, cô luôn luôn vội vã như thế hay sao? Không ai nói cho cô biết rằng quá vội vã sẽ có hại cho thần kinh hay sao? - Anh lắc đầu rồi lấy thêm một số giấy tờ trong phong bì - Những cổ phiếu này chắc sẽ làm cho Linda Dale thành người giàu có.

- Chúng sẽ làm cho anh giàu có vì hiện anh là người đang giữ chúng.

- Chúng không phải của tôi - Anh có vẻ bị xúc phạm vì nghĩ chắc cô muốn nói anh chiếm đoạt các cổ phiếu - Tôi tin chắc chúng là của cô.

Khi anh đưa các cổ phiếu cho cô, Regan nhắc mình nhớ rằng quý sứ không tấn công người ta bằng sừng bằng đuôi và tỏ ra hơi độc của lưu huỳnh; mà nó ve vãn người ta bằng điệu bộ dịu dàng và nụ cười quyến rũ.

- Anh nói gì tùy anh. Tôi vẫn nói anh lầm rồi.

- Nhưng tại sao cô không nắm lấy mà xem? Kiểm tra một chút thì rõ. Cô sẽ tìm ra cái gì đấy làm cho cô cảm thấy khác đi.

Regan không tin như thế, nhưng cô không muốn để anh cho cô là đồ thiện cận.

- Chúng ta nên ra phi trường kéo anh trở về chuyến bay.

Anh cười dịu dàng, nụ cười quyến rũ nhưng rất nguy hiểm.

- Vẫn còn thì giờ, không sao.

- Chắc anh biết rõ phi trường LAX. Vấn đề an ninh ở đây rất nghiêm ngặt, không nên đến cận giờ. Tình hình bây giờ rất khó khăn - Cô ném cái bao giấy vào thùng rác.

Khi hai người đi đến chỗ đậu xe, anh nói:

- Biển Thái Bình Dương đẹp hơn tôi nghe rất nhiều. Tôi cảm ơn cô đã chở tôi đến đây.

- Như anh nói, tôi phải ăn.

Regan không biết số giấy tờ mà anh đưa cho cô có ý nghĩa gì không, nhưng cô tin chắc chúng không có liên quan gì đến cô. Thế nhưng, con người cảnh sát trong cô không thể không xem để biết đây là cái gì.

Nate Callahan hình như có bản năng biết cách nêu ra vấn đề đúng lúc. Khi cô lái xe ra phi trường, anh không nói đến vấn đề này nữa, nhưng thay vì thế, anh nói đến quê nhà ở Nam Louisiana với giọng thân thương yêu mến.

Khi cô đậu xe lại bên lề khu dành cho khách đi máy bay, cô nói:

- Có lẽ tôi biết lý do tại sao anh được bầu làm thị trưởng. Anh rất xứng là vị đại sứ ở đây.

- Đây là một thành phố nhỏ, đẹp - Anh tháo dây an toàn, đưa tay ra ghế sau để lấy va - li - Đẹp như tranh ở trên tấm pano quảng cáo du lịch và rất thanh bình - Anh ngừng nói, mở cửa xe rồi nhìn cô với vẻ trầm tư - Chúng tôi đang cố tìm một cảnh sát trưởng. Nếu cô chán cuộc sống xô bồ ở đây, cô có thể đến làm với chúng tôi.

- Cảm ơn lời đề nghị, tôi rất được hạnh phúc ở đây - Thực ra thì cô nói không hoàn toàn đúng

sự thật, nhưng cô thấy không có lý do gì đem tình cảm riêng tư của mình để san sẻ với một người xa lạ chưa bao giờ gặp.

Một lần nữa anh làm cô ngạc nhiên khi đưa tay thật nhanh vuốt những sợi tóc lòa xòa ra khỏi mặt cô trước khi cô kịp phản ứng.

- Tôi không phải là người tranh cãi với Belle Femme[3] - Cô chưa kịp bước lui, ngón tay cái xù xì của anh đã cào vào làn da ở dưới mắt cô - Nhưng cô có vẻ như một nữ hoàng. Thăm tử thân yêu à.

- Mẹ kiếp, Callahan...

- Tôi có nhận xét như thế thôi - Anh cúi xuống bước ra, để tránh cô đẩy anh ra khỏi xe. Anh đứng trên lề đường, tảng lờ không để ý đến người tài xế đang bấm còi phía sau họ, thúc Regan chạy đi cho anh ta đậu xe vào chỗ ấy. Anh đưa tay vào xe, đưa cho cô cặp kính râm và cuốn sổ bọc da trắng mà anh vừa lấy trong túi áo khoác ra.

- Cái gì thế này?

- Nhật ký của Linda Dale. Tôi nghĩ là cô chắc thích đọc cuốn này. Chi tiết trong nhật ký chỉ sơ lược - Bà ta không phải người hay viết - Nhưng có chi tiết nói về đứa bé. Và về chị của bà, Karen Hart. Tôi có ghi số điện thoại của tôi trên tờ giấy kẹp ở trang đầu, để phòng khi cô muốn gọi tôi trao đổi ý kiến, khi cô đã đọc xong - Anh ta quay đi vào trong phi trường.

Tiếng còi sau lưng cô lại vang lên thật dai dẳng. Người cảnh sát đồng phục đứng trên vỉa hè thổi còi và bước đến phía cô.

- Được rồi, mẹ kiếp! - Không muốn bị viết giấy phạt vì để anh tài xế kia làm ồn nơi công cộng - Khổ thay, Nate Callahan đã làm xong công việc ấy - Regan gài số xe rồi lái xe đi.

7.

Jack hỏi:

- Sao, công việc như thế nào?

Sau khi đến Blue Bayou, Nate lái xe đến Beau Soleil, ngôi nhà có trước thời nội chiến mà Jack đang tiến hành trùng tu. Nate là nhà thầu khoán, và công việc đã kéo dài gần 2 năm rồi; anh nghĩ ngôi nhà nếu trùng tu lại cho giống như ban đầu thì có lẽ cả đời mới xong, nhưng may thay là Jack và Dani đều muốn sống trong khu vực mới xây cất. Ngôi nhà xưa này gia đình của Dani đã có từ nhiều thế hệ qua, nay được Jack mua lại. Thế nhưng, không để cho cảnh hỗn loạn do việc sửa nhà gây ảnh hưởng đến cuộc sống.

Mấy đứa bé làm bài học ở trên lầu, Dani ngồi đan trong góc phòng thư viện cũ. Hay, như chị nói với Nate, chị tập dần, vì công việc không dễ dàng như trong cuốn sách Knitting for Dummies lớn màu vàng đã viết. Cuốn sách này cô đem từ thư viện Blue Bayou về.

- Không tệ như tôi tưởng - Anh cúi người trên bàn chơi billiard bọc nỉ xanh, đánh vào những quả bóng, hai quả lọt vào cái túi ở góc bàn, chuẩn bị đánh tiếp những quả có sọc - Không tốt như tôi đã hy vọng.

Jack dựa lưng vào tường, tường ốp pano bằng gỗ thích lảng bóng.

- Cô ta như thế nào?

- Thông minh - 10 quả bóng biến mất vào túi bên - Và đẹp, nhưng rắn như đinh, tôi đoán chắc vì do làm cảnh sát mà ra - Anh để quả bóng có sọc đỏ sát một bên rồi đánh cho nó xoay tít ở góc đằng xa - Cô ta nhắc tôi nhớ đến Finn. Trước khi anh ấy yêu Julia.

- Chuyện gay cấn, phải không?

- Thực ra thì không gay cấn gì - Anh đi quanh bàn suy nghĩ - Cô ta giống anh cả mình ở chỗ cố tin vào sự thật, vào công lý, và tin vào phương sách của Mỹ. Và cô ta không giống các người đẹp ở vùng sông lạch chúng ta.

Jack cười khi nghe anh nói thế.

- Vấn đề như thế nào, chú em? Có phải anh chàng Nate Callahan mất hết vẻ duyên dáng rồi phải không?

- Tôi đã làm cho cô ta nghe tôi nói - Anh nhớ lại vẻ mặt cau có của cô khi anh sờ vào dưới mắt. Vì lơ đãng, anh đánh hụt quả bóng - Cô ta cũng lấy chiếc phong bì mà chúng ta tìm được trong phòng vật chứng?

- Cô ta nói gì về bản báo cáo khám nghiệm tử thi?

- Không nói gì, vì vào giờ phút chót tôi không đưa cho cô thể là đủ rồi, cho nên tôi nghĩ là chúng ta có thể đợi đến khi cô ấy gọi sẽ hay.

- Có thể cô ta không hài lòng chú, nên cô sẽ dẹp chuyện này sang một bên.

- Nếu thế tôi sẽ dùng biện pháp vuốt ve.

- Nếu cô ta giống Finn như chú nói, tôi sẽ rất khoái xem chuyện này.

Lúc trẻ, Jack đã sống lăn lộn nhiều năm trong các quán rượu và các phòng chơi billiard nhiều hơn Nate, nên anh ta có kinh nghiệm nhiều, anh bắn một lần ba quả bóng liên tục vào lỗ.

Bên kia phòng, Danielle Dupree Callahan nguyên rửa vì đàn hồng mũi đàn nũa. Chị đã nói với Nate chị đàn cho em bé cái áo bằng len vàng nhạt. Nhưng anh nghĩ chắc còn lâu chị mới đàn xong cái áo.

- Chú có tin cô ta sẽ gọi không? - Jack hỏi. Anh đánh vào đám bi, bảy viên chạy vào túi ở đằng góc.

- Tin chứ - Những quả bóng biến mất dưới bàn như tôm hùm trong buổi tiệc đứng mà khách muốn ăn gì tùy ý - Cô ta là thám tử. Cô ta sẽ rất ngạc nhiên, nên thế nào cổ cũng gọi - Anh nhìn Jack dùng quả bóng khác để đánh 8 quả vào lỗ - Chắc anh biết tôi cũng nhờ có ông anh giỏi xoay xở nên mới được như thế.

Jack cười sung sướng.

- Tuổi trẻ không hoang đàng cũng có điều lợi - Anh ta chìa tay ra - Chú nợ tôi 20 đô - la, cher.

Khi Nate thọc tay vào túi lấy tiền, anh nhìn lên đồng hồ trên tường. Anh tính ra thì bây giờ ở Los Angeles đã 8 giờ, anh phân vân không biết Regan đã đọc xong cuốn nhật ký chưa.

*

Cô đã đọc xong. Như Nate Callahan đã nói, cuốn nhật ký được viết rất tùy tiện, có khi hàng tuần hàng tháng mới viết, thậm chí có chỗ cách nhau hàng năm mới viết. Sau khi bỏ nhà ra đi lúc 17 tuổi để làm ca sĩ cho một ban nhạc đồng quê, Linda Dale đi từ thành phố này sang thành phố khác, hát nhạc Gig này sang nhạc Gig khác, cặp kè với người này rồi sang người khác, suốt 7 năm trời. Hình như cô bất cần sống cuộc đời du mục. Hầu hết đàn ông mà cô đàn dúi đều là nhạc sĩ, và trong khi hình như cô đưa ra giới hạn - chấm dứt quan hệ khi họ xúc phạm cô - Regan bắt đầu tìm cho mình một mô hình để sống. Cuộc sống của cô có vẻ rất phóng túng, cô muốn có cuộc sống đầy đủ, phong phú, giúp người, muốn cứu giúp những linh hồn thất lạc (thậm chí những người không muốn được cứu vớt) và chăm sóc mọi người quanh mình.

Regan đọc cuốn nhật ký khi ăn kem lạnh ở quán Ben và Jerry. Những bài viết hình như đi từ lúc khởi đầu cho đến hồi cuối cuộc sống lãng mạn của cô, và người đọc có cảm giác rằng khi cô đang yêu đương cô quá bận sống cuộc sống tình ái nên không viết gì về cuộc sống này.

Không có người đàn ông nào là vị hoàng tử mặc áo giáp sáng long lanh mà Dale đem lòng mơ ước, chỉ có vài kẻ bần tiện thôi. Nhưng cô ta vẫn lạc quan, yêu đời, tin rằng trên đời này đang có người nào đẩy chân chính đang đợi cô.

Sau thời gian gần 2 năm không viết, trong nhật ký bỗng xuất hiện một đứa bé mà cô ta đặt tên là Regan. Rồi chuyện trong nhật ký trở thành chuyện cá nhân. Regan tựa đầu lên tấm ván ở đầu giường, nhắm mắt, hít vào một hơi thật dài.

Người phụ nữ trong cô cảm thương cho số phận của người mẹ đơn độc phải cố gắng để dung hòa giữa nghề ca hát và nuôi nấng đứa con gái nhỏ. Cô thám tử cần biết nhiều hơn nữa. Cô trở

lại với trang nhật ký tiếp theo, đọc tiếp.

Ngày 1 tháng Giêng. J. làm tôi ngạc nhiên khi anh rời khỏi lễ hội Gala. Rượu champagne anh mang theo vào phòng thay áo của tôi để chúc mừng năm mới là loại champagne hảo hạng. Rượu ngon như ánh mặt trời, sáng chói, long lanh, nhưng không ngấm sâu được vào đầu như lời hứa của anh: là năm nay thế nào chúng tôi cũng sẽ công khai sống với nhau. Việc làm tình của chúng tôi, dù cần phải nhanh và lặng lẽ, nhưng vẫn rất sung sướng như lần đầu ở New Orleans sau khi anh đi vào câu lạc bộ Camellia và đã thay đổi đời tôi.

Ngày 15 tháng Giêng. Tôi nghĩ Regan đã làm cho tôi hưng phấn. Thỉnh thoảng tôi tự hỏi phải chăng tôi đã làm một việc sai lầm, là chọn cách nuôi nó một mình, là đã dám để cho nó lớn lên mà không cần có sự hợp lực của bố lẫn mẹ.

Dĩ nhiên Karen rất đau khổ khi ở gần Regan, đã mắng mình khi mình đề nghị với chị ấy trên điện thoại vào ngày hôm kia về chuyện em bé, và nói với chị rằng mình không hiểu nổi các phụ nữ cần đàn ông như cá cần nước, nghĩa là mình muốn nói mình rất tha thiết muốn được sống với một người đàn ông trong đời. Cần cho cuộc sống của Regan nữa.

Thế rồi Karen lại tiếp tục cuộc sống tự do nhất mình chưa từng thấy. Người chị của mình đã xem cuộc đời này như trò đùa, xem Rock Gibraltar như ngôi nhà tháp bằng cát.

Nhìn Regan múa may quay cuồng khắp phòng thật thú vị vô cùng. Nó là đứa bé tươi sáng. Mình thích nó thừa hưởng được tài năng của mình, nhưng thỉnh thoảng mình nghĩ là nó có khả năng hơn mình nhiều. Các bà mẹ thường cho con mình đẹp và có tài, nhưng mình thì tin chắc một ngày nào đấy nó sẽ thành người xuất sắc. Khi mình nói với nó rằng nó sẽ khiêu vũ tại lễ cưới của mình với ông bố mới của nó, nó cười khúc khích, quàng tay ôm mình và hôn mình chùn chụt. Chưa bao giờ mình được hạnh phúc như thế.

Ngày 14 tháng Giêng. Ngày Valentine. J. và mình tìm cách để lên đi ăn tiệm với nhau. Chúng tôi đi đến một chỗ kín đáo rồi làm tình, và sau đó anh đã làm cho mình hết sức ngạc nhiên khi tặng cho mình sợi dây chuyền bằng ngọc bích có hình trái tim. Anh nói mình đã chiếm trái tim của anh từ ngày chúng tôi gặp nhau. Cũng như anh đã chiếm trái tim của tôi vậy. Và mãi như thế. Khi mình khóc anh lo lắng, nhưng mình nói cho anh yên tâm rằng đấy là nước mắt vui mừng, chứ không phải nước mắt buồn rầu.

Ngày 25 tháng Giêng. Sự chờ đợi là điều khốn khổ nhất. Như mình đã biết, hoàn cảnh của J. rất khó khăn nên mình phải kiên nhẫn mới được. Đêm nay anh ấy đi vào phòng hội với nhiều bạn bè, và mình chỉ thấy anh mà không thể sờ mó đến anh - và được anh sờ mó - là điều khốn khổ không thể nào chịu nổi. Lát nữa, anh nói với mình, lát nữa.

Ngày 4 tháng 3. Ngày sinh nhật thứ hai của Regan. Tối ấy J. đến dự mang theo một con voi nhồi bông. Đồ chơi thật tuyệt, thân hình chú voi có những đốm lớn màu lục, tía và vàng, nó đội cái vương miện và mang chuỗi ngọc của ngày lễ Mardi Gras. Regan thích đồ chơi.

- Không - Regan thốt ra lời phủ nhận gay gắt. Cô đè mạnh hai mu bàn tay lên mắt đến nỗi mắt cô thấy sọ quay cuồng. Cảm xúc trong lòng bấn loạn, cô không tin được có chuyện xảy ra như thế.

Tim cô đập thành thịch, nhưng cô vẫn cố để đọc tiếp, mắt mở to nhìn vào trang giấy.

Anh có vẻ hơi lơ đãng, việc này không làm cho tôi ngạc nhiên, vì ngày mai là ngày cuối cùng anh

phải nói cho vợ anh biết anh sẽ rời khỏi Blue Bayou. Regan và tôi sẽ đi theo anh. Sự sung sướng làm cho tôi ngây ngất như thể tôi đã uống quá nhiều champagne hảo hạng. Chắc đêm nay tôi sẽ không chợp được mắt.

Đến đây chấm dứt cuốn nhật ký. Regan gấp cuốn nhật ký và nhắm mắt, lòng hồi hộp cảm xúc. Cô đưa tay lên vuốt tóc, tay nặng như chì.

Trước đây, cô đã hai lần cảm thấy điều như thế: lần đầu suốt mấy tuần nằm trong bệnh viện, bị chích thuốc mê đến đờ người, và lần thứ hai cách đây 3 năm, khi mẹ cô bỗng nhiên qua đời vì chứng nghẽn mạch máu não. Karen Hart, Người Phụ nữ Kỳ diệu của L.A., cuối cùng đã ra đi một cách bất ngờ.

Regan tự nhủ: điều đáng chú ý là cô đã vượt qua được cả hai chuyện. Cô làm cho các nhà chuyên môn về y học phải ngạc nhiên khi thấy cô bình phục quá nhanh, và cô đã đi làm việc trở lại mặc dầu cô cần phải giải phẫu thêm nữa, giống như việc cô đã vượt qua nỗi kinh hoàng và đau đớn khi mẹ chết để chăm lo thu xếp việc tang ma cho bà.

Cô bước ra khỏi giường, hai chân run run như những tháng đầu tiên cô chữa trị theo vật lý trị liệu, mở chiếc rương bằng gỗ tuyết tùng.

Cô nín thở, lấy con voi trong rương ra, cô đã đặt tên cho con voi là Gabriel. Con voi đã bị rách tả tơi, như các thứ đồ chơi của trẻ con. Regan nghĩ rằng, theo lời khai của Nate Callahan, thì chú voi này có thể xem là bằng chứng cụ thể trước tòa, vì nó không chỉ là đồ chơi của trẻ con thôi, mà còn là vật chứng cho một hành động bí mật.

Chiếc vương miện mạ vàng đã mất từ lâu, còn chuỗi hạt thì cô nhớ đã bị vỡ khi cô chơi trò kéo co với chú bé Johnny Jacobs 6 tuổi. Kết quả là cô bị hỏng con voi, còn chú bé về nhà với đôi mắt bầm tím. Việc này khiến cô bị cấm xem tivi suốt cả tuần vì chú bé về nhà khóc lóc thảm thiết với mẹ.

Regan không quan tâm chuyện bị nhốt trong phòng; công lý quan trọng hơn việc xem phim *Starky and Hutch* nhiều. Thế nào bố cô cũng hiểu, cô thường tự nhủ như vậy.

Bố cô. Ý nghĩ ấy đập mạnh vào đầu cô. Nếu Karen Hart không phải là mẹ cô, thì có lẽ John Hart cũng không phải là bố cô. Nếu thế thì J. trong nhật ký của bố cô là ai?

Có thể ông ta đã dan díu với cô *em vợ* ư? Khoảng cách giữa Louisiana và California rất xa, nhưng biết đâu, không có chi tiết nào cho thấy Linda Dale sống ở Louisiana khi bà có thai.

Và liệu có người phụ nữ nào nhận đứa con của chồng với người đàn bà khác đem về nhà mình để nuôi không? Nhất là khi người đàn bà đó là cô em gái song sinh với mình?

Regan không tin có nhiều phụ nữ làm thế, nhưng Karen Hart có thể là trường hợp ngoại lệ. Có thể bà ta nhận nuôi đứa bé không phải vì ý thức về gia đình hay vì tình thương, mà có thể vì tinh thần trách nhiệm. Có lẽ vì thế mà Regan nhớ cô không lúc nào có được những giây phút ấm áp tình mẹ con với người đàn bà mà lâu nay cô tin là mẹ mình.

- Mẹ kiếp! - Ánh sáng trước bình minh chiếu vào phòng màu vàng nhạt. Regan ép con voi nhồi bông vào ngực, cúi đầu cố xua đuổi sự đau đớn ra khỏi người. Phải chăng đời cô đã bắt đầu bằng sự dối trá? Và nếu không thì phần nào chân thật, phần nào sai trái?

Cô lấy tờ giấy để viết thư của khách sạn có số điện thoại của Nate Callahan, cô nhìn vào số điện thoại một hồi lâu, suy nghĩ nên làm gì. Một phần cô muốn gọi anh, để hỏi vô số câu hỏi hiện ra

trong tâm trí cô.

Cô cầm máy điện thoại lên, bấm số mã vùng rồi lại gác máy xuống. Cô cần thời gian. Thời gian để xoá tan cơn xúc động. Thời gian để quyết định nên làm gì.

Cô phải ra khỏi phòng. Phải làm cho đầu óc trong sáng để suy nghĩ như người cảnh sát, chứ không như người đàn bà đã bị cuộc đời làm đảo lộn hết tư duy.

Vẫn bàng hoàng, cô thay áo quần tập chạy, mặc dù trời mùa đông đang đổ mưa phùn lạnh và sương mù đang từ bờ biển kéo vào. Khi Regan chạy qua các đường phố còn tối tăm, cô vẫn bắt cần để ý đến thời tiết. Khả năng bắt buộc người đàn bà đã nhận nuôi cô, cho cô ăn cho cô mặc, cho cô ở dưới mái nhà, dạy dỗ cô, nếu không phải vì tình thương thì ít ra cũng vì bốn phận, dù sao cũng đã tạo ra một cuộc sống giả tạo, nghĩ thế, Regan cảm thấy tôm lợm trong miệng, cay đắng trong lòng.

Vì thế, dưới bầu trời đầy mây xám, từ biển Thái Bình Dương ùn ùn mây trắng kéo vào, Regan chạy, chạy mãi.

8.

Cuộc chiến đấu chống bọn tội phạm đã khiến cho Regan phải làm việc cả ngày lẫn đêm, và vì công việc quá mệt nhọc, nên thỉnh thoảng cô quên chuyện khó khăn riêng tư của mình.

Cô giữ chuyện bí mật của mình gần 1 tháng, nhìn vấn đề bằng con mắt của người đang sống trong thời tiết nóng đang chờ thời tiết lạnh sắp đến. Cuối cùng, sau nhiều giai đoạn tiếp cận với các cư dân ở những vùng bị bọn lưu manh hoành hành đã khiến cho báo chí phải lên tiếng, các chính khách nói lỏng hầu bao để trả tiền cho nhiều cảnh sát hơn đến làm việc ở đây, kết quả là cả một bầy tội phạm bị sa lưới pháp luật.

Khi tình hình đã lắng yên, Regan đi tìm Finn để hỏi ý kiến. Lời khuyên của ông ta giống như điều cô đã suy nghĩ từ khi cô gặp Nate Callahan. Không có cách gì giúp cô hiểu rõ được quá khứ, nếu cô không đến Blue Bayou - và thăm hiện trường nơi Linda Dale chết.

Regan thu xếp để thực hiện cuộc hành trình. Rồi, sau cuộc chạy buổi sáng sớm trên bãi biển, cô gọi cho người đồng sự với mình.

- Tôi có làm cô mất ngủ không?

- Dĩ nhiên là không - Van đáp, nhưng giọng cô ta lè nhè. Có giọng nói đàn ông nho nhỏ gần đầu đấy. Regan nghe Van nói cho Rhasheed biết người gọi điện thoại - Có chuyện gì thế?

- Tôi sẽ xin nghỉ phép một thời gian.

- Ý kiến tốt. Cô làm việc cực nhọc quá lâu rồi. Bây giờ nên nghỉ ngơi một thời gian cho khỏe.

- Tôi thấy tôi không phạm sai lầm gì hết. *Tuyệt quá. Cô cần biện minh gì thêm nữa không?*

- Cô chưa có giờ nghỉ ngơi suốt 18 tháng liền.

- 19 tháng. Nhưng ai kể?

- Cô định đi đâu?

- Louisiana.

- Ôi, may mắn quá! New Orleans có nhiều thức ăn ngon, có nhạc jazz hay và nhiều thứ rất tuyệt, nhất là hiện sắp gần đến lễ Mardi Gras.

- Tôi không đi New Orleans. Tôi đi Blue Bayou. Đây là thành phố nhỏ gần bên vịnh - Cô đáp, đoán trước được câu hỏi sắp sửa của Van.

- Tôi chưa nghe nói đến thành phố ấy.

- Tôi nghĩ chắc nhiều người chưa nghe. Thành phố nhỏ, đẹp.

- Làm sao cô tìm ra được thành phố ấy?

- Tôi tìm trên mạng internet - Câu nói láo làm cho cô thấy mình tội lỗi. Cô đã xem trang web của thành phố, mạng cho thấy những điều Finn đã nói: Nate Callahan quả đúng là thị trưởng.

- Cô sẽ đi trong bao lâu?

- Tôi chưa biết.

Im lặng một hồi lâu. Regan có thể đoán được tư tưởng của Van đang quay cuồng trong đầu cô ta.

- Chuyện ra đi bất thần này có dính líu gì đến anh chàng hôm nọ không?

- Có.

Hai người quen biết nhau quá lâu nên Van không nghĩ là chuyện này không đứng đắn.

- Liệu cô có cho người đồng sự và là bạn thân của cô biết những chuyện của cô sẽ làm ở đây không?

Chưa có gì để dám khẳng định đây là chuyện hoàn toàn đứng đắn.

- Tôi không thể cho biết được. Chưa được.

Giọng của Van chuyển từ hiếu kỳ sang lo lắng.

- Có gì tôi có thể làm để giúp cô không?

Regan không muốn nói ra những chuyện mà cô không biết sẽ xảy đến như thế nào.

- Cám ơn cô, tôi không sao đâu. Đây chỉ là chuyện hiểu lầm nho nhỏ tôi cần phải làm cho sáng tỏ vấn đề thôi. Nếu có gì khẩn cấp, cô cứ gọi cho tôi. Tôi sẽ ở tại khách sạn Plantation Inn.

- Thế hay đấy.

- Tôi nghĩ thế - Đây là khách sạn duy nhất của thành phố. Cô đọc cho Van nghe số điện thoại của khách sạn mà cô gọi đến để giữ phòng trước rồi sau khi đã nói chuyện cho Van yên tâm

rằng cô sẽ không sao, Regan thu xếp va - li.

*

Cậu bé Josh Duggan 14 tuổi không ngờ Louisiana lại quá lạnh như thế này. Khi cậu ta rời Tampa, trời đổ tuyết, và cậu ta đã lầm khi nghĩ rằng nếu cậu cứ đi về phía nam, chắc trời sẽ ấm áp. Nếu người nào không chuẩn bị trước, họ sẽ thành que kem.

Cậu biết xin xe đi quá giang là điều rất nguy hiểm, nhưng cậu bé không còn cách nào để lựa chọn. Sau khi đã thấy người cảnh sát nói chuyện với người đầu bếp ở nhà hàng ăn uống gần trạm xe đò tại Jackson, cậu sợ quay lui đi bằng xe đò, nên quyết định cầu may bằng cách mà cậu thấy không được an toàn chút nào.

Cậu thấy có chiếc xe trên con đường nhỏ hẹp từ xa chạy đến. Khi cậu nhận ra đấy là chiếc xe đèn trắng của cảnh sát tuần tra, cậu liền nhảy vào núp dưới mương cho đến khi chiếc xe đã chạy qua. Áo quần cậu ướt mềm dính vào người, và cảm thấy máu rỉ ra trên mặt vì khi nhảy xuống mương, mặt cậu va vào đá.

Bụng đói cồn cào. Suốt 12 giờ qua, cậu đã hứa sẽ kiếm cái gì để ăn. Vì cậu chỉ còn 35 xu, nên cậu phải tìm cách kiếm thêm cho đủ bữa ăn. Không phải lần đầu.

Nhưng trước hết cậu phải tìm cách để đến được một thành phố hẻo lánh.

Khi cậu thấy có cái gì lù lù hiện ra trong đám sương mù, tinh thần cậu phấn khởi lên một chút. Tiếng động cơ diesel rú lên ầm ầm rất rõ, không thể nào lầm lẫn được. Nhưng với tốc độ xe chạy như thế này, liệu nó có thấy cậu kịp không? Josh liều mạng nhảy ra phía trước đầu chiếc xe, tiếng thảng hơ của chiếc xe 18 bánh rít lên phì phì.

Chiếc xe kin kít dừng lại quá chỗ cậu đứng 15 feet. Chắc cậu đau chân khi nhảy xuống mương, vì bây giờ cật chân chạy cậu thấy đau kinh khủng, nhưng cậu sợ người tài xế sẽ lái xe đi mất, nên cậu cố nhảy lò cò trên một chân qua hai toa móc để đến cabin. Cánh cửa cabin mở ra. Người tài xế hiện ra, ông ta có mặt mày mà Josh không muốn gặp trên đường vào ban đêm, ông nhìn xuống cậu. Cặp mắt ông ta đen thui; trên mặt một cái sẹo đỏ chạy từ gò má xuyên qua đám râu đen ở dưới cằm.

- Mà làm đéo gì giờ này ở đây, nhóc con?

- Xe bị hỏng - Josh nói láo không ngưng mồm. Mọi người đều nói láo - Tôi phải đến thành phố để tìm thợ máy. Cặp mắt đen nheo lại.

- Tao có thấy chiếc xe nào trên xa lộ đâu?

- Tôi để nó trên con đường nhỏ một bên.

- Chắc thế. Nhưng trông cậu không đủ tuổi lái xe.

Josh héch hàm lên, nhìn cặp mắt nghi ngờ đang nhìn xuống.

- Tôi nhỏ con so với tuổi.

- Thật không? - Người tài xế nhìn cậu một hồi lâu như cả một kiếp - Có quy định cấm xe đón khách dọc đường - Ông ta đưa ngón tay cái chỉ vào tấm biển cấm ở cửa sổ xe - Nhưng thôi, nếu bà già của tao mà biết tao để cho một thằng bé ốm nheo đứng giữa đường xa mù như thế này, chắc bà đá đít tao cho đến Chúa Nhật - Ông ta nhún vai - Leo lên.

Không đợi lời mời thứ hai, Josh leo lên ngồi ở chỗ ngồi trước trong xe. Hơi nóng từ bảng đồng hồ tỏa ra, lẫn với mùi thơm của bánh chắc là bánh cam vòng, làm cho cậu rệu nước miếng và hoa mắt.

- Cám ơn. Tôi sẽ trả tiền cho ông, nhưng...

- Thôi dẹp, tôi không cần lấy tiền của cậu đâu, nhóc con. Điều tôi cần biết là cậu phải nói thật cho tôi biết để tôi có thể đối phó với luật lệ áp dụng cho cậu được hay không - Ông ta nhìn vào gương chiếu hậu để xem có ánh đèn chớp sáng phía sau họ hay không.

Josh thấy quanh hai cánh tay khổng lồ của người tài xế có những hình xăm màu xanh đỏ có hình thân cây. Cậu tự hỏi phải chăng ông ta đã xăm những hình này ở trong tù, rồi cậu nghĩ không nên thắc mắc làm gì. Cậu nói láo:

- Tôi không phải thiếu nhi phạm pháp trốn chạy đâu, ông đừng lo.

Nếu người tài xế nhắc máy điện thoại di động nơi bảng đồng hồ lên và gọi cho cảnh sát, cậu ta sẽ bị bắt ngay. Nhưng làm thế chẳng được cái gì. Họ sẽ lôi cổ cậu về Florida, nhưng rồi cậu sẽ chạy lại. Và sẽ chạy lại nữa.

Thần kinh của Josh căng thẳng khi người tài xế lấy cái lon coca rỗng nơi cái giá để tách ở bảng đồng hồ và nổ một bãi nước thuốc lá nâu quánh vào lon.

- Tao không thích pháp luật - Cuối cùng ông ta nói. Ông ta đưa tay ra sau cậu, lôi cái bao giấy sấp krispy Kreme sau cái giường ngủ - Chú mày thích bánh cam vòng không?

- Ai mà không thích?

Mùi vị bột chiên có rắc đường suýt làm cho Josh thét lên vì sung sướng. Quá mệt, cậu tựa đầu lên cửa sổ xe, nhìn cặp quạt nước hoạt động trên kính chắn gió. Khi cậu nghe tiếng còi tàu rít lên ở đâu đó xa xa trong đám sương mù dày đặc, cậu thả mình thư giãn.

*

Nate đang đứng trên cái thang để lau các vết bẩn trên tường do nước mưa gây ra, thì cô đi vào phòng của cảnh sát trưởng. Linh tính báo cho anh biết có phụ nữ đến gần luôn luôn đúng, và đêm nay nó cũng thế. Anh quay đầu nhìn lui, thấy Regan Hart đang đứng nơi ngưỡng cửa phòng chứa đồ. Nước mưa bám trên tóc cô lóng lánh như kim cương. Cô mặc quần jeans đen, đi giày đế mềm và mặc áo khoác Lackers đen.

- Tôi không ngờ gặp anh ở đây - Cô nói, không chào - Rất sung sướng gặp lại anh, thành phố nhỏ của anh đẹp quá.

- Tôi đang làm một vài công việc tại đây.

- Tôi đến để gặp cảnh sát trưởng. Không có ai ở phòng ngoài hết - Giọng cô có vẻ bất bình.

- Chúng tôi đang tìm cảnh sát trưởng. Bà Bernhard, là nhân viên tăng cường, thôi làm việc sau 5 giờ. Chồng bà ta thích có bữa ăn dọn lên bàn rất đúng giờ, để ông ta có thể vừa ăn vừa xem chương trình thời sự lúc 6 giờ của đài WATC - Khi Nate nhìn xuống cặp mắt màu vàng whisky, anh cảm thấy lòng vui rộn rã - Tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện như thế, vì cứ nhìn cảnh chiến tranh, cảnh làm chính trị và cảnh xảy ra tội phạm là tôi hết muốn ăn, nhưng Emil thích thế. Và sau 50 năm lấy nhau, Ruby nói rằng thật quá khó làm cho chồng bà thay đổi được sở

thích.

- Thành phố không có người tăng cường vào ban đêm à?

- Không - Cô không bằng lòng như thế. Nate cất cái búa vào túi đồ nghề mang bên hông, lòng tự hỏi tại sao cô nhắc anh nhớ đến người anh cả như thế, và cảm thấy muốn cắn vào cái cảm hắt lên buồng bình ấy.

- Thế khi có tội phạm xảy ra ban đêm thì sao?

- Thì gọi đến nhà Henri Petrie. Ông ta là phụ tá thứ nhất của cảnh sát trưởng. Hầu hết những vụ tội phạm xảy ra sau giờ làm đều diễn ra ở No Name - một quán rượu ngoài thành phố - hay là ở quán Meed Dog, một quán rượu khác nằm xa cách No Name 1 dặm. Vì Henri đêm nào cũng có mặt ở Meed Dog, trừ tối Chúa Nhật, để chơi bài Bouree - một loại bài giữa xì - phé với brit - cho nên nếu có chuyện gì rắc rối xảy ra thì đã có ông ấy ở đấy rồi.

Anh ta leo xuống thang và cô bước lui một bước. Không những để tự chế mà cô còn muốn giữ hai người phải có ranh giới rõ rệt. Điều này càng khiến anh muốn thúc cô thân mật hơn chút nữa.

- Nhưng ông ta phàn nàn rằng cứ bị người ta gọi mãi như thế khiến cho ông cảm thấy không hòa đồng với quần chúng, vì ông không được uống say để phòng khi có chuyện gì khẩn cấp xảy ra.

- Chắc ông ta không phải là người cảnh sát đầu tiên uống say khi đang làm nhiệm vụ.

- Có lẽ đúng. Nhưng chừng nào tội còn làm thị trưởng, thì ông ta không được say - Anh thấy mắt cô hiện ra ánh nghi ngờ - Chắc cô ngạc nhiên.

- Nếu anh hỏi ý kiến tôi, tôi sẽ nói anh là con người rất ung dung tự tại khi có chuyện cần đến pháp luật xảy ra.

- Cô thám tử thân yêu ơi, cô hãy đi xem một vòng, cô sẽ hết ngạc nhiên khi thấy tôi có thái độ như thế.

Anh ngửi thấy mùi nước mưa trên tóc cô. Theo các phụ nữ ở đây, họ thường dùng rất nhiều nước hoa đặc chế ở New Orleans, nên anh không nhận ra anh có thể tìm được mùi thơm của nước và của xà phòng Ivory là rất hấp dẫn. Cho nên bây giờ anh ngửi thấy mùi thơm từ cô toát ra làm mùi thơm tinh khiết, nhắc anh nhớ lại mùi thơm của cây đèn cây tẩm chanh mà mẹ anh thường dùng, loại đèn cây có mùi thơm như cỏ mùa xuân mới cắt.

- Nếu người ta có một công việc vừa ý thì thật quá tuyệt, nhưng nói thế không có nghĩa người ta vừa làm việc vừa chơi. Nhất là khi công việc họ làm cần phải mang súng - Anh nói với nụ cười trên môi, nụ cười khiến cho nhiều phụ nữ phải mềm lòng.

Rõ ràng những phụ nữ ở đây đều sai lầm. Hay, nói đúng hơn, cô là người khó khăn hơn những phụ nữ trung bình.

- Nhưng anh đang làm việc ấy. Vừa làm vừa chơi - Cô nói, vì cô thấy việc xảy ra không làm cho cô vừa ý.

Lạy Chúa Cứu thế, cô quả là người quá khắc nghiệt. Tuy nhiên, khi anh nhớ lại cảnh cô bỏ đi ở trong nhà đậu xe tại L.A., anh thấy cô là người rất đẹp.

- Như tôi đã nói, có được công việc vừa ý là rất tuyệt. Còn về nguyên tắc uống - rượu - khi - làm - việc, thì thật khó cho địa phương xuất tiền chi trả bảo hiểm tai nạn. Chúng tôi không muốn có kiện cáo, vì có người dân thành phố lịch lãm nào đẩy đến đây nghỉ xả hơi, rồi say sưa và bị tổng vào tù vì phá rối trị an mà chính người cảnh sát bắt giam cũng có mùi rượu.

- Và các anh thích tự tay giải quyết vấn đề và để người ngoài... đứng ngoài cuộc.

- Đây là phương pháp chúng tôi thường giải quyết ở đây - Anh đáp với vẻ thoải mái. Nếu anh tin rằng trong những tuần vừa qua anh đã làm cho cô hết sức bối rối vì quả bom anh thả ra, thì chắc bây giờ anh phải nói toạc cho cô hiểu rằng anh rất đau khổ khi thấy cô tỏ thái độ không chỉ coi thường anh, mà còn coi thường cả Blue Bayou nữa - Cô đã biết gì nhiều và Cajun chưa?

- Tôi mới biết một người tên Paul Prudhomme thôi. Và tôi thích thức ăn của Cajun, tôi biết họ nổi tiếng trong công việc tổ chức các buổi tiệc.

- *Laissez le bon temps rouler*. Đó là tên của một bài hát có nghĩa: Hay để cho thời gian vui vẻ trôi qua - Nếu cô có thái độ dứt khoát muốn tìm hiểu tình hình, thì anh tin rằng thời gian sẽ không lâu để cho cô hài lòng, vì cô đã *trải qua* được *thời gian* vui vẻ - Đó là câu châm ngôn ở đây.

Nate phân vân không biết có nên hôn vào đôi môi mềm, lạnh châm biếm kia sẽ ra sao. Trước đây, anh chưa bao giờ hôn nữ cảnh sát. Người anh thân cận nhất là Jenna Jermain, phóng viên làm cho cơ quan cảnh sát ở Arsension Parish. Họ đã trải qua một thời gian vui vẻ trước khi cô xin được việc làm cho tờ *Houston Chronicle*.

- Tôi có đọc báo - Cô đáp.

- Tôi hy vọng cô sẽ vui vẻ - Anh bước tới thêm hai bước; cô đứng yên tại chỗ - Như vậy là cô đến Blue Bayou để tìm một số chi tiết còn thiếu sót - Anh bước tới.

Cô không nhúc nhích. Không khí giữa hai người có vẻ đầy thách thức.

- Đây là chuyện quan trọng nhất.

- Chắc Finn cũng sẽ làm như thế - Anh bước tới. Anh cảm thấy hơi chiến thắng, vì cô chỉ bước lui nửa bước.

- Nếu bố anh có cơ hội, thì chắc có lẽ ông cũng làm như thế.

- Phải - Cặp chân quá dài của cô đã áp sát vào thân bàn. *Đừng có chui xuống dưới bàn, nghe chưa cưng?* - Bố tôi là người tốt. Và là người cảnh sát rất tốt.

- Chưa gặp được ông, nhưng nghe anh nói, tôi tin ông tốt. Nate tự nhủ lòng rằng cô đến đây không phải vì muốn làm tình với anh. Bây giờ nếu anh chỉ chú ý đến việc đó thì chắc tình hình sẽ chỉ phức tạp mà thôi. Tại sao anh xen vào câu chuyện đã có từ lâu này, và tại sao anh đi tìm cho ra cô con gái của Linda Dale?

- Bố không tin tờ tường trình việc mổ khám nghiệm tử thi - Anh tiết lộ.

Mặc dù cô vẫn không thay đổi nét mặt, nhưng Nate thấy mặt cô có hơi tái.

- Anh có tờ tường trình việc mổ khám nghiệm tử thi à? - Cô hỏi, giọng hậm hực chứ không run.

- Có - Cô nhìn anh với ánh mắt quá quen thuộc. Finn, người giữ vai trò chủ nhà sau khi bố họ

mất, không để cho các em trai phải đau khổ nhiều và Nate đã được anh khuyên lơn che chở rất nhiều lần không đếm xuể.

- Và anh nghĩ chuyện này không quan trọng mấy nên không cần báo cho tôi biết?

- Tôi không hoàn toàn tin tưởng vào cô - Lần này chính anh là người bước lui.

- Thế mà anh vẫn giao những giấy tờ kia cho tôi.

Anh rửa thẳm.

- Không phải những giấy tờ quá gai góc.

- Và anh cảm thấy có bốn phận che chở cái gọi là tình cảm yếu đuối của phụ nữ phải không?

- Không phải như thế - Không đúng như thế thật - Tờ tường trình mổ tử thi là một tư liệu. Báo chí là vấn đề khác. Jack và tôi nghĩ rằng nếu mẹ chúng tôi chết đi mà chúng tôi không hay biết gì về bà, và bà đã để lại một thứ tư liệu như thế, thì chắc chúng tôi muốn đọc cho biết.

- Anh có đọc không?

- Đọc cái gì?

- Đọc cái đó.

- Trời, không. Chuyện ấy không phải là việc của tôi - Mắt cô nheo lại nhìn anh như một nghi can giết người đang đứng trước mặt cô.

- Nhưng anh có đọc tờ tường trình mổ khám nghiệm tử thi.

- Đây là tư liệu chính thức. Tôi là viên chức của thành phố, cho nên tôi nghĩ tôi đáng được đọc tài liệu. Báo chí là cá nhân.

- Thế nhưng bố anh rõ ràng giữ tư liệu vì có lý do.

- Ông không biết chị của Linda Dale chuyển đi ở đâu. Và có lẽ ông muốn giữ tư liệu để làm bằng chứng.

- Để ông có thể mở lại vụ án chứ gì?

- Phải. Nhân thể cho cô biết, ông có ghi ông sẽ cố làm như thế.

- Như là một quy luật, lực lượng cảnh sát ở một thành phố nhỏ không được tổ chức để giải quyết các vụ giết người.

- Tôi nghĩ hoàn cảnh quả đúng như thế. Nhưng bố không phải là cảnh sát trưởng của thành phố nhỏ. Ông là cảnh sát điều tra các vụ giết người ở Chicago và trong học tử chất đầy cả bằng khen.

- Hầu hết cảnh sát đều treo bằng khen trên tường.

- Bố không có tánh khoe khoang về thành tích của mình. Có lẽ nếu chúng không có ý nghĩa gì với má tôi, thì chắc ông không giữ lại các thứ ấy làm gì. Bà thường đưa cho những người bà con của bà xem, những người này thường xấu miệng với ông chồng Yankee của bà. Sau một thời

gian, họ hết nói xấu.

- Nếu ông đã làm cho lực lượng cảnh sát ở Chicago, thì tại sao ông xin thôi để về làm ở đây...

- Ở thành phố bùn lầy nước đọng này chứ gì? - Anh hỏi.

- Việc này có vẻ xuống cấp. Sự khôn ngoan trong nghề nghiệp.

- Jake Callahan thích làm nghề cảnh sát. Ông thường nói ông sinh ra là để làm việc ấy. Nhưng gia đình ông là điều tối quan trọng trong đời ông. Má nhớ nhà, và ông nghĩ rằng Blue Bayou sẽ là nơi rất tốt để nuôi dạy con cái. Nhưng tôi nghĩ, vấn đề mới đầu chắc không dễ dàng gì cho ông. Theo những chuyện ông thường kể lại, ông thích làm cảnh sát ở thành phố lớn, và tôi nghĩ bởi thẩm đoán ở đây đã ra ngoài gặp quần chúng rất lâu, trong khi ông cố gắng làm cho đúng công việc phải làm.

- Thật thế ư?

- Phải. Ông dạy chúng tôi rằng con người sinh ra ở đời phải giúp đỡ đồng loại và phải đứng vào cộng đồng; và đã là cảnh sát tức là phải chăm lo cho cộng đồng, giúp tổ chức ra sao một liên đoàn bóng đá cầu trẻ, hay là giúp bữa ăn nóng cho bà quả phụ già, hay thay giúp vỏ xe cho người phụ nữ có thai, tùy theo khả năng của mình mà giúp, giống như giúp người ta bao vây bọn giết người không góm tay

- Bố anh có vẻ là người tốt.

- Bố tôi là người rất tuyệt.

Ánh mắt cô rời khỏi mặt anh, nhìn ra ngoài cửa sổ, cô thấy mặt đường rải sỏi sạch sẽ sau cơn mưa hồi nãy, và ánh mặt trời lặn trông như làn khói màu đỏ tía phủ khắp bầu trời phía tây.

- Tờ tường trình mổ tử thi cho biết cái gì đã gây nên cái chết?

- Giống như tờ khai tử - Anh đáp, mặc dù anh biết cô sẽ tìm ra được câu trả lời - Ngộ độc chất carbon monoxid.

Cô quay lui nhìn anh.

-Tờ tường trình ghi là chết tự nhiên à?

Nate có thể nói rằng cô rất xúc động khi nêu ra câu hỏi. Anh nghĩ cảnh sát đã quen với cảnh chết chóc, nhất là cảnh sát điều tra các vụ giết người, nhưng anh cũng nghĩ rằng cái chết của cha mẹ hoàn toàn khác hẳn. Đây là chuyện riêng tư rồi. Anh nghĩ cho dù khi nói đến người mẹ hay cha mà mình chưa biết cũng thế. Có lẽ Jack đã nói đúng; có lẽ anh nên để yên chuyện này và vứt hồ sơ vào sọt rác.

- Không. Cái chết không được tự nhiên.

- Như vậy thì có thể là tự tử hay bị giết chết.

Lạy Chúa, phải chăng người phụ nữ này có máu lạnh? Dấu hiệu duy nhất hiện ra bên ngoài, anh có thể thấy được là cái nhấp nháy con mắt. Tiếng còi tàu vang lên ở góc đường ngoài thành phố.

- Người nhân viên điều tra kết luận là tự tử.

Nate ước gì có một trong hai người anh trai của anh ở đây để giải quyết việc này, anh đưa tay vào học bàn lấy tập hồ sơ. Anh nghĩ cô rất muốn đọc tờ tường trình này vì bản chất của người cảnh sát có tính hiếu kỳ.

- Bố anh không phải đơn độc. Vì tôi không tin như thế. Tôi muốn đến xem ngôi nhà nơi bà chết.

- Bây giờ thì rất khó.

- Ồ, sao thế?

- Ngôi nhà đã bị một cơn lốc thổi sạch tan tành vào cuối thập niên 90, và khu đất ấy bây giờ đã ngập nước.

- Thì ra thế - Cô lắc đầu, cau mày, rồi cúi xuống chăm chú đọc trang đầu của tập hồ sơ.

Nate thần thờ tự hỏi không biết cô có nghĩ đến chuyện tình dục không thì bỗng anh nghe tiếng nổ lớn như bom nổ làm rung động cả ngôi nhà.

9.

Nate quay mắt khỏi đôi môi khêu gợi không tô son của cô và nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Cái quái gì thế nhỉ? Tiếng nổ quá gần như bị nổ giàn khoan.

Giàn khoan dầu ngoài vịnh thường bị nổ như thế; ông ngoại của anh đã chết trong một vụ nổ trước khi ba anh em nhà Callahan ra đời. Một đám khói lớn bốc lên trên nóc nhà tòa án.

- Lạy Chúa Cứu Thế. Tiếng nổ xuất phát từ đường xe lửa. Anh quay qua phía Regan.

- Cô nhớ cách sơ cứu khi đi tuần tra chứ?

- Tôi vừa được trải nghiệm khi gặp tai nạn mới xảy ra cách đây 6 tuần.

- Tốt. Vì thế nào chúng ta cũng phải giúp đỡ họ - Anh mở học bàn lấy ra cái huy hiệu, ném cho cô.

- Tôi không cần thứ ấy - Cô nói, đưa tay hất cái huy hiệu cảnh sát trường sáng lóng lánh đang bay đến.

- Cái này giúp cho cô trông không có vẻ đến làm phúc. Thế nào người ta cũng tụ đến đây rất đông. Nhờ cái này cô mới có quyền khiến cho dân chúng không phạm sự tránh đường cho cô đến chỗ xảy ra tai nạn.

Để chứng tỏ mình là người nhanh chân hơn ai hết, anh chạy nhanh ra cửa, và Regan chạy theo sau. Không đợi mời, cô nhảy lên chỗ ngồi phía trước của chiếc SUV màu đen đậu ở ngoài, và đeo huy hiệu vào ngực áo. Chưa đầy 3 phút, chiếc xe đã đến trạm chữa lửa xây bằng gạch đỏ, chiếc xe có máy bơm nước duy nhất của đội chữa lửa đậu ở đây.

- Xe ấy không có chỗ cho cô đâu - Anh giật chiếc quần mặc để chữa cháy có màu nâu thuốc lá

được xếp để bên cạnh đôi ủng bằng cao su, rồi anh mặc quần và đi ủng vào - Chìa khoá ở trong chiếc SUV - Anh mặc áo khoác và đội nón sắt - Hẹn gặp cô ở chỗ giao nhau của đường bộ và đường xe lửa.

Không giống nhiều thành phố nhỏ khác mà Regan đã có dịp đi qua, những thành phố này cô thường thấy nhà cửa xây cất thành những dãy hẹp, phía trước nhà có dành những mảnh đất nhỏ để trồng cây. Nhà ở Blue Bayou này được xây sắp xếp theo hình ô vuông. Nhà nào cũng có hàng rào sắt, và dọc theo hàng rào, người ta trồng thủy tiên vàng, hoa tím dưới ánh nắng mặt trời tươi sáng. Dọc theo các đường đi, lề đường đều trồng cây và lát gạch sạch sẽ. Đúng như lời Nate Callahan đã nói, thành phố trông có vẻ rất thanh bình.

Nhưng cảnh tượng ở chỗ giao điểm của hai con đường bộ và đường sắt thì không thanh bình chút nào hết. Ít ra cũng có đến một tá các chiếc xe chở hàng nằm ngổn ngang trên con đường nằm bên bờ bùn lầy. Những chiếc tà - vẹt đường rầy xe lửa bị văng ra nằm rải rác đây đó, đường ray bị gãy. Trên đường ray, một toa móc của chiếc xe 18 bánh bị lật nằm nghiêng một bên; xa hơn chút nữa, một toa móc thứ hai bị vỡ nát, chứng tỏ rằng chiếc xe tải đã bị xe lửa tông khi cố vượt qua đường ray. Ca - bin xe lật ngược, nóc xe chỉ còn cách mép nước vài phân; kính chắn gió bị vỡ văng rải rác trên mặt đất. Tình hình rất nguy hiểm.

- Ơn Chúa, may là xe lửa chở hàng - Nate nói.

Regan gật đầu đồng ý, không nghĩ đến chuyện nếu các toa xe lửa mà chở khách thì sẽ có bao nhiêu người chết và bị thương.

- Tôi cứ tưởng lò lửa của tôi nổ tung - Cô nghe một người đến xem nói với người khác bên cạnh, ông này già ít ra cũng trên 80 tuổi - Tôi nghe tiếng rít kìn kít rồi phát ra tiếng "bùm" thật lớn - Ông ta nói. Con chó già Duke nhảy ra khỏi chuồng và sủa vang. Ông ta chỉ con chó săn già đang đánh hơi gần đây.

Một toa xe lửa tông vào một trụ điện; dây điện vướng trên thân cây sồi cao, móc meo và thụng xuống trên cabin xe chỉ cách chừng 10 feet. Điện chạm tóe lửa, các nhánh cây bị cháy, đường dây điện càng xuống thấp gần cabin xe hơn.

Có người hét to:

- Tài xế đang còn trong xe. Có cánh tay thò ra ngoài cửa sổ kia.

- Theo anh thì anh ta còn sống à? - Người lính cứu hỏa hỏi, nhìn cái mũ sắt ông ta đội, người ta biết ông là đội trưởng đội cứu hỏa.

- Anh ta không nhúc nhít.

- Lạy chúa cứu thế, - người lính cứu hỏa khóc lên tiếng, - không có cách nào đến gần để kéo anh ta ra được!

- Chúng ta không thể đứng yên để cho anh ta chết, - Nate nói.

- Không thể chạy vào chỗ có dây điện bao quanh như thế được, - ông đội trưởng nói. - Đây là điều đầu tiên họ dạy chúng tôi trong trường cứu hỏa.

Hai toán lính của ban đến tăng cường, còi hú inh ỏi, làm cho cảnh náo nhiệt thêm lên. Loa phóng thanh cầm tay nói oang oang. Đám đông ùn đến, như thể đến xem đoàn làm phim Hollywood quay cảnh xảy ra tai nạn.

- Chắc anh ta có gia đình, - Nate lên tiếng nhắc cho Regan nhớ anh trai của anh. Finn không phải là người nghe theo lời người ta bàn ra tán vào; khi nào có chuyện gì quan trọng cần làm, anh không nghe lời người ta bàn - Có lẽ anh ta có mẹ. Có vợ con. - Nate mang găng tay vào. - Tôi đi đến đây.

- Anh phải nhớ là chiếc xe có thể phát hỏa bất cứ lúc nào đấy! - Regan nói. Được thôi, cứ chỉ như thế rất gây ấn tượng; công việc nguy hiểm, liều lĩnh thật.

- Phải kéo anh ta ra thôi. Nhưng có lẽ hơi lâu ca-bin mới cháy, vì nhiên liệu dioden không bắt lửa như xăng.

Cô biết thế, nhưng khi thấy Nate cúi người đi dưới những sợi dây điện thung xuống, cô không khỏi lo sợ, hồi hộp. Khi còn cách ca bin chừng 8 phút, anh phải nằm xuống để bò đến, mọi người đều im lặng nín thở.

Bỗng có tiếng gọi từ trong cabin:

- Này, chúng tôi bị kẹt ở đây!

Regan thót người nín thở, vì cô nghe có tiếng trẻ con. Cô nhìn Nate, đôi vai anh căng lên dưới lớp áo dày trịch.

- Sẽ ổn thỏa hết, cưng à - anh thản nhiên đáp, như thể việc xe lửa và xe tải tông nhau là chuyện xảy ra hàng ngày ở Bayou vậy. Đầu cabin xe khi lộn nhào kéo dài trên mặt đường, sắt cong queo, đầu máy chúc xuống gần chạm mặt nước.

- Cút, chúng tôi sắp chết đuối rồi! Cậu bé hét lớn.

- Đừng lo, - Nate lại nói, giọng anh bình tĩnh. - Chúng tôi sẽ lôi hết các người ra trong lát nữa.

Anh giật mạnh cánh cửa. Không nhúc nhích.

- Cút! Cửa bị kẹt.

- Không thể dùng máy cưa được, - người trưởng toán cứu hỏa nói. - Nếu dùng máy cưa nóc xe, máy sẽ chạm dây điện.

- Nâng phía dưới lên được không? - Người khác hỏi.

Nate lắc đầu.

- Chúng ta đang ở trên vùng đầm lầy. Ngay ở trên chỗ đất cứng, cũng rất dễ làm cho xe lộn nhào xuống nước. Rồi còn sợ xăng sẽ đổ ra bắt lửa.

Anh lại kéo mạnh cánh cửa. Lại nguyên rủa.

Gần đấy, một cành cây khác bị điện xẹt vào bốc cháy. Dây điện càng thông xuống thấp hơn, gần chạm những bánh xe bị lộn ngược lên trời.

- Có ai kiểm được máy có cần cầu không? - Nate hỏi.

- Tôi có sợi dây cáp móc vào xe dùng để lôi những chiếc xe chết máy, - một quân nhân trả lời.

- Cái ấy được đấy. Đi lấy mang đến đây nhanh lên. - Regan lại nghe anh khuyên lớn nho nhỏ với

đưa bé trong xe - Và Henri này, tại sao anh không cho chiếc xe có thang chạy lùi đến đây, từ từ cho đến khi gần chạm dây điện thì thôi? - Dây điện vẫn tóe lửa sáng như pháo bông ngày 14 tháng 7. - Và có ai ném cho tôi một tấm chăn được không? Nhớ rất cẩn thận đấy nhé.

Không cần đắn đo suy nghĩ, Regan lấy cái chăn quân đội màu xanh nơi chiếc xe cấp cứu vừa mới đến, rồi đi từ từ về phía cabin xe.

- Thế đủ rồi, *chère*, - anh nói.
- Nếu đứng đây mà ném, chăn sẽ chạm phải dây điện.
- Nếu cô đến gần hơn nữa, dây điện sẽ thiêu cô ra tro.
- Anh không xem tivi à? Cảnh sát chúng tôi biết cách để thoát nạn.

Mặc dù giọng cô bình tĩnh như khi viết giấy phạt xe chạy nhanh, nhưng thần kinh cô rất căng thẳng.

- Thật thế ư? - Anh ngạc nhiên thấy giọng mình cũng bình tĩnh như cô.
- Thật chứ. - Dây điện trên đầu nổ lộp bộp và thụng xuống. Bất cần lời cảnh báo của anh, Regan cúi khom người xuống thật thấp, từ từ tiến đến chiếc xe.
- Ngày nào không gặp nguy hiểm là giống như ngày ấy không ăn sôcôla. - Mặc dù trời lạnh, nhưng mồ hôi vẫn toát ra trên trán và giữa ngực cô.
- Tôi chưa bao giờ nghe ai nói như thế.
- Tin tôi đi, thật đấy. - Cô đẩy tấm chăn đến cho anh - Chuyện ấy đã có trong máu của chúng tôi.
- Cám ơn, - Anh cẩn thận đẩy tấm chăn qua các lỗ có hình chữ nhật nơi gắn tấm kính chắn gió. - Đây, nhóc.
- Sao? - Giọng cậu bé nghe có vẻ coi thường, nhưng Regan biết có nhiều người đáp lại sự lo sợ bằng thái độ hung hãn.
- Trùm tấm chăn lên người tài xế và người cậu cho kín, được không? Rồi nằm bẹp xuống vì chúng tôi sắp đập kính cho vỡ tung ra.

Nate đợi một lát cho cậu bé làm theo lời anh dặn. Rồi anh dùng ngón tay đeo găng luồn qua lỗ hổng nơi cửa sổ bên phía tài xế rồi bẻ kính. Ngay khi ấy người lính đem dây cáp đến; hai người đàn ông vắn một đầu dây quanh trụ ở kính chắn gió và buộc đầu dây bên kia vào thanh chắn ở xe cứu hỏa, xe bắt đầu chạy từ từ tới trước.

Tiếng sắt thép kêu lên nghe rất rùng rợn, cabin xe nhúc nhích, nghiêng lên một chút, như thể nó sắp đứng thẳng lên được. Ngay khi Regan tưởng cabin xe ngã nhào xuống nước, thì bồng cửa xe mở bung ra.

- Đây, - Nate nói với người trong xe. - Rất sung sướng thấy anh quay về với chúng tôi. Có bị gãy gì không? - Im lặng một lát rồi có tiếng trả lời càu nhàu, giọng ồ ồ chứ không phải giọng trẻ con.
- Tốt. Chúng tôi không sao. Anh nắm cánh tay và chân tôi bê tôi ra giúp, cẩn thận đừng để cabin lắc lư. Rồi tôi sẽ bế thẳng bé.

Người đàn ông khổng lồ râu ria xồm xoàm hiện ra nơi cửa xe, nửa nhảy nửa nhào ra khỏi xe. Regan thốt người khi nghe có tiếng rắc ở đầu gối, nhưng người tài xế không có thì giờ nghĩ đến cơn đau của mình.

Dây điện lỏng ra, rơi xuống trên cabin ngay khi Nate đưa tay vào xe, nắm chiếc áo khoác của cậu bé, lôi mạnh cậu ta ra khỏi xe. Hai người vừa lăn nhào xuống trên mặt đất thì cabin xe bốc cháy lửa.

Mọi người vui mừng reo vang.

- Cám ơn, ông anh. - Người tài xế lên tiếng, ngay lúc ấy người y sĩ quần quanh cổ ông ta chiếc cổ còng và nép quanh lưng ông ta tấm ván mỏng để bảo vệ xương sống. - Nếu không có anh chắc bà vợ già của tôi sẽ đem hoa ni lông ra mộ tôi.

- Tôi chỉ làm nhiệm vụ thôi. - Nate vui vẻ đáp. - Chắc anh không muốn có ấn tượng xấu về thành phố nhỏ của tôi chứ - Anh để đứa bé đứng lên - Chúng tôi sẽ đưa cả hai vào bệnh viện. Cho bảo đảm.

Tàn nhang hiện ra như những đồng xu bằng đồng trên khuôn mặt ồm nhom tái nhợt của cậu bé, nhưng cặp mắt nâu thì cương quyết, cậu vòng hai tay và nói:

- Đẹp chuyện ấy đi. Tôi khỏe.

- Đúng là cậu khỏe - Nate nói, giọng nhẹ nhàng. - Vấn đề khó khăn là, tôi đã nghe nhiều người bị tai nạn nói như thế, nhưng rồi thành linh qua đời. Chắc cậu không muốn bị rơi xuống nước làm mồi cho cá sấu chứ.

- Tôi cóc sợ cá sấu.

Regan không biết anh có nói quá đáng hay không. Nhưng cứ nhìn cá sấu là cô thấy ớn. Cô có thể đương đầu với bọn cướp, với bọn buôn bán ma túy, nhưng sông Los Angeles không có nhiều loài rắn ăn thịt người.

- Cậu này con ông à? - một y sĩ hỏi người tài xế tải.

- Tôi đón cậu ấy giữa đường. - Ông ta có vẻ lo sợ. Regan đoán có lẽ vì ông ta sợ đã vi phạm luật cấm chở người quá giang. - Không có luật cấm chở người trên xe. Như là khi trời lạnh như cắt và vào ban đêm.

- Anh phải tự hỏi tại sao người lớn đi với trẻ con không phải con của mình. - Regan nói nhỏ.

- Tôi đã tự hỏi như thế. - Nate nghiêm trang nói, chứng tỏ anh cũng cảm thấy lo như cô. Có thể anh không phải là cảnh sát, và Blue Bayou có thể giống như Mayborry của Louisiana, nhưng rõ ràng anh đã nhìn xã hội với con mắt bị quan như người anh của mình.

- Nếu tôi là anh, tôi sẽ cử người phụ tá đến hỏi hấn.

- Tư tưởng lớn thường gặp nhau. May thay, tôi đã có nhân viên cảnh sát có khả năng làm công việc ấy. - Anh để tay sau lưng cô với vẻ thân mật khiến cô nổi giận. - Vì trời sa mù, chắc cô không biết đường đến bệnh viện, nên tôi phải lái cho cô đi.

Cô hất nhẹ tay anh đi.

- Tôi à?

- Cô là thành viên ưu tú nhất trong lực lượng.

- Lực lượng? Lực lượng nào? Tôi không có quyền lực.

- Có chứ. Tôi bổ nhiệm cho cô.

- Mẹ kiếp, Callahan, đây đâu phải là Miền Tây hoang dã. Anh không thể đeo huy hiệu cho ai rồi biến họ thành cảnh sát.

- Tôi có thể làm thế, và tôi đã làm rồi. - Vẻ mặt của anh nghiêm trang - Chuyện làm vì nhu cầu là rất đúng đắn. Không có cách nào tôi cử Dwayne làm việc này. Còn về phần Henri, anh ấy đã làm nhiều việc rồi, nhưng Blue Bayou hiện có nhiều trường hợp cần đến tài khéo léo của cảnh sát, cho nên dù anh ta nhận thêm công tác, chắc anh ta sẽ không giải quyết được.

- Tôi không đến Louisiana để xin việc. Tôi đã có công việc ở L.A. rồi.

- Tôi chắc cô đã bảo vệ trẻ em ở đây rất nghiêm túc. - Anh nhìn cậu bé đang được đưa lên sau xe cấp cứu.

Regan đếm đến 10. Cô nhớ cô đã thề bảo vệ và phục vụ trẻ con. Khi cô đi ra ngoài ranh giới khu vực của mình, nhiệm vụ nghề nghiệp của cô chấm dứt, nhưng trách nhiệm tinh thần thì hoàn toàn khác.

- Mẹ kiếp! - Cô vòng hai tay, lòng cảm thấy tức tối. - Làm thế bất công quá.

- Đòi thường bất công, cô thám tử à.

- Nói cho tôi nghe những việc tôi không biết. - Cô phải biết công việc hàng ngày, ngay trước khi cô ra đường để săn lùng bọn gian phi. Tất cả công việc cô phải làm là bước ra khỏi vòi sen và đứng trần truồng trước tấm gương soi lớn.

- Tôi giao ước với cô một việc được không?

- Giao ước việc gì?

- Cô giúp tôi giải quyết việc này, rồi tôi sẽ giúp cô tìm ra sự thật về cái chết của Linda Dale.

- Tìm ra vụ án đã nguội lạnh 31 năm. Cái gì làm cho anh nghĩ rằng anh có thể làm được việc mà bố anh không làm được?

- Nếu di của cô mà không mất, thì chắc có lẽ ông đã tìm ra được.

Di cô. Ngay sau khi cô đã đọc xong tập nhật ký nhiều lần, những từ ấy vẫn không làm cho cô tin. Chiếc xe cấp cứu chạy ra khỏi hiện trường, đèn chớp, còi hú.

- Ngoài ra, tôi sống ở đây cả đời, - anh nói. - Tôi biết hết mọi người trong vùng, đây là điều rất thuận lợi, vì mọi người trong vùng không ai sẵn sàng trả lời những câu hỏi của người lạ đâu.

- Tính đa nghi của dân thành phố nhỏ! - Cô lẩm bẩm nói.

- Cô có thành kiến rồi! Bây giờ chúng ta nên nghĩ đến công việc của chúng ta. Tôi biết lý do tại sao cô không muốn làm việc này cho tôi, hay vì cô là người độc lập, nên cô không muốn ai giúp đỡ để cô tìm ra sự thật về mẹ cô. Nhưng tôi tin rằng người cảnh sát đã có tinh thần vào sinh ra

tử, thì chắc không thể ngồi yên mà không muốn tìm ra nguyên nhân tại sao một đứa bé không ngồi ở nhà để chơi trò chơi điện tử vào giờ đáng ra nó đang chơi.

Đây là lối bắt chẹt về tình cảm, hoàn toàn đúng như thế. Lối này có hiệu nghiệm thật.

- Anh thật không biết xấu hổ!

- Cô không phải người đầu tiên nói với tôi như thế, cưng à. Nhưng ở đây không quan trọng nữa. Thằng bé ấy rõ ràng đáng ngại rồi, nhưng dưới cái bề ngoài làm ra vẻ thản nhiên ấy, nó làm tôi nhớ đến con chó bị ăn đòn. Tôi sẵn sàng đánh cá là có nguyên nhân gì đấy làm cho nó bỏ chạy.

- Thôi được rồi. - Cô thở mạnh. - Tôi nhận làm việc ấy.

- *Merci bien.*^[4]

Họ lái xe đi trong đêm, ánh đèn pha chiếu vào đám sương mù dày đặc phản chiếu lại lấp lánh quanh chiếc SUV, họ tách ra khỏi thế giới bên ngoài. Regan mừng vì anh ta lái xe; nếu không cô có thể đâm xe xuống nước.

- Tôi nghĩ vì anh lớn lên ở đây, nên chắc anh rành đường xá - Cô hy vọng anh thuộc đường. Cô không có tâm địa đâu mà thưởng thức ánh trăng sáng khắp vùng.

- Phải, nhưng đường xá luôn luôn thay đổi - Anh chồm người tới trước, mở radio, đài đang phát sóng một bản nhạc buồn của Pháp. Nơi hôm qua là nước bây giờ thành đất. Và ngược lại.

- Vậy làm sao anh biết chắc đường mà đi?

- Không lo chuyện đó. Có lẽ là vì nhờ có bản năng. Như chim bồ câu nhớ đường bay về tổ vậy. Khi sông lạch đã ngấm vào máu cô rồi, tôi nghĩ cô sẽ không bút nó đi khỏi được. Cho dù cô muốn làm thế.

- Vì thế mà anh không bút đi được?

- *Non!*^[5] Gốc rễ đã mọc sâu xuống đây rồi. Thỉnh thoảng tôi định ra đi để khám phá thế giới, nhưng không được, vì tôi cứ thích làm cái gì tôi đang làm, thích ở nơi tôi đang ở.

Regan tự hỏi làm sao người ta lại có cảm giác tự mãn với mình như thế. Thỏa mãn với thế giới mình đang sống và hài lòng với nơi mình đang ở. Cô nhớ mãi cảnh cô luôn luôn phấn đấu với mình, cô làm hài lòng một bà mẹ thường không có khả năng làm cho mình hài lòng.

Vị bác sĩ tâm lý của lực lượng cảnh sát đã khám phá cho cô - một người râu rậm và hình như muốn làm cho mình ra vẻ là anh em song sinh với Freud - Việc khiến cho cô tự hỏi phải chăng ông ta đã có những vấn đề khó khăn tương tự như phần tâm học này - Đã có ý kiến cho rằng không phải công việc đi lòng bắt kẻ gian phi hay là vì những vết thương do công vệ gây ra, mà vì sự hồi phục quá lâu khiến cho cô cảm thấy thường tức giận và không thể ngủ được.

Ông ta định bệnh cho cô rằng, cô đau khổ là vì nhu cầu bất khả chứng minh giá trị của cô, không những đối với người mẹ xa xôi, luôn luôn cầu toàn, mà còn đối với người cha bao la trời biển mà cô không hề biết. Người cha đã chết một cách anh hùng trong rừng già ở bên kia nửa vòng trái đất.

- Nghĩa là - Người muốn giống như Freud nói thêm - Chắc có lẽ không thể chứng minh được.

Có lẽ thế. Regan hiểu vấn đề này trên một mức độ nào đó. Dù sao thì khi học đại học, cô là

người yêu tâm lý học. Nhưng trên bình diện muốn tìm hiểu sâu sắc hơn, cô không ngừng cố gắng.

- Anh đã làm một việc tuyệt vời - Cô nói nhỏ - Đi dưới lớp dây điện cao thế.

- Tôi không làm một mình. Cô đã ở gần bên tôi.

- Như tôi đã nói, đây là công việc của tôi. Cảnh sát ăn lương để làm những việc ấy. Tôi nghĩ, một người với chức vụ thị trưởng như anh mà lại liều mạng như thế.

Anh nhún vai.

- Nếu tôi không cố gắng đưa anh ta ra khỏi xe, tôi sẽ không xứng đáng với chức vụ của mình. Tôi đã mất bố năm tôi 12 tuổi. Những đứa con của người lái xe tải sẽ mất bố chúng. Đây mới là điều đáng kể.

- Nhưng đây vẫn là một hành động can đảm.

Anh nhìn cô, nhoẻn miệng cười, nụ cười nhanh nhưng duyên dáng. Và nguy hiểm. Cặp mắt anh đầy bồ hóng và đất, sáng lên long lanh dưới ánh sáng của bảng đồng hồ, giống như ánh sáng xanh trên đầu chiếc xe cảnh sát.

- Cô phải nói rằng cô vừa thấy cái gì đấy về tôi mà cô đồng ý phải không?

- Anh đừng nuôi ý nghĩ trong óc.

- Tôi không nghĩ đến chuyện ấy - Họ im lặng chừng hơn 5 phút nữa anh mới nói tiếp - Có lẽ cô quen với những chuyện như thế.

- Quen với những người có đầu óc lớn chứ gì?

- Không. Có lẽ vì sống ở L.A. nên thỉnh thoảng gặp phải họ. Nhưng tôi muốn nói về những vụ tai nạn lật xe, đèn chớp nhấp nháy, còi hú. Những người bị thương, cảnh chết chóc.

- Theo luật thì thám tử không giải quyết các vụ lật xe trừ phi có bằng chứng về vụ giết người xảy ra - Nhưng cô nghĩ về sự chết chóc. Nhiều lắm. Trong tuần đầu tôi làm việc, sau khi đổi phiên, tôi mất hết cả thì giờ trả lời điện thoại, nào là tìm nhà tế bần, rồi cố vấn cho một phụ nữ đã gọi 911 vì chuyện bị chồng hiếp dâm, rồi mặc dù hai mắt bầm tím và miệng mất một cái răng, chị ta từ chối không chịu tố cáo chồng ra tòa. Một cảnh sát kỳ cựu đã cảnh cáo cô không nên dính líu đến chuyện tình cảm của thiên hạ quá làm gì.

- Hãy dè dặt lại, Hart - Anh nói lầu bầu với giọng bất bình - Người dân L.A. đóng thuế không phải để cho cô bắt tay thiên hạ và đóng vai người cố vấn. Nếu cô muốn làm nhân viên xã hội, thì hãy trả sủng lui rồi đi làm việc ấy, vì nếu cô quá đa cảm, thì cô sẽ không giữ được đầu óc tỉnh táo và duy trì được sự phán đoán cần có để làm việc này.

Để cho anh ta nói thế. Một trong những lý do mà cô chọn công việc điều tra kẻ giết người là vì cô nghĩ rằng nếu chuyển sang công việc khám nghiệm các tử thi, cô sẽ tránh khỏi vấn đề tình cảm trong công việc. Cô đã lầm. Người chết còn nói to hơn người sống. Và họ không ngừng nói ngay cả khi cô đi ngủ.

- Tôi không tin bất kỳ ai cũng quen được với cái chết - Chắc cô không muốn quen.

- Phải - Anh dừng xe trước tòa nhà xây gạch đỏ - Tôi đã đọc được điều ấy trong cuốn sách mới

đây của Jack.

- Hầu như anh đậu xe trên vạch chỉ vàng.

- Tôi biết - Anh tắt máy, bỏ chìa khoá vào túi quần, lấy tấm bảng có chữ "thi hành công vụ" trong thùng máy ở giữa, ném lên trên tấm bảng đồng hồ. Cô đã làm như thế nhiều lần. Nhưng...

- Tấm biển cho biết chỗ này dành cho xe cảnh sát - Ít ra anh không đậu trong khu dành cho xe cấp cứu.

- Chúng ta thế là may, vì chúng ta là cảnh sát - Anh nói, giọng tin tưởng - Ít ra một nửa trong chúng ta là cảnh sát. Nửa kia lính cứu hỏa, cho nên tôi nghĩ chúng ta có quyền đậu ở bất kỳ nơi nào chúng ta thích.

Cô leo ra khỏi chiếc SUV và hỏi:

- Vậy anh đã bị phạt bao nhiêu lần trước khi được bầu vào chức thị trưởng để được hưởng quyền ưu tiên của chính khách?

- Tôi vẫn còn bị phạt. Blue Bayou rất nghiêm ngặt về vấn đề vi phạm chỗ đậu xe - Anh mở học xe ở giữa, để cho cô thấy cả một đồng giấy màu vàng - Tôi để dành ở đây để trả tiền hàng tháng.

- Thế, đậu xe hợp pháp không đơn giản hơn và khỏi tốn tiền hơn hay không?

- Tôi nghĩ làm như thế được chứ. Nhưng nếu đậu cho hợp pháp thì lợi tức của thành phố sẽ thiếu hụt.

Anh để tay lên lưng cô lại, thái độ có vẻ tình cờ khiến cô nghĩ anh là người hay sờ. Thế nhưng về phương diện này, anh khác biệt với người anh trai; Finn giữ khoảng cách với cô rất lớn. Regan không tin người vợ mới của anh sẽ vượt qua được dễ dàng hàng rào tình cảm ấy.

- Ngoài ra, việc viết giấy phạt giúp cho Dwayne có việc để làm. Anh ấy là một trong các phụ tá của tôi. Anh tốt nghiệp SLU vào mùa hè năm ngoái với văn bằng pháp lý tội phạm, và tôi thấy công việc của chúng tôi thật đáng thất vọng. Thỉnh thoảng tôi cũng muốn thuê một vài thằng nhóc đến đập phá các thùng thư để anh có việc mà điều tra.

Nếu người nào khác nói như thế, có lẽ Regan cho đó là nói đùa. Nhưng vì cô đã chứng kiến một vài công việc anh làm, nên cô tin anh không nói đùa.

10.

Cánh cửa mở ra tự động. Mùi thuốc sát trùng, máu và mồ hôi căng thẳng làm cho bụng cô thót lại như bị ai đâm.

Regan ghét bệnh viện. Sau khi cô gặp tai nạn, người ta lôi cô ra khỏi chiếc xe cảnh sát vỡ vụn thành đồng sắt, cô nằm 2 tuần ở phòng cấp cứu, 1 tháng ở phòng hồi sức hậu phẫu, nhiều tuần này rồi nhiều tuần khác trên hơn 2 năm tiếp theo để phẫu thuật tái tạo và phục hồi chức năng.

- Cô khỏe không, chère?

Cô không nhận ra cô đã dừng lại, không đi tiếp cho đến khi anh hỏi cô.

- Cô phải giữ bình tĩnh. Phải suy nghĩ như người cảnh sát, chứ không phải nạn nhân.

- Tại sao không khỏe?

- Thấy cô đứng yên nên tôi không biết - Anh nắm bàn tay của cô và nói tiếp - Tay cô lạnh như nước đá.

- Vì tôi bị cồng - Cô lôi tay lui - Tôi cứ tưởng ở Louisiana trời ấm.

- Ở đây mùa đông trở lạnh một thời gian. Vì hơi ẩm làm cho không khí lạnh thêm; lạnh như nắm thấu xương - Anh đưa lưng mấy ngón tay lên vuốt má cô - Tốt rồi!

- Cái gì tốt? - Cô không thích đứng nhích lui khỏi anh, nhưng đứng yên tại chỗ thì quá gần bên anh.

- Mặt cô hồng trở lại rồi. Mới cách đây 1 phút mặt cô tái nhợt như mặt con mẹ Lafitte.

- Mặt tôi không tái - Cô nói láo. Cô đã cảm thấy đầu hơi choáng váng và máu biến mất khỏi mặt cô - Tôi muốn anh cất tay đi, Callahan.

- Việc này khó đấy, nhưng tôi sẽ cố hết sức.

- Anh phải cất - Cô bước tiếp - Lafitte là gì thế?

- Một trong những công dân da màu của chúng tôi. Một tên hải tặc. Tôi sẽ kể cho cô nghe vào giờ ăn.

- Tôi đã ăn ở phi trường rồi - Cô không muốn để mất thời giờ vàng bạc, thức ăn nhanh thịt bò băm viên cô ăn ở sân bay còn nặng như đá trong bụng cô.

- Câu chuyện hay lắm. Cô sẽ rất thích.

Chuyện trò trao đổi đôi chút giúp cô có thì giờ để đi đến phòng cấp cứu. Khi cô đến bên chiếc quầy có người nhân viên mặc áo choàng rộng thùng thình màu cam, hai chân cô nặng trĩu. Người nhân viên đang cắn đầu cây bút chì.

- A, chào người đẹp - Cô nhân viên tiếp tân chào Nate khi họ đến gần - Có từ nào hấp dẫn hơn để gọi không?

- Callahan - Anh trả lời ngay tức khắc.

- Không bằng nhóm từ trên - Cô nhân viên nói.

- Duyên dáng hấp dẫn! - Regan đáp.

Chị ta đang điền ô chữ, bèn ngừng lại và nói:

- Rất đầy đủ. Bien Merci![6]

- Tôi thấy có xe cấp cứu chạy đến - Nate nói.

- Phải. Người tài xế xe tải đưa đến phòng X quang. Tôi nghĩ thế nào cũng có người muốn nói chuyện với ông ta, nên tôi dặn cô kỹ thuật viên cử thùng thỉnh, để ông ta khỏi đi đâu hết. Không phải tôi nghĩ ông ta sẽ đi đâu xa, vì xe ông ta đang hư hỏng và chân thì bị gãy. Xương gãy lòi ra cả ngoài da. Chắc là đau lắm.

Đúng thế, Regan nghĩ, nhưng cô không nói. Cô nhớ đã nghe tiếng xương gãy hồi nãy thật khủng khiếp.

- Còn đứa bé ra sao?

- Nó ở trong phòng chẩn trị A. Thật may là Tiny Dupree đang lau chùi phòng khi xe cấp cứu chạy đến. Anh ta phải ngồi tại chỗ để giữ cho đứa bé khỏi bỏ trốn.

- Tiny là dân vô địch ăn tôm hùm - Nate nói với Regan - Có lẽ anh ta nặng đến 380 pound là ít. Vậy thằng bé ra sao?

- Hắn bị bầm ở mấy cái xương sườn vì bị dây thắt lưng thắt vào, trên đầu bị một vết rách. Khi mới vào chỉ chừng ấy thôi. Dấu rách còn mới.

- Hắn có bị vết thương cũ không? - Regan hỏi.

- Có. Hắn có một cái sẹo cũ trắng trông rất đáng nghi. Chắc bây giờ bác sĩ Ancelet đã khám xong rồi.

Regan không ngạc nhiên khi nghe thằng bé có vết thương cũ. Những đứa bé được hạnh phúc, được chăm sóc cẩn thận sẽ không bao giờ trốn chạy khỏi nhà. Nate nói:

- Khi Eve khám xong, chúng tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.

- Vâng - Cô nhân viên tiếp tân nhìn lên cái huy hiệu Regan đang đeo - Vậy, chị ta nói với Nate - Là anh đã thuê người cảnh sát trưởng mới?

- Tôi không phải là cảnh sát trưởng mới - Regan cố đáp, khó mà không nhìn vào đôi hoa tai có hình con tôm lấp lánh trên tai của chị ta.

- Cô đang đeo phù hiệu ấy đấy!

- Chỉ đeo tạm thời, để phụ giúp công việc ở chỗ xe lửa tông xe tải thôi.

- Chuyện xảy ra quá khủng khiếp. Nếu Chúa không giúp đỡ họ... - Chị ta lắc đầu - Tôi đã học được trong ngành y khoa rằng thỉnh thoảng con người sống được là nhờ phép lạ.

- Chồng của Orelia là bác sĩ lâu năm ở Blue Bayou - Nate nói rồi giới thiệu hai người.

Người phụ nữ tiếp tân nhìn Regan chăm chăm qua cặp kính cận.

- Hình như tôi nhớ chồng tôi có chữa bệnh cho một cô bé tên là Regan. Chuyện này lâu rồi.

- Có phải ông là bác sĩ duy nhất ở thành phố không? - Cô tự hỏi không biết có phải ông ta đã ký giấy khai tử cho Linda Dale không.

- Non[7]. Có một bác sĩ mới đến làm việc với chương trình học khoá theo kế hoạch của chính phủ. Anh ta là dân Yankee, ở New York City, tôi đoán thế. Có thể ở Boston. Hay Philadelphia.

Một trong những thành phố ở miền Bắc. Ảnh ở lại đây 2 năm - Chị ta gục gặc đầu - Ảnh làm việc ở bệnh viện và kiếm thêm khá nhiều tiền nhờ khám bệnh cho dân ở trong khu vực.

Regan nghĩ như thế chắc ông ta là người đã viết giấy khai tử.

- Anh Leon của tôi đã qua đời 2 năm rồi - Người đàn bà nói tiếp - Để tôi với ngôi nhà rộng thênh thang, nơi ông đã dùng làm phòng mạch. Tôi đã sống một thời gian không đến nỗi tệ lắm đến khi có Dani và Matt, đứa con trai của chú ấy ở với tôi.

- Dani đã lấy Jack - Nate nói.

- Và họ đã sống với tôi một thời gian - Chị nói tiếp - Như tôi vừa nói, Dani và Matt sống với tôi một thời gian khi họ trở về thành phố lần đầu. Lúc chị ấy chuyển đến ở tại thư viện một thời gian trước khi lấy Jack, bố của chị dọn đến, nên tôi phải chăm sóc cho ông vì ông bị yếu tim. Nhưng ông đã đi làm việc lại 3 ngày 1 tuần, nên tôi lại bận rộn quá nhiều công việc. Tôi đã nổi điên cho đến khi Nate cứu rỗi đời tôi bằng cách giao cho tôi công việc tình nguyện này.

- Orelia cường điệu đấy - Nate nói.

- Còn chàng trai thì quá nhún nhường.

Regan không thể không cười khúc khích.

- Vậy khi cô không cứu thằng bé ra khỏi chiếc xe bị lật thì cô làm gì?

- Tôi là thám tử ở L.A.

- Hiện đang làm à? Công việc hấp dẫn chứ? - Chị ta nhìn Regan với ánh mắt thán phục, rồi quay mắt qua nhìn người đàn bà đeo kính râm vừa từ trong phòng khám bệnh bước ra - Nếu cô này không làm cảnh sát trưởng mới, thì anh nên phái Dwayne đến No Name mà bắt Mike Chauvet - Orelia nói với Nate.

- Có chuyện gì xảy ra cho Shannon ở đấy thế?

- Bà ta đâm đầu vào cửa - Bây giờ đến lượt Orelia cười khuyến khích - Nhưng đây là lần thứ hai, bà ta đến phòng cấp cứu lần trước mới cách đây 10 ngày. Lần trước bà ta bị gãy cái xương sườn. Bà nói bà té ngựa, và theo chuyện bà ấy kể cùng vết thương trên người, Eve Ancelet không thể làm gì nhiều hơn cho bà, ngoài việc cấp cho bà giấy chuyển đến bệnh viện chuyên môn miễn phí.

- Bà ta có chịu đi không?

- Đi chứ. Chuyện này không làm cho Mike hài lòng, vì gã tìm ra chuyện bà ấy nói về cái gọi là chuyện riêng trong gia đình.

- Cút! Mike luôn luôn là thằng cha hết sức nông nổi - Nate giận dữ nói, và Regan không ngờ anh lại có thể nói năng hậm hực như thế.

- Và là người vô dụng như vú bò đực - Orelia nói - Chúa chắc biết khi Shannon lấy hẩn, chị ta không ngờ như thế. Đáng ra chị ấy phải được sống sung sướng hơn nhiều.

- Cô chịu khó chờ ở đây một lát được không? - Nate hỏi Regan - Đợi tôi giải quyết một vài công việc.

- Được chứ.

Regan nhìn Nate đi đến gần người đàn bà, anh nói gì đấy với bà ta mà cô không nghe. Anh cất cặp kính râu trên mắt bà, giống như anh đã làm với cô ở tại phi trường, và anh lắc đầu khi thấy vết bầm tím bao quanh cặp mắt đỏ au vì khóc.

Regan đã thấy cảnh tượng như thế này nhiều lần rồi; những người vợ bị chồng đánh đi lấy y chứng, có lẽ để có đủ bằng cớ mà tổng cố ông chồng vũ phu ra khỏi nhà. Thỉnh thoảng họ có đủ can đảm để gọi cảnh sát. Nhưng đôi lúc cũng có người chịu đựng, họ để cho đức lang quân trở về nhà lại. Rồi cái vòng lẩn quẩn ấy lại tái diễn, càng lúc càng tệ hơn, cho đến khi trường hợp quá tệ mạt xảy ra, Regan phải đến nhà để điều tra một vụ giết người.

Chắc có lẽ Nate nói cái gì đấy hợp ý với chị ta, nên chị đánh mạnh vào ảnh. Rồi, vòng hai tay vào nhau, chị ta quay đi.

- Chỉ có anh ta mới khuyên chị ấy bỏ thằng chồng nguy hiểm được thôi - Orelia nói, chị ta cũng vừa chứng kiến cảnh xảy ra - Khi Callahan đã nghĩ ra được ý gì, không mấy ai có thể phản bác được ý của anh.

- Tôi thấy rồi. Họ có vẻ thân nhau.

- Họ học với nhau một thời gian ở trường đại học. Thời mà Nate đang chơi cho đội Tulane. Hai người là đôi bạn vàng của Blue Bayou đấy: Anh chàng định theo giờ chơi bóng dã cầu, còn bà hoàng xinh đẹp đoan trang muốn trở thành giáo viên cấp 1.

- Nate Callahan chơi bóng dã cầu chuyên nghiệp à? - Regan hỏi, không phải cô quan tâm, nhưng cô muốn biết tại sao anh không theo nghề ấy. Cô cũng không ngạc nhiên chút nào khi nghĩ anh là bồ của người đẹp chính chuyên. Cô nghĩ là trong quá khứ của anh, có rất nhiều người hâm mộ tài năng của anh và nhiều người đẹp mê anh.

Anh ấy chơi tất cả các môn thể thao nhưng môn anh chơi giỏi nhất là dã cầu, nên anh có học bổng để theo tập môn này. Những người đi tuyển mộ cho các trường đại học bao quanh anh khi anh ấy mới học năm thứ nhất. Chuyện này làm cho mẹ anh nổi điên. Nhiều người am hiểu thể thao cho rằng anh ta là thiên tài, thế nhưng sau năm thứ nhất anh về nhà.

- Hừ. Có lẽ anh trượt quá nhiều lần.

Nate ôm người đẹp chính chuyên cũ trong tay, chị giang tay ôm cổ anh. Anh ôm chị ta chặt cứng, một hồi lâu, không nói năng gì, rồi đẩy chị ra một chút. Vẻ mặt anh ảm áp, lo lắng nhưng quả quyết.

Shannon Chauvet nhấp nháy mắt cho nước mắt chảy xuống mặt. Chị cắn môi rồi gật đầu.

Khi Nate vuốt ngón tay lên gò má bầm tím của chị, anh mỉm cười, nhưng Regan thấy đấy không phải là nụ cười quyến rũ, rồi anh ta hôn nhanh lên môi chị.

Khi Nate quay lui quầy tiếp tân, anh nói với Orelia:

- Gọi Jack yêu cầu anh ấy đến đón Shannon để cô ấy và Ben có thể đến ở tại Beau Soleil một thời gian. Rồi gọi cảnh sát của bang mời Troopre Benoit đến. Nói với anh ấy là chị đã gọi cho tôi, giải thích hoàn cảnh cho anh ta rõ, rồi nói với anh là tôi yêu cầu anh giúp cho tôi một việc.

- Ý kiến rất tốt - Chị ta đưa tay nhắc điện thoại.

- Chứa chấp phụ nữ bị hành hạ là điều rất nguy hiểm - Regan nói - Khi phụ nữ bỏ nhà ra đi, những ông chồng nguy hiểm thường rất dễ thay lòng đổi dạ - Thế anh không hỏi ý kiến anh trai anh có bằng lòng để cho chị ta ở không à?

- Jack không quan tâm. Khi anh ấy và Shannon còn nhỏ, hai người đã có tình ý với nhau, rồi sau này Jack mới phải lòng Dani. Bây giờ họ vẫn là bạn bè với nhau.

- Cả hai anh em đều bắt bồ chị ta à? Ở đây thật là một thành phố đầy tình thân hữu - Cô chưa chất nói.

- Đây là thế đấy - Anh đáp, không để ý đến lời mỉa mai của cô.

- Có thể Jack không quan tâm, nhưng còn vợ anh ấy thì sao? Chắc chắn chị ấy sẽ cảm thấy không thoải mái khi có cô bồ cũ của chồng ngủ trong nhà mình.

- Dani rất đại lượng với mọi người - Orelia nói.

- Điều quan trọng là phải giữ cô ấy ở đâu cho được bình an trước khi cổ quá đau khổ, hay là Ben, đứa con trai 15 tuổi của cô, đau khổ vì lo bảo vệ cô. Ngoài ra, chuyện của Jack với Shannon chấm dứt từ lâu rồi, trước khi anh ấy và Dani lấy nhau - Nate nói - Vì anh đã một lòng một dạ với Dani, anh sẽ là người một vợ một chồng chung thủy. Chị ấy chẳng có gì để lo hết.

- Trông tình hình có vẻ anh và Shannon vẫn là bạn bè thân thiết sau bao biến cố thăng trầm.

Cặp mắt anh để lộ vẻ hài hước.

- Có phải cô muốn đọc lệnh truy tội tôi về điều tôi đã nói trước khi cô hỏi cung không, cô thám tử?

- Cho qua chuyện đó đi - Bực mình vì đã nêu ra câu hỏi, Regan nhìn anh với ánh mắt khinh miệt - Chuyện này không hợp hoàn cảnh.

- Thích hợp! - Anh cười, người lắc lư - Tôi tin chắc cô không nhắc tôi nhớ nhiều đến Finn, anh ấy thường không chú ý đến những vấn đề tiểu tiết như cô.

Anh vuốt ngón tay lên sống mũi cô.

- Tôi nghĩ là chúng ta đang nói về anh trai Jack của anh - Ngón tay quý quái vuốt xuống hàm xai cô. Cô đánh vào tay anh, hất nó ra - Và xin anh vui lòng đừng đụng đến tôi.

- Xin lỗi. Mặt cô có đất dính - Anh thọc hai tay vào túi sau quần jeans - Còn chuyện đụng chạm là chuyện tự nhiên tôi không bận tâm. Hầu hết đàn bà đều không quan tâm đến việc này.

- Có lẽ họ không nói cho anh biết họ không thích thế.

- Có lẽ thế - Anh nghĩ chuyện này có thể như thế - Nhưng tôi không nghĩ như vậy. Phụ nữ ở đây cũng có tính rộng lượng như phụ nữ ở phía đường ranh như Mason - Dixon. Nhưng tôi chưa gặp người đàn bà nào mà khi họ đau khổ lại không để cho người đàn ông biết. Đàn ông miền Nam chúng tôi rất được họ tin tưởng.

- Lời chứng về chân giá trị của phụ nữ miền Nam hùng hồn quá. Chắc Scarlett O'Hara sẽ rất hài lòng.

- Miệng lưỡi của cô chua cay lắm, cô thám tử tài ba à. Tôi thích Scarlett hơn Melanie. Riêng về

phần Jack, điều cần thiết để nhờ anh ấy là đừng để Mike đánh đập Shannon. Vì thế mà tôi đã nhờ một cảnh sát bang đến để bắt hắn.

- Quyết định nghe có vẻ nhạy cảm đấy.

- Cảm ơn, cưng. Tôi phải làm cho kịp thời.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, một người phụ nữ mảnh khảnh bước ra, bà ta mặc áo khoác trắng làm việc trong phòng thí nghiệm. Bà ta chào Nate rất nồng nhiệt, rồi bước lui, nhìn Regan.

- Tôi là bác sĩ Eve Ancelet. Tôi nghe nói chúng tôi phải cảm ơn cô và Nate đã cứu sống thằng bé.

- Rất sung sướng được gặp bà. Tôi là Regan Hart, và tôi rất vui khi được tiếp tay giúp đỡ trong công việc này.

- Cũng như tôi - Cặp mắt thông minh, thân ái nhìn vào cái huy hiệu - Hình như Nate đã tìm ra được người tốt để làm cảnh sát trưởng của chúng tôi.

- Tôi không phải là cảnh sát trưởng mới.

Nate lên tiếng.

- Thám tử Hart nói với tôi cô ấy sẽ về lại L.A. sau khi đã làm xong công việc riêng của mình. Nhưng tôi hy vọng cô ấy sẽ thay đổi ý kiến.

- Blue Bayou sẽ là nơi hoàn toàn khác với Los Angeles - Người bác sĩ nhìn cô, ánh mắt nhà nghề khiến cho Regan biết bà ta đang nhìn vào những vết sẹo trên mặt cô.

- Tôi nghĩ chắc thế - Regan điềm đạm tiếp.

- Thằng bé như thế nào? - Nate hỏi.

- Rất tốt, xem như nó đã qua khỏi. Nó hơi gầy, nhưng tôi không biết có phải vì nó đã gầy như thế bao lâu không? - Nate hỏi.

- Nó nói nó không nhớ gì hết trước khi xảy ra tai nạn, chuyện này có thể đúng, vì sau một vụ bị chấn thương ở đầu như thế, có thể nó đã quên hết chuyện trong quá khứ. Nhưng theo tôi đoán thì nó không muốn quay về nhà.

- Có dấu hiệu gì cho thấy nó bị hành hạ không? - Regan hỏi.

- Có nhiều.

Nét mặt của Regan đanh lại.

- Dấu gì thế?

- Những vết sẹo nhỏ tròn trắng ở phía sau lưng và trước ngực - Khổ thay, Regan đã thấy nhiều trường hợp như thế.

- Vết bồng do thuốc lá gây nên?

Vị bác sĩ gật đầu.

- Lay Chúa cứu thế! - Nate thở mạnh - Nó bị hành hạ rồi. Kẻ nào mà làm được việc như thế cho thằng bé nhỉ?

- Đồ quái vật! - Regan tức giận nói - Có gì nữa không? - Cô hỏi bà bác sĩ.

- Những vết sẹo nhỏ, dài hơn ở phía sau mông. Chắc đây là sẹo do dây thắt lưng hay loại roi da quất vào gây nên.

Nate và Regan cảm thấy đau đớn. Bao nhiêu năm trong nghề, chưa bao giờ cô nghĩ đến chuyện có thể hành hạ trẻ con như thế.

- Có dấu hiệu bị lạm dụng tình dục không?

- Không có dấu hiệu về thể xác.

- Tốt, vấn đề này thế là được - Nate nói.

- Việc lạm dụng tình dục không để lại bằng chứng - Regan nói. Cô cảm thấy không mấy lạc quan về vấn đề này.

- Đúng - Bác sĩ Ancelet đáp. Thằng bé kín miệng quá. Không nói lý do tại sao nó bỏ nhà ra đi. Nó chỉ nói người tài xế xe tải cho nó đi quá giang. Tôi đã nói chuyện với người tài xế, ông ta cũng chẳng hay biết gì.

- Bà có kinh nghiệm trong việc miêu tả các trường hợp hành hạ chứ?

- Biết chứ. Trước khi tôi đi chữa bệnh trong gia đình, tôi đã có thực tập nội trú chuyên chữa trị cho cả các trẻ em bị hành hạ lẫn những người hành hạ chúng, những người này, ngoại trừ hành hạ về tình dục, thường là những người không bao giờ biết cách dạy con cái.

- Cho dù anh chàng tài xế xe tải không phải là người thích tình dục với trẻ con, anh ta vẫn có tội đã vi phạm quy định chở khách dọc đường - Regan nói - Có thể anh ta sẽ bị truy tố về tội bất cẩn gây ra tai nạn khi đi qua đường giao nhau.

- Bình sẽ đang giải quyết chuyện ấy, vì tai nạn xảy ra trên xa lộ của tiểu bang - Nate nói - Cảnh sát bang có lẽ sẽ hỏi anh ta về vấn đề đứa bé. Nhưng hiện thời chúng ta chưa biết tai nạn có phải do lỗi của anh ta hay không. Vấn đề này đang mù mờ.

- Tôi nghe có tiếng còi thổi từ văn phòng của anh. Có thể anh ta đã nghe tiếng còi từ đường xe lửa.

- Có lẽ anh ta đã phạm phải sai lầm lớn. Nhưng anh phải công nhận anh ta là người làm phúc khi cho đứa bé đi quá giang. Nếu anh ta không cho thằng bé lên xe, để nó đứng lạnh cóng giữa đường thì sao?

- Hẳn phải biết hẳn là kẻ chạy trốn - Regan lập luận - Đáng ra chúng ta phải gọi cảnh sát - Cô quay qua nói với Eve - Chắc thằng bé nó không nói nó ở đâu.

- Không - Bà bác sĩ lắc đầu - Tôi nghĩ, cái gọi là mất trí nhớ của hẳn khiến cho hẳn quên. Tôi đã gọi đến Sở Xã hội. Hy vọng khi họ tạm thời kiểm chỗ cho hẳn ở, hẳn sẽ nhớ lại.

Khi họ đi vào phòng khám, đứa bé ngồi trên bàn khám bệnh bằng sắt, mặc quần jeans cũ rách và cái áo thun loại Ozzie Osbourne. Một người đàn ông khổng lồ mặc áo quần lao động màu

xanh nước biển có đeo tấm thẻ tên của người bảo vệ đứng trước ngưỡng cửa, hai tay to tướng như hai thân cây vòng trước bộ ngực vạm vỡ. Mặt anh ta lấm tẩm tàn nhang, rậm nần, cau có dữ tợn. Regan nghĩ chắc không có ai dám đụng đến anh ta.

Sau khi Nate giới thiệu cô với người đàn ông tên là Tiny Dupree, Regan hỏi chú bé vị thành niên.

- Cậu khỏe không?

- Khỏe. Hay là khi tôi ra khỏi đây tôi sẽ rất khỏe.

- Bệnh viện không phải là nơi vui vẻ - Cô đáp - Cậu hãy nói cho chúng tôi biết cậu ở đâu, chúng tôi sẽ gọi điện thoại nhắn người đến nhận cậu về. Cậu sẽ được ra về vào sáng mai.

Mặt và mắt cậu ta đanh lại.

- Tôi đã nói với bác sĩ rằng tôi không nhớ.

- Tốt, tôi tin là chúng tôi có thể giúp cậu để nhớ lại - Cô đáp bằng giọng của người cảnh sát giỏi tuyệt vời nhất cho cậu bé yên tâm - Cậu đã nghe đến tổ chức NOMEK chưa?

Cậu bé nheo mắt có vẻ nghi ngờ.

- Chưa.

- Đây là chữ viết tắt của cơ quan "Trung tâm Quốc gia dành cho Trẻ em Chạy lạc Tìm được"[8]. Trung tâm này có danh sách ghi tên tất cả các trẻ em mất tích ở Mỹ. Tôi tin là chỉ trong một thời gian ngắn họ sẽ tìm ra được cậu là ai.

Cậu bé nhìn vào cặp mắt hiền từ của cô. Cô đã thấy vẻ mặt của những đứa bé lớn lên trong các gia đình hung bạo, nguy hiểm. Cậu ta nhìn huy hiệu cảnh sát trưởng trên ngực áo cô mà không tỏ ra một chút lo sợ nào. Thực vậy, cậu ta có vẻ thách thức để cô làm thế.

- Được. Vì chẳng có thể biết tôi là ai hết.

- Bây giờ thế này nhé - Nate bắt đầu góp chuyện - Tôi có ý kiến như thế này. Tại sao cậu và tôi không đi ăn với nhau? Từ trưa đến giờ tôi không ăn gì hết, và sau công việc làm ở chỗ xảy ra tai nạn, tôi đói meo.

- Ông thị trưởng này, tôi có thể nói chuyện với ông ngoài hành lang được không? - Regan hỏi, giọng lạnh lùng.

- Được chứ - Anh bóp vai cậu bé - Chúng tôi sẽ vào ngay bây giờ.

- Cứ tự nhiên.

Khi hai người ra khỏi phòng, Regan quay qua Nate.

- Callahan, anh đã lôi tôi vào chuyện này. Vậy tại sao anh có vẻ muốn ngăn chặn không cho tôi hỏi nó?

- Tôi nghĩ là nó có thể nói với tôi dễ dàng hơn.

- Vì anh là đàn ông phải không? Tôi phải ngạc nhiên thấy anh giải quyết các vấn đề khó khăn

theo quan điểm của người theo chủ nghĩa So - vanh.

- Tôi không phân biệt vấn đề nam nữ đâu - Khi anh đưa tay vuốt cái huy hiệu cô còn đeo trên ngực áo, Regan cảm thấy cái huy hiệu bằng sắt nóng lên - Với hoàn cảnh như hiện nay, nó cảm thấy không thoải mái với nhân viên cảnh sát.

Họ đã mất thì giờ. Đưa được người tài xế và đưa bé ra khỏi xe là điều rất sung sướng, nhưng cô không nên đến đây để tham gia vào việc cấp cứu mới phải. Dĩ nhiên cô không muốn dính líu đến việc chạy trốn của đứa bé mà không được nó hợp tác. Mẹ kiếp, điều cô muốn là tìm ra sự thật về người đàn bà mà có thể rất đúng là mẹ đẻ của cô.

Rủi thay, nếu cô không giúp Callahan giải quyết công việc này, thì chắc cô cũng sẽ không được Nate giúp lại. Chỉ mới cách đây mấy giờ thôi, cô không nghĩ là cô sẽ cần đến sự giúp đỡ của anh, nhưng bây giờ, sau khi đã nhìn anh làm việc, cô thấy anh là vốn quý. Không những anh quen biết hết những người trong thành phố, mà anh còn có khả năng khiến cho mọi người phải làm theo ý anh.

Thảo nào anh được bầu vào chức thị trưởng. Regan mừng vì anh đã chọn con đường chính trị, vì nếu anh chọn làm nghề bất lương thì thế nào anh cũng thành kẻ bất hảo rất nguy hiểm.

- Sao? - Nate hỏi.

- Anh nói đúng - Cô đồng ý đáp - Nhưng nếu nó nói cái gì có thể dính líu đến ai đó phạm tội?

- Tôi hứa tôi sẽ im lặng và để cho cô phỏng vấn thêm, để tôi không dính vào việc kiện tụng ở tòa án.

Giải quyết như thế không phải tệ. Và ngay bây giờ đây là con đường tốt nhất họ cùng làm.

- Được rồi. Vậy chúng ta phải thực hiện ngay chương trình này.

Cô vẫn không hoàn toàn tin Nate Callahan, nhưng cô không thấy còn cách nào chọn lựa tốt hơn. Nghĩ đến chuyện để cho Dwayne người viết phiếu phạt xe đậu không đúng chỗ làm công việc phỏng vấn là điều khiến cho cô cảm thấy hoảng hốt lo sợ.

11.

Quán ăn nhỏ và thức ăn do đặt hàng nơi khác mang đến. Vì quá giờ ăn, nên nhiều bàn đã trống. Có người đang chiên khoai theo kiểu Pháp. Mùi thơm làm cho Josh chảy nước miếng.

Người đàn ông lôi cậu ra khỏi xe, rồi lại dẫn cậu đi ăn.

- Có bao giờ cậu ăn tôm hùm hấp chưa?

- Chưa. Tôm hùm trông như mấy con bọ. Ai muốn ăn bọ nhỉ?

- Chúng có thể không đẹp mắt. Và cậu nói chúng giống loài bọ là đúng đấy, vì thế mà có người gọi chúng là bọ dưới bùn. Nhưng ăn chúng rất ngon.

- Tôi thích thịt bò băm viên - Bao tử cậu còn cào khi nghĩ đến những miếng thịt bò lớn chấm với sốt mayonaise.

- Thịt bò băm viên; có liền - người đàn bà mang lưới bao tóc và mặc tạp dề trắng đứng phía sau cái chảo đồ ăn lên tiếng nói.

- Cậu muốn ăn cách nào, chère?

- Cách nào cũng được.

- Tôi cũng thích thịt bò băm viên - Nate nói - Nhưng thêm hành - Anh cười với Josh - Không biết khi nào cậu có thể có cơ may hôn được gái đẹp.

- Như cô cảnh sát phải không?

- Thám tử Hart à?

- Phải. Ông có công việc dính dáng với gái điếm à? Xem có vẻ ông bà sống với nhau phải không?

- Không giống như chuyện cậu nghe trên radio bây giờ đâu, cuộc đời không phải là bản nhạc du dương - Nate nói dịu dàng - Tại sao cậu không gọi cô ta là cô gái đứng đắn?

- Cô gái đứng đắn là như thế nào?

- Là một cô gái hấp dẫn. Và chúng tôi không sống với nhau đâu. Cái gì làm cho cậu có ý nghĩ chúng tôi sống với nhau?

- Không biết - Cậu ta nhún vai, ước chi cậu đừng nêu chuyện này - Cô ta làm cảnh sát mà trông đẹp quá.

- Cô ta đẹp, dù là cảnh sát hay không. Và cô ta cũng có mùi thơm.

Đúng thế. Nhưng không phải cô tắm trong dầu thơm như những người bạn làm điếm của mẹ cậu. Cậu nhìn quanh. Đây không phải giống như quán của Dickey D, mà là nơi tốt hơn những chỗ cậu đã ăn trước đây. Trời đất, khi còn ở nhà, nếu cậu để cái bánh sandwich lên bàn mà tới tủ lạnh lấy chai Dr Pepper, gián sẽ đến xơi cái bánh ngay.

- Xe tông thật quá ác liệt - Nate gợi chuyện - Cũng may là không ai bị gì nguy hiểm.

- Phải - Cho dù cậu không muốn nói lời cảm ơn, cậu cũng mừng vì anh đã cứu sống cậu. Mà cậu đâu phải người đáng được cứu sống.

Khi cậu còn nhỏ, mẹ cậu đã bị bắt vì tội dùng ma túy, cậu phải về ở với bà ngoại. Bà cậu không bao giờ quên chuyện nghiện rượu của mình, và bà cố đánh đuổi con quỷ trong người cậu ra, và mặc dù Josh không tin Chúa, không tin quỷ hay không tin thượng đế và địa ngục, nhưng cậu vẫn tự hỏi phải chăng cậu không được mọi người thương mến là vì cậu sinh ra dưới ngôi sao xấu.

Cậu cố nghĩ đến người cậu không quen biết mà đã liều mạng để cứu những người xa lạ, và cố nghĩ ra nguyên nhân khiến cho anh làm thế, khi người đàn bà để mạnh cái khay đựng thức ăn xuống bàn. Thịt bò băm trong đĩa phủ đầy rau diếp, cà chua cắt lát và hành tây.

- Đồ gia vị có sẵn trên bàn - Chị ta nói - Cậu có muốn dùng khoai rán với thịt không chère?

- Dĩ nhiên cậu ấy ăn, Nate trả lời thay cho cậu bé - và tráng miệng nữa.

- Chúng tôi có bánh bột gạo và bánh nhân hồ đào.

- Có kem vanilla ăn với bánh nhân hồ đào không? - Nate hỏi.

Nate nhìn Josh và hỏi:

- Cứ gọi hết ra đây. Chắc cậu muốn ăn kem với bánh bột gạo?

- Cảm ơn, ông biết được ý tôi. Chúng ta cầm bằng như *bạn trẻ* với nhau, tôi sẽ ăn bánh bột gạo và uống café.

- Bánh bột gạo ở đây ăn không được ngon - Nate nói - Ông Joe người đầu bếp, làm bánh không đạt tiêu chuẩn của mẹ tôi. Mẹ tôi làm bánh bột gạo rất ngon. Nhưng ông chỉ làm gần giống thôi. Ở tiệm Antoine, trên vùng N'Awlins, người ta đã thuê ông từ hồi năm ngoái, nhưng vợ ông là y tá trong phòng hồi sức, nên cả hai không ai nghĩ đến chuyện rời bỏ Blue Bayou, sau khi đã sống cả đời ở đây, cho nên chúng ta vẫn may mắn giữ ông ấy lại.

- Họ luôn luôn sống ở một chỗ à?

- Phải. Hầu hết mọi người sống ở đây đều sinh ra ở Blue Bayou.

Josh nghĩ đến những nhà tế bần và hai ngôi nhà chữa trị miễn phí, cậu tính ra cậu đã chuyển chỗ ở có lẽ đến 20 lần trong vòng 14 năm. Mỗi lần những chiếc phong bì có dán con dấu quá hạn trả tiền màu đỏ gửi đến, là mẹ cậu lại thu dọn đồ đạc và họ ra đi lúc nửa đêm. Lần cuối cùng cậu để quên cái ba lô tại nhà cũ, trong đó có các thành tích biểu của các trường học trước đó, cho nên cậu không xin vào học được tại trường mới.

Không phải mẹ cậu quan tâm tới việc học hành của cậu, mà chính cậu muốn đi học. Không những trường học là nơi cho cậu thoát nạn, mà việc đi học còn là dịp để cậu khỏi phải chịu đựng những cảnh bị la mắng; lớp học là chỗ duy nhất để cậu được bình an. Và là nơi đổi đời.

Khi thấy cả hai người đều nhìn cậu chờ trả lời, cậu đáp:

- Thôi được rồi. Cần quái gì. Để tôi thử xem sao.

- Chọn món ấy ngon hơn - Người đàn bà gạt đầu nói - Có lẽ tôi phải mang thêm một ít súp. Để cậu ăn cho dễ nuốt.

- Chị ấy nói đúng đấy - Nate nói khi chị ta lấy các món tráng miệng đi.

- Xin lỗi làm phiền cậu.

- Được thôi - Họ mang khay thức ăn đến cái bàn tròn ở trong góc phòng. Josh nghĩ có lẽ để hỏi han cho dễ hơn. Nate lấy cái chai nước xốt đỏ nhỏ, rưới lên khoai chiên và thịt bò băm của mình.

- Muốn ít tương ớt không?

- Với khoai chiên Pháp à? - Josh đưa tay lấy thẩu tương ớt.

- Ăn gì cũng cần có tương ớt. Ăn trứng chiên mà không có tương ớt sẽ mất ngon. Chúng tôi trồng ớt ở ngoài ngoại ô Blue Bayou. Con nít ở đây thôi bú sữa mẹ là đã biết ăn ớt rồi. Chắc cậu

không quen ăn như thế.

- Phải.

- Như vậy chứng tỏ cậu không phải là người ở gần đây.

Miếng thịt đưa lên gần miệng, cậu ta liền hạ xuống đĩa mặc dù cậu bỏ chạy cả tháng rất thèm ăn.

- Có phải ông đưa tôi đến đây để ăn không? Hay là để tiếp tục công việc của cô cảnh sát ấy?

- Cả hai. Nhưng vì cậu đã đi với tôi, tại sao ta không ăn xong rồi tính sau?

Họ lặng lẽ ăn, cậu bé ăn như hổ đói. Nate nghĩ, thế mà hay.

Sau một lát, anh nói:

- Cậu biết không, thám tử Hart chỉ muốn giúp đỡ cậu thôi.

- Cô ấy là cảnh sát.

- Thì đã sao?

- Công việc của cô ấy là bắt bớ và ăn hối lộ.

- Cậu đã hiểu rất sai lầm về vấn đề này. Có phải cậu nghe dân ngoài đường phố nói như thế không? Hay do người nói đó thân thuộc của cậu nói? Như là bố cậu chẳng hạn?

- Tôi không có bố.

Mắt cậu bé đánh lại, một lần nữa nhắc Nate nhớ đến anh trai của mình, Jack rất tự hào về Blue Bayou. Cậu bé rất đau khổ nhưng cậu không có cách để làm cho người giận. Nate cũng đã từng rất tức giận, nhưng năm 12 tuổi cậu sợ Finn hơn sợ Jack.

Ngoài ra, mặc dù không ai nói ra, nhưng Nate là em út trong nhà, nên được mẹ thương nhất. Vì thế Nate có nhiệm vụ làm cho bà bớt đau khổ sau cái hôm dẫu ấn in sâu vào óc mình.

- Thế cho nên, chắc cậu gặp khó khăn. Năm tôi 12 tuổi tôi mất bố. Quãng tuổi của cậu bây giờ.

- Ông bỏ đi à?

Cậu bé không hài lòng về chuyện tuổi tác anh vừa nói, nhưng cậu không đính chính. Đây là mưu mô của anh. Anh đáp:

- Không. Ông qua đời. Nhưng ít ra tôi biết ông một thời gian.

- Phải, có người gặp nhiều may mắn - Cậu ta đáp rồi không lưu tâm đến tấm biển ghi hàng chữ "Không hút thuốc" bằng màu đỏ trắng ở cách chỗ họ ngồi vài feet, cậu bé lấy gói thuốc và hộp quẹt - Ông hút thuốc không?

- Không. Nhưng ở đây không được hút thuốc, vả lại cậu còn nhỏ không nên hút thuốc.

- Không nhỏ đâu. Tôi nhỏ xác so với tuổi.

- Nếu cậu hút thuốc, cậu sẽ không to lớn hơn nữa được đâu - Nate nói - Và sẽ chết vì ung thư phổi vào năm 40 tuổi.

- Mọi người đều chết.

- Đúng thế. Nhưng tôi thà chết sau khi đã làm tình với một *Belle fille***[9]** còn hơn bị sói đầu vì hoá trị liệu và ho văng phổi ra ngoài.

- Có phải bố ông chết như thế không?

- Không. Ông ấy bị một thằng điên cố ám sát chánh án bắn chết - Nate thở dài khi nhớ đến chuyện ấy - Ông to khỏe khi ăn sáng, dạy cho tôi cách bắt bóng và nhắc tôi quên cắt cỏ vào hôm trước. Đến bữa ăn trưa, ông nằm chết trên nền nhà tòa án, máu me đầy người.

- Rùng rợn quá!

- Phải.

Hai người im lặng.

- Chuyện này có làm ông buồn không?

- Buồn chứ. Ban đầu nằm ngủ, tôi cứ nghĩ đến chuyện xách khẩu súng của ông xuống nhà tù bắn chết thằng điên - Ông có súng vì ông là cảnh sát trưởng ở Blue Bayou. Nhưng mẹ tôi quá đau khổ vì chuyện mất ông, nên tôi không muốn làm cho bà buồn thêm vì tôi phải đi tù. Vả lại, như chúng ta thường nói khi chơi bài Boure, mình phải đánh những con bài mình có trên tay.

- Nếu ông chơi bài không ăn gian thì sao?

Nate nghĩ cậu bé ra đời với những ván bài gian lận.

- Tôi không biết - Anh thành thật nói.

- Cam đoan là ông biết. Như tôi đã nói, có người gặp nhiều chuyện may mắn - Họ lại im lặng, và lần này im lặng lâu hơn - Tôi không biết bố tôi là ai.

- Như thế khó khăn cho cậu đấy.

- Không - Cậu ta hút mạnh vào cái ống hút nơi bịch sữa giấy, sữa còn dưới đáy phát ra tiếng kêu ọc ọc - Tôi nghĩ tôi không muốn có những ông bố như thế. Tôi không muốn mẹ tôi đem về nhà những thứ cặn bã trong xã hội để làm bố tôi.

- Đem về à? Như trước đây à?

- Bà chết rồi - Bà đã chết vì dùng ma túy quá liều, nhưng điều này không phải là vấn đề của ông.

- Tôi xin lỗi, chère.

- Thôi, chuyện này chỉ nên một trong hai chúng ta biết thôi - Cậu ta đẩy ghế đứng dậy, chân ghế cà trên nền nhà nghe chói tai. Khi họ quay lên lầu lại, Nate nghĩ rằng thật may cho anh là anh không theo nghề cảnh sát của Jake Callahan Bự, vì chỉ có việc làm cho một đứa bé gần chết đối thú tội mà anh cũng không làm được.

Sau khi để cậu bé cho Tiny Dupree canh chừng, Regan và Nate đi đến phòng làm việc của Eve

Ancelet, ở đây Judi Welds của Sở Xã hội đang ngồi đợi.

- Chào Judi - Nate chào cô ta - Hôm nay trông cô sao đẹp như con chó con có đốm thế?

- Nịnh rồi! - Chị ta đầm nhẹ lên vai anh - Nhưng anh nói gần đúng. Tôi bệnh như chó suốt tuần với những cơn đau buổi sáng. Cho nên anh gọi tôi thế không chính xác, vì sau buổi sáng, tôi đẹp được suốt ngày.

- Thật đáng tiếc, chère. Nhưng chắc Matt sung sướng khi được tin như thế.

- Đúng. Nhất là vì tuần trước anh ấy được thăng chức - Cô hãnh diện nói - Bây giờ anh là trợ lý cho giám đốc ngân hàng. Lương tăng đủ xây thêm một phòng ngủ nữa trong nhà.

- Tuyệt cho anh ấy - Anh ta đã bỏ nghề nuôi cá sấu để sang làm nghề ngân hàng, suốt ngày mặc complet thắt cravat ngồi nơi bàn đếm tiền cho thiên bà - Bà cô gái khỏe chứ?

Chị ta có ba đứa con gái. Khi đứa thứ ba Angelique ra đời, Matt mang hoa đến bệnh viện, anh ta nói đùa rằng anh thường muốn có một đội bóng rổ, nhưng anh lại có một hậu cung. Vì Judi là nhân vật đấu tranh cho nữ quyền rất tích cực và nổi tiếng ở Blue Bayou, cho nên Nate rất ngạc nhiên khi thấy Judi thay vì khai trí cho chồng, thì chị lại bật cười như thể Matt đã trình diễn một trò hài hước rất hay.

Anh nghĩ rằng tình yêu làm cho con người mê muội, vì thế mà anh quyết định không dấn thân vào tình yêu.

Regan nhìn hai người đùa bỡn với nhau một cách rất tự nhiên, cô nhận thấy thậm chí khi anh đưa tay vuốt tóc khỏi thái dương của chị ta mà chị cũng không tránh đi. Cô nghĩ chắc họ đã từng ngủ với nhau. Regan tự nhủ nếu Nate Callahan có dạn dít với các cử tri của anh đi nữa, thì chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến công việc của cô, nên cô liền nghĩ đến công việc của mình.

- Bà Welch đến đây để phỏng vấn đứa bé? - Cô nói với Nate.

- Tôi đã hỏi nhiều. Không dễ gì - Anh nói - Thằng bé giữ rất kín. Tôi đã hỏi và biết được mẹ nó đã chết. Nhưng nó không biết bố nó là ai.

- Không biết nó nói có thật không - Regan nói.

- Phải, vì chúng ta không biết nó là ai nên Sở Xã hội có trách nhiệm phải giữ nó và tạm thời tìm chỗ cho nó ở - Judi nói.

- Nó có thể về nhà tôi - Nate nói.

- Nhà anh? - Judi có vẻ ngạc nhiên khi nghe thế, và Regan cũng vậy.

- Làm thế có gì sai trái không?

- Anh không có vợ - Judi nói.

- Thì có sao đâu? Cô không nghe có những người bố độc thân à?

- Có nghe chứ. Tôi không tin anh làm như thế được - Chị ta gõ đầu bút vào xấp giấy - Vậy anh tình nguyện làm bố nuôi phải không? Hay nhận nó làm con nuôi khi thấy nó xứng đáng?

- Cô nói cô cần một ngôi nhà tạm thời. Tôi còn thừa một phòng. Và chúng tôi hiểu nhau khá nhiều. Chúng tôi có thể sống với nhau vài ngày mà không sợ nó đốt nhà.

- Anh đừng quá tin - Regan nói - Nó thuộc lứa tuổi mắc chứng muốn đốt nhà.

Nate nghĩ đến hộp quẹt trong túi áo.

- Chúng tôi sẽ ổn thôi - Anh hy vọng nói.

Judi cau mày.

- Anh không đủ tiêu chuẩn để làm thế đâu.

- Ai trong thành phố này đủ tiêu chuẩn?

- Không. Có vợ chồng Dupree ở Heron, nhưng họ đã có ba đứa bé ở trong nhà cùng với hai con của họ. Và vì gia đình Cameron hiện đang ở với con, họ quyết định đi nghỉ hè ở California mà họ đã mơ ước từ lâu. Gia đình McDaniel mới sinh con vào tuần trước, cho nên họ cũng đông rồi.

- Đấy - Anh nói như thể vấn đề đã giải quyết xong - Tôi là giải pháp hợp lý nhất.

- Nate, anh đưa ra ý kiến rất tốt, nhưng anh không phải nằm trong các đối tượng ấy. Tôi không có quyền để cho anh đem đứa bé về nhà như đem con chó chạy lạc anh nhặt ngoài đường.

- Chúng tôi đã gắn bó với nhau - Được rồi, vấn đề này phải co giãn thôi.

- Hẳn thuộc về một tổ chức chăm sóc thiếu niên chính thức.

- Cô muốn nói nhà tù cho trẻ con chứ gì? - Regan ngạc nhiên khi thấy hàm xai anh căng ra và cặp mắt gay gắt - Mẹ kiếp, Judi, cô đã biết chuyện xảy ra cho Jack như thế nào khi anh ấy tham gia làm một công việc như thế.

- Theo chỗ tôi biết thì chuyện này rất khó khăn. Nhưng anh ấy đã vượt qua và trở thành người giỏi trong việc này.

- Anh vượt qua vì anh cứng rắn hơn thằng bé này nhiều, và vì anh xuất thân trong một gia đình có người mẹ luôn luôn chăm sóc đến con quanh năm suốt tháng.

- Có trại trừng giới dành cho kẻ tái phạm. Tôi muốn nói đến trung tâm chăm sóc trẻ phạm pháp.

- Trung tâm, trại trừng giới, vẫn không phải là chỗ dành cho trẻ quậy phá - Anh vòng hai tay, hai tay không hộ pháp, nhưng cũng đủ gây ấn tượng. Regan có cảm tưởng hai cánh tay như hai cái búa - Tôi không thể là giải pháp hoàn hảo, nhưng vẫn tốt hơn nhiều nơi ấy gấp bội.

- Anh phải được sự chấp thuận của tòa án.

- Dễ thôi. Vì chánh án Dupree sẽ được tái chỉ định ngồi lại một nhiệm kỳ nữa, ông ấy sẽ đồng ý với tôi thôi.

Judi xoa trán. Thở dài. Rồi nhìn anh với ánh mắt cảnh cáo.

- Anh nhớ là chuyện này không giống như đi bách bộ trong công viên đâu.

- Tôi nhận thấy chuyện chúng ta nói ở đây không có gì nguy hiểm. Thằng bé có vẻ cứng đầu, nhưng nó vẫn là một đứa trẻ thôi - Anh nháy mắt với Regan - Và nếu nó gây cho tôi quá nhiều khó khăn, tôi sẽ nhờ cô thám tử bắt bỏ.

Judi lắc đầu.

- May là anh nói đùa. Nhưng anh nên nhớ nhân viên Sở Xã hội sẽ xem lời anh nói là đáng sợ.

- Thế à? Ai trách tôi ngoài bà phụ trách công việc này, mà bà này thì hiểu tôi quá rõ rồi? - Anh hỏi, miệng nhoẻn cười.

Chị ta lại nhìn anh và nói nhỏ.

- Peter Pan và đứa bé đi lạc.

Lại Peter Pan ư? Rõ ràng chị ta muốn nói đến Charlene. Nate quên chuyện hai người này từng ở trong ban hòa nhạc của trường trung học với nhau. Khiếp quá!

- Thôi được. Chúng ta cứ thử như thế xem sao - Cuối cùng chị ta nói - Nhưng tôi sẽ không nhân nhượng vì anh đâu nhé, Nate. Chuyện pháp luật thông qua còn tùy thuộc vào vấn đề thằng bé từ đâu đến, nên tôi phải hoàn thành những chỉ tiết cuối cùng của công việc.

- Chánh án đang ở lại Orelia trong tuần để khỏi mất công lái xe từ Beau Soleil đến thám tử, cho nên chúng ta có thể dừng lại trên đường đi để đăng ký chỗ ở trong quán trọ cho thám tử Hart.

Regan đưa cao tay.

- Tôi không cần...

- Dĩ nhiên cô không cần tôi lái xe cho cô đi, chère - Anh cắt ngang lời cô - Nhưng tôi nghĩ vì cô muốn có nơi ở để thực hiện chương trình của cô, chương trình mà tôi hứa sẽ giúp sức - Anh nhắc cho cô nhớ - Cô có thể đi với tôi, rồi tôi sẽ nhờ Dwayne lái xe của cô đến quán trọ vào sáng mai cho cô.

- Tôi không đến đây để nghỉ hè. Tôi muốn bắt tay vào việc ngay.

- Chiếc xe sẽ có ở đây ngay trước khi cô ngủ dậy - Anh hứa - Vả lại, nếu tôi đi với cô đến để đăng ký chỗ ở, cô sẽ được giảm giá rất nhiều.

- Ồ thế à? - Cô nhướn mày - Tôi đoán, người nhân viên trực đêm cũng là *bạn cũ* phải không?

Anh không để ý đến lời châm biếm của cô.

- Hiện cô ta là bạn của tôi. Nhưng không phải vì thế mà cô sẽ được giảm giá. Lý do chính là tôi có cổ phần ở đây.

- Anh có khách sạn à?

- Chỉ 1/3 thôi - Anh nhìn đồng hồ - Nhưng bây giờ trễ rồi, tôi không thích làm phiền chánh án ở nhà, vì ông mới giải phẫu cách đây không lâu. Chúng tôi biết giải thích với ông ra sao sau khi chúng ta đăng ký chỗ ở cho cô.

Nate gọi điện thoại báo cho chánh án biết họ đang đến. 10 phút sau họ dừng bước trước ngôi nhà hai tầng sơn màu trắng nằm ở góc đường lát đá cuội và đầy cây rợp bóng mát.

- Tôi ngồi đợi trong xe - Cậu bé nói.

- Cảm phiền, cher - Nate nói - Cậu phải đi với chúng tôi.

- Tôi không muốn nghe bất kỳ ai đọc lệnh bắt cậu - Regan nhẹ nhàng nói - Vậy tại sao cậu không cứ đi với chúng tôi một cách thoải mái. Trừ phi cậu muốn ông thị trưởng gọi lính để đem cậu đến trung tâm trừng giới gần nhất.

Rõ ràng cậu bé không muốn bị đưa đến trung tâm giam giữ trẻ em, nên cậu ngoan ngoãn đi theo họ.

Khi họ đi vào nhà, Regan hỏi Nate:

- Anh không khoá cửa à?

- Không cần. Đây là...

- Thành phố thanh bình.

- Tôi đã nói cho cô biết thế rồi.

- Ngôi nhà này mà ở L.A., là cả một gia tài kếch sù - Regan nói khi họ bước lên thềm nhà - Chỉ mái hiên thôi cũng đã rộng bằng phòng khách nhà tôi.

- Ngôi nhà được thiết kế dùng để ngủ ở bên ngoài vào mùa hè - Nate nói - Thời chưa có máy điều hòa không khí - Anh bấm chuông, chuông reo ngân nga như khúc nhạc dạo đầu - Cũng dùng làm nơi ngồi chơi, nhìn xóm giềng, và nói chuyện với khách qua đường.

- Dân chúng ở đây vẫn thường làm thế à?

- Bây giờ không như trước, nhưng có thể hơn các thành phố lớn nhiều.

- Thế thì chán quá! - Cậu bé nói.

Thế tuyệt chứ - Regan nghĩ. Nhưng khổ thay, nếu người dân ở khu vực cô ở mà làm thế, họ có thể ăn cả loạt đạn.

Chánh án già cũng bằng ông ngoại cô và trông có vẻ yếu, nhưng giọng ông ta oang oang.

Sau khi nghe Nate giới thiệu xong, ông ta nói:

- Nghe cô là thám tử?

- Phải, thưa ngài. Tôi làm việc ở phòng điều tra về việc giết người ở L.A.

- Vậy cô đến thành phố này để làm gì?
 - Tôi được nghỉ phép, và tôi rất thích Louisiana - Cô nói không đúng sự thật, không hoàn toàn thật, mà ở đời chẳng có gì thật hết, nhưng đây không phải là tòa án, và cô không thể nói thật.
 - Hầu hết mọi người đều đến New Orleans.
 - Tôi không phải người trong số hầu hết đó, thưa ngài.
- Ông ta nhìn cô với ánh mắt sắc như dao, khiến cho cô nghĩ ông thường dùng ánh mắt như thế để duy trì trật tự trong tòa án. Rồi ông quay qua Nate.
- Vậy anh cần lệnh giữ người tạm thời?
 - Phải thưa ngài.
 - Anh có lý do gì khiến cho anh làm việc này không?
 - Không thưa ngài. Không có lý do gì chính xác. Nhưng đây chỉ là công việc cần làm thôi.

Chánh án nhún vai.

- Trong gia đình, anh là người dịu dàng. Giống như mẹ anh - Vẻ mặt nghiêm nghị của ông trở nên dịu dàng ngay - Bà ấy là người tốt.
- Tuyệt nhất! - Nate đáp - Mẹ là người quản gia cho ông chánh án - Anh nói với Regan - Sau khi bố tôi bị giết.
- Tôi muốn bà đi hơn chức quản gia. Nhưng Jake hoá ra là người quá khó khăn nên bà ấy không đi tiếp được.

Regan nhận thấy Nate có vẻ ngạc nhiên trước sự phát hiện này.

- Bố mẹ tôi có chuyện đặc biệt.
- Bà ấy nói thế khi bà từ chối tôi.
- Tôi không biết chuyện ông đề nghị.
- Không cần thiết phải cho các anh biết, vì bà đã từ chối lời đề nghị của tôi. Dĩ nhiên bà làm việc này như thế là rất tuyệt. Không có ai ở trong địa phận này mà dịu dàng hơn mẹ anh. Hình như có vẻ bối rối khi nhắc lại đời tư của mình, ông chánh án so vai, đằng hắng giọng, ký giấy tạm quyền canh giữ đưa bé với nét chữ bay bướm, rồi đưa cho Nate.
- Đây chỉ là chuyện tạm thời thôi - Ông ta nói với cậu bé - Nếu cậu gây khó khăn cho ông Callahan, tôi sẽ hủy bỏ lệnh này ngay tức khắc - Ông ta búng ngón tay để nhấn mạnh lời dăn dò.
- Khi ấy chắc tôi phải sống trong quần - Cậu bé nói nho nhỏ.
- Cậu nói sao? - Giọng nói ông chánh án vang lên như tiếng roi quất.
- Tôi nói, được thôi.

Bốn con mắt đàn ông già nhất và trẻ nhất nhìn nhau trong căn phòng chật đầy sách quanh

tường, Regan thở phào khi ông chánh án không dùng quyền hành để đuổi cậu bé đi ngay. Ông ta cảnh cáo Nate.

- Anh sẽ mất nhiều công sức đấy.
- Chúng tôi sẽ hòa thuận nhau.
- Nếu hấn không làm cho anh bức mình - Ông chánh án nói như thể không có cậu bé trong phòng - Thì anh là người luôn luôn có bản chất tốt. Giông như mẹ anh.
- Tôi rất tự hào khi được so sánh với mẹ tôi.

Khi họ lái xe đi khỏi nhà ông chánh án, Regan nói:

- Blue Bayou là một thành phố nhỏ, nhưng ông chánh án có tầm cỡ chánh án ở L.A.- Cậu bé ngồi ở ghế sau, đang gật gù với cái gì đấy phát ra từ chiếc máy cassette walkman qua núm nghe ở tai.
- Cô có thấy ông ấy trước kia mới biết. Ông đã mềm mỏng nhiều mới cách đây mấy tháng.
- Hình như ông có tính dịu dàng như thế từ lâu. Anh không biết ông có cảm tình với mẹ anh, phải không?
- Ông không dám làm cho người cảnh sát nổi điên - Anh nói với giọng tình cờ khiến cô nghĩ anh nói mà không suy nghĩ - Chuyện này thật đáng ngạc nhiên. Nhưng tôi thấy chuyện này đã nói lên nhiều điều rất có ý nghĩa. Như là tại sao ông thường giúp Jack thoát khỏi nhiều chuyện rắc rối và cố sửa sai anh ấy, như anh là con trai ông ta vậy. Nhớ lại lúc ấy, tôi có thể nói ông đã thương yêu anh ấy rất nhiều. Ít ra ông ta không lơ là anh ấy, như không lơ là Danielle.
- Vợ của Jack?
- Phải. Tôi quên nói cho cô biết. Chị ấy là con gái của ông chánh án.
- Mọi người trong thành phố này đều có quan hệ với nhau hết à?
- Đúng thế. Đây là thành phố nhỏ, người ta có xu hướng không bỏ đi, hay chuyển đến, cho nên mọi người lấy nhau là tốt hơn hết.
- Như thế nghĩa là hầu hết mọi người, ở một độ tuổi nào đấy, chắc đều biết Linda Dale?
- Phải. Tôi nghĩ thế - Anh nhìn vào gương chiếu hậu rồi nhìn sang cô. Vì thế mà trường hợp đã nguội lạnh của cô, sẽ không nguội lạnh như ở trong thành phố lớn.
- Đúng. Như thế tức là nếu bà ấy không phải tự tử, thì bất kỳ kẻ nào giết bà vẫn có thể còn sống ở Blue Bayou, vẫn còn có thể tìm ra kẻ đó - Đối với cả hai, Dale bây giờ có vẻ như là mẹ thật của cô.
- Phải.

Regan nghĩ rằng phong tục tập quán ở miền Nam khác với miền Bắc, nên khi Nate nằng nặc đòi đi theo cô lên phòng cô, cô không bận tâm tranh cãi. Dĩ nhiên họ phải dẫn theo thằng bé lên phòng để đề phòng khi còn lại một mình hấn sẽ lên đi.

- Cút, hai người là đồ hoang tưởng - Cậu bé nói khi đi qua tiền sảnh đầy hoa tươi, với nhiều bàn

ghế xưa quý giá bằng gỗ tốt, và cây cảnh rậm lá.

- Không đúng thế - Nate nhét cái thẻ có mã số vào khe, bấm nút lên tầng ba - Cậu nhắc tôi nhớ đến một người tôi quen biết, cho nên tôi nghĩ đến công việc anh ta đã làm trong hoàn cảnh tương tự như thế này.

Cửa thang máy mở ra trước một căn hộ sang trọng không thua gì các căn hộ ở Beverly Wilshire.

- Tôi cần nói chuyện riêng với cô thám tử trong một lát - Nate nói với cậu bé.

- Được, đúng rồi. Mọi người đều làm thế trong khách sạn.

Nate thở dài.

- Cậu thật đáng bị đánh đòn - Anh mở tủ đựng thức uống, lấy ra lon coca, hộp đậu phộng và chocolate thôi - Chuyện này không liên quan đến cậu, tại sao cậu không vào trong phòng kia để chơi trò chơi điện tử trên tivi?

Miệng lâu bầu, cậu bé lấy thức ăn trên tay Nate, rồi đi vào phòng bên cạnh và đóng cửa lại.

- Nó ăn quà vặt nhiều quá - Cô cảnh cáo.

- Có lẽ không có gì nguy hiểm xảy ra cho nó đâu.

Cô không cãi gì thêm. Cô đưa tay xoa lên mặt bàn bóng loáng thời nữ hoàng Anne.

- Không có gì sang trọng hết - Nate cúi người nhìn các thứ đựng trong tủ - Phòng dư còn trống thôi.

- Tại sao anh chỉ có 1/3 khách sạn?

- Khách sạn này xây cất vào thập niên 1800. Nhưng năm ngoái đã bị cháy rụi. Khi các chủ nhân xây cất lại, họ nghĩ là muốn lôi kéo khách du lịch, họ phải xây giống như khách sạn Tara, nên họ thuê tôi làm, nhưng nếu xây đẹp như thế họ không có đủ kinh phí. Nên tôi đóng cổ phần và công sức để xây dựng.

- Blue Bayou không phải là nơi thu hút nhiều du khách, biết bao giờ anh mới thu được tiền vốn về?

- Có lẽ thế. Nhưng tôi luôn luôn nghĩ rằng sống hạnh phúc quan trọng hơn giàu có.

Cô cũng có quan điểm như anh.

- Và việc duy trì khách sạn này làm cho anh hạnh phúc?

- Như tôi được sống trong bùn.

- Anh đã làm được một việc rất tốt - Cô nhìn chiếc vương miện đúc, ngạc nhiên khi thấy con người bề ngoài có vẻ thoải mái như thế mà lại chú ý đến những chi tiết chi ly như thế.

- Cảm ơn.

- Thế nhưng, thú thật mà nói, khách sạn này nhắc tôi nhớ đến khách sạn Twelve Oaks hơn là

Tara.

- Hình như cô đã xem các khách sạn trong các bộ phim.

- Tôi đã nhìn tận mắt vài lần - Cô không muốn nói với lần gần đây có nghĩa là một chục lần. Có lần mẹ cô đã lên án cô còn tiềm ẩn dòng máu miền Nam, bị ảnh hưởng rất nhiều khi xem cine. Regan thở dài. Lúc ấy cô không nhận ra nhận xét của bà là rất đúng.

- Uống tí rượu Bailey cho dễ đi ngủ nhé?

- Thứ đáng giá trong tử rượu phải không? - Máy tivi ở phòng bên kia vang lên, âm thanh trầm trầm của trò chơi điện tử vọng sang phòng bên này - Ai mua các thứ này?

- Có sẵn trong nhà. Vả lại, cho dù không phải của nhà, bây giờ cô cũng đã thành người giàu có rồi. Cô có thể hưởng thụ thoải mái.

- Tôi vẫn không biết tôi có phải chắc chắn là con gái của Linda Dale hay không.

- Nếu cô không nghĩ có cơ may cô là con của bà ấy, thì chắc cô không bỏ công đến đây làm gì - Anh lấy xuống hai cái ly trên giá, rót rượu vào ly, rồi đưa cho cô một ly.

- Cám ơn - Cô uống một hớp, cảm thấy rượu ấm ngấm vào huyết mạch - Phải, nếu tôi không tin chuyện này có thể có, thì chắc tôi không đến đây.

Regan chưa muốn kể lại chuyện con voi ngày lễ Mardi Gras. Cô ngồi xuống ghế nệm dài, dựa đầu ra sau, nhìn ánh đèn lung linh ngoài đường phố. Rượu ngấm vào đầu cô, cộng với việc đêm qua mất ngủ và bay đường dài, thêm vào sự kích thích hồi hộp của những việc vừa xảy ra.

- Tôi cứ sợ tôi sẽ không tìm ra được sự thật.

- Cô là thám tử mà - Anh nhắc nhở cô - Nghề của cô là nghề đào bới tìm tòi mà!

- Phải, đúng là tôi đã làm công việc ấy - Cô cảm thấy đầu óc đã hơi ngây ngây, nhưng cô uống thêm hớp rượu nữa - Nếu người đàn bà chết trong gara ấy là mẹ tôi, tôi đã sống cuộc sống lão khoét cả đời, và không hề có bằng chứng.

Nate chỉ biết chắc chắn một điều, là những mối tình của bà ấy mà thôi. Anh thở dài, tự hỏi tại sao anh không nghĩ ra được lời nào để nói cho đúng với sự thật.

- Có lẽ bà ấy có lý do gì đấy mà không nói cho cô biết sự thật.

- Chắc chắn như thế. Sự thành thật sẽ đem đến nhiều câu hỏi mà có lẽ bà không muốn trả lời - Regan cười, nụ cười nghệt trong họng không có gì hài hước hết - Tôi không biết tại sao tôi phải ngạc nhiên làm gì. Mọi người đều lão.

Cô đã nói với anh như thế vào hôm đầu tiên. Cô cũng đã nói với anh chứng tích thất lạc hết, nhưng đã có nhiều chuyện diễn ra giữa họ để bây giờ có thể bắt đầu.

- Cô sẽ suy nghĩ ra vấn đề, chère à - Anh ngồi xuống bên cạnh cô - Ráp tất cả các mảnh lại với nhau.

- Phải - Cô nhún vai - Anh nói thế là đúng - Nate tìm thấy niềm tự hào lóe sáng, khích lệ cô. Thật tuyệt khi thấy cô bắt đầu tin tưởng vào mình - Khi tôi điều tra các vụ giết người, tôi làm việc cùng một thám tử có tinh thần làm việc khiến cho mọi người nổi điên vì anh ta quá chậm và

quá ước lệ - Cô vuốt ngón tay quanh mép ly. Nate cảm thấy bối rối khi nghĩ rằng hai bàn tay cô mượt mà như thế mà đã đi cầm súng, những ngón tay mảnh mai dài có móng tay không tô sơn, nhỏ nhắn, kéo cò súng. Nhất là khi anh được những ngón tay xinh đẹp này vỗ về.

- Nhìn anh ta điều tra hiện trường xảy ra tội phạm giống như nhìn băng hà chảy - Cô nói tiếp, không cần giữ gìn ý tứ - Mỗi khi có ai bức bối chòng ghẹo anh ta, hay là có đồng sự mới nào phàn nàn, anh ta chỉ nhún vai trả lời rằng giải quyết các tội phạm thì phải làm từ từ mới chính xác.

- Vụ này đã 31 năm. Đối với tôi, hình như mọi việc khó khăn là về thời gian.

- Những vụ đã lâu là những vụ khó khăn nhất.

- Bởi thế nên cô nghỉ ngơi đôi chút - Anh vuốt ngón tay dưới mắt cô như khi anh làm ở phi trường - Tôi đem thằng bé về nhà, ổn định nơi ăn chốn ở cho nó, rồi sáng mai tôi đến.

- Anh không làm việc à? - Tiếng trò chơi điện tử kêu oang oang từ bên phòng ngủ vọng sang; việc anh đụng chạm bên ngoài một cách tự nhiên kích thích thần kinh cô.

- Dĩ nhiên tôi sẽ làm chứ.

- Còn về đứa bé thì sao?

- Cho nó có gia đình để sống là tuyệt vời rồi. Tôi sẽ để cho nó sống ở nhà Jack.

- Có cái gì làm cho anh nghĩ rằng anh trai anh sẽ chấp nhận một đứa bé vị thành niên phạm pháp bỏ chạy?

- Sau khi bố tôi mất, Jack cũng trở thành đứa bé phạm pháp. Thằng bé này nhắc tôi nhớ đến anh ấy rất nhiều vào hồi ấy. Anh ấy tức giận và bỏ trốn đi luôn. Ngoài ra, tôi nghĩ rằng bất kỳ người nào đã sống với những ông chủ ma túy Colombia, thì chắc sẽ sẵn sàng trở vị thành niên trong vài giờ.

Anh đi đến bàn, trên bàn có giấy bút, anh viết nguệch ngoạc vài hàng trên giấy rồi đưa cho cô. Nét chữ của anh rất khó đọc.

- Có cuốn sách nào giải mã được chữ của anh không?

Regan cảm thấy bối rối khi giọng cười trầm ấm của anh có tính gợi dục. Điều cô đã nói với Van rất đúng: người của cô là người làm việc.

- Đây là đường đi đến thư viện. Không phải cô sẽ không tìm ra đường đến thư viện - Thành phố này rất dễ tìm đường, đường sá có hình ô vuông như ở Savannah, nhưng xem cái này cô sẽ để mất thì giờ. Tờ báo địa phương là tờ *Cajun Chronicle*. Dani - Chị ấy là quản thủ thư viện Blue Bayou - Có thể giúp cô tìm trong kho tài liệu lưu trữ.

- Tại sao anh biết tôi sẽ tìm trong số tài liệu lưu trữ? - Cô đã cố tìm trực tiếp trên máy tính, nhưng những vấn đề trong báo đã lâu 31 năm mà cô muốn tìm đều không được nạp vào Internet.

- Đây là công việc mà Jack và Finn thường làm.

Rồi anh nói tiếp - Tôi sẽ đến ghé thăm bà Melacon.

- Bà trẻ hay bà già?

- Bà già. Vì lúc ấy bà đã điều hành công ty, thế nào bà cũng biết chuyện tại sao Linda Dale có các cổ phiếu ấy.

- Tôi không tin việc đến thăm bà già ấy sẽ có lợi, vì tại sao bà ta sống ẩn dật như thế, và có lời đồn rằng... Ôi lạ Chúa Jesus - Khi nhìn ánh mắt gay gắt, hoài nghi của cô, anh nói.

- Cô không tin ai hết, phải không?

- Nếu anh ở trong hoàn cảnh của tôi, anh có tin không?

- Tôi không biết. Có thể tin mà cũng có thể không.

Khi anh nhìn cô với ánh mắt trầm tư, nụ cười của anh trở nên hơi xa vắng.

- Sao? - Cô hỏi, lòng cảm thấy khó chịu khi anh cứ nhìn cô mãi mà không chịu rời mắt.

Anh từ từ lắc đầu.

- Chắc chắn là tôi tin - Anh nói cho mình hơn là cho cô. Cô nhấp nháy đôi mắt xanh, hai hàng lông nheo dài làm cho anh chết mê chết mệt. Không khí giữa hai người trở nên nặng nề, khó thở.

Ngay khi Regan cảm thấy thần kinh căng thẳng, thì anh lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh.

- Chắc tôi phải can thiệp vào cuộc chiến giữa các vì sao.

Anh dẫn thằng bé ra khỏi phòng nơi nó đang chơi trò chơi vi tính, nó không muốn rời khỏi cuộc chơi. Nó nói:

- Chỉ hai nấc nữa thôi là thế nào tôi cũng làm chúa tể cả vũ trụ.

- Lần sau - Nate dịu dàng nói. Đến ngưỡng cửa anh dừng lại, vuốt ngón tay lên sống mũi Regan.

- Hẹn sáng mai gặp lại, chère.

Sau khi họ ra khỏi phòng, cô nghe tiếng chân họ đi trên hành lang trải thảm, nghe tiếng thang máy dừng lại cái *ình*, nghe tiếng cửa mở rít lên *kín kít*, rồi nghe tiếng nó đóng lại.

Regan tựa người vào cửa, nhắm mắt, rồi buông tiếng thở dài - *Cô thám tử thân yêu* của anh, Callahan.

*

"Cô gái 20 tuổi nằm trên chiếc giường đầy, co ro trong chăn, trốn khỏi mặt trăng tròn mà người giữ trẻ, Enola, nói với bé rằng sẽ làm cho mắt bé bị lè đi. Bé nghe tiếng giày cao gót của mẹ bé gõ lộp cộp trên nền nhà lát ván. Tiếng nói trở nên gay gắt hơn. To hơn. Giận dữ hơn. Có tiếng gì như tiếng cái ly vỡ khiến cô bé nhìn ra khỏi tấm chăn; ánh trăng chiếu qua cửa sổ, chiếu ánh sáng bạc vào phòng, nhưng trong các góc phòng, bóng tối vẫn dày đặc."

Regan run, bé sợ rằng những tiếng nói ồn ào như thế sẽ đánh thức "Cơn ác mộng" dậy. Bất cứ khi nào mẹ cô đi ra ngoài, Enola đều ở lại với cô, người giữ em thế nào cũng rẩy nước thánh nơi cái

bình nhỏ lên gối Regan để ngăn mụ phù thủy khỏi bò ra từ các chỗ tối tăm để tìm các cô bé mà ăn thịt.

Bây giờ họ la hét, Regan không bao giờ nghe mẹ cô la hét và cô tự hỏi phải chăng bà đang cố chiến đấu chống lại "Con ác mộng" ở phía bên kia cánh cửa. Cô cố bò ra khỏi giường, nhưng hai chân cô không nhúc nhích được. Cô cố gọi mẹ, nhưng mụ phù thủy đã bóp mấy ngón tay như những cái càn của quành cổ họng cô, khiến cô không thốt được nên lời. Có người dưới chân vào tận góc giường, cô trốn cặp mắt đỏ au mà Enola đã nói với cô rằng nó sẽ làm cho trẻ em phát hỏa.

Cô nghe có tiếng hát; có tiếng cái gì đó rơi xuống, rồi im lặng.

*

Regan vùng tỉnh dậy, mồ hôi ướt đầm đìa, miệng há ra vì hét không thành tiếng, tiếng hét mà cô không thể hét ra được, tim cô đập thành thịch à nhanh như tiếng búa.

- Chỉ là giấc mơ thôi - Cô tự nhủ, phủ nhận sự thật, rồi đưa tay lấy cái gối rơi xuống nền nhà. Con ác mộng đã xưa rồi, cô nhớ con ác mộng này đã đến với cô cách đây quá lâu.

Cô hít vào một hơi dài, nhìn lên chiếc máy radio có đồng hồ, cô thấy chưa đến 3 giờ sáng. Càu nhàu, cô bước ra khỏi giường, lấy tờ báo trong cái xách tay. Đêm nay thế là không ngủ được nữa.

13.

Thằng bé ngủ như chết, chứng tỏ nó được nghỉ ngơi. Nó cũng ăn như hổ. Nó ăn bữa sáng ngẫu nhiên như thể chưa được ăn cái gì từ nhiều tuần nay. Thảo nào mà Nate thấy người nó chỉ có da bọc xương.

Khi thấy Nate trộn sữa với bột gạo, nó hỏi:

- Món này là món gì thế?

- Đó là món cous cous.^[10]

- Tôi chưa nghe nói đến món này.

- Đây là món hỗn hợp gồm bột gạo, muối, bột bắp rang, sữa, và dầu thực vật - Rất nhiều dầu - Khi anh em chúng tôi còn nhỏ, mẹ tôi thường làm món này cho chúng tôi ăn sáng. Nhưng bà thường dùng mật mía, ngọt như siro - Nhớ thời ấy, mấy anh em Nate thường ăn siro ngọt như đường như thế, nên bây giờ anh ngạc nhiên khi thấy mấy anh em họ không ai bị hư răng.

Thức ăn luôn luôn là một phần văn hoá tiềm ẩn trong lòng người Acadia; mẹ anh đã biến nền văn hoá này thành lễ nghi.

- Thức ăn này không tệ - Thằng bé đẩy cái tô không sang một bên - Nhưng tôi thích thứ này hơn - Cậu ta nói, rồi cắn bánh cam vòng Cajun bọc đường.

- Đây là bánh rán - Nate không phải đầu bếp giỏi, anh không học làm món này, vì gặp trường hợp không có phụ nữ nấu cho anh ăn, anh thường mua thức ăn ở quán Đồng Nội của Cajun Cal. Nhưng có lúc người ta chỉ bán toàn bột nhào trong dầu nóng thôi - Tôi không tin là cậu nhớ cậu đã từng ngủ ở đâu, phải không?

- Không - Cậu ta dùng miếng bánh mì thứ ba để lau lòng đỏ trứng gà rán.

- Chắc cậu biết là nếu cậu không trả lời chính xác, có lẽ Sở Xã hội sẽ đưa cậu đến trung tâm giam giữ trẻ em.

Mặt cậu ta cau lại.

- Tôi tưởng tôi sẽ được ở đây với ông chứ?

- Chỉ tạm thời thôi. Nói với bà Welch để cậu về ở với tôi trong vài ngày là một chuyện, vì chúng tôi là bạn bè cũ từ thời còn đi học. Nhưng tôi không biết có gia đình nào gửi hồ sơ xin nhận con nuôi hay không. Vả lại họ không biết lý lịch của cậu, họ sợ cậu lại là một Jess Jarres, chạy trốn vì ăn cướp ngân hàng hay sao đó.

- Tôi không ăn cướp ngân hàng. Sở Xã hội muốn đem tôi đi đâu thì tùy họ, còn chuyện ở đây hay không thì là tùy tôi.

Nate thở dài. Thằng bé nhắc anh nhớ đến trường hợp con chó Turnip, con chó vàng già chạy lạc, xơ xác xuất hiện ở Beau Soleil vào mùa xuân năm ngoái. Sự khác nhau là con chó đã khôn ngoan nép mình sống vui vẻ bên cạnh Jack. Nghĩ đến chuyện Turnip, bỗng anh nảy ra ý kiến.

- Cậu có thích chó không?

- Chó dễ thương, khi tôi còn nhỏ tôi có nuôi chó con.

- Chó loại nào?

- Tôi không biết. Loại chó lai màu đen nâu. Có ai đẩy ném nó ngoài đồng gần nhà tôi. Tôi đem nó về giấu trong phòng, nhưng thằng cha mà mẹ tôi sống với hắn, đã trấn nước cho nó chết.

- Mẹ kiếp! - Cái hình ảnh mà thằng bé đã vẽ nên càng lúc càng tệ hơn - Hắn còn ở đấy không? - Anh hỏi một cách tình cờ.

- Chắc còn - Cậu bé nhún vai, đưa lưng bàn tay lau những hột đường dính quanh miệng - Hắn dọn đến ở tại nhà chúng tôi.

- Vì thế mà cậu không còn ở tại đấy nữa?

- Ông nói đúng.

- Cậu nhớ rằng nếu cậu cởi mở hơn một chút nữa và nói rõ hoàn cảnh của cậu hơn, thì rất có cơ may tôi sẽ giúp được cậu.

Cậu bé tròn xoe đôi mắt.

- Tôi đoán cậu không bằng lòng - Nate đứng dậy - Cậu đi theo tôi.

- Đi đâu?

Cậu bé quá nghi ngờ nên không tin cái gì hết.

- Đến nhà anh trai tôi.

- Tại sao?

- Vì ở đây rất mát. Có con chó thường rất thích gặp được người nào ném đĩa nhựa cho nó bắt.

- Ông cũng ở gần đây chứ?

- À bây giờ có việc này. Tôi đã hứa với cô thám tử...

- Phải, phải. Tôi biết. Tại sao lại mất thì giờ với một đứa bé, khi ông có việc phải làm với cô gái hấp dẫn!

- Đúng, mẹ kiếp, thế đấy - Nate quay qua nhìn cậu bé, cơn giận bùng lên khiến cho cả hai biết tự chủ - Tôi đã cố hết sức để giúp cậu khỏi bị nghi ngờ vì cậu cố vẽ đã bị sa đoạ vào vòng nghiện ngập. Và nếu cậu không nói láo về chuyện con chó bị chết đuối...

- Tôi không nói láo.

- ... Vậy thì tôi nghĩ việc cậu chạy trốn khỏi nhà, còn tệ hại hơn là chuyện chịu cảnh vất vả trên đường, việc trốn chạy dĩ nhiên không như việc đi picnic.

- Không giống thật - Cậu bé làu bàu.

- Chấm dứt ngay chuyện ấy đi - Lời anh có tác dụng. Cậu bé nhìn xuống nền nhà lát ván bằng lõi thông - Như tôi đã nói, tôi muốn chấm dứt chuyện này, nhưng nếu cậu cứ nói chuyện tào lao...

- Phải, phải, ông sẽ giao tôi cho cảnh sát.

Nate thấy nét sợ hãi tiềm ẩn dưới cái vẻ ngoài làm ra vẻ gan dạ, và mặc dù làm cho có vẻ ngoài gan dạ là việc không phải dễ, nhưng cậu ta vẫn cương quyết làm thế.

- Nếu cậu không chịu nghe lời tôi, và cậu không nói sự thật, không phải chỉ có cậu gặp điều khó khăn đâu.

- Cảnh sát không có gì khó khăn hết. Họ gây nên khó khăn.

- Như khi cô thám tử bò dưới dây điện để cứu cậu à?

- Tôi nhớ là tôi không yêu cầu cô ấy làm thế.

Mẹ kiếp, anh không muốn gặp Jack hay Finn. Hay cả hai. Thế nào thằng bé cũng làm họ chán nản. Có lẽ thằng bé không muốn gặp các chuyên viên trong quá 2 phút.

Nate đưa tay vuốt mắt, lòng phân vân không biết anh đã làm gì trước đây, để bây giờ mang lấy hậu quả như thế này. Nếu việc giải quyết cho thằng bé này được yên ổn, thì anh mới có thì giờ để giúp cho cô thám tử tài ba.

- Như tôi đã nói, cô thám tử có chuyện khó khăn riêng tư. Và tôi đã hứa tôi sẽ giúp cô ấy giải quyết.

- Ông là linh mục hay là gì?

Nate cười, quàng tay ôm quanh vai thằng bé. Khi anh cảm thấy cậu ta có vẻ sợ người, anh hơi nói tay ra một chút, nhưng vẫn không cất tay đi.

- Này con trai, tôi là linh mục thì chẳng ai nhờ tôi cầu nguyện như cậu.

Họ đang trên đường đi đến Beau Soleil, ban nhạc Porchdogs đang hát bài "Hello Josephine" trên máy CD của chiếc SUV. Nate quay qua nói với cậu bé.

- Này cậu bé, nếu tôi biết tên đầu của cậu, thì chắc chúng ta nói chuyện sẽ thoải mái hơn. Cứ gọi "Này cậu bé" như thế này nghe hơi chướng tai.

Anh thấy ánh mắt thằng bé có vẻ buồn bã, rồi cuối cùng nó thở dài thua cuộc.

- Josh. Tên tôi là Josh.

Thế cũng chưa nhiều. Nhưng xem ra vấn đề đã bắt đầu.

*

Regan phải công nhận Nate Callahan là người rất giữ lời hứa. Khi cô chạy buổi sáng trở về, cô đã thấy chiếc xe anh đợi ở trước khách sạn. Cô thấy chiếc xe đã được chùi rửa sạch sẽ. Theo sự hướng dẫn của Nate, thư viện chỉ cách khách sạn hai khu phố, nên cô quyết định đi bộ.

Mưa đã hết; trời trong sáng, nắng ấm như cô mong đợi từ khi rời khỏi L.A. Thư viện nằm ở trên đại lộ Magnolia, bên cạnh cửa tiệm bán thịt Acadia, tiệm này trưng bày thịt gà mập, xúc xích dưới những tấm bạt che có vạch xanh trắng, và bên kia đường là công viên nhỏ với hoa thủy tiên mọc đầy rục rờ. Tòa nhà thư viện bật đèn sáng trưng, các ấn phẩm có giá trị bày biện trên tường, có màn che bụi bằng vải dày màu vàng, lục, và tía (cô đã đọc trong sách hướng dẫn du khách ở khách sạn, màu trên vải che này gọi là màu Mardi Gras). Các cửa sổ long lanh như thủy tinh, các kệ sách bằng gỗ sồi đã xưa, bóng láng vì dầu chanh, tăng thêm mùi thơm trong phòng.

- Chào buổi sáng - Người quản thủ thư viện có mái tóc màu vàng tươi cười chào cô, nụ cười ánh lên trong mắt, ấm cúng và niềm nở như thư viện của chị ta - Chắc cô là Regan - Chị ta đưa tay bắt tay Regan - Tôi là Dani Callahan, vợ của Jack. Sáng nay Nate có gọi báo cho tôi biết cô sẽ đến.

- Rất sung sướng được gặp chị - Regan tạm thời quên nghề nghiệp của mình trước thái độ niềm nở của Dani; cảnh sát không có thói quen hồ hởi với những người vui thích khi gặp họ.

- Ô, gặp được cô thật tuyệt vời - Cặp mắt màu rêu lục chuyển từ mặt Regan xuống hai cổ tay cô - Nhưng tôi quá thất vọng vì cô không mang vòng đeo tay.

- Vòng đeo tay à?

- Vòng đeo tay ảo thuật của phụ nữ kỳ diệu. Cô và Nate được đăng lên trang đầu của tờ báo. Chị đưa cho cô tờ *Cajun Chronicle*. Ở trên lần xếp, bức ảnh màu chụp cô cúi người dưới dây điện để đưa cái chặn cho Nate. Có một bức khác chụp cảnh Nate lôi đứa bé ra khỏi xe tải.

- Anh ấy là dân sự mà làm một việc rất can đảm - Hay là ngu ngốc.

- Theo tôi thì chú ấy không còn cách lựa chọn nào khác - Dani nói - Nhưng trong xe lại có trẻ con, nên vấn đề càng thêm cấp bách. Nate rất thương trẻ con.

- Có lẽ vì năm 12 tuổi tình cảm của anh ấy bị xáo trộn.
- Cô nói đúng. Năm 12 tuổi thì bố chú ấy bị giết chết. Chú ấy có nói cho tôi biết, chú đã nói chuyện này cho cô hay. Chú ấy rất ít khi nói chuyện này, cho nên tôi rất lấy làm lạ là chú ấy đã đem chuyện này nói với cô.
- Đây chỉ là cuộc nói chuyện chung chung thôi. Anh ấy cứ nhất quyết giúp tôi mặc áo khoác, vì ảnh nói bố ảnh đã dạy ảnh như thế, và tôi nói có lẽ bố ảnh muốn sống đến thế kỷ 21 - Cô vẫn cảm thấy mình có tội - Hình như anh ấy không chấp trách chuyện này.
- Phải, chú ấy không chấp trách - Dani chống hai khuỷu tay lên mặt bàn láng bóng, đầu các ngón tay vào nhau, tựa cằm lên hai bàn tay - Cô biết, lúc ấy là thời gian đau buồn, nhưng nhớ lại quá khứ cả ba anh em Callahan đang đứng trước ngưỡng cửa của tuổi trưởng thành, tôi nghĩ Nate là người chịu nhiều khó khăn nhất.
- Tại sao?
- Jack và Finn lớn hơn, cho nên họ nhận ra được vai trò của họ ngay. Finn trở thành chủ nhà, và anh ta làm chủ nhà rất giỏi.
- Tôi không ngạc nhiên.
- Đúng, vì cô có làm việc với anh ấy, nên tôi không ngạc nhiên.
- Hình như Nate có nói về tôi cho chị nghe.
- Chú ấy giống như em trai tôi. Chúng tôi kể cho nhau nghe hết mọi chuyện - Mắt chị ta long lanh - Phải, kể hết mọi chuyện. Tuy nhiên, Finn đã trưởng thành, chứng chắc, còn Jack trở thành chàng James Dean của Blue Bayou. Anh ấy gọi đây là giai đoạn nổi loạn vô cớ của ảnh.
- Nate là người con thân cận với mẹ nhất trong số ba người. Tôi nghĩ điều này đương nhiên thôi, vì chú ấy là con út. Họ sống ở Beau Soleil, nơi có ngôi nhà mà tôi đã lớn lên, cho nên tôi chứng kiến cảnh gia đình họ rất rõ sau khi biến cố xảy ra. Tôi thấy chú ấy luôn luôn ở bên cạnh mẹ từ khi tin xấu đưa đến và sau khi tang lễ đã xong. Bất kỳ bà ở đâu là có mặt chú ấy ở đấy, chú nắm tay bà, khuyên bà ăn uống, nói đùa cho bà vui.

Chị mỉm cười khi nhắc lại chuyện quá khứ, và nói tiếp:

- Tôi nhớ chú ấy đã làm cho bà cười vào buổi tối khám nghiệm khi kể một câu chuyện ngốc nghếch. Bà Cassidy, bán ngoài chợ, bị người ta cho là mù điên vì đã cười khi chồng bà ấy đang nằm trong hòm đặt trong cũi phòng. Tôi cùng tuổi với chú ấy, nhìn chú ấy mãi, và lòng hơi mong muốn được yêu chú.
- Chị không phải là người duy nhất như thế.
- Phụ nữ đều thích chú ấy - Dani đáp, giọng vui vẻ.
- Tôi đã nhận thấy như thế.
- Cô chẳng cần phải làm thám tử mới thấy được như thế - Vẻ mặt của Dani trở nên nghiêm trang - Chú ấy rất hấp dẫn, duyên dáng, nhưng điều cuốn hút phụ nữ nhiều nhất của chú, là chú đặc biệt hâm mộ tất cả các sắc thái của phụ nữ. Vì thế mà hầu hết chúng tôi ai cũng thích chú ấy.

- Chắc tôi phải xác nhận khó mà không thích anh ấy - Regan không tin mình sẽ nhảy vào hội phụ nữ hâm mộ Nate Callahan.

- Tôi nghĩ rằng có ai có hoàn cảnh thuận lợi như tôi. Như tôi đã nói, có nhiều lúc tôi nghĩ nếu tôi yêu Nate thì tình hình sẽ rất dễ dàng. Hay là yêu Finn.

- Nhưng chị đã không yêu.

- Không. Chị ta vặn chiếc nhẫn vàng trong tay, cặp mắt mơ màng nhớ lại quá khứ - Trái tim của tôi luôn luôn trao cho Jack.

Regan muốn hỏi lý do khiến cho cô đến thư viện, nhưng bỗng trong cô nảy ra một ý nghĩ mới, ý nghĩ cô rút ra từ ác mộng trong đêm mất ngủ vừa qua.

- Tôi đã gặp nhiều phụ nữ tình nguyện tại bệnh viện...

- Orelia - Dani gật đầu - Chị ấy là người rất tốt, phải không? Bố tôi đã sống với chị ấy cả tuần.

- Nate cũng nói thế. Hình như anh ấy thích ông già dễ thương. Tôi muốn nói bố cô.

- Ông là người tốt - Regan, người thường không thích chuyện khoe khoang, nghĩ lời khẳng định của chị ta là đúng - Chuyện chúng tôi có lúc khó khăn không phải là bí mật, nhưng may thay chúng tôi có cơ hội để tháo gỡ được khó khăn này trước khi chúng tôi lỡ mất dịp tốt - Chị nhắm mắt một lát khi nói chuyện ấy - Xin lỗi. Tôi không muốn nói...

- Tôi biết - Regan thở dài - Tôi chắc Nate đã nói hết cho chị nghe.

- Chú ấy nói cho tôi biết những gì chú biết về hoàn cảnh của cô. Gặp khi vui, chú thường cười mở. Ngoại trừ chuyện tóm lược về tình trạng gia đình của cô, chú ấy có nói rằng cô nhắc chú ấy nhớ đến Finn vì hai người rất đẹp và có mùi thơm.

Regan không hài lòng khi nghe Nate so sánh cô với Finn. Phải, có thể hai người đều là cảnh sát, nhưng cô không xa cách, lạnh lùng, gay gắt như người anh cả của Callahan. Cô lắc đầu xua đuổi sự bức bối ấy trong lòng.

- Thật khó mà nghĩ rằng người đàn bà tôi thường gọi là mẹ lại có thể là dì tôi - Cô nói - Orelia cũng có nói về cái chết của mẹ anh ấy - Cô không muốn làm cho Danielle Callahan căng thẳng, nhưng cô không thể nào không muốn biết về chuyện này.

- Ô, đây là giai đoạn buồn khủng khiếp. Bà ấy mắc bệnh ung thư vú, khi ấy Nate đang học năm thứ nhất ở đại học Tulane. Bà muốn chú ấy cứ học tiếp, chú muốn học thành kiến trúc sư...

- Tôi tưởng anh muốn trở thành cầu thủ bóng đá cầu chứ.

- Ô, tôi tin chú ấy sẽ thành cầu thủ giỏi. Tất cả người trong gia đình Callahan đều chơi thể thao rất cừ, nhưng Nate có khả năng và thích chơi hơn ai hết. Nhưng chú ấy đủ khôn ngoan để hiểu rằng dù giỏi đến mấy Nate cũng không thể chơi thể thao suốt đời, nên chú phải kiếm nghề làm ăn sinh sống cho bảo đảm.

- Tôi nghĩ chuyện quyết định như thế là khôn ngoan.

Dani cười.

- Thỉnh thoảng, ngay khi người ta tưởng là hiểu được Nate, thì chú ấy lại làm cho người ta ngạc

nhiên. Tôi nghĩ chú ấy có lẽ có nhiều mặt hơn hai người anh.

- Finn hình như luôn luôn thẳng thắn.

- Với Finn, cái gì anh ấy đã nói là ảnh làm - Dani nói - Nhưng tôi phải nhìn nhận rằng tình đời thật buồn cười, vì Julia Summers đã làm cho cuộc đời ổn định của ảnh bị xáo trộn.

Regan có thể thấy được sự xáo trộn này.

- Nate thường rất thích nghề xây dựng. Hồi còn bé, khi họ chơi trò cao bồi và dân da đỏ, hai người anh đang đóng vai những kẻ hút thuốc hòa bình, thì Nate đi tìm ván về để làm nhà tù.

Regan cười khi nghĩ đến cảnh Finn Callahan, đội mũ cao bồi, mang súng sáu phát bên hông.

- Vậy Nate là kiến trúc sư à? Công việc điều tra sơ khởi của cô về anh không tìm thấy chuyện này.

- Không. Nate bỏ học khi nghe tin mẹ bị ung thư, chú liền về nhà chăm sóc mẹ. Tôi nghĩ rằng chú ấy tin tưởng với sự săn sóc tận tụy, và với tình yêu thương, chú ấy có thể cứu sống bà. Tôi tin chắc Nate là lý do khiến cho bà sống thêm 2 năm nữa, lâu hơn dự kiến của bác sĩ. 3 năm trời khó khăn, nhưng luôn luôn bà có chú ấy bên cạnh.

- Khi bà chết thì Jack đang làm việc cho tổ chức bài trừ ma túy đầu đó tại Trung Mỹ, nhưng Finn và Nate có mặt với bà lúc bà lâm chung. Finn nói rằng bà chết với nụ cười trên môi khi nghe Nate nói chuyện khôi hài.

- Thế thì tuyệt quá! - Regan chưa từng thấy có người nào cười khi chết trong khi cô hành nghề.

- Nhiều lúc tôi không biết làm gì không có Nate nói chuyện. Chú ấy là người duy nhất giúp tôi quên những giây phút khó khăn khi gặp lúc gay cấn. Chắc với tuổi 12 nên chú ấy dễ vứt bỏ khó khăn riêng tư của mình khi giúp người khác quên đau khổ.

Regan không muốn tin vào khả năng này. Sở dĩ Nate dễ dàng làm được những chuyện như thế, vì anh là con người miền Nam hồn nhiên, non nớt.

- Làm thế rất tuyệt - Cô nói, nụ cười trên môi hơi gượng gạo - Chị có thể chỉ cho tôi biết chỗ chị cất những sổ báo chí lưu trữ được không?

- Những sổ báo mới đã được nạp vào máy vi tính hết. Còn những sổ cũ được ghi vào đĩa. Tôi sẽ đưa hết các đĩa ấy cho cô tìm - Chị ta ra dấu chỉ đến chiếc ghế ngồi đọc ở bên kia phòng - Nếu cô cần cái gì...

- Không, cảm ơn. Thế là đủ rồi.

- Tuyệt. Cô có biết cô sẽ ở lại đây bao lâu không?

- Còn tùy vào việc tôi tìm và thời gian tìm.

- Tôi hy vọng cô còn ở đây để dự lễ Fat Tuesday (Thứ ba Béo) ở Beau Soleil.

Regan không đến Blue Bayou để dự tiệc.

- Chị thật tốt, nhưng...

- Regan, vui lòng đi. Hãy giúp tôi chứng tỏ lòng hiếu khách của dân miền Nam chứ? Nate và Jack sẽ làm những chuyện kỳ diệu ở Beau Soleil, và tôi cũng thích làm thế. Cô đã thăm nhà đồn điền bao giờ chưa?

- Chưa.

- Beau Soleil là mẫu của Tara - Dani nói - Margaret Michell là khách của nhà này trước khi bà viết tác phẩm.

- Đã có chứng tích về việc này.

- Rất nên đến xem công việc Nate đã làm ở ngôi nhà ấy. Chú ấy hơn là nhà thầu khoán nữa, mà chú ấy còn là thợ thủ công bậc thầy. Chú ấy là thiên tài trong công việc xây dựng. Nhiều lúc tôi tiếc cho chú ấy đã bỏ học, nhưng chú đâu xây nhà chọc trời, mà chỉ xây nhà ở thôi.

- Đây là điều quan trọng.

Regan nghĩ có thể cô sẽ đến chơi. Cô cần nghỉ ngơi. Như nghỉ 1 tháng ở Tahiti vậy thôi.

- Nếu tôi còn ở lại thành phố, tôi sẽ cố đến thăm.

- Tôi sẽ rất sung sướng, Jack cũng rất sung sướng - Nụ cười của Dani rất hồn nhiên, không tỏ ý vụ lợi, khiến cho Regan tự hỏi phải chăng tất cả người miền Nam đều có tính bộc trực như thế? Linda Dale có tính ấy không? - Jack đã sống ở Los Angeles nhiều năm, vậy chị chắc biết nhiều chuyện ở đây?

Regan thích Dani Callahan. Nếu Dani sống ở Los Angeles, chắc hai người sẽ thành bạn bè với nhau. Ngoài Van ra, bây giờ cô ấy đang bận bịu với Rhasheed và đứa bé sắp sinh, Regan không có nhiều bạn gái. Công việc của cô không cho phép cô có thì giờ để giao thiệp rộng rãi. Nếu không có việc gì làm, cô chỉ còn việc đến Code 10 để uống bia với vài cảnh sát mà thôi.

Cô nhận ra Dani đã hỏi cô câu gì đó, cô bèn hỏi lại:

- Xin lỗi, chị nói gì?

- Nate nói với tôi chú ấy mời cô làm cảnh sát trưởng? - Câu nói của chị ta cao lên ở cuối câu biến thành câu hỏi.

- Phải. Nhưng tôi từ chối.

- Gặp cô, tôi càng cảm thấy tiếc là cô không nhận lời mời - Chị ta cau mày rồi mỉm cười - Nhưng mà có lẽ cô sẽ đổi ý. Chú em chồng của tôi rất có tài thuyết phục.

Chị ta đã đánh giá sai rồi. Regan không muốn rời khỏi L.A. để sống tại thành phố nhỏ cô liêu này. Nếu heo mọc cánh bay đến được Blue Bayou, khi ấy cô mới đeo huy hiệu ấy lại.

Như để chứng minh sự khác biệt giữa thành phố này với thành phố Los Angeles, câu chuyện về cái chết của Linda Dale, nếu ở L.A. thì thể nào cũng sẽ được nhét vào trang cuối của tờ *Los Angeles Times*, nhưng ở đây được đăng ngay ở trang đầu. Lại còn đăng ảnh của Linda Dale chụp vào dịp "Những Ngày Hạnh phúc" - Ảnh chụp vào lễ Mardi Gras ở New Orleans. Bên trong còn có nhiều ảnh nữa, kể cả chiếc xe hơi màu đỏ mà ông chủ nhà hàng nơi bà làm việc, đã phát hiện thi thể của bà ở đó. Có một hình khác nữa, chụp cảnh một người phụ nữ bế một đứa bé gái đứng ngoài ngôi nhà khung gỗ nhỏ sơn màu trắng. Regan nhận ra bà ta là người đàn bà mà cô thường nghĩ là mẹ cô, và cô cảm thấy ớn lạnh cả xương sống, khi nhận ra cô chính là đứa bé

trong ảnh.

*

Josh cố không để lộ vẻ quá kinh ngạc khi thấy ngôi nhà mà Nate dừng xe ở phía trước mặt, vì cậu thấy ngôi nhà lớn như tòa Bạch Ốc.

- Anh của ông ở đây à?

- Phải, anh ấy tên là Jack.

- Chắc ông giàu lắm.

- Có lẽ anh ấy làm có tiền. Anh viết sách.

- Sao? - Josh thích đọc sách; sách làm cho người ta thoát ra khỏi thực tế. Nhưng cậu không nghĩ đến tác giả - Ông ấy viết loại sách gì?

- Sách giật gân. Tôi nghĩ người ta gọi thế. Cậu bé nghe nói, có vẻ thích thú.

- Anh ông tên là Jack Callahan.

- Phải, chắc cậu có nghe danh tiếng của anh ấy.

- Nghe danh tiếng của ông ấy à? Không, tôi vừa đọc xong cuốn The Dead Dealer! Cuốn sách trong ba lô của tôi - Cậu ta ăn cắp cuốn sách trong một hiệu buôn ở Tallahassee cùng với một lon xúc xích Vienna và thỏi chocolate Milky Way - Chắc ông ấy đã làm cho độc giả say mê.

- Dĩ nhiên. Tôi nói thế không phải vì anh là anh của tôi đâu. Nhưng sách nói nhiều về chuyện tình dục, ma túy và bạo lực.

- Cũng giống như có nhiều chuyện tình dục, ma túy và bạo lực trong đời sống vậy.

- Không phải tất cả mọi người đều thế - Nate cảm thấy tức giận. Vì đam mê mà con người đi đến chỗ giết người, nhưng không phải luôn luôn như thế. Hiếm khi mới xảy ra chuyện giết người - Này, bây giờ ta nói chuyện nghiêm túc đứng đắn nhé?

- Chuyện gì?

- Nhân viên ở Sở Xã hội thế nào cũng tìm ra cậu là ai. Nhưng khi chuyện ấy xảy ra cậu sẽ không trở về.

- Ông nói đúng. Tôi sẽ không về.

- Tôi không muốn nói như thế. Cậu phải hứa với tôi là cậu sẽ không bỏ đi lại.

- Ông cho tôi là thằng ngốc à? - Josh khịt khịt lỗ mũi.

- Tôi không nghĩ rằng cậu là thằng ngốc. Tôi tin cậu bị người xấu lạm dụng. Nhưng cậu sẽ không quay về ngôi nhà đã hành hạ cậu nữa.

- Cam đoan với ông.

- Tốt - Anh cố giữ bình tĩnh. Anh rất giận dữ đã làm cho cậu bé đau đớn.

- Ông sẽ làm gì để ngăn chặn họ?

Dĩ nhiên không phải dùng đến biện pháp giết chóc.

- Tôi không biết - Nhưng Nate nghĩ đến cách anh thực hiện, vì Josh đáng được biết sự thật - Tôi sẽ có cách. Dùng biện pháp tài tình của người hướng đạo.

- Viễn vông! - Josh nói.

- Cái gì?

- Tôi nói ông sẽ làm hướng đạo sinh cho vui thôi.

Nate ngửa đầu ra sau, cười ngất. Ngay cả Josh, môi cậu cũng nhếch lên như muốn cười.

- Ta vào đi - Anh nói khi thấy con chó vàng khổng lồ đứng chắn ngang trước cửa ngôi nhà Beau Soleil - Cậu sẽ gặp gia đình này, và Jack ký tên vào sách cho cậu.

Con chó, theo Jack cho biết là chó lai giữa giống Great Dane và Lab Buik, có lông vàng, nhảy chồm lên, để hai chân lên vai Josh, rồi liếm mặt cậu một hồi lâu để chào mừng. Khi cậu bé té xuống đất và vật lộn với Turnip, trông cậu như bất kỳ một đứa trẻ vị thành niên bình thường nào. Nate nghĩ cậu ta đã vượt qua sự đau khổ và có lòng can đảm.

- Chú Nate! - một cậu bé 9 tuổi từ trong nhà chạy ra theo sau con chó, cậu bé đội cái mũ lưỡi trai hiệu Baltimore Orioles, và mặc cái áo chemise cho biết cậu là đội viên của đội bóng Panthers ở Blue Bayou, được công ty xây dựng Callahan bảo trợ - Chuyen gì thế này?

Nate lấy cái mũ, rồi xoa đầu đứa cháu trai.

- Cháu được triệu tập đến trại huấn luyện mùa xuân ở Orioles.

- Cháu còn nhỏ quá không chơi được với các bạn lớn đâu - Cậu bé nói, cậu ta chỉ mới học lớp 3.

- Được, chú đã biết cháu sắp có em. Và chú không biết gì thêm nữa, vậy chú đoán chắc cháu sắp nói cho chú biết.

- Bà Chauvet và Ben đã dọn đến ở trong nhà khách vào tối qua.

- Tốt, chắc cháu có bạn rồi - Anh nắm cánh tay Josh kéo cậu bé đứng dậy - Josh, đây là cháu trai của tôi, Malt...

- Cháu là cháu trai duy nhất của chú - Đứa bé nhắc Nate - Ít ra là hiện giờ.

- Phải, đúng thế, Matt, đây là Josh. Cậu ấy đến thăm chú một thời gian.

- Tốt - Chú bé cười, để lộ cái răn sún - Bạn muốn xem bộ sưu tập Hot Wheels của tôi không?

Josh nhún vai với điệu bộ cóc cần như Nate thường làm.

- Hot Wheels dành cho con nít.

- Chúng rất quý cho những ai muốn sưu tầm. Bác Finn của tôi có tìm cho tôi ảnh dân du mục da nâu với các vỏ xe của dân lãng tử ở California. Bộ sưu tập rất tuyệt - Matt quay lui chạy vào

nhà. Josh chạy theo và Turnip sung sướng chạy theo gót chúng, vừa khi Jack lưng lửng bước ra.

- Thăng bé ấy đã chạy đi đâu đó rồi phải không? - Nate hỏi.

- Nếu không có ai giúp chắc nó không đi. Nghe Dani nói cô ấy mời cô bạn mới của chú đi dự tiệc Fat Tuesday, cô không nhận mà cũng không dứt khoát từ chối.

- Tuyệt quá - Nate cười. Vì anh luôn luôn thích có anh trai, nhưng anh thấy có chị dâu cũng rất thú vị và tiện lợi - Chắc anh nhận thấy cưới chị ấy rất có lợi cho anh.

- Đừng bàn chuyện ấy với tôi - Jack vui vẻ đáp.

*

Khi Regan ra khỏi thư viện, Nate đang đợi cô ngoài cửa. Cô thấy chiếc SUV đậu bên kia đường, cô hỏi:

- Thăng bé đâu rồi?

- Tôi đưa nó đến Beau Soleil cho Jack canh chừng nó. Nhân thể báo cho cô biết, tên nó là Josh.

- Josh gì?

- Nó chưa bằng lòng nói gì thêm.

- Tốt, ít ra cũng đã bắt đầu được cái gì đó - Khi cô băng qua đường với anh, Regan có thể hình dung ra tiếng vó ngựa vang lên trên đá sỏi xám - Vậy anh đã mang theo cái roi và chiếc ghế đến nhà anh trai anh à?

- Nàg, Jack thường đi săn lùng bon buôn bán ma túy quốc tế - Anh mở cửa phía chỗ ngồi ở trước nắm cùi chỏ của cô, đẩy cô lên xe - Tôi nghĩ anh ấy có thể chăm sóc kẻ trốn chạy trong vài giờ - Anh nói, rồi đi vòng qua bên kia xe, leo lên ngồi bên cạnh cô - Vả lại, anh ấy có con chó rất bụi, tôi nghĩ nó có thể canh chừng Josh cho anh ấy.

- Súc vật làm nhiều việc mà người không thể làm được. Chó được Sở Cảnh sát dùng rất nhiều, và còn thường dùng ngựa để đi tuần tra... Mà tại sao anh nhìn tôi như thế?

- Tôi chỉ phân vân một vài công việc.

- Việc gì?

- Không biết cô có lành như cái vẻ bề ngoài của cô không.

- Tôi nhắc anh nhớ đây là chỗ công cộng.

- Các cửa sổ đều ráp kính màu. Vả lại tôi thấy không có ai nhìn ngó gì hết.

Anh thấy cô quá hấp dẫn. Anh muốn cô ngay khi mới thấy cô lần đầu, mặc bộ đồ xám trang nghiêm, đứng đắn để lộ cặp giò quá tuyệt, anh đã có ý định muốn quyến rũ ngay.

- Mẹ kiếp, Callahan.

- Gọi tôi là Nate - Anh thần thờ nói, không muốn xin lỗi vì đã nhìn cô quá sỗ sàng - Tôi muốn chúng ta gọi nhau bằng tên đầu cho thân mật, được không Regan?

- Chúng ta chỉ mới quen nhau 2 ngày.
- Đúng. Nhưng chúng ta phải xác nhận đã có rất nhiều việc xảy ra trong 2 ngày đó.
- Cứ xem như thế đi. Nhưng tôi không muốn dính dáng gì đến anh.
- Tôi biết - Anh đáp.

Một phần trong anh cũng không muốn thế. Với sự ngoại lệ của hai người anh trai đã lấy vợ, Nate không quen với các phụ nữ phức tạp. Anh không muốn gắn bó sâu sắc với họ. Anh thích những cô gái đẹp dễ dàng, chỉ xem tình dục là trò giải trí, trò chơi mà cả hai phía đều có lợi, nếu họ giữ mọi việc đơn giản. Anh không tin người đàn bà này có tính tình đơn giản.

- Vậy tôi đề nghị chúng ta chấm dứt tình trạng quá thân mật trước khi chuyện không hay xảy ra.
- Tôi tin tôi không thể làm được việc ấy, chère à - Anh đưa ngón tay vuốt nhẹ đôi môi mím chặt của cô. Người đàn ông sẽ thưởng thức được gì khi đôi môi mím chặt như thế? Khêu gợi như thế?
- Hãy bảo tôi cất tay khỏi cô - Anh nói - Tôi sẽ cất ngay.

Cô hít vào một hơi dài.

Khi đôi mắt màu nâu vàng của cô dịu lại, trả lời cho anh, anh cúi đầu, áp môi vào môi cô.

14.

Ôi, anh quá tuyệt! Anh không tham lam, khiến cô phải đẩy anh ra. Anh quyến rũ dịu dàng. Môi anh nhẹ nhàng, êm ái như trong giấc mơ.

Chưa có ai hôn cô như thế, chưa bao giờ. Nụ hôn sao mà dịu dàng làm cho cô ngây ngất như thế này?

Regan không biết mình nín thở cho đến khi cô rùng mình hé môi ra. Không chuồi lưỡi vào miệng cô như bao người đàn ông khác thường làm, Nate chỉ hôn quanh miệng cô rồi hôn lên má.

Má cô. Cô căng thẳng người. Ước chi má cô hoàn toàn. Hay ít ra cũng đừng không được hoàn hảo như thế.

- Nate! - Lần đầu tiên cô gọi tên anh. Nhưng giọng nói như thể không phải của cô. Vì nó quá trầm. Quá hỗn hển. Quá đắm mê.

Cô cảm thấy anh cười bên mang tai cô.

- Suyt! - Anh thì thào nói - Chỉ một tí nữa thôi.

Đầu óc cô quay cuồng. Anh làm cho cô xao động tư tưởng, lòng rạo rực không làm sao kiềm chế được.

Môi anh trở lại với môi cô, một lần, hai lần, rồi ba lần cho đến khi cuối cùng - Thật ơn Chúa - Nán lại đấy. Như thế anh đã kiên nhẫn rồi đấy. Kiên nhẫn một cách kỳ lạ, đau đớn.

Anh từ từ nhắm nháp, thưởng thức cô như thưởng thức rượu vang hảo hạng. Anh hút vào thật sâu, hút hết hơi thở của cô, hút hết sinh lực trong người cô. Một trong hai người run lên. Vì cô sợ chính mình, nên Regan rút lui khi còn có thể rút lui được.

Anh không để cho cô rút lui hoàn toàn. Anh áp trán vào má cô, tay vẫn còn níu gáy cô.

- Cô thám tử thân yêu ơi, hôn cô có thể trở thành thói quen mất!

- Thói quen xấu.

Anh toét miệng cười, nụ cười duyên dáng vô tả.

- Thường khi, hôn nhau là vui nhất.

- Anh không phải là mẫu người của tôi.

- Phải, tôi không phủ nhận, nhưng cô cũng không phải mẫu người của tôi - Mắt anh sáng lên ánh hài hước. Nhưng thỉnh thoảng chuyện này không liên quan mẹ gì đến hoá chất trong người hết.

- Tôi nghĩ anh rành chuyện này hơn tôi - Trời đất, giọng cô sao mà nghe hậm hực thế. Hờn dỗi.

- Vì chúng ta chưa biết rõ nhau hoàn toàn, nên tôi không thể kết luận được việc này. Nhưng nếu cô muốn, tôi có thể hôn lại. Xem thử kết quả ra sao.

- Được. Đời tôi đã trở thành nguy hiểm khi anh thâm nhập vào. Chắc tôi không nên ngạc nhiên làm gì khi có phản ứng không thích hợp với hoàn cảnh.

- Không thích hợp - Anh nói nhẹ nhàng, như thể lưỡi không hoạt động được - Đây em yêu, thế nào chúng ta cũng chuyển từ chỗ bất bình sang đồng ý. Vì tôi nghĩ khi đàn ông và đàn bà đã truyền điện cho nhau, hai dòng điện sẽ làm tóe lửa hân hoan rất thú vị - Anh lại cúi đầu, cắn nhẹ vào môi dưới của cô - Tôi muốn cư xử không thích hợp với cô, vì tôi cần xem cô chứng thực.

- Dĩ nhiên anh muốn làm thế - Cô cảm thấy có phần hơi tự chủ được, nên cô muốn tránh mặt đi. Regan không thích mất tự chủ. Cô nghĩ nếu không tự chủ được thì không làm sao đương đầu được với hoàn cảnh.

- Đây là sự thật rành rành. Anh đưa bàn tay phải lên như người đang thề - Khi cô đứng trên bục lần đầu, tôi phân vân không biết cô mặc gì dưới bộ áo quần đoan trang ấy, rồi nghĩ này nháy sang ý nghĩ khác và tôi ước gì được làm tình với cô ngay trên chiếc ghế bọc da đen lớn mà vị chánh án ngồi quay lui quay tới.

- Làm thế người ta sẽ tố cáo anh vào xà lim vì tội vi phạm thuần phong mỹ tục.

- Nhưng tôi cam đoan chúng ta có được giây phút lên tiên. Và tôi nghĩ có bị tù cũng xứng đáng.

Thái độ ngạo mạn của anh làm cho cô tức ứa gan. Phải, anh là người quá tuyệt vời mà cô chưa

hề thấy trên màn ảnh cine. Anh có cái vẻ duyên dáng tự nhiên, tự tin vào mình. Người anh cân đối. Nhưng như thế không có nghĩa anh là món quà của Chúa ban cho phụ nữ.

- Đáng ra tôi phải bắn anh khi ở L.A. mới phải.

- Và đáng ra tôi hôn cô khi còn ở L.A. mới đúng. Rồi chúng ta chắc đã bước thêm được bước nữa.

- Anh tin chắc thế à?

Anh chùi hàm xai. Lặng lẽ nhìn cô. Rồi, ngay khi thần kinh cô căng thẳng, thì anh lắc đầu.

- Tôi nghĩ chắc cô cũng hình dung ra được tình hình lúc ấy.

Cô sẽ không để cho anh chiếm hữu cô. Cô là cảnh sát, mẹ kiếp. Và không như bất kỳ cảnh sát nào, cô là tinh hoa của cảnh sát. Cô bắt bọn tội phạm như ăn buổi sáng và đưa chúng vào tù mà không được xin tòa tạm tha. Cô sẽ cư xử với Nate Callahan như thế.

- Trong lực lượng cảnh sát chúng tôi cũng có chuyện nhỏ nhặt như thế này - Cô nói - Có lẽ anh đã nghe nói đến.

- Nghe nói đến chuyện gì, chere?

Cô cười, nụ cười dịu dàng, gượng gạo.

- Hành vi thái quá.

- Chà, tôi không phải là người đi quá đà cho phép, nhưng nếu cô muốn lấy cặp còng ra, tôi sẵn sàng đưa tay cho cô còng.

- Ở phố Bourbon tại N'Awlins, có cô gái thoát y vũ tự cho mình là cảnh sát Lola Law. Cô ta bắt đầu buổi khiêu vũ bằng bộ quần áo cảnh sát màu xanh, rồi cuối cùng cô ta cởi ra hết, chỉ còn hai mảnh vải nhỏ nhỏ che bộ phận sinh dục, có dính vào cái bánh giống như huy hiệu cảnh sát và đi đôi ủng nhựa đen láng bóng để cao lên tận giữa đùi. Chắc anh không có y phục như thế chứ?

Cô không đợi anh tìm ra câu trả lời mà hỏi tiếp:

- Anh không xem cái gì nghiêm trang hết phải không?

- Tôi không cố gắng làm thế. Cuộc đời quá ngắn, đi vào các chi tiết nhiều quá thêm phiền toái và mất thì giờ.

- Anh có vẻ xem các chi tiết như là chuyện bậy bạ.

- Ở đời có ai xem chuyện sai trái là thuộc vào phạm vi chi tiết đâu, phải không?

- Trong việc điều tra tội phạm mà không dựa vào chi tiết thì khó mà đạt được kết quả. Và trước đây tôi chưa bao giờ trùng tu nhà cửa, nên tôi cho chuyện đo đạc trước khi cưa gỗ là chuyện khó tin.

- Đúng - Anh dịu dàng đáp - Nhưng vì không có cách gì biết được cô dậy vào giờ nào buổi sáng, nếu cô thức khuya làm việc, cho nên chỉ còn cách hưởng thú vui trong giây phút hiện tại thôi. Cứ trôi theo dòng đời mà sống.

- Cứ trôi theo dòng đời mà sống, chúng ta sẽ rơi vào cảnh chán nản. Nếu mọi người sống theo triết lý của anh, chúng ta bây giờ hãy còn sống trong hang, săn thú lấy lông mà may áo mặc và nấu ăn trên đồng lửa.

- Với tôi như thế không có gì là tệ hết - Khi anh vén dùm tóc trên mặt cô lên, ngón tay anh chà vào da thịt cô khiến cô nổi gai ốc - Tôi thích hôn hít cô bên cạnh đồng lửa.

- Tại sao anh nuôi ý tưởng săn thú lấy lông may áo mà mặc?

- Úi dà! - Anh nhăn mặt - Có người sẽ cho cô là người khó khăn, chere à.

- Tôi cố tạo ra thế. Và có người sẽ cho anh là đàn ông thời kỳ đồ đá ở miền Nam.

- Đấy, cô thấy chưa, về điểm này chúng ta khác nhau. Vì tôi không cố tạo ra như thế.

Thật khó mà không bị nụ cười của anh quyến rũ.

- Nay, Callahan, công việc hợp tác này, hay cái mà anh muốn gọi như thế, không hoạt động được. Trừ phi anh có thể giúp tôi vào được trong nhà của bà Melancon - Sáng nay Regan có gọi điện thoại đến và được trả lời rằng bà Melancon không tiếp khách. Không hôm nay, không ngày mai, và bất cứ lúc nào trong tương lai.

- Tôi đang nghĩ tìm cách để vào đấy, và đã có vài cách - Nhưng vì tôi chưa vạch được kế hoạch bảo đảm, nên tôi nghĩ chắc cô thích lái xe ra thôn quê một chút.

Cô nhướn cao mày, nhìn quanh.

- Ở đây không phải là thôn quê à?

- Lạnh lắm! Anh nói không phải không có tinh thần hài hước?

- Có lúc tôi cũng có. Anh có ý định đi đâu?

- Chỗ này chắc cô không biết, vì cô chưa thông thuộc Blue Bayou - Anh nói - Tôi nghĩ là chắc cô thích nói chuyện với người đàn ông làm chủ Lafitte's Landing cách đây 30 năm

Cô nhớ những điều báo chí thời ấy đã viết.

- Có phải người đã tìm ra thi thể bà ấy không?

- Đúng thế. Ông ta là người đã thuê Linda Dale. Ông ta còn phao tin ông đã gian dâm với bà ấy.

- Làm sao anh biết chuyện ấy?

- Trên đường đến đây tôi có ghé lại gặp Orelia. Giữa cô ấy và ông chánh án, không có người chết nào được chôn trong thành phố mà họ không biết lai lịch - Anh cảm thấy ân hận khi nói ra chuyện ấy - Tôi xin lỗi. Tôi không có ý định nói như thế.

- Tôi biết - Cô thở dài.

- Vả lại, chánh án có cho biết một nguồn tin chính xác. Đấy là việc vợ Boyce đã kiện Dale về tội phá hoại hạnh phúc gia đình bà ta, rồi sau đó vì lý do gì đấy bà ta thay đổi ý kiến.

- Ông ta có vợ rồi à? - Trời bắt đầu đổ mưa, nước mưa nhỏ giọt trên những vũng nước đen ở hai bên đường.

- Phải.

- Bà viết bố tôi đã có vợ - Regan nói nhỏ - Trong nhật ký - Cô lại nhìn anh với ánh mắt gay gắt làm cho anh cảm thấy như thể anh đang chịu đựng một cuộc phỏng vấn.

- Tên ông ta là Boyce à?

- Đây là họ. Còn tên là Jarrett.

Anh không biết có phải chính cô cũng biết, cô đưa tay nắm lấy cánh tay của anh.

- Bà gọi người đàn ông bà yêu với chữ J. Vụ kiện xảy ra như thế nào?

- Marybeth Boyce bỏ vụ kiện.

- Có lẽ ông ta giết bà để khỏi thua kiện mà phải chia hai tài sản.

- Tôi nghĩ có khả năng như thế - Nate chấp nhận ý kiến.

- Có lẽ nhiều vụ giết người rất tàn nhẫn vì tiền hơn là vì tình. Hay có lẽ vợ ông ta bỏ vụ kiện, vì bà ta không muốn tốn kém án phí và tự mình giải quyết vấn đề.

- Bằng cách lôi Dale ra garage, đẩy bà ta vào xe, rồi mở máy à?

- Nhiều người có thể làm nhiều việc khi họ tức giận, sự tức giận nhiều khi làm cho người ta mất khôn. Dưới sức mạnh của chất adrenalin, phụ nữ nâng được cả xe hơi để cứu con - Regan nói.

- Tôi thường tự hỏi không biết có phải thật như thế hay không. Tôi thường vác thùng gỗ cả đời, thế mà tôi không biết tôi có thể nâng nổi xe hơi hay không, mặc dù tôi có vô số chất adrenalin chảy trong huyết quản. Theo tôi, tôi nghĩ chuyện đàn bà nâng xe hơi là chuyện huyền thoại của thành phố.

- Có phải anh làm việc ấy là vì có mục đích?

- Làm việc gì thế, chere?

- Nói chuyện với mọi người trong khu phố trước khi trở lại chủ đề.

- Ồ, chuyện ấy - Anh suy nghĩ một hồi lâu khiến cô phải nghiêng rằng tức giận - Không - Cuối cùng anh nói.

- Không, tại sao?

- Không, tôi không làm chuyện ấy vì có mục đích - Anh cười với cô - Tôi nghĩ là vì họ thích nói chuyện với tôi, họ chỉ nói chuyện với tôi một cách tự nhiên thôi. Và vì cô muốn trở lại đề tài này, thì việc giết người bằng chất độc monocide carbon có lẽ là phương pháp giết người khó thực hiện nhất. Tại sao Dale không chạy ra khỏi xe, mở cửa garage cho không khí mát ủa vào?

- Có lẽ bà bị trói trong xe - Regan nói.

- Chắc bố tôi có đưa giả thuyết này vào báo cáo. Và cho dù bất kỳ người nào muốn giết bà, đã

đứng ở ngoài đợi cho đến khi bà chết để vào tháo dây trói, thì chắc thế nào trên người bà vẫn còn vết dây chửi. Vị bác sĩ khám nghiệm có gà mờ đến đâu đi nữa, tôi nghĩ chắc ông ta cũng thấy những dấu này.

- Có thể bà vợ đã đánh ông ấy ngã nhào xuống. Vì thế mà trên đầu bà có vết thương.

- Tôi không phải nhà chuyên môn, nhưng phụ nữ có thể đánh người mạnh nổi u trên đầu được không?

- Tùy theo phụ nữ chứ. Tôi có thể đánh nổi u.

Anh liếc nhìn cô.

- Tôi chắc phải nhớ điều này mới được.

Regan gõ gõ ngón tay trên đầu gối.

- Có thể bà ta dùng vũ khí.

- Chắc chắn như thế. Có thể bà ta đi vào với cái dùi đánh dã cầu và phang vào đầu bà kia. Có thể bà ta đánh bằng cây đèn. Hay máy điện thoại. Bất cứ cái gì cũng có thể gây thương tích.

- Nhưng anh không tin thế.

- Tôi tin hay không chẳng thành vấn đề. Cô mới là thám tử.

- Đúng. Nhưng tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện tôi sẽ điều tra một vụ giết người trong nhà tôi - Ý nghĩ ấy vẫn khó hiểu. Làm như thể cuộc đời cô là giả tạo. Từ ý nghĩ này khiến cô nghĩ sang ý khác. Khi bố anh mất, có phải người ta chế giễu anh không?

Anh suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Không. Nhưng họ đối xử với tôi như một số người đã đối xử với Homer Fouchet khi họ gặp anh ta lần đầu. Anh ta là người được đăng trên mục rao vặt của báo chí. Anh ta mất cả hai chân ở Việt Nam và về nhà với nhiều vết bỏng nặng trên mặt và hai tay. Anh không còn một sợi râu, lông mày hay lông mi, và mặc dù anh ta dễ thương, nhưng vẫn có nhiều người không muốn nhìn anh, vì anh làm cho họ khó chịu, chắc cô biết chứ?

- Nhờ ơn Chúa mà anh đã sống như tôi thôi - Cô nói nhỏ, vì cô đã trải qua cảnh nhiều cảnh sát buộc lòng đến thăm cô ở bệnh viện sau khi tai nạn chết người xảy đến cho cô.

- Tôi nghĩ có lẽ đúng như thế - Anh đáp - Tuy vậy, họ đối xử với tôi như thế. Ở trường không ai biết nói gì với tôi, và điều đó làm cho họ khó chịu, cho nên họ tìm cách xa lánh tôi. Và không nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Ít ra anh còn các ông anh.

- Phải. Cuộc sống thật khó khăn cho chúng tôi, nhưng nếu không có Jack và Finn chắc tôi còn khó khăn gấp bội hơn nữa.

- Trẻ con có thể rất ti tiện.

- Cô khỏi bàn cãi về vấn đề này - Anh suy nghĩ một hồi lâu rồi nói tiếp - Hồi tôi đi học có cô gái tên Luanne Jackson, mẹ cô ta nghiện rượu, còn bố thì bất hảo. Sau này Jack phát hiện ra rằng

bố cô ta đã hiếp cổ và ảnh suýt nữa đã giết chết thằng cha ấy, nhưng không có đứa nào biết chuyện này khi còn đi học cấp 2, và nếu có người lớn nào biết thì họ cũng không nói với bố anh.

Thế nhưng, mẹ cô ta thường đến No Name bất cứ khi nào chồng bà ta đi đánh tôm, việc này thường xuyên, và bà đi với những người đàn ông bà gặp được ở đây. Trẻ con chắc nghe bố mẹ chúng nói chuyện này ở nhà, nên chúng trêu chọc Luanne rất tồi tệ. Cô ta phải bỏ học để khỏi xấu hổ. Anh cười khi nhớ lại chuyện cũ - Nếu chúng tôi ở đâu đó gần cô ấy, Jack và tôi thường đến nói chuyện với cô ta. Chuyện này thường làm cho chúng tôi lâm vào thế kẹt.

- Nhưng anh ủng hộ cô ấy kia mà.

- Đúng - Anh đáp, giọng như thể không còn cách lựa chọn nào khác nữa. Nhưng cô không tin như thế.

- Hình như các anh và cô ấy là bạn thân.

- Đúng thế. Nhưng tôi không thân bằng Jack.

- Để tôi đoán thử xem. Chắc Luanne và Jack có "chuyện gì" đấy.

- Tôi không muốn phổ biến rộng rãi chuyện này làm gì, hai người ấy thân nhau một thời gian. Nhưng chuyện này xảy ra trước khi có Dani.

- Xem ra thì cuộc đời anh trai anh được chia làm hai giai đoạn. Trước Dani và sau Dani.

- Tôi nghĩ đúng như thế. Tôi không ngờ chị ấy đã làm cho anh tôi trở nên thuần thục trong nhà.

- Anh nói nghe như thể anh ấy đã bị thiến.

Nate cười ha hả.

- Khi cô gặp Jack, cô sẽ nhận thấy không có người đàn bà nào trên đời này có thể làm được việc ấy. Nhưng độ này anh ấy đã sống ổn định và có vẻ rất hài lòng với cuộc sống của mình.

Nghe giọng nói có vẻ hơi kinh ngạc của Nate, cô nghĩ chắc anh sẽ không muốn hưởng thú điền viên như anh trai của mình, mà chính cô chắc cũng không muốn sống như thế. Trong thời gian trưởng thành, cô không thấy có cặp vợ chồng nào đáng làm mẫu mực cho đời noi gương, nên chắc cô không có tí tạo ý nghĩ nào về vai trò của người vợ trong gia đình.

- Ngoài việc tố cáo Linda Dale có gian dối tình ái với Jarrett Boyce, ông chánh án có thêm thông tin gì về họ không?

- Không có nhiều. Như tôi đã nói, vụ án đã dẹp bỏ. Một thời gian ngắn sau đó, người ta tìm thấy Dale đã chết, cho nên tôi nghĩ họ đã xếp cái chết của bà vào loại chết bình thường, không cần đem ra xét xử ở tòa án làm gì.

Họ im lặng một hồi lâu. Mây giăng đầy trời khi họ lái xe qua những mô đất cao đầy cây trụi lá có màu da voi. Gặp hoàn cảnh khác, chắc Regan thấy cuộc đi xe như thế này rất thú vị. Nhưng bây giờ cô đang ở trong hoàn cảnh khác.

Ngôi nhà nhỏ và hẹp, mái hiên sâu. Nhà sơn màu trắng đã bạc màu, nhưng giàn hoa kim ngân có màu vàng cam rực rỡ nổi bật ở một bên hiên nhà. Chiếc Caddy màu đỏ trắng. Với kiểu thời thập niên 1960 ở Detroit, thời vàng son của loại xe này đậu trên lối đi rải vỏ sò nghiền nhỏ màu trắng. Con chó săn lông nâu đen ngủ gục dưới ánh trăng trước hiên giữa hàng cây

cảnh.

- Ngôi nhà trông êm ả quá - Regan nói nhỏ, lòng phân vân phải chăng đây là ngôi nhà của bố cô. Và nếu thế, cuộc đời cô sẽ khác biết bao nếu cô lớn lên ở Blue Bayou này chứ không sống ở L.A.

- Đây là loại nhà súng săn - Nate nói - Có hàng ngàn loại nhà như thế này nằm rải rác khắp miền Nam Louisiana. Những người da đen được giải phóng đem kiểu nhà như thế này từ Haiti đến. Nhà được gọi là nhà súng săn, vì tất cả các phòng trong nhà được sắp xếp từ phòng này sau phòng kia theo một đường thẳng, cho nên người ta bắn một phát súng từ cửa trước, viên đạn sẽ bay ra cửa sau.

- Không phải súng săn, trừ phi người ta bắn một viên. Khi súng săn bắn đạn ghém gồm nhiều viên nhỏ thì những viên đạn nhỏ này xòe ra, càng xa bao nhiêu, đạn càng xòe ra rộng bấy nhiêu. Tùy theo kích cỡ của viên đạn, loại đạn ghém này nổ xa nòng súng từ 5 đến 10 feet.

- Khi cô nói như một người cảnh sát, mọi người đều cho rằng cô cực kỳ hấp dẫn.

- Không - Cô nhìn anh với đôi mắt cảnh cáo, ánh mắt làm cho nhiều người né tránh. Nhưng Nate Callahan không phải trong số nhiều người ấy.

- Thế còn đàn ông ở L.A. thì vấn đề như thế nào? Chắc họ hoặc là mù hoặc là đồng tính luyến ái à?

- Có lẽ họ không nên dựa vào sĩ quan cảnh sát.

- Có thể có người gặp cô trong lúc cô mang súng hay cô đang điều tra một vụ giết người, họ chồn chân thận trọng. Nhưng cô không thể lúc nào cũng sẵn đuổi bọn bắt lương.

- Anh đã sai lầm về vấn đề này rồi. Làm cảnh sát không phải làm việc nhất thời, mà là nghề nghiệp. Cuộc sống của tôi phần lớn là công việc, và những người đàn ông duy nhất trong cuộc sống đó thường được xếp thành ba loại - Cô đưa lên một ngón tay - Nghi can - Cô đưa ngón thứ hai - Cảnh sát - Ngón ba - Và luật sư.

- Có lẽ cô nên nói rộng tầm quan hệ - Anh cà ngón tay út lên hàm xai cô.

Cô đẩy bàn tay anh đi.

- Điều tôi cần - Cô nói khi tháo dây buộc chỗ ngồi - Là anh bước lui để cho tôi rộng chỗ.

Anh bước ra khỏi chiếc SUV và đi theo cho kịp cô đến mái hiên. Mưa biến thành sương mù - Được rồi.

- Được rồi cái gì?

- Được rồi, tôi sẽ để cho cô rộng chỗ cô cần.

- Làm sao tin anh được?

- Có lẽ cô là người quá đa nghi. Nhưng được rồi. Đây là chuyện thay đổi lý thú cho tôi. Tôi chỉ nhìn cô thôi, như nhìn cô bé 4 tuổi nghiêm trang ngồi trên chân thánh St. Nick trong cửa hàng ở L.A. khi đi mua hàng.

Anh nói với giọng nghiêm trang, không đùa bỡn.

- Tôi không ngồi trên chân Santa - Cô lại đi vào nhà - Mẹ tôi không bao giờ mua hàng vào dịp lễ.

- Tôi chưa bao giờ nghe chuyện đáng thương như thế.

- Vì anh đã được nuôi nấng trong cảnh hạnh phúc - Mặc dù chiếc xe đậu ở ngoài, nhưng hình như trong nhà không có ai hết. Con chó rõ ràng không có nhiệm vụ canh nhà, vì nó vẫn ngáy ngon lành, không thèm hay biết nhà có khách - Chúng ta đi ra sau xem có ai không.

Họ tìm thấy Boyce trong nghĩa trang nhỏ có hàng rào sắt thấp bao quanh. Vài bia mộ bằng đá đã quá lâu đời đến nỗi chữ trên bia đã bị mòn hết, nhìn vào không biết người nằm dưới mộ là ai. Ông ta đang trồng hoa bên ngoài luống hoa cao bên cạnh vị thiên thần nhỏ bằng đá.

Khi Nate gọi tên ông ta, ông quay lui, rồi thả cái cuốc xuống.

- Kìa, Nate. Tôi nghĩ không chóng thì chày anh cũng sẽ đến - Mặt ông ta nhăn nhoe xơ xác, chứng tỏ bao năm nay ông ta đã sống đau khổ. Tuổi ông ta từ quãng 55 đến 70.

Ông ta tháo đôi găng tay làm vườn bằng vải bạt ra, mắt đăm đăm nhìn vào mặt Regan.

- Ông chánh án nói đúng - Ông ta nói, chứng tỏ rằng chánh án Dupree có gọi đến nói chuyện với ông - Trông cô giống Linda, nhất là cặp mắt - Ông nhìn khắp người cô - Tôi đã tiên đoán cô bé khi lớn lên sẽ làm cho đàn ông rung động, và có lẽ tôi đã đoán đúng.

Ông ta nhìn sang Nate, anh đang cúi xuống gãi vào sau tai con chó. Cuối cùng con chó đã thức dậy, chậm rãi đi đến phía họ.

- Người ta đồn rằng anh đã thuê cô gái này làm cảnh sát trưởng.

- Người ta hiểu lầm - Regan nói, cô đã quá chán khi phải đính chính mãi chuyện này - Ông thị trưởng đã tạm thời đưa tôi cái huy hiệu để giúp giải quyết vụ tai nạn xảy ra.

- Tôi đã nghe chuyện ấy. Hình như hai người đã giải quyết vụ này rất tốt. Có lẽ cô nên ở lại thì hay.

- Tôi nghĩ chắc không được. Tôi đã có công việc ở L.A. rồi.

- Bậy quá. Thành phố cần có cảnh sát trưởng. Người trước đây quá tội nghiệp mà lại còn lưu manh nữa - Ông ta ngẩng đầu nhìn cô thêm một hồi lâu - Khi cô nói, tôi thấy cô không có giọng giống Linda Dale tí nào hết.

- Bà ấy không nói theo giọng địa phương phải không?

- Phải, nhưng chuyện này không lạ, vì bà ấy không phải là con gái ở địa phương.

- Ông có biết bà ấy từ đâu đến không?

- Bà ta không nói nhiều về quá khứ của mình. Tôi có cảm giác bà ta không được sung sướng khi còn nhỏ, nhưng hình như bà ta ở đâu đó tại California - Ông ta xoa cái cằm lởm chởm râu - Modesto, có thể Fresno, hình như một trong hai nơi ấy. Những nơi người ta không biết đến, như Los Angeles hay San Francisco chẳng hạn.

- Có lẽ Bekerfield phải không? - Người đàn bà mà cô thường tin là mẹ mình đã ra đời ở thành phố thung lũng San Joaquin.

Mặt ông ta sáng lên như thể cô vừa trả lời được câu hỏi hóc búa của ông.

- Đúng chỗ ấy đấy. Tôi nhớ vì bà ấy có nói các chị em nhà Mandrell xuất thân ở đấy, và bà ấy luôn luôn mong muốn trở nên giàu có và nổi tiếng như họ - Bỗng ông sa sầm nét mặt - Bà ấy có thể giàu sang như thế, nếu tình hình xảy ra khác đi. Mẹ cô rất đẹp. Và có tài nữa.

- Tôi chưa tin chắc Linda Dale là mẹ tôi - Giọng cô lạnh lùng, tự tin và quả quyết.

- Regan là thám tử - Nate nói chen vào - Cô ấy muốn có bằng chứng cụ thể mới quyết định dứt khoát.

- Thám tử! - Giọng ông khàn khàn vì nghiện thuốc lá lâu năm, cô thấy gói thuốc trên túi áo chemise của ông - Chuyện này không quan trọng. Tôi chưa bao giờ gặp nữ thám tử.

Họ im lặng một lát.

- Jarrett, bông hồng trông quá tuyệt - Nate nói.

Người đàn ông lướt nhìn các luống hoa với ánh mắt sung sướng.

- Hoa mới trồng đấy. Tôi kiếm được những bụi hoa cũ ở vườn tại Houma, ông chủ đồn điền ở đấy phá vườn hoa để làm nhà nghỉ mát cuối tuần. Khi tôi đến đấy với ý định mua một số, thì họ cho tôi luôn cả lô.

- Quả đúng là cả lô - Nate nói, anh nhìn những bụi hoa được trùm kín bằng vải bọc. Ông bay từ đóa hoa này đến đóa hoa khác.

- Marybeth thường thích hoa hồng - Ông ta nói - Loại hồng thơm mùa hè này là loại bà ấy thích nhất. Bà ấy ao ước có một vườn hồng để làm dầu thơm. Còn tôi, tôi thích màu sắc loại General Jack này. Người ta ít ai có được loại hồng với màu đỏ đậm như thế này.

- Vườn của ông đẹp quá! - Regan nói, cô hiểu được lý do Finn thường rất kiên nhẫn. Thay vì cô đến đây để giải quyết chuyện bí mật đời cô, thì bây giờ cô phải kiên nhẫn ráng nghe chuyện trồng hoa - Marybeth là vợ ông à?

- Phải, thưa cô. Tháng 3 này chúng tôi sẽ làm lễ kỷ niệm 40 năm thành hôn.

- Lâu quá nhỉ? - Và theo lời của chánh án Dupree, chắc chắn có lẽ cuộc hôn nhân không được hạnh phúc gì. Regan quyết định dùng chiến thuật khác - Làm sao ông gặp được bà ấy? Gặp Linda Dale, chứ không phải Marybeth.

Ông ta nheo mắt.

- Có lẽ cô đến đây để hỏi cho biết vụ kiện phá - hoại - hạnh - phúc - gia - đình mà Marybeth đã kiện bà ấy? - Ông ta hỏi.

- Phải, tôi muốn biết trường hợp nào để gây nên sự việc như thế.

Ông ta thở dài.

- Tôi đã quên chuyện điên khùng ấy từ lâu rồi - Ông ta vươn thẳng người, lấy chiếc khăn tay có kẻ ô vuông màu đỏ trong túi áo lao động ra lau mồ hôi trán - Đào sâu thì nhọc lấp thôi. Sáng nay Marybeth có pha bình trà ngon. Chúng ta vào ngồi ở mái hiên uống trà, rồi tôi sẽ nói cho cô nghe chuyện này.

Khi họ ngồi vào ghế xích đu trên mái hiên, và trong lúc Boyce đi vào nhà lấy trà, Regan hỏi Nate:

- Chắc chúng ta phải ngồi nán lại lâu?

- Phải. Dù sao chúng ta cũng phải đợi một thời gian khá lâu. Phải ráng uống nước trà, ráng nghe chuyện về hoa hồng. Sau đó cô mới tìm ra được điều cô muốn biết.

- Thế thì mất thì giờ.

- Ở đây cái gì cũng phải từ từ mới được - Anh nói, nhắc cho cô nhớ những chuyện cô không biết
- Cô phải học cách sống theo nhịp sống chậm rãi ở đây.

- Có trà rồi - Boyce nói. Cánh cửa mở ra và ông bê cái khay đựng ba ly nước đen quánh.

Nate uống một hơi dài.

- Trà ngon thật, Jarrett - Anh nói, miệng nhoẻn cười, nụ cười làm cho mọi người mê mẩn. Cô thấy hai vai của Boyce thư giãn, cô mừng vì có Nate Callahan trong cuộc phỏng vấn này.

Cô khẽ cảm ơn, rồi nhìn vào ly nước lờ mờ, không có vẻ giống như các loại trà đá mà cô thường uống. Nước trong ly đen sì và đục như nước dưới con lạch có màu nâu, trong ly có những đốm đen ly ty nổi trên mặt ly, cô nghĩ có lẽ là lá trà. Có một nhánh bạc hà xanh lục nổi lều bều trên mặt ly.

Cô thử hớp một chút. Cô muốn nhổ lui vào ly.

- Trà ngọt quá! - Cô nói, cảm thấy nước đường bám mãi vào chân răng.

- Lúc này nhiều người không có thời gian để pha trà cho đúng. Marybeth nấu sôi năm tách đường trong nước vừa đủ sôi của một bình trà.

- Năm tách? - Cô nói nho nhỏ. Cô cảm thấy Nate nhìn cô với vẻ thích thú, nhưng cô không nhìn anh - Nhiều quá - Cô nghĩ giới nha sĩ chắc làm ăn phát tài ở miền Nam.

- Bởi thế người ta mới gọi là trà ngọt - Ông ta ngồi dựa người ra ghế xích đu, tréo chân và nói - Chuyện ấy không đúng đâu. Chuyện về tôi với Linda.

- Vợ ông hình như tin chuyện ấy - Regan nói.

- Marybeth lúc ấy đầu óc không được tỉnh táo, ông ta cau mày nhìn xuống ly nước có màu nâu đục ngầu - Vì chuyện đã xảy ra cho bé J.

- Con trai ông phải không?

- Phải - Ông ta đưa tay vào túi lấy gói thuốc lá, quẹt diêm vào để giày để thắp thuốc - Chúng tôi mất nó năm nó 2 tuổi - Bây giờ vẫn còn đau đốn. Regan thấy nét đau đốn hiện ra trong mắt ông, nghe giọng nói ông cũng đau đốn - Nó chết đuối.

- Thật đáng tiếc! - Khi cô làm cảnh sát tuần tra, cô đã thấy nhiều lần những cảnh đau đốn như thế.

- Chúng tôi cũng thế - Ông ta thở dài, bỗng trông ông già đến 100 tuổi - Marybeth đang phơi áo quần, ngay ở đây - Ông ta chỉ sợi dây phơi áo quần cách đây 10 mét - Bé J chơi với chiếc xe

ngay trên mái hiên này. Bà ấy nghe điện thoại reo bèn vào nhà để nghe. Mẹ bà ấy gọi để kiểm tra vài chi tiết cho bữa tiệc ở nhà thờ.

Ông ta dừng lại. Im lặng kéo dài một hồi lâu.

- Ông Boyce, sao nữa? - Cô giục ông ta, giọng nho nhỏ. Ông lắc đầu như sự tĩnh từ giấc mơ.

- Xin lỗi. Tôi đang nghĩ đến chuyện hết sức phi lý đã xảy đến khi ấy - Cô nhận thấy giọng ông ta có vẻ bức tức vì bà mẹ vợ của ông đã gọi đến để nói câu chuyện đông dài không đúng lúc - Carla, mẹ của Marybeth, nói thật lớn như nói cho người điếc nghe. Marybeth cũng thường có thói quen như thế - Sự đau đớn trong mắt ông, mặc dù đã 30 năm qua, mà vẫn còn kinh khủng không chịu nổi - Sau ngày hôm đó, không bao giờ bà ấy nói chuyện điện thoại nữa. Thực ra, bà ấy bảo tôi cắt đường dây vào hôm đám tang.

Đám tang cho một đứa bé đi chập chững. Có gì bi đát hơn nữa không?

- Ông đừng nói đến chuyện ấy nữa - Cô nói.

- Chắc cô muốn biết chuyện gì đã xảy ra giữa tôi với mẹ cô, chắc cô muốn biết hoàn cảnh lúc đó ra sao - Ông ta nhô vai lên, nhấp nháy mắt cho nước mắt khỏi làm mờ mắt ông - Lúc ấy chúng tôi có một con chó con. Con chó loại chó săn, tên là Elvis. Tôi đã mua nó trước đó 1 tháng, vì trẻ con rất cần chó, phải không?

- Phải - Cô đáp. Cô không bao giờ có chó, mỗi lần cô xin là mẹ cô nói chó rụng lông dơ và mang chấy rận vào nhà.

- Ông cảnh sát trưởng, bố anh - Ông ta nói với Nate, anh gật đầu - Nói rằng bé J chắc chơi xe chán rồi, nên đã tìm đồ vật chơi với Elvis. Chắc là cậu bé ném quả bóng không chính xác, nên nó bay xuống nước, cho nên chuyện ấy mới xảy ra. Ông ta nhắm mắt lại, như thể cố xua đuổi ký ức. Rồi ông ta uống một hơi nước trà dài như người khát nước đã lâu.

Marybeth đau đớn tột cùng. Bà ấy như mất trí, không làm gì hết, chỉ nằm trên giường suốt ngày - Nói với bà ta như nói với gốc cây - Ông ta ra dấu chỉ những gốc cây bách nằm trong mặt nước đen ngòm yên tĩnh, khiến cho tàn thuốc rơi xuống nền nhà - Bà ấy không ăn, không chịu để cho tôi đụng đến. Không khóc. Thậm chí khi người ta hạ cái hòm của bé J xuống huyệt bà cũng không khóc. Mọi người đều khóc nức nở, mẹ bà ấy, mẹ tôi, tất cả cô dì chú bác đều khóc. Ngay cả bố tôi cũng rơi nước mắt và bố của bà ấy xỉu vì đau tim. Còn tôi thì hôm ấy tôi khóc suốt ngày.

Ông ta thở mạnh, rồi hít một hơi thuốc lá.

- Mắt của Marybeth ráo hoảnh như cái tượng thiên thần bằng đá mà tôi dựng bên mộ nó.

Tượng thiên thần nhỏ trong nghĩa trang. Nate đưa tay nắm tay Regan. Cô không rút tay đi.

- Marybeth không muốn thiên thần. Sau này tôi phát hiện ra rằng bà ấy nghĩ rằng dựng tượng thiên thần để canh giữ cho bé J đã quá trễ rồi, nên nó không sống. Nhưng vì thằng bé sợ bóng tối, nên có thiên thần bên cạnh nó làm cho tôi an tâm. Vì vậy tôi cương quyết dựng bức tượng, mặc cho bà nói gì thì nói.

Cũng như lúc nói chuyện về hoa hồng, Regan ước chi ông ta chấm dứt câu chuyện này. Nhưng cô tôn trọng nỗi thống khổ của con người, nên cô đành im lặng ngồi nghe, nhìn nét đau khổ hằn sâu trên mặt ông ta.

- Sau một thời gian, bác sĩ Vallois cho rằng để bà ở nhà sẽ không bớt được, nên ông ta đưa bà đến viện điều dưỡng ở Baton Rouge, ở đây người ta dùng phương pháp cho dòng điện chạy vào não bộ của những người mắc bệnh bị dồn ép.

- Chữa trị bằng cách dùng dòng điện để kích thích - Regan nhìn Nate, hai người trao đổi nhanh bằng ánh mắt.

- Người ta gọi phương pháp ấy như thế. Bà ấy ở tại viện điều dưỡng mất 6 tháng.

Không khí lại im lặng nặng nề một hồi lâu nữa.

- Để ông ở nhà buồn khổ một mình - Nate nói nhỏ.

Boyce liếc nhìn anh, ánh mắt biết ơn.

- Phải - Ông ta hít một hơi thuốc lá cuối cùng thật dài rồi thả xuống nền nhà, đưa giày dụi tắt đầu mẩu thuốc. Rồi ông ta nhìn qua Regan - Mẹ cô không vênh váo như những phụ nữ có nhan sắc khác. Bà ấy sống rất vui vẻ với mọi người. Bà ấy có tâm địa rất tốt, và khi bà cười với ai, người ta cảm thấy như mặt trời vừa từ trong mây hiện ra. Mọi người trong vùng này đều thương yêu bà.

- Người đàn bà như thế không thể nào tự tử được.

- Phải, đúng thế - Ông ta đáp, vẻ trầm tư - Tôi nghĩ chắc mọi người đều nghĩ như thế. Tôi cũng nghĩ như thế. Ông ta lắc đầu - Nhưng tôi nghĩ người ta khó mà hiểu được lòng người khác, hiểu được khúc mắc của họ.

- Tôi nghĩ đúng thế - Cô không hiểu được người đàn bà mà cô tin là mẹ mình.

- Trước khi bà đến Blue Bayou, bà làm việc ở N'Awlins. Bà hát nhạc đồng quê Miền Tây ở Nashville, nhưng theo lời bà nói, thì vào một đêm bà đang hát trong câu lạc bộ nhỏ ở Music Row, thì có một anh chàng đi vào, đề nghị bà đến hát chỗ nào đấy nơi anh ta ở. Vienne Carre. Đây là khu người Pháp.

- Tôi biết. Cái gì làm cho bà rời khỏi New Orleans?

- Bà không nói lý do, nhưng tôi rất sung sướng khi bà xuất hiện tại nhà hàng của tôi để xin việc. Lạy Chúa, cô gái hát như chim hót. Tuần đầu tiên cô ấy hát, số tiền tôi thu được tăng lên 10%. Sáu 6 tháng, lợi tức tăng gấp đôi, và vào các tối thứ Sáu thứ Bảy, nhà hàng đều chật ních người.

- Có lẽ vì Blue Bayou đẹp, nên bà ấy mới đến đây, vì nếu bà ở lại New Orleans, bà có thể cũng thành công rực rỡ không kém.

- Tôi cũng có ý nghĩ như thế. Nhưng tôi không hỏi, và như tôi đã nói, bà ấy không bao giờ nói với tôi. Tôi thường nghĩ, chắc bà có dính dáng gì đến người đàn ông nào đấy. Có thể là bố cô.

Thần kinh hệ của Regan căng thẳng. Cô hỏi:

- Ông có biết ông ấy không?

- Không. Bà ấy không bao giờ nói đến ông ấy. Nhưng tôi nghĩ bà ấy không nói vì bà không có những kỷ niệm thật sự hạnh phúc, vả lại, bất cứ khi nào chúng tôi ở một mình với nhau, bà ấy luôn luôn bận rộn cố làm cho tôi vui. Lúc ấy tôi rất bận bịu công việc - Khi ông nhìn Regan, mắt ông nheo lại - Tôi nghĩ bé gái lớn lên thường giống mẹ, mặc dù họ không sống cùng dưới mái

nhà. Bà ấy cũng thường hay hối lộ.

- Hối lộ à?

- Là người thường giúp người khác thôi. Làm cho họ vui lên, làm cho họ hết gặp khó khăn. Linda chính là con người ấy. Người sĩ quan cảnh sát cũng thường làm như thế chứ?

- Tôi nghĩ thế - Cô nghĩ cô sao mà giống mẹ cô như thế, chứ không giống bố cô - Hình như ông và Linda có mối quan hệ rất mật thiết?

- Không mật thiết như người ta thường đồn đãi quanh vùng. Tôi không bao giờ ngủ với bà ấy. Không bao giờ hôn bà ấy. Nói thế không phải là thỉnh thoảng tôi không nghĩ đến chuyện ấy - Ông xác nhận.

Nate nói:

- Này nào mà đàn ông không nghĩ đến chuyện hôn đàn bà đẹp, là ngày anh ta mất hết lý do để tiếp tục sống.

Cô ngạc nhiên thấy Boyce cười khi nghe Nate nói thế. Tiếng cười sung sức, bạo dạn như muốn chứng tỏ rằng ông là một trong những người bạn thân của mẹ cô. Rủi thay là ông không đủ thân để biết được những điều mà Regan đến đây để tìm biết.

- Bà ấy có những bạn trai nào nữa không?

- Tất cả đàn ông trong thành phố đều là bạn của bà. Như tôi đã nói, bà ấy rất nổi tiếng - Nate cười, tiếng cười của anh làm cho không khí cuộc nói chuyện bớt ảm đạm - Ngay cả phần đông phụ nữ đến giải trí ở nhà hàng cũng đều là bạn của bà ấy. Hầu hết các đêm mà bà có đem cô theo, tôi thấy không có bà nào là không đến chơi với em bé xinh đẹp.

- Bà dẫn em bé đến hộp đêm à?

- Hộp đêm ở đây không phải như các hộp đêm mà cô thường thấy ở California đâu - Nate nói - Nhà hàng Lafitte's Landing là loại nhà hàng gia đình, mọi người trong thành phố đều cùng đến đây vào dịp cuối tuần để vui chơi với nhau. Người đến ăn tối có thể bà từ chối không nói tiếng Anh, cho đến các bà mẹ bế theo con mới sinh, đến những trẻ vị thành niên đến ve vãn nhau.

- Vả lại, chuyện này rất có lợi cho Linda - Boyce nói - Bà ấy khỏi tốn tiền trả cho người giữ trẻ. Và vì tôi biết bà ấy có thể kiếm nhiều tiền ở L.A., nhưng mức sống ở đây cũng rất cao, còn ở đây, nhiều người có thể mời bà ta đến ăn tối. Thậm chí bà còn tập cho người ta hát nữa.

- Phải. Người ta có thể không biết đàn một câu, nhưng hát theo bài "You Are My Sunshine" thì rất giỏi.

Regan thở mạnh kinh ngạc.

- Bài hát này rất được ưa thích ở đây, vì là bài ca của bang và do Jimmie Davis sáng tác, ông là người lính canh ở miền Bắc Jackson Parish đã trở thành thống đốc. Chuyện này rất lý thú, nhất là ngay khi cô còn mặc tả, cô đã có màu tóc của mẹ cô, trông giống Linda rồi. Người ta rất thích nhìn cô bé lớn lên sẽ giống mẹ như đúc.

- Ông nói đàn ông trong thành phố đều thích bà - Đây là giọng người cảnh sát trong cô; giọng tỉnh táo, không để lộ cảm xúc trong lòng. Cô cảm thấy Nate nhìn cô lạ và cô không muốn - không thể - nhìn anh.

- Phải, thừa cô, họ đều thích.

- Như vậy bà ấy hẹn hò rất nhiều người, phải không?

- Kìa, tôi không nói thế. Tôi nói bà ấy có nhiều bạn đàn ông. Bà ấy là một cô gái thân thiện, nhưng bà không trác táng. Bất cứ khi nào bà đi đâu, bà luôn luôn đi với nhiều người. Hình như bà không quá thân mật với ai hết. Bà ấy thường đọc cho cô nghe những chuyện thần tiên, và tôi nghĩ bà chọn lựa chuyện để mua, vì bà nói với tôi rằng vị hoàng tử của bà sẽ xuất hiện trên con ngựa bạch để đem cô đi khỏi Blue Bayou, và cả ba người sau đó sẽ sống cuộc sống hạnh phúc - Ông ta lắc đầu - Tôi nghĩ chắc không xảy ra chuyện như thế được đâu.

- Phải. Rõ ràng là không được như thế.

Có lẽ vì thế mà Karen Hart không khích lệ Regan tin vào huyền thoại hay chuyện thần tiên. Có lẽ vì thế mà bà đã chú trọng đến vấn đề bốn phận và trách nhiệm. Có lẽ, tin rằng tính tình phóng túng của em gái đã dẫn Linda đến chỗ chết, nên bà cố cứu vớt cô cháu gái khỏi số phận tương tự như thế.

- Lúc ấy tôi có chiếc Fleetwood, tôi thường chở bà ấy từ nhà đến câu lạc bộ - Ông ta nói - Làm tài xế cho bà ấy như thế không phải lại chuyện bó buộc đâu.

Regan nhìn chiếc Cadillac đỏ trắng.

- Chắc ông không thấy xe như thế này chạy ngoài đường nữa.

- Trông thâm thảm - Ông ta đáp - Tôi mua lại chiếc xe của người phi công trực thăng ở Port Fourchon. Chiếc xe bị tai nạn, mui xe trông giống chiếc đàn phong cầm. Bên trong xe nát như tương, sơn tróc hết chỉ còn lớp sơn lót, nhưng tôi thấy còn xài được. Vào những buổi chiều Chúa Nhật, Linda thường giúp tôi đánh giấy nhám lớp sơn lót cho láng.

- Xem ông và bà có vẻ là bạn bè rất thân.

- Chúng tôi rất giống nhau về nhiều điểm, nhưng không suông sẻ với nhau đâu. Ồ, chúng tôi không bao giờ nói về người đàn ông của bà ấy, và tôi chỉ nói cho bà nghe về Marybeth một lần vào hôm bị thảm, khi ấy tôi say oải, khóc như đứa bé, nhưng chuyện ấy cứ nhắc chúng tôi nhớ mãi nên đã nảy sinh ra mối liên hệ mật thiết. Nhưng đây chỉ là tình bạn đơn thuần. Như tôi đã nói mặc dù thân thiết, nhưng chúng tôi chưa bao giờ ngủ với nhau.

- Chắc người ta bàn tán nhiều.

- Phải. Thành phố nhỏ mà - Ông ta nói, nhún vai - Chẳng có công việc gì để làm, nên việc kháo nhau của người khác là cách giải trí tuyệt vời nhất.

Mặc dù Regan cho rằng sống trong một môi trường như thế này có thể ngọt ngào thật, nhưng vẫn có những điều lợi cho người làm cảnh sát ở đây, chứ không như ở L.A., nơi mà khi người ta đến câu lạc bộ đông đúc, vô luật lệ, súng có thể nổ bất cứ lúc nào, người ta có thể bắn vào đầu kẻ khác mà không ai hay biết gì. Dĩ nhiên cô vẫn nghi hoặc không biết ở Blue Bayou có nhiều vụ giết người hay không, đây là vấn đề cần phải tìm hiểu.

- Khi Marybeth ở viện điều dưỡng trở về, bà ấy khỏe hơn nhiều, nhưng vẫn yếu đuối, mảnh mai. Tôi đi trong nhà rón rén, cứ sợ làm cho bà ấy hoảng sợ.

- Khi vợ ông về nhà, ông còn chở Linda đến câu lạc bộ nữa không?

- Không, thưa cô. Không phải vì tôi sợ có gì xảy ra - Ông nhấn mạnh - Nhưng tôi không muốn chịu trách nhiệm về việc phải đưa Marybeth đến dưỡng đường lại. Việc bà ấy vào dưỡng đường làm cho cả hai chúng tôi rất khổ sở, mặc dù hình như ở đây đã giúp bà bớt bệnh, cho nên tôi vẫn nghĩ có lẽ không nên tiếp tục chở Linda Dale đến câu lạc bộ là điều hay nhất.

- Nhưng chắc có người mách lẻo nói cho bà ấy biết chứ?

- Ờ, có một vài phụ nữ ganh tị với Linda, nên đã nói cho Marybeth biết chuyện tôi chở Linda trong thời gian bà ấy nằm điều trị ở dưỡng đường - Mắt ông lóe lên những tia giận dữ khi nói chuyện này - Có nhiều kẻ vô công rồi nghề thường chõ mũi vào công việc người khác như thế.

- Vì thế mà Marybeth nộp đơn kiện Linda về tội phá - hoại - hạnh - phúc - gia - đình bà?

- Phải - Ông ta cắt cái mũ lưới trai, vuốt tay lên mái tóc bạc còn dày - Nhưng bà ấy không quan tâm gì đến chuyện kiện cáo. Bà vì đau khổ, thất vọng mà làm thế. Khi tôi đến trình bày cho chánh án biết chuyện này, ông ta khuyên Marybeth nên rút đơn.

- Tôi và Marybeth nói chuyện với nhau cả đêm hôm ấy, và sáng hôm sau bà ấy rút đơn. Tôi nghĩ mọi việc như thế là tốt đẹp. Thế rồi, khi thấy Linda không đến làm việc, tôi đến kiểm tra, thấy bà ấy chết trong garage.

- Chết. Trong khi đứa bé 2 tuổi tự tìm thức ăn cho nó. Regan đã chứng kiến những cảnh tượng giống như thế, và trong khi cô thường cảm thấy khủng khiếp cho chúng, nhưng không cảm thông được sự mất mát và bối rối của chúng khi ấy như bây giờ.

- Ông nói ông và vợ ông đã nói chuyện suốt đêm - Cô nói, cần thận đi sâu thêm vào vấn đề - Phải chăng đây là đề tài để nói? Hay ông chỉ ở với vợ ông suốt đêm?

Mắt ông ta nheo lại, ông hiểu được ý nghĩa câu hỏi của cô.

- Chúng tôi ở với nhau suốt đêm. Cho nên, nếu như cô đến đây với nhiệm vụ của người cảnh sát, tôi nghĩ cô có thể nói tôi có bằng chứng ngoại phạm. Và vợ tôi nữa.

- Tôi không... - Trời đất quỷ thần, Regan nghĩ, không cần thiết phải nói láo - Tôi không có ý muốn nói ông hay vợ ông có dính dáng đến cái chết của bà ấy, ông Boyce à. Đây không phải là việc nói láo vô bằng - Tôi chỉ muốn đi tìm sự thật. Nếu ông nói hai người là bạn thân...

- Tôi không nói láo, thưa cô - Giọng ông trở nên gay gắt.

- Vâng thưa ông. Tôi hiểu thế. Và tôi tin ông nói thật. Nhưng vì là bạn thân, chắc thế nào ông cũng biết chuyện gì đã xảy ra cho bà ấy chứ?

- Tự tử. Trang đầu tờ *Chronicle* đã nói thế.

- Thỉnh thoảng báo chí nói không đúng đâu, Jarrett - Nate nói.

- Tôi đọc tờ báo cáo về mổ tử thi trên báo.

- Thỉnh thoảng những người xét nghiệm tử thi cũng báo cáo sai - Regan nói. Mặc dù cô không muốn để cho Nate biết về cô nhiều hơn nữa, nhưng Regan vẫn lấy tấm ảnh cũ của bố cô ở trong ví đưa cho Boyce - Trước đây có bao giờ ông gặp người đàn ông này không?

Ông ta cắn môi dưới, mắt nhìn tấm ảnh một hồi lâu rồi đáp:

- Tôi không hề thấy khuôn mặt này bao giờ.

- Có lẽ ông chưa gặp ông - Cô nói, không muốn bỏ cuộc - Nhưng có lẽ ông thấy tấm ảnh ở nhà Linda chứ?

- Không, thưa cô - Lần này ông trả lời rất nhanh và dứt khoát - Bà ấy chỉ treo trong nhà ảnh của cô mà thôi - Ông có vẻ trầm tư, tay xoay xoay cái mũ - Cô là cô bé xinh đẹp nhất. Có nhiều lần tôi bế cô vào lòng ước chi tình thế khác đi, giá mà tôi không gặp Marybeth trước, và Linda đừng đeo đuổi anh chàng nào đấy mà bà ấy cứ mơ tưởng là vị hoàng tử. Chắc cô hiểu ý tôi. Tôi muốn được làm bố cô. Có lần tôi nói với mẹ cô rằng nếu khi nào tôi có con gái, tôi muốn nó được giống như cô.

Ông ta đội mũ lên đầu và đứng dậy, xem như cuộc nói chuyện chấm dứt.

- Tôi vẫn còn muốn thế.

Regan rất xúc động.

- Cám ơn ông, ông Boyce. Thật là một lời khen đáng giá ngàn vàng.

- Tôi nói thật đấy - Ông ta nói làu bàu. Có tiếng xe hơi chạy ngoài đường vào nhà làm cho mọi người chú ý, ông bực bội nói nhỏ trong miệng - Xe của Marybeth, bà ta đi chợ về.

Regan tự hỏi không biết vợ ông đã hoàn toàn bình phục chưa. Bây giờ thuốc men đầy đủ có thể chữa được bệnh thần kinh, nhưng có thể chữa lành bệnh của người mẹ có con chết được không?

Cô không muốn khơi dậy vết thương lòng của Marybeth khi chưa tìm thấy bằng chứng xác thực để buộc tội ai, cô quay qua Nate.

- Cám ơn, thưa cô - Rõ ràng ông già có vẻ mừng rỡ. Khi hai người đến gần chiếc SUV thì ông ta gọi cô.

- Cái gì, thưa ông? - Regan hỏi.

- Nếu có kẻ giết Linda Dale, tôi hy vọng cô sẽ tìm ra hắn. Kẻ nào đã giết một con người tuyệt vời như thế, đáng phải bị treo cổ mới đúng.

16.

Khi chiếc xe Honda đời mới dừng lại, thì xe họ chạy lui ra đường.

- Về thế này thì quá tuyệt! - Nate nói.

- Tôi không muốn mất thì giờ. Rốt lại, chúng ta đã có được điều chúng ta cần. Không cần thiết phải hỏi vợ ông ta.

- Vậy cô tin ông ta à? Tin ông không ngủ với bà ấy?

- Tôi có cảm giác là ông ta nói thật. Anh không tin à?

- Tin chứ. Nhưng tôi là dân thường thôi.

Cô nhìn lui, thấy Boyce lấy thực phẩm trong xe ra. Ông ta cao hơn vợ rất nhiều, bà ta có vẻ chỉ cao 4 feet 11 inch, và có lẽ không nặng đến 100 pound.

- Chắc anh cho Marybeth người quá nhỏ.

- Bởi thế mà tôi không tin bà ta lôi nổi Linda ra xe, và chắc cô cũng nghĩ thế. Vì tôi nghĩ cô muốn kiểm tra mọi chuyện cho thấu đáo, nên tôi dẫn cô đến nói chuyện với Jarrett để cô quyết định về mối giao hảo của họ.

- Dĩ nhiên vẫn có thể ông ta nói láo với tôi về mối quan hệ của họ - Regan nói, vẻ trầm tư - Đây là lý do khiến ông ta giết Dale. Chuyện người phát hiện ra xác chết hoá ra là kẻ giết người đó, không phải chỉ xảy ra lần đầu đầu. Rõ ràng ông ta yêu vợ, nếu không, chắc họ không vượt qua được việc đưa con bị chết đuối và việc bà ta bị suy sụp tinh thần, và vẫn sống với nhau đến 30 năm sau. Nếu ông ta muốn bảo vệ hôn nhân, thì chắc ổng phải có lý do để muốn ngăn bà ấy nói cho Marybeth biết sự thật về việc gian díu của họ.

- Như vậy để tránh nguy cơ vợ ông bị suy sụp tinh thần và phải đưa vào bệnh viện lại - Nate nói. Có phải cô tin việc xảy ra như thế không?

- Bất kỳ ai cũng có thể hết. Nhưng không, tôi không tin một việc như thế có thể xảy ra.

- Vậy tôi nghĩ chúng ta cứ điều tra tiếp xem sao. *Chúng ta*. Lại thật, tại sao hôm nay vai trò là người cộng sự của Nate Callahan có vẻ tiến bộ hơn hôm qua nhiều thế nhỉ?

- Anh làm ơn giúp tôi một việc được không? - Cô hỏi.

- Đương nhiên - Cô nghĩ không có ai bằng lòng giúp người khi người ta không yêu cầu - Cô cần gì?

- Anh dừng xe lại. Tôi cần xuống xe.

Anh nhìn cô, ngạc nhiên hỏi:

- Cô cảm thấy bệnh à, chère?

- Không - Cô hít vào thật mạnh - Chán nản. Khi tôi chán nản, tôi muốn đi bộ.

- Tôi thấy làm thế hay đấy.

Anh đậu chiếc SUV bên lề đường. Cô nhảy xuống xe trước khi anh kịp mở cửa cho cô, rồi đi lang thang trên đường, cố xua đuổi những ý nghĩ ra khỏi trí óc.

Khi cô đi dọc theo bờ kênh, những bức xúc trong người cô tỏ ra ngoài như những tia lửa bắn ra từ đồng lửa. Để yên cho cô nghỉ ngơi, Nate lặng lẽ bước theo cô.

Sau khi đi được chừng 200 mét, cô nói:

- Tôi suy nghĩ mãi mà vẫn không hiểu lý do. Tôi không hiểu lý do tại sao bà không nói thật cho tôi biết.

- Có lẽ để cho cô khỏi bị sức mẽ tình cảm?

- Nói láo thường xì ra hết.

Bà seour Augustine thường nói như thế. Vị nữ tu thường cảnh cáo các học sinh cấp 2 ngỗ ngược của bà, những học sinh này đã đến tuổi mà nhà thờ xem là biết tuổi lý luận, rằng nói láo vô hại chẳng khác gì nói láo có hại, nghĩa là kẻ nói láo phải xưng tội với linh mục tại những buổi lễ sám hối vào chiều Chúa Nhật, trong các buổi lễ này, Nate phải quỳ để đọc kinh xin Chúa xá tội thay vì chơi bóng ở bên ngoài.

- Có lẽ bà già giữ kín đợi cho đến khi cô khôn lớn đủ hiểu biết mới nói sự thật cho cô hay.

Cô quay qua nhìn anh.

- Khi bà chết, tôi đã lớn. Bà đợi cho đến bao giờ mới nói?

- Tôi nghĩ chắc có cái gì đấy bà không muốn cô biết.

- Tôi tự hỏi cái gì khiến cho bà không muốn tôi biết - Cô lắc đầu, rồi bước đi tiếp. Bỗng cô dừng lại, nhìn ra ngoài kênh - Mẹ kiếp. Tôi có vẻ ủy mỵ quá!

Cô không giống chút nào người phụ nữ anh gặp lần đầu tại trạm cảnh sát, khi ấy trông cô bình tĩnh giữa đám cảnh sát náo nhiệt. Cô cũng không giống cô thám tử thông minh, có năng lực, khai trước tòa một cách tỉnh táo, súc tích về vụ giết người của tên lưu manh, cô bám vào sự kiện rất chính xác đến nỗi luật sư biện hộ không những không đả kích được lực lượng cảnh sát L.A. nói chung, mà còn không phản bác được việc điều tra riêng của cô.

Trông cô nhỏ bé. Yếu đuối một cách lạ lùng.

- Cô không có vẻ ủy mỵ chút nào hết - Không thể làm ngơ trước cảnh người phụ nữ đang lâm vào tình trạng khốn khó, anh đưa tay vượt đôi bờ vai căng thẳng của cô - Cô trông như người đang ở trong thế giới bị đảo lộn. Bỗng nhiên trời xanh ngắt. Anh vượt hai tay xuống dọc hai cánh tay cô rồi nắm hai bàn tay cô - Màu cỏ xanh. Mặt trời quay cuồng trong bầu trời màu xanh lục, và cô nghĩ cách để thích ứng được với cảnh vật mới đang diễn ra - Anh kéo cô sát vào người mình hơn, không để quyền rũ, nhưng để xoa dịu.

Cô đánh tay vào trước áo chemise anh.

- Tôi nhận thấy chuyện này đến đã gây nên sự kích động khủng khiếp, nhưng không phải người phụ nữ nào trên đời cũng dễ yếu lòng đến nỗi phải ngủ với anh.

- Chuyện này còn tùy vào tôi nữa chứ, vì tôi không muốn ngủ với bất kỳ người đàn bà nào trên đời.

- Mẹ kiếp, Callahan, nếu anh không thả tôi ra...

- Không, chère à - Anh nắm bàn tay cô đang đẩy vào ngực anh, đưa bàn tay ấy lên, áp môi vào lòng bàn tay ấm áp mềm mại ấy, rồi cuốn mấy ngón tay ấy quanh môi anh - Thế này không thả ra được.

- Chắc người ta phải dùng tự điển khác ở Louisiana. Anh gọi làm như thế là gì?

- Chỉnh đốn - Anh nhích đến gần hơn, cho nên hai người chạm vào nhau, đùi áp đùi, ngực áp

ngực, những đường cong của cô lọt vào trong góc cạnh của anh. Người họ sát vào nhau. Anh nhớ lại lúc anh nhìn cô đứng trên bục khai ở tòa án, anh đã tưởng tượng đến cảnh anh đưa cô vào giường.

- Chính đồn à?

- Chính như thế đấy - Anh hôn lên mái tóc cô, hít mùi thơm của dầu gội đầu bằng thảo mộc - Tôi không làm được nhiều tiền như Jack. Hay bị cuộc đời lôi cuốn như Finn. Nhưng tôi thường chinh đồn các thứ rất ổn định.

Nate sớm hiểu rằng người ta không thể thay đổi được bản chất, nên anh sống hạnh phúc bằng tài khéo tay của mình, chinh đồn nhà cửa, chinh đồn bản thân, chinh đồn cuộc đời. Nhưng mãi cho đến bây giờ, mãi cho đến khi gặp thám tử Regan Hart, thời gian duy nhất mà anh cố chinh đồn trái tim tan vỡ, là cái hôm khủng khiếp cho mẹ anh trở thành goá phụ.

- Tôi nghĩ cô và tôi chắc có điểm này chung, cô thám tử thân yêu à - Anh cảm thấy cô bớt căng thẳng khi cô quàng hai cánh tay quanh eo của anh - Vậy tại sao cô không để cho tôi chinh đồn cô? Chỉ một chút thôi?

- Tôi nghĩ phương pháp chinh đồn của anh sẽ có liên quan đến việc lột truồng người ta ra, phải không?

- Không. Đúng thế, bây giờ không được - Anh chữa lại, lòng tự hỏi phải chăng seour Augustine đang từ trên đám mây cao nhìn xuống và khâm phục anh đã tránh khỏi phạm tội - Có lẽ sau này rồi sẽ hay, khi cô biết rõ tôi hơn chút nữa và cảm thấy hài lòng với ý tưởng ấy.

Anh được thưởng món quà xứng đáng, đó là âm thanh nghe như tiếng cười bị nghẹt trong họng, rồi cảm thấy hơi ấm khi cô áp mặt vào cổ anh.

- Tôi không khóc.

- Dĩ nhiên cô không khóc - Anh lồng bàn tay vào tóc cô, để tóc cô chảy qua giữa các ngón tay như cát chảy qua cái rây.

- Tôi không bao giờ khóc - Giọng cô nghẹn ngào trong cổ - Ngay cả khi mẹ tôi chết tôi cũng không khóc.

Anh cảm thấy cô căng thẳng người lại khi cô nhận ra người đàn bà cô thường nghĩ là mẹ lại không phải mẹ mình.

- Bây giờ đừng nghĩ đến chuyện đó - Anh ôm mặt cô giữa hai bàn tay. Cặp mắt thâm tím vì đau đớn và bị mất ngủ nhiều đêm.

- Với anh thì dễ nói thế.

- Cô biết cô cần gì không?

- Cần gì?

- Cần cái gì làm cho cô quên cái khó khăn của mình đi. Chỉ quên đi một lát.

Không giống nụ hôn hồi nãy, khi ấy anh dẫn cô vào đám sương mù với một động tác chậm rãi, khêu gợi, lần này anh kéo cô, đầu óc quay cuồng, tim đập thành thịch, và cô có thể nói dặt dưới chân cổ rung chuyển.

Nụ hôn làm cho Regan rung động tận đáy lòng. Chưa bao giờ cô cảm thấy như thế. Chưa bao giờ cô nghĩ đến chuyện muốn hôn thêm nữa.

Lát sau, anh ngẩng đầu lui.

- Anh muốn em.

- Thật là một điều quá ngạc nhiên! - Cô ngạc nhiên là vì cô đã có ý định nói như thế với anh - Có bao giờ anh gặp một người đàn bà nào mà anh không muốn?

- Thỉnh thoảng - Anh cười, nhưng cặp mắt thì trang nghiêm - Bây giờ không phải một trong những lần ấy.

- Vậy thì anh sẽ thất vọng. Vì tôi không làm tình một cách tình cờ.

- Nếu thế thì tôi phải thất vọng rồi.

Cô nhướn mày.

- Người ta sẽ phải để lộ chân tướng không đẹp của mình. Tại sao đàn ông chơi bời thì cho là tốt, mà đàn bà phóng túng thì lại cho là dĩ thửả.

- Tôi không biết, tôi không tin vào ý kiến ấy - Anh luồn tay vào dưới áo thun trắng, mấy ngón tay thô ráp thoa lên lớp da bụng nhạy cảm - Anh sờ em, cô thám tử yêu dấu. Anh sẽ sờ khắp hết - Những ngón tay chai cứng cựa lên lớp da dưới viền đũng - ten của chiếc nịt vú, làm cho cô cảm thấy rạo rực trong người - Rồi anh sẽ nếm em - Anh cúi đầu áp môi vào gáy cô - Nếm khắp cơ thể tuyệt hảo của em.

Ai tin nổi có sự liên hệ giữa chỗ thật nhạy cảm nhất sau tai với hai chân, khiến cho chân cô rịn nước.

- Và rồi, để chứng minh cho em thấy anh không phải là người theo chủ nghĩa sovain, anh sẽ để cho em làm anh như thế. Nhưng chưa.

Lời nói bình tĩnh của anh làm cho cô mất hứng thú.

- Cái gì?

- Mặc dù anh hết sức ham muốn, nhưng anh vẫn nghĩ rằng chúng ta nên bước lui một chút. Đợi một thời gian. Từ từ mà tiến. Phải tìm hiểu nhau cho rõ hơn nữa. Làm thế chung cuộc sẽ được tốt đẹp hơn.

- Anh nói nghe có vẻ như đây là lời kết luận được dự báo trước.

- Không phải thế hay sao? Em nói em không làm tình với sự tình cờ, chuyện này rất đúng, vì theo chỗ anh thấy, em không làm việc gì bốc đồng. Kể cả nụ hôn của chúng ta trao cho nhau.

- Đây chỉ là nụ hôn. Không khác những nụ hôn khác.

- Em cứ mặc sức mà nói thế, chère. Anh hứa khi nào em không thích anh sẽ không lần khăn hôn em đâu.

Cô thở ra mạnh, vẻ chán nản.

- Theo quan điểm về tình dục khác giới của anh, em rất ngạc nhiên khi thấy anh quá kiêu căng khiến người ta tức giận, đau đớn.

- Nếu em cứ nói như thế, em sẽ thấy anh yêu em rất tha thiết cho mà xem - Nate toét miệng cười, hân hoan. Anh thường là người dễ bị nịnh.

Họ quay xe lại, và sau khi đi được một đoạn ngắn, Nate dừng xe trước một tòa nhà.

- Chúng ta làm gì ở đây?

- Anh nghĩ là chúng ta phải kiếm cái gì ăn trưa rồi vạch kế hoạch làm tiếp - Nate đáp.

- Em không ăn gì hết, chỉ ăn chút đỉnh bánh mua ở Cajun Cal thôi.

Hai giây sau, họ đi vào quán, câu chuyện tiếp tục một cách hào hứng hơn. Nate nói nho nhỏ.

- Những thành phố nhỏ!

- Nhưng không cổ kính hay sao? - Cô hỏi, giả vờ không để ý đến mọi người đang nhìn cô. Vì ít ra một nửa số người trong quán còn trẻ, không thể biết được tên của Linda Dale, nên Regan nghĩ rằng cái tin cô đến thành phố này đã bay khắp nơi - Đâu phải vô danh?

Anh suy nghĩ một lát rồi mới đáp:

- Không vô danh. Anh nghĩ chắc em đã biết đến nó rồi. Khi anh còn ở tuổi vị thành niên, anh khó mà pha bỏ tập quán ở đây được. Một lần Jack và anh đi xe từ trường về nhà bằng chiếc GTO của anh ấy, khi về đến Beau Soleil, ít ra một nửa dân ở đây đã gọi mẹ anh để nói cho bà biết là chúng anh đã lái xe chạy nhanh.

Regan không khỏi bật cười khi nghe Nate nói thế.

Anh cũng cười đáp lại, rồi im lặng một lát mới nói tiếp:

- Anh thấy việc này thật là tệ, vì chúng anh chỉ là những đứa bé còn đi học mà đã mất bố.

- Ở trong câu lạc bộ người có bố mất - Cô nói nhỏ.

- Phải. Chắc em và anh đều là hội viên trung thành của câu lạc bộ.

- Em nghĩ thế.

Quán ăn hình như được xây dựng thành một dãy gồm nhiều phòng nhỏ, mỗi phòng kê một số bàn ghế lộn xộn. Bàn được phủ bằng giấy báo, ghế thì đủ loại khác nhau và đủ màu sắc, quầy phía trước bằng formica đỏ. Thực đơn hàng ngày được viết bằng phấn trắng trên tấm bảng dựng bên cạnh quầy. Trên tường, Regan đoán trước đây nó sơn màu trắng, nhưng đã hàng chục năm nay không được sơn quét lại, nên bây giờ bị ám khói đen thui, treo một con cá nhồi bông thật lớn, những tấm ảnh mà theo lối phụ sức của người trên ảnh, cô nghĩ ảnh được chụp vào dịp lễ Mardi Gras cách đây đã hàng chục năm, và những tấm biển bằng sắt quảng cáo nhiều loại bia - loại bia Jax hình như nổi tiếng nhất - nước ngọt và bột White Lily.

Mùi thơm tỏa ra từ nhà bếp làm cho Regan thêm rỏ dãi.

Cajul Cal là người mà Regan nghĩ là người già nhất cô chưa từng thấy. Cặp mắt ông ta thật đen,

sáng như mắt con vẹt, nhìn cô. Mặt ông ta đen và nhăn như trái táo khô.

- Thì ra cô là con gái của Linda Dale mà đã lớn như thế này!

Cô cười, vì số người đang nhìn cô cũng như để chào người đàn ông sau quầy. Cô nghĩ chắc không thể nào giấu được mục đích chuyển đến đây của mình với mọi người nên cô nói:

- Vì thế tôi mới đến Blue Bayou để tìm lai lịch của mình.

- Phải. Tôi nghe người ta nói thế - Điều thuốc chưa thấp trên môi ông ta lắc lư lên xuống khi ông múc bột cafe trong cái bao màu đỏ nhạt của công ty Community Coffee để vào cái bình lọc lớn - Mặt cô không hoàn toàn giống, tóc cô cũng không giống lắm, nhưng cặp mắt thì rất giống - Ông ta nhìn cô đăm đăm một lát nữa rồi nói tiếp - Tôi còn nghe nói cô là cảnh sát ở thành phố lớn.

- Vâng, tôi là thám tử.

- Thám tử, cảnh sát, công an, tất cả đều giống nhau hết. Tôi làm nghề này khi còn bé, bác tôi thuê tôi đem giao những bình rượu trắng cho khách trong vùng vào thời có luật "Cấm bán rượu". Khách hàng thường xuyên nhất của chúng tôi là cảnh sát - Regan nghĩ, nếu giọng ông ta có ý thách thức, thì cô cũng không câu nệ làm gì. Cô chỉ đáp lại bằng giọng nhẹ nhàng.

- Thông qua một đạo luật mà đa số mọi người không thích là điều rất khó thực thi.

- Quả đúng như vậy. Ở đây không ai chú ý đến luật cấm bán rượu này. Bác tôi thậm chí không cần che giấu rượu đi nữa. Ông để trong quầy và bán cho ai vào đấy uống. Ông cất rượu bằng lúa mạch hảo hạng ở Nam Louisiana.

- Ông này giỏi quá! - Cô cười - Nhưng nếu ông cũng tài giỏi như bác ông, thì tôi chỉ xin ông một ly trà đá. Không - Cô đổi ý vì nhớ đến nước trà hồi nãy - Tôi không dùng trà, ông cho tôi nước trong là tốt rồi.

- Tại sao ông không làm hai ly nước chanh - Nate đề nghị - Regan vừa uống nước trà ngọt tại nhà Jarrett rồi.

Ông già cười ục ục trong cổ họng.

- Nước trà ngọt của Marybeth chỉ dành cho chồng bà uống thôi, ngay cả dân Yankee cũng chẳng thèm. Cô biết hát chứ chère.

Câu hỏi làm cho Regan hơi hụt hẫng. Cô cảm thấy những người trên 50 tuổi trong phòng đều hình như đang đợi câu trả lời của cô.

- Không - Cô nghĩ, hát được sơ sơ ở đây chẳng đáng kể.

- Thế thì cô nhục quá. Linda hát rất hay. Không có ai hát giọng nữ cao hay bằng cô ấy. Nhưng tôi nghĩ vấn đề di truyền là chuyện tào lao. Mọi người đều biết tôi là người đầu bếp giỏi nhất ở miền Nam, thế mà con gái Lilah của tôi không nấu được ấm nước sôi, nếu không làm cháy thùng đáy ấm. Còn thằng con trai của tôi làm nghề nấu nướng từ ngày mới lớn, thế mà hán bây giờ làm nghề đánh cá mặt rệp.

Bỗng ông ta nhìn Regan đăm đăm rồi nói tiếp:

- Tôi còn nghe người ta nói cô sắp làm cảnh sát trưởng mới ở đây?

- Tôi nghĩ người ta đồn sai rồi.
- Hy vọng họ đồn không sai. Chúng tôi rất cần cảnh sát trưởng mới.
- Tôi tin ông thị trưởng Callahan sẽ làm theo khả năng của mình để có người tài ba làm chức vụ này.
- Đối với tôi thì người làm cảnh sát nào cả gan bò dưới dây điện đang tóe lửa để cứu đứa bé, là rất xứng đáng với chức vụ ấy - Ông ta lấy cái chảo cá chiên vàng rộm trên lò xuống, đổ hết cá vào cái đĩa lớn.
- Chúng tôi gọi hai phần ăn đậm bạc - Nate nói, để cho Regan chọn thức ăn - Em muốn tôm, cá chiên, hay thịt bò rô - ti, cung?
- Ăn cá thì Regan không thích thấy mắt cá nhìn cô, còn ăn thịt bò rô - ti, cô sợ sẽ bị cao huyết áp, cô bèn đáp:
- Tôi ăn tôm.
- Chọn thế là tuyệt - Nate nói - Tôi cũng gọi món ấy. Bọc cả hai phần ăn, rồi cho vào hai hộp carton loại vàng.
- Tại sao anh gọi thức ăn này là đậm bạc? - Regan hỏi.
- Vì thường chỉ có giá 1 nickel thôi, dân nghèo rất dễ ăn.

Regan nhìn cái bánh sandwich làm xong, cô nghĩ cái bánh cả gia đình sáu người có thể ăn 1 tuần mới hết. Cô hỏi:

- Anh thường ăn ở đây à?
- Ngày nào cũng ăn. Tại sao em lại hỏi thế?
- Tôi tự hỏi, tại sao anh không nặng đến 100 pound.
- Anh hoạt động cho nó tiêu hết - Anh dừng lại một lát rồi nói tiếp - Em có muốn biết anh hoạt động ra sao không?
- Không - Cô cười. Nụ cười ngọt như nước trà của bà Marybeth Boyce - Tôi không muốn.

Nate đang trêu chọc cô. Anh thích ve vãn cô. Rồi anh thấy mình sai lầm khi nhìn vào miệng cô vì anh nghĩ đôi môi mời gọi, anh nhớ hương vị đôi môi hồi nãy. Bỗng máu chảy rần rần trong đầu anh, đến các vùng quan trọng trên cơ thể, khiến anh cảm thấy choáng váng như cái ngày Jack ăn cắp một thùng bia trên chiếc xe tải ở Dixie, rồi hai anh em đi thuyền đến trại cũ của bố họ, họ uống say mềm dưới ánh trăng trên con kênh mùa hè.

Bình tĩnh lại, cậu ơi, Nate cảnh cáo mình, vì anh cảm thấy quá sức muốn hôn cô, ngay trong quán Đồng quê này của Cajun Cal, trước mặt mọi người trong thành phố. Anh muốn nếm đôi môi ngon lành kia lại, muốn cảm thấy đôi môi ấy lướt trên khắp thân thể trần truồng nóng hổi của anh.

Cơn thèm khát chắc chắn đã hiện ra trên gương mặt của anh, vì đôi mắt của Regan bỗng mở to, và anh bị đôi mắt ấy cuốn hút, khiến người anh tê cóng, bất động, vô hồn, vì không khí giữa họ

trở nên hùng hực như trời buổi chiều tháng 8 nóng bức. Thế nhưng nếu có ai hét to có cơn cuồng phong đang từ ngoài vịnh thổi vào và họ đang đứng trước nguy cơ có cơn sóng thần, thì anh cũng không thể nhúc nhích được.

17.

Vị thiên thần ngồi trên vai Nate cảnh cáo anh "Bỏ chuyện ấy đi. Cô ta không phải như Charlene, hay Suzanne đâu". Hay như những người đàn bà khác mà anh đã lôi vào giường một cách dễ dàng, thoải mái trong những năm sau cái ngày đáng nhớ, ngày mất trinh với bà Montgomery ở ghế sau của chiếc xe GTO của Jack mượn.

Con quỷ ở bên vai kia của Nate nói "Đừng nghe ông ta. Cô ấy lớn rồi". Nate đã nghĩ như thế, nhưng mãi cho đến bây giờ, anh không chú ý đến cái quần jeans chật ních tụt xuống dưới bụng. Anh tự hỏi phải chăng Regan phải nằm xuống giường trong khách sạn để kéo dây kéo.

Từ ý này dẫn đến ý nghĩ khác, ý nghĩ mất hết các chai tiêu muối, các cái kẹp bằng sắt kẹp khăn giấy, và các chai tương ớt ra khỏi cái quầy màu đỏ bị sút mẻ nhiều chỗ, rồi bế cô lên nằm trên đấy, mở dây kéo quần jeans, kéo quần xuống tận đùi chân, cặp đùi mịn màng mà anh đã muốn cắn khi nhìn cô đứng trên bục nhân chứng ở L.A.

Anh tưởng tượng cô mặc chiếc quần lót nhỏ xíu màu đỏ không che kín bộ phận sinh dục, và mặc dù cô xin anh "Nate, làm ơn cởi ra nhanh lên, anh yêu" nhưng anh sẽ hành hạ cô bằng việc kéo dài thời giờ, vui thích nhìn cặp mắt hùng hực lửa dục của cô, chuôi mấy ngón tay dưới lớp vải lụa, kích thích cảm giác của cô, gây cho thần kinh cô căng thẳng khắp cơ thể.

Và khi anh đã hành hạ cả hai người đến tột điểm, khi anh đã đưa cô đến điểm anh muốn, đến điểm hùng hực tình dục, thì anh sẽ từ từ kéo cái quần lót xuống, kéo từng tí một, cho đến khi cô gọi tên anh, anh sẽ...

- Kia, Nate - Có người gọi anh, giọng trầm, quá trầm, không phải là giọng của Regan.

Nate khổ sở chợt tỉnh từ giấc mơ hương lạc, đầu óc chập chờn trước mắt, anh thấy người đàn ông chừng 50 tuổi đang đứng bên cạnh Regan.

- Kia, Charles - Anh đáp lại bằng một giọng ồ ồ, vì còn vương nhục dục - Mạnh khỏe chứ? - Anh hỏi.

- Khỏe, rất khỏe - Charles Melancon cười với Nate, rồi quay qua cười với Regan, cô cũng có vẻ sảng sốt, vì chắc cô cũng vừa từ giấc mơ như anh trở về với thực tại - Xin chào. Chắc cô là cảnh sát trưởng mới mà tôi đã nghe nhiều người nói đến.

- Cô ta không phải là cảnh sát trưởng đâu - Cal nói, miệng vẫn còn ngậm miếng thuốc chưa thấp, tay gói những cái bánh sandwich to tướng trong giấy sáp trắng - Chỉ làm tạm thời để giải quyết vụ tai nạn xảy ra ở giao điểm của đường xe lửa với đường bộ, giữa chiếc xe lửa chở hàng với chiếc xe tải 18 bánh thôi.

- Thật là khủng khiếp! - Melancon lắc lắc cái đầu bạc - Không ai bị thương tích trầm trọng thì quả là có phép lạ.

- Đáng ra thiệt hại trầm trọng nhiều hơn thế mới phải - Nate nói. Đầu óc anh tỉnh táo, anh hết nguy hiểm phải mở dây kéo quần jeans - Cô thám tử, đây là Charles Melancon. Charles, đây là thám tử Regan Hart, ở Los Angeles.

- Rất hân hạnh được gặp cô, cô thám tử - Ông ta bắt tay cô thật mạnh, kiểu chính khách tỉnh lẻ. Ngoài chức Tổng Giám đốc Công ty Dầu khí Melancon, Charles Melancon còn đứng đầu nhiều Ủy ban Tái thiết, Chủ tịch Câu lạc bộ Giải trí Blue Bayou, và Cựu Chủ tịch Phòng Thương mại - Tôi rất cảm phục sự can đảm của cô. Ông thị trưởng có nói cho cô biết chúng tôi đang tìm một cảnh sát trưởng không? - Ông ta hỏi.

- Có, anh ấy có nói. Nhưng tôi đã có việc làm rồi. Tôi là thám tử điều tra tội giết người của Sở Cảnh sát L.A.

- Thế à? - Ông ta nhướn cao cặp lông mày bạc - Công việc chắc hấp dẫn lắm.

- Đúng ra thì công việc này sẽ làm cho xã hội trong sạch, vì xoá bỏ được bọn lưu manh. Chúng tôi như những người đẩy xe cút kít đi theo đàn voi diễu hành để hốt cút voi.

Sau quầy, Cal phá ra cười ha hả.

- Tuy nhiên, chắc công việc này rất thú vị - Melancon nói - Ở Blue Bayou này, công việc được xem gần như kích thích nhất là canh chừng trật tự trong thành phố.

- Ồ, tôi nghĩ công việc điều hành công ty dầu hỏa quốc tế chắc là không phải công việc buồn tẻ.

Ông ta trở nên ngạc nhiên.

- Cô biết về Công ty Dầu hỏa Melancon à?

- Làm sao không biết cho được, vì mỗi lần tôi đổ xăng vào xe là tôi thấy tấm biển màu xanh. Nhưng tôi không ngờ văn phòng nó lại đặt tại miền Nam Louisiana.

Nate biết cô nói láo. Anh nghĩ là sau khi đã biết về các tờ cổ phiếu, có lẽ cô có thể nêu ra được tờ quyết toán mới nhất của công ty.

- Chúng tôi không phải là con cá lớn nhất trong hồ, nhưng chúng tôi đã vùng vẫy làm tóe nước khá nhiều - Charles Melancon có thể không phải là loại người mà Nate muốn nói chuyện và cùng đi câu, nhưng anh thường có vẻ rất nể nang con người mà bố anh cho là có thể đã chiếm hữu hết một nửa tài sản của miền Nam Louisiana trong một thời gian - Chuyện gì đưa cô đến khu Blue Bayou, cô thám tử.

- Ồ, vì chuyện này chuyện nọ - Mặc dù một nửa thành phố hình như biết nguyên do khiến cô đến đây, và một nửa kia có lẽ sẽ biết vào ngày lễ Mardi Gras, nhưng cô vẫn không nói rõ sự thật. Cô cười, nụ cười cũng ồm ồm như giọng nói của cô - Một phần cũng để giải trí.

- Hầu hết người ta đến N'Awlins để giải trí.

- Tôi đã đến đó rồi và đã tham quan hết khu vực người Pháp rồi. Tôi định đi chuyến này để xem Louisiana cho đầy đủ.

- Đúng, có lẽ cô đã đến đúng chỗ.

- Tôi không biết ông có tham quan cơ sở của ông không.

Ông ta cau mày.

- Theo nguyên tắc thì không được. Nhà máy lọc dầu có thể tránh được nguy hiểm đối với những ai không quen với công việc, và công ty bảo hiểm của chúng tôi tránh những rủi ro bất lợi.

- Vâng, hỏi thế mới biết - Cô thở dài thườn thượt, thái độ không giống tư cách của người thám tử - Nếu thế chắc tôi phải đăng ký đi tham quan đầm nuôi cá sấu.

- Cô sẽ phí tiền vô ích thôi - Nate nói chen vào - Vì hiện giờ cá sấu đang trong thời kỳ đông miên mà.

- Ô! - Miệng cô xệ xuống với vẻ nũng nịu, giống như người phụ nữ bình thường chứ không phải là người cảnh sát - Thôi được, chắc tôi phải tìm cái gì đó để giải trí. Tôi đọc báo thấy có nói công ty Exxon Mobile có nhà máy lọc dầu ở Baton Rouge, có lẽ...

Melacon cắt ngang lời cô:

- Tôi nghĩ, để cô đến tham quan một lần cho biết chắc cũng được thôi - Ông ta nhìn cô với ánh mắt thân mật, nhưng Nate nghĩ với người có vợ ở nhà thì sự thân mật này chẳng cần thiết - Nói tóm lại, đừng để cho phòng pháp lý và phòng ủy thác của Louisiana biết gì hết là được.

Nghĩa là chúng ta phải giữ bí mật - Nụ cười của cô tươi hơn cả nụ cười của các cô hoa hậu - Vậy sáng thứ Hai tôi đến nhé?

- Sáng thứ Hai tôi có việc đi khỏi thành phố. Phải dự buổi họp ở Houston.

- Ồ! Vậy thì thứ Ba chắc được?

- Thứ Ba nhằm lễ Fat Tuesday rồi - Cal nói chen vào.

- Ông ta nói đúng - Charles Melancon nói với vẻ hơi miễn cưỡng - Hôm ấy mọi người vui chơi, các phòng làm việc đều đóng cửa.

- Thế thứ Tư được không? - Cô hỏi tiếp - Quãng 8 giờ nhé?

- Tôi nghĩ là văn phòng không mở cửa sớm như thế đâu.

Cal nói chen vào:

- Nhất là ngày này đúng ngày lễ Ash Wednesday, mọi người trong xứ đạo phải đi lễ nhà thờ.

- Không phải mọi người - Melancon chỉnh lại - Tại sao chúng ta không cùng ăn trưa tại phòng ăn của công ty vào lúc 1 giờ hôm thứ tư?

Nụ cười của cô có thể làm cho cả Blue Bayou sáng liền 1 tháng. Cô đáp:

- Như thế tuyệt đấy.

Tuyệt à? Nate nhìn cô biến từ người cảnh sát sang người đẹp một cách đáng kinh ngạc.

- Tôi ở tại Khách sạn Plantation Inn, nếu trường hợp có gì thay đổi, xin ông báo cho tôi biết trước - Cô nói.

- Chọn chỗ ở tuyệt đấy - Ông ta nói.

Chọn chỗ duy nhất, Nate nghĩ.

- Khách sạn là địa danh lịch sử nổi tiếng - Melancon nói tiếp.

- Ông Callahan có nói cho tôi biết. Tôi sẽ đợi ông gọi đến - Cô đưa tay ra bắt, như nàng công chúa bắt tay ngài quận công mà cô muốn lấy làm chồng - Rất sung sướng được gặp ông, ông Melancon.

- Chính tôi mới là người được cái hân hạnh ấy, cô Hart - Ông ta cười nụ cười ngoại giao của viên chức Phòng Thương mại, rồi quay về bàn của mình ở bên kia phòng.

- Ông ta duyên dáng đấy chứ? - Regan nói.

- Đúng là viên đá quý - Nate chưa chát đáp.

- Thức ăn chuẩn bị xong rồi - Cal nói.

Nate lấy cái bao giấy nâu.

- Để tôi trả - Anh nói khi cô mở ví lấy tiền. Cô định đòi co, nhưng rồi cô nhún vai.

Khi họ ra đến chiếc SUV, Nate hỏi Regan:

- Em định làm cái quái gì thế?

- Cái quái gì là cái gì?

- Là đóng vai Scarlett O'Hara với Charles Melancon.

- Tôi không hiểu anh muốn nói gì.

- Em không phải là loại đàn bà đi quanh để đá lông nheo với đàn ông.

- Nếu anh quên nhiệm vụ giả làm gái điếm của thám tử, thì anh quá tệ - Cô buộc dây đai ở chỗ ngồi - Tôi tin chắc anh biết đàn ông thấy tôi có vẻ hấp dẫn chứ?

- Mẹ kiếp, dĩ nhiên cô hấp dẫn. Nhưng không nên hấp dẫn theo kiểu ấy.

- Kiểu ấy là kiểu gì?

- Cô biết rồi - Anh cảm thấy như thể mình bị lún sâu trong cát, anh đưa tay vuốt tóc - Đây là kiểu cặp - kè - với - trai một cách quá - lộ - liễu. Cô đã gửi tín hiệu cho thấy cô mở rộng cõi lòng chứ không phải cô muốn đi tham quan nhà máy lọc dầu.

- Đúng là ý kiến của người đàn ông đã tuyên bố muốn đưa tôi vào giường, và lột áo quần tôi bằng mắt khi Melancon đến cắt ngang.

- Tôi không nghe cô phàn nàn - Anh kéo mạnh dây buộc vào chỗ ngồi.

- Chúng ta đang ở giữa chỗ công cộng. Tôi thấy không cần thiết làm cho anh thấy bối rối khi lật tẩy anh ra

- Toàn cả chuyện tào lao vớ vẩn! - Anh vặn mạnh chìa khoá cho máy nổ rồi lái xe chạy vọt ra đường, bánh xe rít lên kin kít.

Hơi nóng râm ran giữa họ khi hai người ở trong quán ăn bây giờ chuyển sang thành sự tức giận âm ỉ sôi sục. Regan muốn bảo anh đưa cô về khách sạn; cô không cần anh giúp đỡ. Nói tóm lại, nếu cô không giải quyết được vụ án xảy ra đã lâu ở thành phố mà mọi người đều biết nhau, nghĩa là có người nắm chìa khoá mở cửa tìm ra kẻ sát nhân, thì chắc cô phải quay về thành trì của mình, tự mình đi gõ cửa từng nhà để tìm ra sự thật.

Nhưng nếu bây giờ cô về lại khách sạn, cô sợ anh biết chuyện xảy ra trong quán ăn đã tác động đến cô, chuyện cô mơ đến cảnh Nate kéo cô xuống nền đá lát ca - rô đen trắng và làm tình như điên với cô.

- Tôi không ve vãn ông ta - Cô nói trong cảnh im lặng nặng nề - Tôi muốn nói với ông ta về số cổ phiếu. Vì tôi không muốn có lực lượng cảnh sát ở đây để điều tra. Và vì rõ ràng ông ta thường ở vào địa vị kiểm soát tình hình, nên tôi nghĩ chỉ còn cách cảm dỗ để ông ta tuân theo ý đồ của tôi thôi.

- Cô có thể nêu thẳng vấn đề để hỏi ông ta không?

- Với bất kỳ ai có mặt ở đây thấy và nghe chuyện của chúng tôi à?

- Phải, tôi đoán cô muốn cho họ nghĩ cô đến tiếp xúc với người đàn ông có vợ lớn gấp đôi tuổi cô, hơn là muốn cho họ nghe lén cô hỏi một vấn đề làm ăn cơ bản.

- Chuyện một phụ nữ bị giết. Vấn đề này không phải là chuyện cơ bản.

Anh ngạc nhiên nhìn cô.

- Cô tin Linda Dale bị giết vì cổ phiếu của công ty dầu lửa Melancon à?

- Chắc bà ấy không phải là người đầu tiên bị giết vì tiền bạc.

- Và chắc chắn không phải là người cuối cùng - Anh nói - Nhưng nếu đúng như thế, tại sao các cổ phiếu để lại.

- Có lẽ tên giết người bị ngăn cản nên hấn không kịp lấy đi mà phải bỏ lại. Cũng có thể bà ấy đã giấu kín - Regan nhún vai - Có nhiều cách trả lời. Vì thế mà tôi muốn tìm cách để nói chuyện riêng với Melancon. Mặc dù ông ta hăng hái muốn gặp - Cô cau mày - Tôi tự hỏi tại sao lão không hăng hái?

- Cô nghi ngờ tất cả mọi người phải không? Thôi khỏi cần - Anh nói, không để cho cô kịp trả lời câu hỏi của mình; - Tôi biết cô trả lời ra sao rồi. Nhưng vì lão ta là Tổng Giám đốc công ty, không có nghĩa là lão sẽ nói hết những gì cô muốn biết. Mẹ lão ta điều hành cơ sở này đã 30 năm nay.

- Theo những điều anh nói về bà Melancon, chắc bà ta sẽ không nhớ gì về chuyện xa xưa đâu. Nhưng thế nào lão ta cũng còn lưu lại hồ sơ những công việc lão ta đã làm. Chuyện trong một thành phố nhỏ mà một ca sĩ phòng trà có được một số cổ phiếu khá nhiều như thế mà gia đình lão không biết là chuyện có vẻ vô lý, không đúng.

- Ý kiến đúng.

- Cảm ơn. Vì thế mà L.A. mới trả lương cho tôi - Lương vừa đủ trả tiền thuê nhà nhỏ xú ở

Westwood với tiện nghi tối thiểu - Tôi phân vân không biết lão có biết bà ấy không.

- Như cô nói, đây là thành phố nhỏ, mà bà ấy lại là nhân vật nổi tiếng ở đây.

- Tôi đã nghĩ đến chuyện ấy khi đọc báo ngay trước khi chúng ta nói chuyện với Jarrett Boyce - Cô cần móng tay suy nghĩ - Theo anh thì có thể hai người yêu nhau không?

- Không có thể như thế được.

- Tại sao?

- Vì tôi đã kiểm tra chuyện này rồi. Charles lấy vợ 2 năm trước khi Linda Dale chết.

- Như thế thì có sao đâu? Hai người vẫn có thể đan dứu với nhau.

- Không thể có chuyện này đâu. Không những lão ta tự cho mình là người có đạo đức, mà mọi người ở đây đều nghĩ rằng lão lấy vợ vì tiền, để giữ cho gia đình lão duy trì nếp sống cũ, thời mà dầu hỏa là vua.

- Chắc anh tin chức Tổng Giám đốc công ty dầu hỏa phải trả giá rất đắt mới có.

- Không đắt lắm. Có một thời bố ông ta có quyền hơn cả thống đốc. Ông ta có nhiều thống đốc và nhiều dân biểu nằm trong túi ông. Gia đình ông giàu nhất trong vùng, nhưng nếu Charles không có tiền của vợ, thì có lẽ lão ta không có máy bay, du thuyền, nhà trượt băng ở Aspen, và villa ở Tuscany.

- Tôi không tìm thấy cái villa nào khi điều tra hết.

- Nhà đứng tên của bà nhạc mẫu. Nhưng bà ta sống ẩn dật trong một ngôi nhà ở Baston Rouge và không đi đâu hết từ 10 năm nay.

- Chắc anh có thông tin này do Finn cung cấp.

- Anh ấy đã điều tra sơ lược.

Regan nói nho nhỏ.

- Tôi không cần biết chuyện này. Tôi nghĩ là có lẽ Melacon cho Linda Dale một sổ cổ phiếu này để trả công cho bà.

- Để tổng khứ bà đi, vì lão đã chơi bà chán chê?

- Có khả năng như thế.

- Có thể. Nhưng nếu đúng như thế, tại sao lão giết bà ấy?

- Có thể bà ấy đã không nghe theo lời đề nghị của lão.

- Bà nhận các tờ cổ phiếu đấy.

- Phải, nhưng có lẽ bà đổi ý. Có lẽ bà nhận rồi dọa sẽ đến nói cho vợ lão biết.

- Vì bà muốn nhiều tiền hơn nữa phải không?

- Hay vì bà yêu và nghĩ bà không thể sống thiếu ông ta được?
- Cho nên ông ta đã giết bà để bịt miệng bà.
- Chuyện như trong phim truyền hình.
- Dĩ nhiên, cô có tin nếu chuyện này đúng, thì có thể Melacon là bố cô?
- Cũng có thể, nhưng cái tên không đúng. Dale viết trong nhật ký tên người đàn ông mà bà định đi theo có tên đầu là J - Cô nhắc cho anh nhớ. Rồi ngưng một lát, cô nói tiếp - Có một chuyện mà tôi không muốn nêu ra. Nhưng tôi nghĩ chúng ta không nên bỏ qua.
- Chuyện gì?
- Chắc anh tin có người nào đấy đã đàn dúi với Dale.
- Nhiều người chứ không phải một. Trong vùng này có vô số người có tên bắt đầu bằng chữ J.
- Như Jack chẳng hạn.

Cô đợi anh trả lời. Thậm chí có lẽ tức giận chờ đợi. Ít ra anh cũng sẽ trả lời không phải. Nhưng anh không nói gì hết mà ngửa đầu có mái tóc chảy nắng ra sau và cười sảng sặc.

- Có gì vui đâu mà cười?
 - Nếu cô biết bố tôi, chắc cô nghĩ đây là chuyện đáng cười. Ông không thể nào để mắt đến người đàn bà nào khác. Ông và má tôi thường làm cho anh em chúng tôi rất bối rối, vì hai người thường ôm nhau hôn như những đứa bé vị thành niên. Họ thề nguyện lại vào dịp kỷ niệm ngày đám cưới lần thứ 20, ngay ở tại Holy Assumption này.
 - Ngay vào hôm cuối tuần tiếp theo ngày đó, vào cái đêm trước khi ổng bị giết, họ mở tiệc mừng sinh nhật thứ 40 của ổng. Tôi nhớ tôi càu nhàu với Jack khi thấy hai người khiêu vũ rồi hôn nhau ngay trước tượng Chúa và trước mặt mọi người ở Blue Bayou. Họ hôn nhau rất tự nhiên, không chút thẹn thùng. Họ yêu nhau thắm thiết - Về mặt anh trầm ngâm tưởng nhớ, buồn vô cớ - Mọi người trong vùng đều biết Jack Callahan đều đáng yêu và rất chung thủy với vợ con - Nhưng ở đời không ai hoàn hảo. Người ta thường mắc phải sai lầm. Nhiều người lâm phải hoàn cảnh thật bất ngờ ngoài ý muốn của mình.
 - Tôi không tin ổng sa chân vào chỗ sai lầm một chút nào hết. Và nếu ổng có làm cho người đàn bà nào mang thai, thế nào ổng cũng nhận lãnh trách nhiệm.
 - Nhận lãnh trách nhiệm? Anh muốn nói ổng cưới người ấy không?
 - Trời đất, tôi không biết - Anh không cười nữa. Thật vậy, anh tỉnh táo hơn bao giờ hết. Thậm chí còn bình tĩnh hơn cả lúc bò dưới dây điện để cứu người tài xế và đứa bé trốn chạy khỏi gia đình.
- Anh thở dài.
- Có thể có mà cũng có thể không. Tôi nhắc cho cô nhớ là ổng đã thề trung thành trong hôn nhân rất trang trọng, cho nên nếu ông không yêu, tôi không tin ông chịu ký nhận bản án chung thân như thế.
 - Bản án chung thân. Chắc có lẽ anh quan niệm về hôn nhân là như thế.

- Thực ra thì tôi cố *không* nghĩ đến điều ấy. Tôi cũng không đồng ý lối cô phân tích từ ngữ tôi dùng, giống như đây là một cuộc phỏng vấn. Tuy nhiên, như tôi vừa nói, cho dù bố cô gieo giống ở đâu đi nữa, thì chắc ông cũng sẽ lo chăm sóc nuôi dưỡng đứa bé. Tôi đã thấy ông săn đuổi những người đàn ông không trả tiền cấp dưỡng con cái và tống cổ họ vào tù cho đến khi họ phải viết quỹ phiếu. Bố tổ chức những ngày sinh nhật và những ngày lễ rất tuyệt, ông thường đưa chúng tôi đi cắm trại vào ngày hè để câu cá, hay thậm chí còn chơi bóng với chúng tôi trước giờ ăn. Ông không bao giờ lơ là với con cái - Vô tình anh bấm nắm tay lại - Chắc ông sẽ không để cho mẹ cô sống trong cùng thành phố và không chấp nhận cô như thế.

- Tôi biết lý do tại sao anh muốn bênh vực cho bố anh. Tôi cũng hiểu lý do tại sao anh không tin bố anh phạm vào tội ngoại tình, vì rõ ràng anh kính trọng ông...

- Không có người đàn ông, đàn bà, hay đứa bé nào mà biết Jake Callahan lại không kính trọng ông.

- Tôi không muốn tin như thế. Nhưng chúng ta không thể lúc nào cũng biết hết cha mẹ chúng ta, vì họ cố không để cho chúng ta thấy điều xấu của họ. Tôi tin rằng người làm cha làm mẹ nào cũng nghĩ rằng tốt nhất là nên giữ chuyện bí mật không nói cho con cái biết.

- Mẹ kiếp, bố tôi không thể. Này, cô đã biết Finn rồi, phải không?

- Dĩ nhiên.

- Để tôi đặt vấn đề như thế này cho cô thấy: chắc bố chúng tôi đã truyền cho anh ấy bản tính ngay thẳng.

- Anh nói đùa! - Cô chưa thấy người đàn ông nào cứng rắn, ngay thẳng hơn Finn Callahan. Và sống trong thế giới cảnh sát, được như thế là cả một vấn đề.

- Đây không phải là chuyện đùa, mà là vấn đề còn phải bàn, vì bố làm việc ở Chicago khi mẹ cô mang thai.

- Khi bà sống ở Blue Bayou thì ông làm cảnh sát trưởng.

- Khi bà chết - Nate chĩnh lại - Nhưng cô cùng tuổi với Jack, mà anh ấy và Finn sinh ra ở Chicago. Chúng tôi đến đây khi mới 6 tuần tuổi.

- Ồ! Vậy thì chắc tôi phải loại ông ra khỏi giả thuyết này, vì không có chứng cứ gì cho thấy Dale có sống ở Illinois.

- Trừ phi cô muốn đưa ra giả thuyết gì chứng minh hai người gặp nhau trên máy bay và trở thành hội viên của câu lạc bộ trên không trên bầu trời Kansas, rồi chia tay nhau khi máy bay hạ cánh.

Lời nói đùa cay sắc hơn dao.

- Tôi nghĩ đáng trách thật.

- Không - Anh thở dài, lắc đầu - Cô không đáng trách. Tôi biết chuyện này rất gay go cho cô, và cô chỉ làm công việc xảy đến một cách tự nhiên. Cô tìm tôi.

- Tôi nghĩ chắc tôi không tìm ra được cái gì nhiều hơn nữa - Cô nói.

- Như tôi đã nói, đây là vụ án lâu rồi. Cô chỉ mới đến thành phố 2 ngày.

- Tôi biết. Tôi thiếu kiên nhẫn.

- Thế thì không tốt cho cô. Hãy bình tĩnh, loại bỏ hết tư tưởng bi quan. Đến đây cô phải làm việc từ từ chậm rãi. Sống thêm một thời gian lâu hơn.

- Trông tình hình có vẻ cần phải lâu hơn.

Anh cười khi nghe cô nói thế.

- Anh biết vợ của Melancon không?

- Biết chứ. Bà ta tham gia vào bất cứ ủy ban từ thiện nào của thành phố. Là thị trưởng, tôi có nhiều lần tiếp xúc với bà ta. Bà ta muốn làm việc bận rộn, muốn nhúng tay vào mọi việc trong thành phố. Bà ta làm công việc từ thiện, nhưng ít khi nhúng tay vào công việc thực hành. Bà ta thích cho cái gì đấy cho bệnh viện, hơn là lái chiếc Jag phân phát bữa ăn trên xe. Bà ta có thể làm ra vẻ thương xót người nghèo, hợm hĩnh, sống đạo đức giả. Nhưng tôi không thấy bà ta giết ai, nếu cô có ý nghĩ ấy.

- Tôi có học được một điều khi điều tra việc giết người.

- Điều gì?

- Mọi người đều có thể là nghi can.

- Cô là người khó khăn, cô thám tử thân yêu à.

- Tôi là người thực tế - Cô phải thế mới được - Tôi muốn gặp bà ta.

- Bà Melancon à?

- Phải. Để làm được thế, tôi có thể thực hiện ba cách. Tôi tìm ra chương trình sinh hoạt hàng ngày của bà ta, rồi làm ra vẻ tình cờ gặp bà để nói chuyện với bà, nhưng không chắc thành công, và nếu bà ta vội vã hấp tấp, chắc tôi không có cơ hội tốt để nói chuyện với bà ta.

- Hay là tôi có thể đến thẳng nhà bà, gõ cửa, nói rằng chồng bà ta là một nghi can trong vụ giết người đã 30 năm, và có thể chúng tôi sẽ nói về chuyện lúc bà ta mới lấy chồng, ông có thường trốn bà ta đi chơi poker hay không?

- Hoặc - Cô nói khi anh dừng xe đột ngột - Tôi có thể nhờ anh thu xếp.

Anh đập thắng, nhắm mắt một lát.

- Tại sao tôi biết cô sẽ nói như thế nhỉ?

- Vì cuộc đời anh đã được nhiều cảnh sát bao quanh. Một số đã làm gương cho anh noi theo.

- Tôi đã dùng xà phòng với đá bọt để tẩy rửa, nên không có gì dính vào tôi được.

- Có thể anh không chấp nhận điều này, Callahan, nhưng gặp nhiều trường hợp, anh cũng phải suy nghĩ như cảnh sát thôi.

Anh cau mày.

- Tôi không biết tôi đã được hay bị sỉ nhục đây.

Cô cười to lần đầu tiên, và Nate rất kinh ngạc khi thấy mình sung sướng nghe tiếng cười thanh thoát của cô. Cô đưa tay vỗ vào má anh.

- Tại sao anh không nghĩ đến điều đó?

18.

Họ dừng lại một lát ở chỗ yên tĩnh gần bên con kênh để ăn trưa. Chưa bao giờ cô được ăn bánh sandwich ngon như thế này. Cô chỉ ăn hết một nửa, và không tin cô có thể ăn lại được suốt 1 tuần. Họ đậu xe bên cạnh một tấm bia bằng sắt kỷ niệm trận chiến thắng chống lại quân Liên minh.

- Có phải đây là tên cướp biển anh đã nói cho tôi nghe không? - Cô nhớ anh đã kể cho cô khi họ vào phòng cấp cứu lần đầu.

- Chính ông ta đấy. Jean Lafitte. Thực ra, có ba người: Alexander, Pierre và Jean; nhưng Jean là người ác ôn nhất. Alexander là sĩ quan pháo binh của Napoleon, tôi đoán cô cho ông là người đáng kính nhất. Jean và Pierre là những tên cướp biển kiếm sống bằng cách tấn công các tàu buôn đến và đi giữa vịnh và các thành phố ven sông.

- Tôi đoán nghề cướp biển chắc rất giàu.

- Phải. Jean và Pierre có 32 chiếc tàu chiến có vũ trang, tất cả nằm dưới quyền chỉ huy của họ, và lực lượng của họ hùng mạnh hơn cả lực lượng hải quân Mỹ khi mới bắt đầu cuộc chiến vào năm 1812. Cả người Anh lẫn người Mỹ đều tuyển mộ họ, nhưng Andrew Jackson là người hứa ân xá cho họ đánh trận ở New Orleans.

- Chắc họ bằng lòng - Cô nói.

- Đúng thế. Sau khi họ thắng trận, bắt hết bọn mặc áo khoác đỏ, họ quay về với nghề hải tặc. Nhiều chuyện kể về nơi nghỉ cuối cùng của ông ta nghe ngọt ngào như bia Voodoo vào ngày lễ Mardi Gras, nhưng ở Blue Bayou này người ta thích cái chỗ mà người ta nói là mộ ông, cái mộ không có bia, nơi người ta chôn ông sau khi thua trận thách đấu với người chồng của người yêu của ông. Bóng ma của ông rất nổi tiếng, ông hiện lên khắp con kênh, thỉnh thoảng hiện ra trên chiếc tàu chiến của ông nữa.

- Có bao giờ anh thấy bóng ma ông ta chưa?

- Tôi không thể nói là tôi có thấy. Nhưng tôi tin là tôi có nghe tiếng ông vào một đêm ở trong nghĩa trang ở Holy Assumption, thời tôi còn học trung học.

- Anh làm gì trong nghĩa trang vào ban đêm?

- Tôi đoán chắc cô không tin tôi nghiên cứu các ngôi sao.

- Chắc anh nghiên cứu sao với một cô gái.

Anh xoa cằm.

- Nghiên cứu cái gì mà có ai cùng làm, công việc sẽ rất vui. Tôi xác nhận tôi có nghe tiếng dây xích kêu leng keng khiến tôi sợ khiếp.

- Tôi nghĩ khi ấy chẳng có dây xích gì hết.

Anh để bàn tay lên ngực.

- Cô làm tôi bị thương tổn đấy, cô thám tử thân yêu à.

- Tôi không tin có chuyện như thế - Cô nói, nhìn anh với vẻ thích thú. Vì cô ngồi trong chiếc SUV, xung quanh yên lặng như tờ, nên cô được thư giãn. Cô có cảm giác kỳ lạ vì được nghỉ ngơi trong một thời gian ngắn.

Khổ thay là họ không thể để thì giờ trôi qua lâu được. Sau khi lái xe đi được 10 phút, Nate rẽ ra khỏi đường chính, hướng về phía đồn điền mía.

- Chúng ta đi đâu bây giờ? - Cô hỏi.

- Đến Beau Soileil.

- Đến ngôi nhà đồn điền cảnh sát của Jack và Dani phải không?

- Phải. Tôi có việc phải làm ở đây, và nhân thể kiểm tra thằng bé ra sao.

- Công việc xây cất à?

- Đại loại như thế. Blue Bayou thường mở tiệc lễ Mardi Gras ở công viên, nhưng năm nay Dani quyết định tổ chức ở Beau Soleil giống như thời bố chị ấy còn lãnh đạo thành phố. Dĩ nhiên bữa tiệc miễn phí, nhưng người đến dự phải đóng thêm 5 đô - la để được hướng dẫn đi tham quan ngôi nhà và được Jack biếu vài cuốn sách có chữ ký của tác giả. Nhờ lịch sử của gia đình và tiếng tăm của anh tôi, nên vé bán ra đắt như tôm tươi. Tiền bán sẽ được đưa vào ngân sách của địa phương.

- Thế thì tuyệt quá!

- Đây là việc rất cần thiết. Địa phương chưa phục hồi được sau vụ công việc khai thác dầu bị suy sụp, nhiều người dân rời bỏ quê hương, nơi chôn nhau cắt rốn củ họ đã bao thế hệ nay, để đến các thành phố lớn. Những ai còn ở lại phải làm việc cật lực để xây dựng lại cuộc sống.

- Anh thích hợp với ở đây phải không?

Anh liền đáp không cần suy nghĩ:

- Phải, thích hợp.

- Có rất nhiều thứ ở L.A. tôi thích. Bãi biển, bạn bè, công việc của tôi. Tôi muốn làm gì thì làm. Nhưng không bao giờ tôi cảm thấy như thế đây là nhà mình.

- Con người khó mà mọc rễ ở một chỗ chỉ toàn là bê tông và hắc ín.

Một phần trong người Nate từ lâu đã quyết định rằng, có lẽ việc anh không đi chơi dã cầu cho

người Yankee là quyết định đúng đắn. Anh không thích đến New York và anh nhận thấy rằng không ở đâu là đáng cho anh mơ tưởng. Nói tóm lại, anh không phải là người bon chen.

Anh nói:

- Có lẽ cô cảm thấy không thích California, vì Blue Bayou là quê nhà của cô.
- Cho dù tôi có thật là Regan Dale, thì tôi cũng không sống ở đây đủ lâu để có nhưng mối ràng buộc thăm thiết. Tôi không nhớ cái gì hết, hay không có cảm giác đã thấy gì hết.
- Có lẽ cô phải gắng hết sức mới quen được. Thỉnh thoảng câu trả lời đến, khi cô không tìm nó.
- Có phải đấy là điều anh đã đọc trong sách của Jack không?
- Không. Đấy là ý của tôi. Ý ấy nảy sinh khi tôi cố làm công việc gì, và sau đó, khi tắm vào buổi sáng, uống cafe ở Cal và cãi nhau về kết quả các môn thể thao. Câu giải đáp tự nhiên hiện ra trong óc tôi.

Regan cũng đã gặp một chuyện tương tự như thế khi cô đang điều tra một vụ án đến hồi bế tắc, thì bỗng câu trả lời hiện đến trong óc cô.

- Cô cứ ở lại đây một thời gian, Blue Bayou sẽ trở thành nơi cô thương mến - Anh đề nghị - Có lẽ tôi cũng sẽ trở thành người cô thương mến - Anh vuốt tóc cô.
- Giống như rêu phong bám vào thân cây ở đây.

Anh cười thoải mái.

Nate rẽ vào một con đường có bảng tên khác, dẫn đến con đường hẹp hai bên trồng sồi có vẻ đã già đến hàng trăm năm. Khi anh rẽ quanh một ngã tư, cô bỗng thấy ngôi nhà của đồn điền có trước thời nội chiến, nhà kiểu Hy Lạp sơn màu trắng, hiện ra trước mắt, lóng lánh như thạch cao dưới ánh mặt trời. Cô hít vào một hơi thật mạnh.

- Đúng là Tara!
- Gần giống như thế - Anh đáp - Có nhiều người ở đây quả quyết Margaret Michell dùng Beau Soleil này để đưa vào làm mẫu trong các tác phẩm của bà ấy.
- Chính Dani cũng nói thế, nhưng tôi không tin chị ấy nói đúng. Trời! Tuyệt quá. Thật khó tin có người - nghĩa là người bình thường - hiện đang sống trong nhà này.
- Dani và Jack bình thường như cô nói. Gia đình chị ấy làm chủ nhà này vào giữa thập niên 1800. Tổ tiên của chị, Andre Dupree, đánh bại Booree đã thắng ngôi nhà này. Bố cô ta, chánh án, gần mất nhà vì thiếu thuế trong thời gian ông ta gặp khó khăn về kinh tế, nhưng may thay Jack đến cứu, chuộc cái nhà lại cho ông.
- Thật là một nghĩa cử cao đẹp.
- Lúc ấy anh nói anh thích cái nhà, ngăn các gia đình đông đúc ở New Orleans biến nó thành sòng bạc, nhưng theo tôi, tôi nghĩ anh mua nó vì Dani, vì anh vẫn rất có cảm tình với chị ấy. Khi họ lấy nhau, ngôi nhà trở về lại với gia đình Dupree.
- Tốt, thế cũng tiện lợi thôi.

- Hai người không lấy nhau vì cái nhà. Khi cô thấy họ, thế nào cô cũng nhận ra họ có thể sống trong toa móc một phòng mà vẫn hạnh phúc.

- Đây có lẽ không phải là toa móc - Cô đưa mắt nhìn mặt tiền có hàng cột trắng - Tôi cảm thấy như mình đang sống trong cảnh hấp dẫn của du khách thời nội chiến. Anh nói anh lớn lên ở đây à?

- Không phải trong ngôi nhà lớn. Sau khi bố tôi bị giết, chúng tôi dọn đến một ngôi nhà nhỏ trắng nằm ở ngoài bìa của khuôn viên tòa nhà - Sau khi má tôi mất, ngôi nhà để trống nhiều năm. Dani biến nó thành nhà khách. Ngôi nhà thật ấm cúng, mặc dù cổ vẻ như có ma.

- Dĩ nhiên. Nhà xưa có từ trước nội chiến, làm sao không có ma?

- Đấy, cô lại hoài nghi rồi - Anh nói một cách dịu dàng - Con ma này là sĩ quan quân đội Liên bang mất trên con kênh này sau trận New Orleans. Vì quân Liên minh chiếm Beau Soleil, một trong số các tổ tiên của Dani giấu ông ta trong ngôi nhà nhỏ ấy. Theo người ta kể lại, thì bà chủ cho cô cháu bà ta đến thăm, mang rượu vang đến cho ông ta uống. Sau khi tất cả người Yankee đi hết rồi, bà ta lên ra khỏi nhà, đến chăm sóc cho anh chàng lính Liên bang. Đấy là công việc rất nguy hiểm, vì chứa chấp kẻ thù trong nhà là bị tội treo cổ. Ngay cả phụ nữ cũng vậy.

- Quyết định được như thế không phải là chuyện dễ - Cô nghĩ công việc có lẽ dễ hơn nếu người lính miền Nam giống như người đàn ông ngồi bên cạnh cô. Cô nghĩ, người đàn bà liều mạng với một người như Nate Callahan - Tôi đoán chắc bà ta thất bại?

- Phải. Ông ta bị mất một chân và có lẽ chết vì bị nhiễm trùng. Khi chúng tôi khôn lớn, chúng tôi nghe người ta kể với bà ấy, bà sống đến lúc già khòm, bà thường nói với mọi người rằng ông ấy thường đến thăm bà vào ban đêm, nhưng người ta nghĩ bà thương nhớ quá nên đã nhập tâm, thế thôi.

- Nhưng anh tin chuyện ấy phải không? - Regan hỏi.

- Tôi thích nghe nói hai người sống hạnh phúc với nhau. Tôi không bao giờ thấy ông, nhưng Jack nói rằng anh có nghe tiếng nhạc trong phòng khiêu vũ, nơi chắc họ đã khiêu vũ với nhau.

- Tôi tin chắc Finn cũng không thấy con ma.

Anh chùi cằm.

- Cô thường có ý nghĩ theo thành kiến. Finn là người duy nhất trong ba chúng tôi đã thấy bóng ma ông ấy.

- Tôi không tin - Cô nghĩ Finn Callahan là người không bao giờ tin vào chuyện viễn vông.

- Thề có Chúa - Anh đưa cao bàn tay phải - Nhưng nếu nói cho đúng sự thật, thì tôi phải nói thêm là lúc ấy anh ấy đang lên cơn sốt vì bệnh cúm, và khi anh khỏi bệnh, anh bác bỏ chuyện anh thấy hai người khiêu vũ.

- Khiêu vũ với một chân thì chắc rất khó khăn.

- Ồ, tôi không biết - Nate đáp - Nhiều người vì quá yêu nên có thể làm rất nhiều chuyện kỳ diệu. Tôi thường nghe người ta nói thế.

Cô không ngạc nhiên khi nghe anh nói rằng anh nghe người ta nói. Nate Callahan không làm cô ngạc nhiên như một người đang yêu. Anh chỉ là người ham dục. Nhưng sau đó trở thành người

yêu được không? Không được. Họ khác tánh nhau.

Cửa trước mở ra, quả bóng lông vàng khổng lồ hiện ra chắn ngang trước họ.

- Bình tĩnh - Nate nói khi thấy cô có vẻ căng thẳng. Người cảnh sát nào từng làm việc ở các khu vực gay ấn trong thành phố, và nhiều người được giao nhiệm vụ làm việc ở các khu ngoại ô êm ả hơn, họ đều học cách đề phòng các con chó lạ - Nó không nguy hiểm đâu, trừ phi cô không thích nó liếm tay.

Con chó vàng khổng lồ như chiếc xe đồ chạy đến dừng lại trước mặt họ. Nó vẫy đuôi lia lịa.

- Kia, Turnip - Nate chào rồi lấy khúc xương trong túi ra ném cho nó. Nó tấp thức ăn vào miệng gọn gàng.

Con chó quay sang Regan, cô thường mang theo thức ăn cho chó, phần vì cô thích chó và phần là để làm bạn với những con chó tại địa phương - Xin lỗi chú, bạn chó. Tao không có gì hết - Cô tiếc không để dành nửa cái bánh hời này, cô đành thoa cái đầu khổng lồ của con chó, kéo nó vào sát cô - Nó tên Turnip à?

- Phải - Anh cười khi thấy con chó lè lưỡi khổng lồ màu hồng liếm vào lưng bàn tay cô - Vì nó được tìm thấy vào một hôm nó chạy lạc. Như một đứa bé chạy lạc - Anh thấy Josh xuất hiện trên hành lang trước.

- Ông không gặp bà ấy rồi! - Josh nói khi hai người đến gần cậu.

- Không gặp ai? - Nate hỏi.

- Bà làm việc xã hội. Không phải ông đến đây để gặp bà ấy à?

- Đúng ra là tôi đến đây để làm thợ mộc. Tôi không biết hôm nay Judi đến đây. Cho nên, tôi nghĩ chắc trí nhớ của cậu chưa phục hồi, phải không?

- Chưa.

Nate lắc đầu.

- Bệnh quên này khủng khiếp thật. Mà biết đâu cậu có thể trở thành tay gián điệp như nhân vật Matt Damon trong cuốn *The Bourne Identity*. Tôi ghét thấy cảnh Blue Bayou này bị bọn sát nhân quốc tế ủa đến.

- Giống như sắp xảy ra chuyện ấy - Cậu bé cười tự mãn.

- Biết đâu - Nate dịu dàng nói - Cậu có nhiều tài năng mà cậu không chịu học phải không? Như là võ thuật hay là lái xe du lịch?

- Không, nhưng nếu tôi có tài, chắc tôi không có thì giờ để chú ý đến, vì từ khi ông ném tôi xuống đây đến giờ, ông nhà văn nổi tiếng bắt tôi đánh bóng đồ gỗ.

- Tốt, cái gì chúng ta cũng nên làm cho biết. Trong lúc này, việc đánh bóng là công việc quan trọng. Muốn nhà cửa đẹp, trước hết phải đánh bóng đồ gỗ cho láng mượt.

- Công việc quá chán.

- Nếu cậu làm việc quá nhiều và quá lâu thì có thể chán đấy. Cho nên, cậu có muốn chuyển sang

công việc ít lâu hơn không?

- Như công việc gì?

- Tôi sắp xây cái bệ sân khấu cho ban nhạc, tôi cần nhiều người phụ giúp.

- Thôi, việc này chẳng khác đi ở tù.

- Cô thám tử đây biết rất nhiều về công việc trong tù hơn tôi, nhưng tôi đã từng lái xe đưa tù đi làm việc ngoài đồng ở Angola, không thể nói hết sự cực nhọc của họ khi làm việc. Hầu hết họ phải mặc áo có sọc. Vậy cậu nghĩ sao?

- Tôi sẽ làm cái gì?

- Tôi chưa biết phân công cho cậu công việc gì. Nhưng tốt hơn hết là phải học một kỹ năng mới, nếu trường hợp cậu không phải là nhân viên mật vụ. Ngoài ra, nếu cậu đang gặp khó khăn với cảnh sát, thì công việc này cũng rất tốt cho hồ sơ thiếu nhi phạm pháp của cậu.

Nate bỗng nhìn thấy một em bé vị thành niên khác nơi ngưỡng cửa. Cô bé gái, cao, mảnh mai, tóc nhạt xõa xuống ngang hông và cặp mắt màu lục đậm. Nhìn cô bé, Regan nghĩ chắc lúc Dani 13 tuổi chị cũng giống như cô bé này.

- Chào chú Nate - Khi cô bé nhón gót lên hôn má Nate, Regan thấy mắt Josh ánh lên nét ganh tỵ như của con người từ ngàn xưa - Chú có biết gì không? Ben và mẹ cậu ấy đã dọn vào nhà khách đêm qua.

- Tốt cho họ, Holly.

- Ben là cầu thủ của đội Minty - Nate nói với Regan. Cậu ấy học lớp 7.

Anh nhìn Josh, cậu bé đang nhìn cô gái như thể cô là một thiên thần mạ vàng trên đọt cây giáng sinh.

- Chắc cậu và Ben cùng tuổi?

Cô ta chỉ nhún vai không đáp.

- Cả hai đều chơi bóng - Holly Callahan nói, việc cô bé nói ra làm cho Josh nhìn cô với ánh mắt gay gắt, nhưng cô bé có vẻ không biết cô vừa nói ra điều mà cậu ta không muốn họ biết.

- Thật thế à? - Nate hỏi với vẻ tự nhiên - Lúc nhỏ tôi cũng có chơi bóng.

- Cháu có nói cho bạn ấy biết chú chơi đã cầu cho đội Buccaneers và đã đi Tulane. Josh chơi tiền đạo.

- Chơi vị trí ấy phải chuyển động nhanh mới được.

- Tôi chơi rất nhanh - Josh nói lầm bầm. Regan rất mừng khi cậu ta chà đế giày mũi mềm mòn rách xuống đất như một cậu bé 6 tuổi e thẹn.

- Chúng tôi thường chơi bóng trong khi người ta nấu nướng bữa tiệc cho lễ Mardi Gras. Tôi không biết có nên mời cậu vào chơi trong đội tôi không, Nate nói.

Josh có vẻ thích. Regan thấy thế. Nhưng một lần nữa cô vẫn nghi ngờ, không biết cậu bé có nhận không.

- Cô sẽ làm trưởng toán phải không? - Cậu ta hỏi Holly.

- Không - Cặp mắt cô bé sáng lên, có vẻ cương quyết dưới hai hàng mi vàng nhạt - Tôi chơi tuyến đầu. Khi nào tôi không chơi, tôi mới lãnh đạo. Cô bé cười, nụ cười ngọt ngào, khó hiểu - Nếu cậu không muốn vào đội chú Nate, thì vào đội tôi, chúng tôi thường có biểu tượng. Có lẽ cậu mặc áo như hải tặc. Hay là như con gà. Cậu nói có vẻ làm cho Josh tự ái.

Cậu ta nheo mắt. Hai má đỏ ửng vì tức giận, bối rối hay vừa tức vừa bối rối.

- Tôi sẽ chơi - Cậu ta nói với Nate.

- Tuyệt! - Nate quàng tay ôm vai Josh và Holly với vẻ thân mật. Regan thấy cậu bé cau có trở lại, nhưng Nate tảng lờ không để ý - Cứ đến chơi cho đội nhà chúng tôi - Anh nói. Đừng giúp đội nào khác.

- Chú chính đốn lại đội bóng phải không, cher? - Có giọng nói trầm trầm cất lên từ trong nhà.

Jack Callahan xuất hiện nơi ngưỡng cửa, trông anh ta có vẻ còn ngang tàng hơn hình của ảnh trên trang bìa sau sách. Với mái tóc đen buộc bằng sợi dây da ra sau gáy, chiếc gáy rám nắng đen, chiếc hoa tai vàng, Regan nghĩ anh có vẻ là tay gian hùng.

- Nếu không có tiền, chắc khó mà chính đốn cho được - Nate nói.

- Cố gắng sẽ được thôi, nhưng cá độ thể thao là phi pháp đấy nhé - Jack quay qua Regan - Chào. Chắc cô là người tôi đã nghe nói. Regan Hart.

- Phải - Cô cười, lòng mừng vì Jack đã dùng cái tên cô thường được người ta gọi - Đây là tên thường dùng của tôi.

- Chúng ta đang có một gia đình nhỏ gồm những đứa bé thất lạc lâu ngày, nay trở về Blue Bayou để tìm cội nguồn - Anh ta nói, cười toe toét nhìn Holly. Cô bé tươi cười nhìn lui, khiến Regan nghĩ có chuyện gì đấy - cho dù cô không tìm ra được gì về quá khứ mà mình không biết, cô vẫn tin mình có dĩ vãng ở đây.

Jack nhìn chàng trai cao lêu đêu tóc đen đang từ góc đường nhà khách đi đến.

- Hình như giờ nghỉ trưa đã qua - Anh ta nói - Bố lái xe đưa con và Ben đến trường - Anh ta nói với Holly - Chú còn ở đây lâu chứ? - Anh nói với Nate.

- Phải. Josh sẽ giúp tôi làm sân khấu.

- Ý kiến rất tuyệt - Anh ta lại cười với Regan, rồi đi đến chiếc GTO màu đỏ tươi cổ lỗ sĩ đậu bên cạnh nhà. Regan thấy Josh nhìn ba người leo lên xe.

- Ông muốn bảo đảm tôi không bỏ chạy - Josh nói.

- Cậu nghĩ đến chuyện chạy đi à, cher?

- Nếu tôi bỏ chạy thì chẳng liên quan gì đến ông.

- Thế là cậu không biết gì hết rồi, vì tôi đã ký tờ giấy lãnh trách nhiệm chăm sóc cậu.

- Tôi có thể tự lo cho mình.

- Có lẽ vào ngày nào đó thuận tiện. Nhưng bây giờ tôi nghĩ chưa đến lúc ấy.

Josh không trả lời mà chỉ nhỏ nước bọt xuống đất. Rồi cậu ta nhìn chiếc xe chạy đi. Trông cậu ta có vẻ như đứa bé đói bụng nhìn vào cửa sổ tiệm bánh mì.

- Holly là cô gái xinh đấy chứ? - Nate nói.

Cậu bé không trả lời.

- Còn thông minh nữa. Thật đấy.

Cậu ta vẫn không đáp.

- Cô ta và Ben là bạn thân, có chung nhiều quan điểm.

- Tâm đầu ý hiệp.

Hắn học.

- Có bạn tức là đã tâm đầu ý hiệp. Nhưng cậu đừng lo, vì có lẽ cậu không quan tâm đến các cô gái tóc vàng xinh đẹp sống trong cảnh kín cổng cao tường. Nhưng họ không phải là bồ bịch với nhau đâu.

- Ben cặp kè với Kendra Longworth, má cô đã dạy lớp 3 ở trường Holy Assumption. Holly thường gặp Terry Gaffney trong một thời gian khi cô bé mới đến thành phố lần đầu vào mùa xuân năm ngoái, nhưng hai đứa đã chia tay nhau sau Giáng sinh, cho nên cô ta vẫn còn một mình một bóng. Tôi nói thế, không phải tôi muốn đưa cháu gái tôi thương nhất sẽ cùng ăn lễ Mardi Gras với anh chàng mặt vụ nhớ nhà đâu - Anh nói.

- Tôi không phải mặt vụ.

- Thế thì tốt quá. Hình như nó có ý kiến gì đấy giống ý kiến của người cầu thủ bóng đá cầu. Vì thế mà nó được chọn vào đội bóng nữ của trường.

- Tâm đầu ý hiệp. Đây chỉ là sự tâm đầu ý hiệp của đội bóng nữ.

- Khi cô ta làm cậu ngạc nhiên vì tài chơi bóng, chắc cậu vẫn giữ nguyên ý kiến đấy - Nate đáp - Bây giờ tại sao cậu không đến thùng đồ nghề ở sau xe tôi, lấy đồ nghề rồi chúng ta cùng làm việc?

- Tôi không tin anh trai sẽ bằng lòng để cho anh làm mai mối con gái anh ta với đứa bé phạm pháp bỏ trốn - Regan nói khi họ nhìn Josh miễn cưỡng đi đến chiếc xe SUV.

- Tôi không làm mai mối; mà chỉ đề nghị hai đứa bé chơi bóng với nhau thôi. Nói tóm lại, môn đá cầu là linh hồn của nước Mỹ. Ngoài ra, như tôi đã nói, chính Jack cũng có một thời là thiếu niên phạm pháp. Anh ấy không là người phán xét.

- Còn Dani thì sao?

Anh cười rồi đáp:

- Nếu có người hiểu biết cả sự sa chân lẫn lời kêu cứu giúp của những đứa trẻ bất hạnh, thì người ấy chính là Dani. Tôi nghĩ chị ấy có thể khuyên con gái của chị những lời khuyên chính

đáng. Vả lại, hình như chúng đâu phải một mình với nhau. Cả thành phố sẽ canh chừng chúng. Trong lúc đó, cậu bé ấy sẽ có ít nhất một ngày gần gũi bên cạnh cô bé, cho nên có thể nhờ thế mà chúng sẽ tìm ra cậu là ai. Và biết hẳn bỏ chạy đi vì lý do gì.

Xem ra thì đời sống trong thành phố nhỏ đối với Regan chẳng có gì ngọt ngào khi người ta cần tìm hiểu nhau.

*

Bên ngoài Beau Soleil thật lộng lẫy. Bên trong hoàn toàn làm cho cô hụt hơi. Cô nhìn những bức tranh trang trí trên tường ở tiền sảnh cao đến tận hai tầng, màu hồng cho đến những huy chương đắp bằng thạch cao trên trần nhà, rồi nhìn chiếc cầu thang khổng lồ uốn cong mà cô nhận ra đã thấy nhiều lần trong ciné.

- Thật kinh khủng. Ngôi nhà nguyên thủy như thế này à? - Cô hỏi.

- Không, nhưng ngôi nhà rất xưa. André Dupree cho vẽ lại các bức tranh trên tường để kỷ niệm thời đại hỗn loạn, thời mà người Anh xưa đuổi dân họ ra khỏi phía Đông Canada, khiến họ phải ra đi tìm tự do tôn giáo ngay cả trước khi người Thanh giáo đổ bộ đến Plymouth Rock.

Anh kể chuyện như thể chuyện này vừa xảy ra hôm qua. Câu chuyện mà trong óc mọi người, có lẽ không xa xôi gì.

- Người Acadia, tên nhà dân tộc Cajun chúng tôi chính thức được gọi, được sống tự do 100 năm tiếp theo sau đó, nhưng sau khi cuộc chiến tranh giữa Pháp và người da đỏ kết thúc, người Anh không thích người nói tiếng Pháp này sống nửa vời giữa New England và New France. Họ yêu cầu người Acadia từ bỏ đạo Cơ đốc và tuyên thệ trung thành với nước Anh. Thế nhưng họ là những người ương ngạnh...

- Ương ngạnh à? - Cô cau mày.

Anh cười toe toét.

- Tình hình ở tại vùng sông lạch này không thay đổi nhiều. Dù sao, khi họ từ chối không nghe lời, họ lại áp trung lại rồi bị đi đày. Có người bị bán làm tôi tớ định kỳ ở các thuộc địa Mỹ, số khác bị gửi về Pháp, một số đưa vào trại tập trung ở Anh, và một số ít trốn khỏi bị đày bằng cách ẩn náu ở Scotia.

- Tình hình đang có vẻ rất thê thảm cho họ, thì người Tây Ban Nha nhập cuộc. Vì người Acadia là kẻ thù của người Anh lúc bấy giờ, và đạo Thiên Chúa nữa, nên Người Tây Ban Nha muốn tỏ ra họ là người tốt, nên họ cho người Acadia định cư ở Louisiana. Người Acadia, sung sướng có cơ hội quy tụ gia đình lại - gia đình luôn luôn là vấn đề quan trọng trong nền văn hoá Cajun - họ thích cảnh đẹp ở đây, không kể đến thức ăn tươi phong phú, thức ăn rất tuyệt sau những năm bị tù đày. Cho nên họ bám vào đây như tôm hùm bám vào đầm lầy.

- Như thế là họ có kết cuộc sung sướng - Cô tự hỏi: Cuộc sống sẽ ra sao khi mà mọi người lớn lên trong một vùng hình như đều có liên hệ với nhau, nếu không bằng máu mủ thì cũng bằng quen biết thân tình.

- Tôi nghĩ kết cuộc rất tốt. Có vào quãng ¼ triệu con cháu của người Acadia nguyên thủy ở đây hiện đang sinh sống, mặc dù kinh tế đôi lúc khó khăn, khiến nhiều người phải bỏ đến các thành phố lớn. Nhưng bất kỳ người Cajun đi đâu, họ cũng mang theo tinh thần ở đây đi theo. Và trái tim họ luôn luôn ở lại tại vùng đầm lầy này.

- Vì thế mà anh ở lại đây?

- Tôi không biết - Anh nhún vai - Khi tôi còn nhỏ, tôi đã có những giấc mộng lớn, muốn bỏ xứ ra đi, nhưng cuối cùng tôi quay về vì những lý do gia đình.

- Dani có nói cho tôi biết về mẹ anh. Tôi xin chia buồn.

Lại nhún vai nữa.

- Giai đoạn bi thảm ấy khiến tôi không muốn sống, nhưng ở đời có ai không sống tiếp cuộc đời của mình đâu?

- Phải - Regan thở dài, nghĩ đến cái chết của mẹ cô. Cái chết của Karen Hart, cô sửa lại.

- Mất *hai* bà mẹ là điều quá đau khổ.

- Đau khổ thật - Cô tin Linda Dale là mẹ đẻ của mình - Vì thế mà tôi sẽ tìm cho ra sự thật việc này, để buộc kẻ nào gây nên cái chết của bà phải đền tội.

- Nếu biên bản mổ tử thi xét nghiệm mà đúng thì sao?

- Người ta có ý định tự tử không bao giờ viết nhật ký như thế.

- Có thể có chuyện gì đã xảy ra. Có lẽ bố cô không xuất hiện. Hay có lẽ ông ta xuất hiện, nhưng nói với mẹ cô rằng ông ta sẽ không bỏ vợ.

- Tôi muốn loại bỏ hết các từ có lẽ. Tôi muốn biết về cuộc sống của bà.

- Vậy cô phải tự mình tìm tòi là tốt hơn hết.

Cô không ngạc nhiên vì cô biết nguồn tin của anh về chuyện này có hạn. Nên cô đáp:

- Phải.

Anh dẫn cô vào phòng khiêu vũ rộng mênh mông, trần nhà cao sơn màu vàng chanh nhạt và nhiều cửa sổ cao được thiết kế để đưa cảnh những khu vườn bên ngoài vào phòng. Không cần tưởng tượng người ta cũng biết đây là nơi có nhiều phụ nữ đẹp mặc áo váy bằng satin dài phết nền nhà láng bóng, khiêu vũ trong tay những người đàn ông đẹp trai áo quần bảnh bao. Những ngọn đèn gắn trên tường quanh phòng là đèn điện, nhưng cô có thể hình dung một cách dễ dàng cảnh âm cúng dưới ánh đèn cây lung linh sáng.

- Phòng này càng ngày càng đẹp hơn - Cô nói, thở dài thán phục, ngạc nhiên thấy lòng mình trở nên lãng mạn.

- Cô sẽ thấy rõ điều này vào dịp Lễ Tạ ơn. Vì chúng tôi sẽ dùng cái phòng lớn nhất để làm xưởng thợ trong nhà vào những ngày mùa đông và trời mưa. Đi vài bước là cô va phải cái giá cửa. Hồ vữa và mặt cửa khắp nơi, nền nhà đầy lon sơn. Sau khi Dani quyết định tổ chức lễ Mardi Gras ở đây, thợ mộc, thợ sơn, thợ điện trong vùng kéo đến làm việc túi bụi.

- Tốt, họ có việc để làm - Cô xoa tay lên thành chiếc ghế được đánh bóng láng lẩy - Tôi không ngờ một nơi nhỏ bé, xa ánh sáng văn minh lại có nhiều thợ thủ công giỏi như thế này.

- Thực ra thì ở những thành phố nhỏ như Blue Bayou, có lẽ mới còn những người thợ thủ công. Vì chúng tôi không cần nhiều chỗ cắm trại, mà chúng tôi chỉ tổ chức lễ hội ngay trong những

ngôi nhà xưa. Cho nên những người biết cách bảo tồn di tích xưa cũ, có lẽ luôn luôn có việc để làm, mặc dù lợi tức hàng năm không bằng lợi tức những người làm việc ở các thành phố lớn.

- Nhưng đời sống ở thành phố lớn đắt đỏ hơn nhiều - Cô nhìn lên những bức tranh vẽ trên trần nhà đẹp lộng lẫy, có người mới vẽ lại để phục hồi nguyên trạng - Và tôi nghĩ công việc này là công việc nghệ thuật lý thú.

- Tôi thường nghĩ như thế - Anh cười thoải mái, rồi dang rộng cánh tay - *Viens ici***[11]** cung.

- Chắc bây giờ anh tạm dừng để chuyển qua giai đoạn quyến rũ tôi?

- Đúng thế. Chúng tôi mới trùng tu nền nhà xong vào tuần trước, tôi nghĩ chúng ta nên thử xem sao. Xem thử khiêu vũ có được êm chân không, phòng khi ngày mai trời mưa, chúng tôi phải dời tiệc vào nhà.

Mẹ kiếp, cô rất muốn được nhảy.

- Không có âm nhạc!

- Chẳng khó khăn gì - Khi cô không bước đến phía anh, anh bước gần đến phía cô - Chúng ta tạo ra âm nhạc của mình.

- Ý kiến hay đấy, nhưng tôi sợ bước sai nhịp.

Anh vén tóc cô nhét ra sau tai cô.

- Sợ không?

- Sợ anh à? - Cô bật cười - Không, Callahan, tôi không sợ anh - Anh ôm mấy ngón tay quanh gáy cô. Khi cô nhìn vào mắt anh, cô thấy mắt anh trở nên hùng hực dục tình, cô cảm thấy cặp mắt có sức thu hút làm cho cô vừa thấy thích vừa thấy sợ.

- Có lẽ cô nên khiêu vũ - Anh từ từ cúi đầu xuống - Có lẽ chúng ta nên khiêu vũ với nhau.

Chuyện từ chối dễ dàng thôi, nhưng ngay khi cô định quay đi thì anh đã hôn nhanh lên trán cô.

- Chúng ta nên ra xem thằng bé làm gì, biết đâu hẳn cuôm hết đồ nghề của tôi, rồi đến tiệm cầm đồ gần đây cũng nên.

Lòng hồi hộp, Regan theo anh ra ngoài.

- Anh thật là một người kỳ lạ, Callahan à. Thật tôi không hiểu nổi anh.

- Tôi à? - Anh cười to khiến con Turnip thức dậy, nó đang ngủ say dưới bóng cây thù dương. Cặp mắt nâu của nó sáng lên như thể nó hy vọng có thêm miếng xương nữa - Tôi như một cuốn sách mở rộng.

- Và tôi là hoa hậu trong buổi lễ Mardi Gras. Tục lệ sẽ dành cho đàn ông lớn tuổi phỏng vấn các người đẹp của thành phố quê nhà, nhưng tôi không chịu như thế đâu.

Anh cười toe toét.

- Có lẽ tôi là một trong số đó.

Regan không cãi cò về chuyện này, cô tự giận mình vì thấy anh quá hấp dẫn, và cô bị anh lôi cuốn.

19.

Trong khi Nate và Josh làm việc ở trong sân khấu, thì Regan lấy máy tính xách tay vào thư viện làm việc, cô ghi lại những chi tiết đã thu thập được. Khi cô ghi chép xong cuộc phỏng vấn với Boyce và cảm nghĩ của mình về Marybeth, thì cô mắc phải sai lầm là nhìn ra ngoài cửa sổ, trí óc cô liền hết tập trung được.

Mặt trời xua tan sương mù buổi sáng, ngày trở nên nóng nực. Cô thấy Nate đưa lưng bàn tay lau trán. Anh nói gì đó với Josh. Cậu ta lắc đầu không đồng ý. Nate nhún vai, cởi chiếc áo thun đen qua đầu, để lộ bộ ngực cứng như đá trông như mạ vàng dưới ánh chiều tà. Mồ hôi rịn trên làn da rám nắng, khiến cô chú ý đến đám lông màu vàng có hình mũi tên thò ra trên chiếc quần jeans.

Anh lấy bi - đông nước tu một hơi dài, mấy giọt nước chảy trên người anh, anh thờ ơ lau bụng, rồi trở lại với công việc; khi anh dùng búa đóng đinh, các bắp thịt dài sau lưng phồng lên xẹp xuống.

Không muốn nhìn thân hình rắn rỏi với dáng dấp khêu gợi ấy nữa, Regan thở dài, quay lại với công việc.

Sau khi từ chối nhiều lần lời mời ở lại ăn tối của cả Dani lẫn Nate - Hôm nay sau nhiều lần căng thẳng vì bị tình dục kích thích, cô không muốn gặp anh một mình nữa - Regan ở tại phòng khách sạn một mình cả buổi tối, cố vẽ cái sơ đồ theo thời gian cuộc đời của Linda Dale ở Louisiana.

Bên ngoài những cánh cửa kiểu Pháp mở ra cái balcon có lan can sắt, dân chúng ở Blue Bayou bắt đầu ăn mừng ngày lễ Fat Tuesday. Âm nhạc từ dưới quán rượu ở tầng trệt khách sạn vang lên, nhiều người nhảy múa ngoài đường, và pháo nổ đi đùng khắp nơi trên thành phố - nghe như tiếng súng bắn lên một cách tình cờ, khiến cho cô bức tức. Chuông điện thoại reo, lại làm cho cô tức giận thêm nữa.

- Không có gì ở Blue Bayou này cho cô tìm kiếm đâu - Giọng nói trong điện thoại nghe trệch trệch, và rất nhỏ khiến cô không biết giọng nam hay nữ - Cô nên quay về California nơi cô đang ở. Kẻo cô sẽ làm xáo trộn cuộc sống của người dân lương thiện ở đây đấy.

- Ai thế? - Regan đưa tay lấy chồng giấy ghi chép khi nói điện thoại, nhưng tiếng trong máy kêu títt títt, khiến cô biết người gọi đến đã cúp máy.

- Mẹ kiếp! - Cô đến cửa sổ nhìn xuống đường và công viên ở bên kia đường. Tìm xem có... gì? Có ai?

Chuông điện thoại lại reo. Lần này khi nhắc máy, cô không nói liền, hy vọng người gọi đến sẽ nói cái gì đấy giúp cô nhận ra giọng người gọi.

- Chère đây hả?

- Thì ra là anh - Cô tự nhiên thở dài - Anh muốn gì?

- Còn đợi cô - Giọng Nate trầm, ồ ồ, lo lắng, không phải cái giọng gọi cho cô hồi nãy - Có chuyện không ổn à?

Cô cười, giọng cười nghiêm túc.

- Chuyện như thế nào mới gọi là ổn? - Cô đưa tay vuốt tóc - Có người nào vừa gọi tôi, cảnh cáo tôi nên bỏ vụ Dale đi.

- Cô bị dọa à? - Giọng gay gắt nghe như giọng của Finn.

- Không nói nhiều.

- Cho tôi 30 phút để giao Josh cho Jack rồi tôi đến ngay.

- Không cần thiết - Giọng lại cả quyết như Finn, muốn kiểm tra tình hình - Vả lại, đứa bé không phải là chó con. Anh không thể cứ giao cho gia đình anh chăm sóc.

- Gia đình nào đâu? Không phải giao, nhưng chăm sóc lẫn nhau thôi.

Cô định nói Josh không phải là người gia đình, nhưng rồi thôi. Cô đáp:

- Thôi được rồi, tôi có thể lo cho tôi. Vả lại, tôi mệt quá, tôi sắp đi ngủ. Khi anh đến đây chắc tôi đã ngủ rồi - Thực ra, lời người gọi đến làm cho cô hoang mang, rối trí, cô tin chắc đêm nay cô không ngủ được.

- Để tôi gọi cho cảnh sát của bang - Chuyện anh không đề nghị ngủ với cô, chứng tỏ anh xem cuộc điện thoại nặc danh kia có tầm quan trọng như thế nào.

- Anh đừng gọi. Phương pháp duy nhất ở đây là dùng khoá số để khoá phòng, có lẽ đây là phòng ngủ an toàn nhất toàn bang, an toàn hơn cả nhà thống đốc. Tôi sẽ được yên ổn. Vả lại, tôi có súng, anh nhớ chứ?

- Khó quên người phụ nữ dọa bắn mình - Giọng anh đã bớt gay gắt - Có lẽ chúng ta nên gọi Finn. Đặt máy nghe lén ở điện thoại.

- Anh bị ảnh hưởng truyền hình quá nhiều. Cho dù Finn còn làm FBI đi nữa, thì việc yêu cầu chánh án ký giấy để đặt máy nghe lén không phải dễ.

- Tôi không nghĩ đến chuyện nhờ chánh án ký.

- Thế thì phi pháp.

- Cô nghĩ thế à? Tôi không muốn có chuyện xảy ra cho cô, chère à.

- Rất tốt, nhưng...

- Không có gì tốt hết. Cô và tôi đều có công việc chưa làm xong, cô thám tử à. Tôi muốn đảm bảo việc cô sống đủ lâu để làm tình với tôi cho thỏa thuê, đã đời.

Cô cười khúc khích, sự căng thẳng trong người cô nhẹ bớt.

- Anh là đồ không biết xấu hổ.

- Cô cứ đợi mà xem - Anh hứa, giọng ồ ồ, khêu gợi - Tối nay Dwayne trực, để đảm bảo thiên hạ không ai được vui chơi vượt quá giới hạn cho phép. Tôi sẽ biểu anh ta để mắt canh chừng khách sạn. Trong lúc đó, cô cố ngủ cho ngon, sáng mai tôi sẽ gặp cô.
 - Sáng mai có chuyện gì xảy ra?
 - Sẽ có buổi họp cuối cùng của Ủy ban Khiêu vũ Lễ Mardi Gras tại tòa án lúc 11 giờ 30. Tôi nghĩ chắc cô muốn đến dự.
 - Tại sao tôi phải đến dự? - Cô muốn dành thì giờ để tìm ông bác sĩ đã ký giấy khai tử cho Linda Dale.
 - Có thể vì người lãnh đạo ủy ban này là Tony Melancon.
 - Vợ của Charles Melancon à?
 - Đúng thế. Bà ta và Charles sống với bà già ở trên đồn điền Melancon. Tôi nghĩ nếu có gì đấy làm cho chiếc Jag của bà ta bị hỏng.
 - Anh định sẽ phá hỏng máy xe phải không?
 - Chắc tôi không biết cách làm một việc như thế.
 - Nhưng anh có thể sai ai đấy làm việc ấy - Cô đoán.
 - Tôi nghĩ, chắc tôi đã làm một việc như thế này lần thứ năm rồi, cô thám tử à. Nhưng tôi chỉ làm công việc sao cho cái máy xe. Anh chắc chắn, rắc rối không nổ máy là được, khi ấy tôi sẽ đóng vai nhà quý tộc mời bà ta lên xe tôi, để tôi lái đưa bà về nhà. Là mệnh phụ phu nhân ở miền Nam với phong cách cao quý, thế nào bà ta cũng mời tôi vào nhà uống nước sau chuyến lái xe dài như thế, và vì thế mà cô nên đi với tôi.
 - Chắc thế nào bà ta cũng mời tôi luôn.
- Anh huyết sáo mồm nhỏ khiến cô cong môi, và bụng thót lại.
- Mẹ kiếp, cô thật thông minh. Tôi tự hỏi không biết ngài thị trưởng ở L.A. có biết mình may mắn có cô chiến đấu chống bọn tội phạm trong thành phố của ông không.
 - Không nghe ông ta nói gì hết.
 - Vậy thì đây thêm một lý do nữa khiến cô nên nghĩ đến chuyện đến làm việc ở đây. Là thị trưởng, tôi có bốn phần bảo đảm cô được đánh giá cao.
 - Mẹ kiếp, Callahan, tôi bắt đầu thấy thích anh rồi đấy.
 - Nghĩ thế là tốt - Anh nói một cách ngọt ngào - Vậy thì kế hoạch sẽ như thế này. Sáng ngày mai tôi phải đi ghi danh cho Josh nhập học...
 - Tôi đồng ý anh làm việc đó.
 - Lại thay là nó hình như không phản đối ý kiến ấy. Nếu tôi không lầm, thì hình như nó rất muốn đi học.

- Có lẽ nó muốn lừa anh đấy. Giả vờ bằng lòng rồi sáng mai anh thức dậy tìm nó, thì các món đồ bạc của anh đã biến mất.

- May cho tôi là tôi chỉ có đồ inox. Nhưng cách đây một thời gian, có người đàn bà cố làm cho tôi quan tâm đến đồ dùng để ăn. Nếu cô lấy chồng, cô sẽ chọn loại gì? Loại có hình hoa cúc hay loại có hình hoa mao lương vàng?

- Vấn đề còn phải bàn, vì tôi chưa có chồng. Mà tôi không biết anh nói chuyện gì thế? Tôi nghĩ đây là những mẫu mã đặc biệt chứ không phải hoa.

- Đúng.

- Xì, Callahan, có phải đây là lời đề nghị không?

Đầu dây bên kia im lặng gần 1 phút.

- Tôi xin lỗi, chère, nếu tôi cho cô cái cảm giác ấy - Giọng anh nhẹ nhàng như có vẻ ân hận - Tôi nghĩ là chúng ta nói chuyện đùa nhau cho vui một chút để quên hoàn cảnh trước mắt.

- Tôi cũng nghĩ như thế. Và trước khi anh lập gia đình, anh cũng nên suy nghĩ vấn đề này cho thật ráo.

Anh cười khi nghe cô nói thế.

- Thế nào cũng có người sẽ nói cho cô biết rằng tên tôi không nằm trong những tên muốn lập gia đình.

- Tôi chắc họ nói đúng. Vậy tại sao anh nêu vấn đề này ra làm gì?

- Tự nhiên nó nảy ra trong óc tôi. Suzanne - tên của người đàn bà ấy - Thường nói người ta có thể biết tánh tình của người phụ nữ ra sao bằng cách xem đồ dùng để ăn của họ có mẫu hình như thế nào.

- Anh nói đùa.

- Tôi nói lại lời của cô ta nói, tôi nghĩ rằng cô ta là người cũng có tài, mà không, cô ta có cuốn sách nói đủ thứ, loại sách như là sách tử vi. Rõ ràng có cô gái có tuổi hoa Mao Lương Vàng thường vui vẻ và lạc quan, còn các cô gái có tuổi Hoa Cúc thì rục rờ hơn. Cô ta thích mình là người vui vẻ và rục rờ.

- Rõ ràng cô ta không được vui vẻ. Vì anh không lấy vợ, nên chắc anh đã từ hôn.

- Ồ, chúng tôi không đính hôn. Cô ta thường nghĩ rằng chúng tôi đã đính hôn, nhưng tôi không hứa hẹn bằng chiếc nhẫn đính hôn hay bằng cái gì hết.

- Hay anh đưa ý kiến sắm đồ dùng để ăn bằng bạc?

- Không nói một tiếng.

Regan bắt đầu thư giãn trở lại. Cô quần sợi dây điện thoại quanh mấy ngón tay.

- Vậy phải chăng chuyện này có kết cuộc may mắn cho anh, vì anh thoát khỏi được vòng phụ phụ? Tôi có nên thương xót cho cô Suzanne tội nghiệp, bây giờ sống thui thủi một mình với hộc tủ lót nỉ chứa đầy đồ dùng để ăn mà cô ta không bao giờ lấy ra dùng.

- Ôi, cô ta đã cặp kè với người bạn trai cũ mà cô ta đã gặp tại buổi họp mặt các cựu nữ sinh, cho nên buổi họp mặt đã làm cho mọi người vui vẻ. Cuối cùng cô ta nói tuổi cô ta là tuổi "Kem Sữa", tuổi này không lao đao vất vả từ lúc còn nhỏ - Khi thấy cô không trả lời, anh nói thêm - Sau khi tôi nghe tin này, tôi đến xem sách tại thư viện của Dani. Hình như các cô có tuổi "Kem Sữa" rất khó tính. Và mặc dù họ có vẻ dịu dàng, nhưng khi còn học trung học họ thường sống trác táng. Không phải tôi nói xấu Suzanne đâu.

- Dĩ nhiên là không. Anh là người quý phái mà. Cô bắt đầu biết xử sự theo cách của người Miền Nam - Tôi nhận ra lý do duy nhất mà anh nói với tôi về việc này là vì anh muốn làm cho tôi bình tĩnh để tôi ngủ cho được. Nhưng vì anh đã nêu lên vấn đề này, nên tôi muốn hỏi anh tôi là loại con gái gì?

- Tôi biết rồi.

- Ôi, thế à?

- Cô là loại người Inox khó có chồng, giống như tôi, vì cô không dùng dao nĩa nhựa nơi bán thức ăn mua đem về nhà.

Cô chấp nhận ý kiến chính xác ấy.

- Nhưng nếu cô biết rõ hơn, thì tuổi cô là tuổi Quả Đấu.

- Tôi sợ hỏi lý do. Có phải Quả Đấu dành cho người đẹp hay chửi thề và nóng nảy không?

- Không, nhưng cô gần như thế. Các cô có tuổi Quả Đấu có tính hay nổi loạn. Họ biết uống bia thẳng từ chai, biết vượt qua đường ranh Mason - Dixon lên miền Bắc để học đại học, và thậm chí có người lấy cả người Yankee.

- Khủng khiếp! - Regan cười - Nghe có vẻ nguy hiểm quá.

- Cái phần hấp dẫn của họ là ở đấy. *Má* tôi có tuổi Quả Đấu. Và người duy nhất tôi đã gặp, có lòng can đảm như bà là cô, cô thám tử thân yêu à, vì thế mà tôi biết cô có tuổi Quả Đấu.

- Tốt - Khi người đàn ông so sánh mình với mẹ anh ta, người mẹ mà anh ta yêu thương, trong câu chuyện anh ta nhắc cho mình nhớ rằng anh ta không quan tâm đến chuyện tình ái nào, thì mình nói sao nhỉ? - Cảm ơn.

- *C'est rien*. Bây giờ đến phiên cô.

- Phiên tôi à?

- Phải khen lại tôi chứ. Có qua có lại mới toại lòng nhau.

- Được thôi. Lúc nào anh cũng cau có, tức giận, nhưng anh cũng rất dịu dàng.

- Dịu dàng à? - Cô nghe giọng anh có vẻ không vừa ý - Tôi chỉ muốn là người hấp dẫn nhất đối với cô, người có thể làm cho cô rạo rực trong lòng với chỉ bằng ánh mắt hắc ám và nguy hiểm.

- Anh trai Jack của tôi có ánh mắt hắc ám và nguy hiểm. Anh có ánh mắt lạnh lợi và dịu dàng.

- Thôi được rồi, như thế là chúng ta đã khen nhau đủ rồi - Anh ngừng nói một lát - Nếu tôi yêu cầu cô làm cho tôi một việc, cô sẽ làm không?

- Tôi nghĩ còn tùy vào việc anh yêu cầu.
- Nói cho tôi biết cô mặc cái gì. Hiện giờ.
- Đây có phải là cuộc điện thoại dơ bẩn không, Callahan?
- Hy vọng thế. Cô đang mặc gì đấy, Regan?
- Tại sao anh hỏi thế?
- Vì tôi muốn đến đó, nhưng không đến được, nên tôi cố tưởng tượng thôi.
- Thôi được, nếu anh đang tìm dục thì anh sẽ thất vọng thôi, bởi vì tôi đang mặc áo thun màu xanh nước biển có hàng chữ "Áo quần của Phòng Thể thao Sở Cảnh sát L.A." - Cô nhìn cái áo rộng thùng thình từ vai xuống đến đùi chân - Tôi đoán anh muốn nghe tôi nói tôi đang nằm và chỉ mặc đồ lót nhỏ xíu, có viền đăng - ten của nhà Victoria's Secret.
- Có viền đăng - ten rất tuyệt. Nhỏ xíu lại càng tuyệt hơn nữa, lúc nào cũng tuyệt. Nhưng thỉnh thoảng, sự tương phản cũng hấp dẫn. Áo dài ra sao? Đến đầu gối không?
- Không dài đến thế đâu. Nhưng anh chỉ cần tưởng tượng đến đấy là vừa, vì tôi không nói chuyện dục trên điện thoại với anh.
- Tệ quá, nếu bây giờ cô rên lên bên tai tôi, chắc tôi không phản đối làm gì. Nhưng vì tôi thích nói chuyện với cô, nên tôi kể cho cô nghe câu chuyện chăn gối của dân Cajun nhé, cô có nghe không?
- Tôi có thể chặn anh lại được không?
- Được chứ, bất cứ khi nào cô muốn, cô cứ cúp máy.
- Được rồi.
- *Bien*. Chuyện như thế này, có anh chàng người Cajun tên là Antoine Robicheaux, anh ta có cái trại, và chắc cô sẽ gọi là túp lều, ở sâu trong đầm lầy, xa ánh sáng văn minh nhiều dặm đường. Anh ta là con quỷ đẹp trai. Cao, khỏe vì đập búa cả ngày...
- Anh ta làm nghề xây dựng phải không?
- Chủ thầu - Hình ảnh giống Nate chiều nay, mình trần, túi đồ nghề đeo bên hông như súng, lóe lên trong óc cô, khiến cô rạo rực ham muốn kinh khủng.
- Giống anh.
- Như cô đã nói, thú thật hai chúng tôi rất giống nhau.
- Cuộc đời đầy những chuyện ngẫu nhiên - Regan châm biếm.
- Không phải đúng như thế sao? Chuyện như thế này, một đêm, khi anh đi kiểm tra bấy về, anh ta gặp một *Jolie Blonde*[12]. Cô ta quỳ trên bờ kênh, nước mắt chảy đầm đìa ướt hai má hòa lẫn với nước mưa, lá và rêu vướng vào tóc. Nhìn cô ta dưới ánh trăng một hồi lâu, anh ta nghĩ có lẽ anh đã gặp một nàng tiên trong rừng. Nhưng khi đến gần hơn, anh thấy cô ta là một cô gái đẹp đang gặp chuyện khó xử. Anh không biết cô ta, và hình như cô ta không thể nói được gì khiến

cho ảnh khó mà tìm hiểu được cô ta ở đâu. Nhưng vốn đã được mẹ dạy phải có tư cách của người quý phái, nên anh ta quyết định cho cô ta nghỉ qua đêm trong chòi của anh và sẽ phải làm gì với cô ta vào sáng hôm sau.

- Và họ nói tình thần hiệp sĩ đã chết?

- Như tôi đã nói, anh ta là người quý phái. Nhưng ảnh nghi ngờ, vì ảnh nghe nhiều chuyện về phù thủy sống trong đầm lầy. Nhưng vì cô ta không giống mù phù thủy ác độc theo kiểu khuôn mẫu của cô, như tên phù thủy mà ảnh đã thấy trong phim *The Wizard of Oz* khi còn nhỏ, nên ảnh giúp cô ta lên thuyền và đưa cô ta về trại của mình. Mây đen kéo che khuất mặt trăng. Khi chiếc thuyền trôi trong bóng tối, chỉ có ngọn đèn thấp sáng trên mũi, Antoine cảm thấy như thể họ bị canh chừng. Thỉnh thoảng anh thấy những đốm sáng vàng giữa những đám cây đầy rêu phong, nhưng anh tự nhủ trong vùng sông lạch này có rất nhiều thú vật và ảnh đã quá mơ mộng viễn vông. Với người đàn bà đẹp muốn làm điều đó với ảnh, nhất là sau khi ảnh đã xa lánh ánh sáng văn minh một thời gian. Mặc dù trời đêm nóng nực, như cơn mưa hồi nãy đã làm cho cô ta ướt mềm, nên khi cô ta bước vào trại của ảnh, chiếc áo vải của cô dán sát vào người cô như lớp da thứ hai. Ảnh là người to lớn, ảnh nghĩ áo của ảnh quá rộng đối với cô, nhưng ảnh vẫn đưa cho cô cái áo chemise, chỉ cho cô chỗ phòng tắm, rồi đi pha cafe, vì cô ta có vẻ kinh hoàng. Một lát sau, khi thấy cô ta vẫn chưa đi ra, ảnh bắt đầu lo, bèn đến gõ cửa. Vì cô ta không cài móc cửa, nên ảnh đẩy cửa mở ra, thấy cô vẫn đứng yên, người vẫn mặc áo ướt, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ. Cô ta run lấy bầy, và ảnh sợ cô bị cảm lạnh vì gặp mưa.

Regan đã thấy được kết cục câu chuyện ra sao rồi. Thế nhưng, cô vẫn ngồi xuống chông gối, dựa người ra sau, chuẩn bị để thưởng thức tiếp câu chuyện.

- Vì Antoine là người quý phái, cho nên anh ta giúp cô cởi áo quần?

- Đúng là anh ta đã làm như thế. Nhưng ảnh nói cô ta rất dễ thương, và e thẹn, ảnh không muốn để cho cô ta hiểu lầm về ý đồ của mình...

- Ý đồ chỉ giúp đỡ một cách cao quý thôi.

- Đúng vậy. Ảnh định làm những chuyện cao quý thôi, cho nên không muốn làm cho cô ta sợ, mà làm những công việc rất tử tế.

- Loại công việc như câu chuyện này!

- Cô muốn tôi kể nhanh đến phần quan trọng không?

- Không. Đây là việc của anh; cứ kể từ từ, theo cách kể của anh.

- Như tôi đã nói, cô ta rất dễ thương, và mặc dù trời nóng nực, nhưng cô ta vẫn cài nút áo lên tận cổ. Cho nên, ảnh bắt đầu nói với cô ta, rất bình tĩnh như cô sẽ nói với con nai rụt rè khi cô đến gần nó. Khi anh mở hạt nút đầu tiên, mấy khớp ngón tay ảnh cào vào chỗ lõm nơi có mạch máu chảy mạnh. Nhưng mạch máu cô ta chảy không mạnh bằng mạch máu của anh ta đâu.

Giọng anh trầm trầm, không để lộ một chút dâm dật nào hết. Nhưng cũng không khỏi làm cho cô đưa tay lên cuống họng, nơi mạch máu cô nhảy hơi nhanh. Không khí trong phòng trở nên nóng bức, cô tháo khăn quàng. Rồi hất cái chăn đi.

- Anh ta cởi dần xuống - Nate kể tiếp - Mở hai thân áo may bằng vải in hoa ra như thể anh đang mở một món quà quý giá.

Vô tình Regan đưa tay sờ vào chỗ da thịt ấm nóng trước ngực.

- Chiếc nịt vú có viền đăng - ten của gái vị thành niên rất đẹp ôm lấy đường cong của cặp vú, cặp vú hồng hào, giống như bên trong của đoá hoa hồng mùa hè, vì tôi nghĩ chắc cô ta cũng hơi thẹn khi cởi áo trước mặt người lạ nên vú ửng hồng như thế.

- Cho dù anh ta là nhà quý tộc? - Regan không thể nhận ra được giọng mình. Giọng trầm, khàn khàn, rõ ràng cô đã bị kích thích.

- Đúng thế - Anh đồng ý, giọng anh nghe cực cần hơn, như thể phản ứng của cô đã làm anh trở nên như thế. Dĩ nhiên nịt vú cũng phải cởi ra. Nhưng vì anh ta rất rành cởi đồ lót của phụ nữ, nên anh không mấy khó khăn tháo cái móc ở phía trước ra - *Mon Dieu!* - Anh ta hụt hơi khi thấy cặp vú đẹp để trong hai tay anh - Cô là cô gái đẹp nhất tôi chưa từng thấy - Anh ta không nói lão và thấy nét e thẹn càng làm cho cô ta ửng hồng thêm, khiến cô càng hấp dẫn hơn. Và kêu gọi hơn. Anh ta hỏi, anh có thể hôn vú cô ta được không. Hai hàm răng trắng muốt ngấp ngừng trên môi dưới khi cô ta suy nghĩ để trả lời, nhưng anh đã thấy câu trả lời hiện ra trong đôi mắt trước khi cô gật nhẹ đầu. Da cô ta có màu trắng hồng và rất mịn. Nhưng mềm mại nhiều. Ấm nữa. Khi Antoine ngậm núm vú vào miệng, mút hương vị thơm tho của cô ta vào người, anh nghĩ rằng chỉ nếm một lần thôi chưa đủ.

Regan thoa bàn tay trước ngực và khi nghe Nate kể Antoine sờ vào các chỗ kín của cô gái, cô cũng sờ vào vai vào ngực vào vú mình. Cô vo núm vú giữa hai ngón cái và ngón trỏ của mình, và cảm thấy chỗ giữa hai chân giật mạnh. Có tiếng rên nho nhỏ thốt ra khỏi miệng trước khi nín kìm.

- Cô hãy nói cho tôi biết cô nghĩ gì. Nói ngay đi! - Anh yêu cầu nho nhỏ.

- Nghĩ về tay của Antoine đang sờ trên người cô gái - Regan liếm môi, đôi môi khô khốc khó chịu - Và nghĩ đến tay anh sờ trên người tôi - Cô kẹp máy điện thoại trên vai. Cả hai tay lồng vào dưới áo, cô mân mê, xoa bóp hai bầu vú bị kích thích do giọng kể chuyện mê ly của Nate và sự tưởng tượng hành dục của cô gây ra - Anh đang nghĩ cái gì đấy?

Anh bật cười, giọng ồ ồ.

- Nghĩ cô sẽ cởi quần lót ra luôn.

- Có lẽ anh nên cởi ra là đúng - Có phải chính cô nói ra câu ấy không?

- Nếu tôi là anh ấy, tôi sẽ làm thế.

Cô không phải phụ nữ chơi trò nhục dục. Trên giường, như mọi lúc khác, cô thẳng thắn và nghiêm túc. Nhưng bây giờ một mình trong đêm tối, nghe giọng nói kích dục ấy, có cái gì đấy khiến cho cô tưởng tượng cô là nàng tiên trong rừng đang trần truồng.

- Tôi đã đi một bước trước anh.

Im lặng một lát. Rồi có tiếng rên.

- Đợi một lát nghe cung - Im lặng một hồi lâu nữa, trong lúc đó, hai tay cô đứng yên một chỗ, đợi anh để làm động tác tiếp theo. Rồi anh nói tiếp - Tôi muốn xem cửa đã khoá chưa.

- Anh không nên nói chuyện nhục dục trên máy điện thoại khi có đứa trẻ vị thành niên ở trong nhà.

- Đúng. Nhưng nếu Josh không có ở đây, thì bây giờ chắc tôi không nói trên điện thoại. Chắc tôi

đã lái xe đến chỗ cô ở, để chúng ta có thể thực hiện chuyện này bằng xương bằng thịt rồi.

Da thịt anh áp lên da thịt cô, cảnh tượng khiến cô rạo rực trong lòng. Chuyện này không thể xảy ra đêm nay.

- Anh đang nói đến chuyện ủa Antoine kia mà.

- Phải, tôi không muốn để anh chàng tội nghiệp thơ thẩn ở đây - Anh nói - Cặp vú của cô ta rất hấp dẫn, Antoine tự nhủ rằng mục đích là cởi áo quần để cho cô ta tắm nước nóng. Cho nên anh ta tiếp tục công việc, cởi hết áo dài thả xuống nền nhà. Cô ta chỉ mặc chiếc quần lót nhỏ xíu như cái nịt vú, và anh dùng hai ngón cái móc vào quần rồi kéo xuống. Chiếc quần tuột qua cặp mông bự, qua hai đùi xuống dưới cặp chân dài rậm nắng đến tận mắt cá. Cô ta bước ra khỏi chiếc quần mà không cần anh yêu cầu. Anh ngồi xổm dưới nền nhà, nhìn lên, anh thấy những hạt nước li ti như những giọt sương dính vào đám lông quăn vàng mềm mại.

Nước cũng rịn ra nơi người Regan. Cô kéo chiếc áo thun lên khỏi hông rồi mở rộng hai chân ra một chút cho gió nơi máy điều hoà không khí bay đến làm mát phần da thịt nóng hổi. Antoine đứng dậy, để hai tay lên vai cô ta, quay cô ta để dẫn cổ vào chỗ có vòi sen bằng thiết nhỏ xíu, chỉ đủ cho một người, anh mở nước. Rồi anh tuột áo quần của mình ra. Cô ta mở to cặp mắt kinh ngạc khi thấy anh ta trần truồng, hoặc là lo sợ hoặc là thích thú, Antoine không thể nói được. Muốn làm cho cô ta yên tâm, không sợ anh sẽ làm cho cô ta đau, anh chạm môi mình lên môi cô, đây là nụ hôn đầu tiên, và anh cảm thấy cô ta thả dài trong môi mình. Anh ta kéo cô ấy vào dưới vòi nước, thoa xà phòng giữa hai tay, và khi nước xòa xuống dưới người họ, căn phòng tràn hơi nước thơm tho, anh thoa bọt xà phòng lên người cô, hai bàn tay trơn trượt của anh lướt trên cơ thể cô từ vai xuống bàn chân, rồi khắp giữa hai chân. Khi anh thoa xuống đùi chân rắn chắc bên này, rồi thoa lên đùi chân bên kia, cô ta nhắm mắt, tựa người vào tường, mấy ngón tay đan vào nhau. Cô ta run, nhưng không phải vì lạnh; cô ta đứng dưới vòi sen nước nóng như ở trong phòng tắm hơi. Nhưng không nóng như tư tưởng cọ xát trong đầu anh ta. Hình như không phải chỉ có một mình anh nổi hứng trước hoàn cảnh này. Cô ta nói như rên bằng tiếng Pháp "*S'il vous plait*", có nghĩa là xin anh vui lòng. Vậy là cô ta nói "*được*". Antoine nghĩ, - Tôi muốn... Tôi cần... Hãy sờ tôi... Đây. Antoine cười. Phải, anh cười trả lời yêu cầu này, vì đây chính là điều anh muốn thực hiện, nhưng anh sợ thúc ép cô ta.

- Cứ tỏ ra mình là nhà quý phái - Regan nói, hai tay cô thoa ngực rồi thoa xuống bụng. Rồi thoa xuống nữa.

- Đúng thế. Cho nên anh cẩn thận đừng chạm rất nhẹ, tách những đường xếp nếp láng mượt. Cô phải nhớ rằng Antoine là người rất sành về phụ nữ, anh thấy không có gì đẹp hơn cơ quan sinh dục của phụ nữ. Nó khiến người ta nghĩ như một đoá hoa, với cánh hoa hồng mềm mại ở bên ngoài, và ở giữa có màu hồng đậm. Cái núm hoa chính nằm khuất ở đây, lóng lánh như viên hồng ngọc. Khi anh ta cào ngón tay cái lên đó, cổ ấy nảy lên một tí.

Regan cũng nảy lên, tưởng tượng ra cảnh mấy ngón tay chai cứng, khéo léo của Nate đụng vào đây.

- Anh ta xoa bóp lại, xoa lui xoa tới, khi mạnh khi yếu, khi nhanh khi chậm. Lưng cô ta dựa vào tường, nhưng mông thì nảy ra phía anh ta, yêu cầu xoa tiếp.

Các bắp thịt nơi chân cô co rút. Regan thở hổn hển, không cần biết anh nghe hay không. Thế giới thu hẹp trong giọng nói của anh, trong câu chuyện của Antoine và người đàn bà bí mật của anh, trong cơ quan sinh dục nóng bỏng, ngứa ngáy của cô.

- Anh ta quỳ xuống dưới chân cô ấy như người đàn ông đang cầu nguyện nữ thần, mà quả đúng như thế, và anh áp miệng vào cô ta. Cô ta khoái đến cực điểm, rên to, cổ vùng đi, nhưng cần

phòng quá nhỏ, không còn chỗ nào rộng mà chuyển đến được. Vả lại, hai tay anh ta ôm ở phía sau hai chân cô, và anh ta chưa làm xong công việc. Anh ta thưởng thức cô như thưởng thức trái cây chín ngọt, và khi anh cảm thấy cơ thể cô ta cứng đờ, anh đứng dậy, nâng cô lên sát vào anh.

Ôi, lạy Chúa! Regan cắn môi dưới để khỏi thốt ra tiếng kêu, vì cô cảm thấy khoái cảm cả người.

- Khi Antoine cảm thấy cơ thể nóng hổi của cô ta ôm cứng lấy người anh, anh cảm thấy trời đất tiêu tan, cảm thấy lòng sung sướng như pháo lễ Mardi Gras nổ trong lòng. Môi cô ta áp vào cổ anh, và chính lúc ấy anh mới tin chắc cô ta không phải là phù thủy. Khi hàm răng trắng của cô ta cắn vào cổ anh, máu trong người anh chảy rần rật, và khi anh vào trong cô, người anh bùng nổ, anh ta cảm thấy trước đây chưa bao giờ mình được sung sướng như thế này. Khi hai người gục xuống nền nhà, tay chân họ quấn vào nhau, Antoine ước chi anh được làm tình với cô ta mãi như thế này.

- Tôi muốn thấy cảnh ấy xảy đến - Regan cố gắng nói - Chắc chuyện ấy xảy ra không xa vùng Anne Rice.

Cô nhận ra anh kể chuyện một cách liên tục, không gián đoạn.

- Có phải anh...? - Ragan cảm thấy máu dâng lên mặt mình, cô không bao giờ đỏ mặt, và một lần nữa cô thấy mừng vì Nate không thấy cô - Mà thôi.

- Câu chuyện này là chuyện em đấy, *chère* à - Anh nói nhỏ nhẹ - Câu chuyện trước giờ ngủ để giúp em ngủ ngon.

Cô ngạc nhiên nhận ra câu chuyện giúp cô ngủ ngon thật. Sự dồn ép về tình dục trong người được giải thoát làm cho cô thấy được thư giãn. Có lẽ vì Nate Callahan đến Los Angeles đã làm cho cuộc đời cô bị đảo lộn.

- Chắc tôi phải cảm ơn anh mới được.

Anh cười khúc khích bên tai cô - Này cưng ơi. Anh rất sung sướng được em cảm ơn. Chúc em một giấc mộng lành.

Cô gác máy, kéo tấm chăn đắp lên người lại, và ngủ liên sau đó, giấc ngủ say, không có ác mộng.

*

Sáng hôm sau, khi Nate lái xe cho Josh đi từ nhà anh xây theo kiểu Tây Ấn để vào phố, Josh cầu nhàu nói:

- Tôi thấy chúng ta chẳng cần bận tâm làm việc này.

- Chẳng có gì phiền phức hết. Cậu còn nhỏ. Bang Louisiana là một trong những bang hiếm khi có những đạo luật ích quốc lợi dân, đã có quyết định trẻ con cần phải đi học. Ergo, cô phải đi học thôi.

- Tên tôi không phải Ergo. Vả lại, xin đi học để làm gì nếu vài ngày nữa tôi phải ra đi?

- Cậu vẫn còn ý định bỏ đi à?

- Có thể lắm.

- Thôi được rồi, tôi hy vọng cậu bỏ đi mà không nói với tôi lời nào.
- Phải, ông không nên giữ một đứa trẻ phạm pháp ở trong nhà để quấy rầy cuộc sống tình dục của ông.
- Có phải tôi nói cậu quấy rầy tôi cái gì à?
- Không. Nhưng nếu đêm qua mà ông không ở nhà để canh gác tôi thì chắc có lẽ ông đã đến với cô cảnh sát ấy rồi.
- Cậu gọi nhà tôi do tôi xây cất là nhà tù, cậu không sợ làm tôi bị xúc phạm à? - Nate nhẹ nhàng hỏi - Phải, đêm qua tôi có thể lái xe đến khách sạn với Regan. Nhưng không phải với lý do như cậu nghĩ.
- Ông nói ông không muốn làm cô ta à?
- Có rất nhiều công việc tôi muốn làm với thám tử tài ba. Nhưng khi cậu lớn rồi và có kinh nghiệm trong cuộc sống, cậu sẽ tìm thấy có sự khác nhau rất lớn giữa làm ai đấy với làm tình.
- Vậy ông yêu cô ấy à?
- Tôi không nói thế. Tôi chỉ khẳng định rằng có nhiều chuyện làm cho đàn ông đàn bà khẩn khít với nhau. Như công việc bắt ống nước vậy. Công việc hai người cùng làm với nhau quan trọng hơn chuyện ấy nhiều.
- Dục là dục - Josh nói, vẻ ương ngạnh. Đồ quý, có lẽ anh đã nghe nói về tình dục nhiều hơn thằng bé này.

Khi đậu xe trước tòa nhà bằng gạch đỏ, Nate nói:

- Khi nào chúng ta có nhiều thì giờ hơn, chúng ta sẽ bàn lại vấn đề này sau.

Học sinh đi vào trường từng tốp, nói cười vui vẻ. Josh cảm thấy lòng thất lại trước cảnh trường học quen thuộc, và mặc dù cậu chán cảnh phải đi chôn chân ở vùng sông lạch này, nhưng cậu vẫn phải xác nhận với mình rằng cậu sung sướng được thay áo thun có hình những ngôi sao chết tiệt để mặc cái áo đen cũ bình dị mà Nate lục tủ lớn ra đưa cho cậu. Rõ ràng thằng bé không nói láo khi nó nói nó thích mặc áo không có chữ.

Nhưng không phải nó muốn thích ứng với hoàn cảnh ở đây. Vì nó sẽ không ở lại Blue Bayou lâu đâu.

Công việc đang trên đà bất lợi. Không những cô không tìm ra được tờ chứng thư hôn thú của Karen Dale ở California hay tờ quyết định ly dị của Karen Hart, mà ngay cả chứng thư khai tử cô vẫn chưa tìm ra được. Regan đã tìm ra được nhiều bác sĩ ở bang kế cận có tên như cô đã nghe nói, nhưng gọi đến văn phòng của họ thì hoá ra là không phải.

Chỉ còn các tờ chứng khoán nữa thôi. Chắc chắn hoặc là người mẹ hoặc là người con trai biết cái gì đây. 25,000 dollars có thể không phải là số tiền lớn đối với gia đình cổ công ty dầu lửa. Nhưng cũng không phải là số tiền còm.

Cô sẽ giải quyết cho được tội phạm này. Vụ án Linda Dale đáng phải được tìm ra kẻ sát nhân và kẻ bất lương đó phải vào tù. Rồi Regan sẽ biểu số cổ phiếu ấy cho cơ quan từ thiện địa phương và quay về Los Angeles tiếp tục cuộc sống.

Cô đang suy nghĩ mông lung thì điện thoại reo. Cô dừng lại một lát, phân vân không biết có phải Nate gọi điện báo anh đến hay không. Hay có lẽ là kẻ gọi nặc danh đêm hôm qua, muốn biết cho chắc cô đã nghe lời hấn chưa. Phụ nữ hay cộp đây. Ước gì điện thoại của khách sạn có máy nhận diện được người gọi nhỉ. Regan nhắc máy.

- Chào người đồng sự - Van nói - Đêm qua tôi đã nghĩ đến cô. Tôi tự hỏi phải chăng cô đã gặp người đàn ông Cajun nào hấp dẫn rồi.

- Có rất nhiều đàn ông Cajun ở đây. Tôi thấy có vài người rất hấp dẫn.

- Tôi hy vọng cô đã sống rất vui vẻ ở đây.

- Dĩ nhiên - Regan cố cười, cô hy vọng nụ cười truyện được qua điện thoại đến tai bạn. Cô nói cho Van biết về Cajun Cal và Beau Soleil, nói đến việc cô gặp Jack Callahan, tác phẩm của ông ta rất được Van ưa thích. Cô không nói đến Nate hay lý do khiến cô ở tại Blue Bayou.

Sau khoảng 20 phút, Van nói:

- Tôi phải tạm dừng ở đây. Chị tôi đang tổ chức buổi tiệc mừng em bé trong bụng. Cô có tưởng tượng được cảnh tôi ngồi trong phòng trang hoàng bằng cò giấy, ăn bánh biscuit với sandwich đông lạnh và không có vỏ không?

- Nhớ chú ý giữ gìn số quà cô sắp nhận - Regan trước khi rời khỏi L.A. đã gửi đến cho chị của Van cái máy hát mua ở nhà hàng Babies RU.

- Cô nói thì dễ - Van đáp - Cô đâu phải người rành trò chơi của em bé.

- Hình như giá tiền mua sự huyền diệu của phong thủy nhỏ thôi.

Van cười.

- Tôi sẽ nhớ ý kiến của cô khi chuyển bụng sinh con.

- Chính nhờ thế cô mới sinh nở tự nhiên được. Nếu sau này tôi sinh con, chắc tôi phải dùng thuốc thúc đẻ sinh cho nhanh.

Họ nói đùa với nhau một hồi lâu nữa, nhắc cho nhau nghe những chuyện về hài nhi ra đời trong xe tuần tra cảnh sát, trên bãi bể, trong tù. Sau khi Van gác máy, Regan mừng cho người

đồng sự của mình, cảm thấy hơi ân hận vì cô đã bỏ mất công việc săn lùng bọn tội phạm hàng ngày. Khi cô đi xuống dưới lầu để đợi Nate, cô nghĩ vấn đề khó khăn là giữ cho công việc được tiếp tục, giữ cho mình được công minh chính trực với công việc.

*

Regan rất mừng khi Nate không nhắc đến câu chuyện trên điện thoại đêm qua, mà chỉ hỏi cô có nhận thêm những lời đe dọa nào nữa không thôi. Buổi sáng trời trong sáng, nhưng cô cảm thấy lòng bất an. Thậm chí cô còn lo không biết anh có viết cô đã nằm mơ đến anh vào lúc trời gần sáng không. Cô mơ thấy cô và anh tắm dưới vòi sen và thoa xà phòng cho nhau.

Blue Bayou có thể không có ghi trên bản đồ, nhưng Regan tin là không ai chê kiến trúc ở đây. Tòa thị sảnh là ngôi nhà uy nghi xây theo kiểu Ý có tầng cấp đá rộng, cửa sổ có hình vòng cung duyên dáng, và trụ bổ tường có hoa văn rất đẹp. Lá cờ Acadia xanh trắng đỏ bay phất phới trên cái trụ đồng dưới cờ Louisiana và Hoa Kỳ. Bức tượng người quân nhân lớn bằng người thật đang cưỡi ngựa phi dựng trước tòa nhà. Hàng chữ khắc dưới cái đế bằng đồng của bức tượng cho biết người lính là Đại úy Jackson Callahan.

- Tổ tiên của anh phải không? - Cô hỏi.

- Ông cố tôi đấy.

- Tôi tưởng bố anh từ Chicago dời đến đây.

- Đúng thế. Nhưng ông nội bố tôi là người gốc ở đây. Cụ cố Callahan lên miền Bắc để tìm việc làm trong thời suy thoái, ông kiếm được việc và ở lại đấy. Khi mẹ tôi gặp bố tôi tại bữa tiệc bên nội, hai người nói chuyện với nhau và nhờ câu chuyện mà họ thành đôi "tri kỷ". Bố tôi nói họ thường gặp nhau là do số trời, và mặc dù ông không chấp nhận chủ thuyết Thiên Chúa giáo ở đấy còn kết hợp với vấn đề tà thuật, nhưng ông vẫn tin rằng ông và mẹ tôi đã có duyên nợ tiền kiếp nên cứ đeo đẳng với nhau mãi mãi.

- Thơ mộng quá!

- Tôi thường nghĩ như thế. Mặc dù tôi không chấp nhận lời giải thích như thế.

- Tại sao?

Anh cười, rồi bình tĩnh đáp:

- Tôi nghĩ bố tôi thấy đây là chỗ bình yên để nuôi dạy con cái, và ông biết mẹ tôi nhớ nhà, nên ông muốn trở lại quê cha đất tổ.

- Cụ cố Đại úy Jack Callahan là tấm gương cho ai thành công ở địa phương. Ông bị mồ côi trên chiếc thuyền từ Ireland đến Mỹ và sống hoang dã, chân đất tại vùng đầm lầy. Khi người ta bắt đầu tuyển mộ người để chống lại người Yankee trong cuộc chiến Nam Bắc, ông thấy cơ hội tạo nên sự nghiệp đã đến. Là người Ireland, ông xem mình như chàng thanh niên nổi dậy chống lại chính quyền áp bức, cho nên ông đăng ký vào Sư đoàn 6 Quân tình nguyện Ireland, sư đoàn này có biệt danh là Hồ Liên Bang.

- Vì họ chiến đấu rất hăng phải không?

- Như hổ vậy - Anh đáp - Cụ cố Jack khi mới đầu quân chỉ làm binh nhì, sau đó tham gia bất cứ trận tuyến đầu miền Đông nào, bắt đầu trận thung lũng Shenandoah vào năm 1862 dưới quyền của Stone Wall Jackson. Vì trận tuyến ở đây rất ác liệt, nên ai còn sống sót được thăng chức rất

nhANH. Khi Jackson về nhà với chức đại úy, mọi người ở đây xem như là ông có phép lạ. Nhiều người còn tin rằng chỉ sờ vào mũi con ngựa của ông thôi là đã được may mắn rồi.

Regan không ngạc nhiên khi nghe Nate kể những chuyện cách hàng trăm năm mà như thể mới xảy ra cách đây mấy hôm. Và mặc dù lòng vẫn bán tín bán nghi, nhưng cô phải khâm phục tài về lịch sử của Nate.

*

Antoinette Melancon có mái tóc vàng màu dâu tây, mặc bộ quần áo Channel màu hồng, đeo ngọc trai rất đẹp, và có thái độ kiêu căng.

- Tôi biết lễ nghi của ngày Mardi Gras - Bà ta nói như thể không biết bao nhiêu lần rồi - Nói tóm lại, chồng tôi không là thành viên của các hiệp sĩ Columbus, mà còn là trợ tế của nhà thờ Holy Assumption, và phụ nữ trong gia đình tôi đều nằm trong Hội THánh nhiều chục năm nay. Tôi biết đây là cơ hội để mở tiệc trước khi chúng ta chuẩn bị Mùa Chay cho lễ Phục Sinh. Tôi chỉ không hiểu là tại sao Blue Bayou không ấn định được tiêu chuẩn của một cộng đồng mừng lễ theo quy cách tôn nghiêm.

- Đây là lễ Fat Tuesday[13] - Emile Mercier nói, chủ nhân Lò mổ Acadia - Chứ không phải Lean Tuesday[14]. Mọi người cần phải được vui chơi thoải mái.

- Thật vô nghĩa! - Đôi môi tô hồng mím lại với vẻ bất bình. Regan nghĩ có lẽ những người Thanh giáo còn nhả nhặn trong các buổi họp khi bàn về lễ Sabbath hơn là vợ của Charles Melancon bàn về lễ Fat Tuesday này - Tuy nhiên, tôi nghĩ là tôi không nên chờ đợi gì khác hơn ý kiến của người có cuộc sống giàu sang bằng cách cung cấp xúc xích cho mọi người.

Ông ta vòng hai cánh tay khổng lồ trước ngực, nhìn bà ta, cặp lông mày bạc rậm nhíu lại.

- Có lẽ kiếp sau tôi sẽ làm vua dầu hỏa - Ông ta đốps lại - Và khi ấy tôi sẽ đổ chất độc xuống kênh lạch và sông ngòi.

Bà ta hếch cằm, Regan nghĩ chiếc cằm có giải phẫu thẩm mỹ.

- Tôi phản đối ý kiến ấy.

- Thôi, có người nào tránh khỏi xúc phạm kẻ khác khi tranh luận nhau đâu! - Người đàn ông râu rậm ngồi ở cuối phòng càu nhàu.

- Melancon không làm ô nhiễm môi trường.

- Nói như thế cho Ủy ban Môi trường nghe - Người phụ nữ mà Regan nhớ là Trợ lý Trưởng Ban Bài trừ Ma túy đốps lại.

- Khiếu nại như thế là sai. Chồng tôi đang làm việc với chính quyền để chấn chỉnh lại hiệu lăm này.

- Nghĩa là ông ta cho thêm tiền vào túi của một số dân biểu - Cal nói, khi Regan mới vào, ông ta có nháy mắt chào cô.

Nate đứng dựa người vào cái bản đồ của địa phương treo trên tường, hai chân tréo nhau, nhìn buổi họp với vẻ hết kiên nhẫn. Anh liền bước đi khỏi tường đến giữa phòng, tham gia ý kiến.

- Chúng ta đến đây để bàn về tình trạng của ban nhạc - Anh nhắc nhở mọi người với giọng dục

dàng như khi anh gọi thức ăn đậm bạc ở nhà hàng của Cal - Hiện ban Dixie Darlins rút lui vào giờ phút chót, họ đã gây khó khăn cho chúng ta, nhưng tôi đã chơi bóng với Steve Broussard ở Tulane và vì tôi biết anh ta cùng nhóm không đi du lịch 6 tháng để thực hiện bộ CD mới, nên tôi nghĩ chúng ta cố tìm cho được ảnh ở Houma, để mời ảnh đến chơi cho chúng ta.

- Tôi thích Broussard và ban Swamp Dogs của ảnh đến chơi cho chúng ta - Người luật sư nói - Bộ CD vừa rồi của họ được nổi tiếng sau khi họ chơi cho một bộ phim cine.

- Tôi tin ảnh sẽ bằng lòng - Nate bình tĩnh đáp - Và điều tuyệt nhất là ban nhạc bằng lòng tặng tiền thù lao của họ cho câu lạc bộ nam nữ thiếu niên.

- Quá tốt! - Cal nói khi hầu hết mọi người trong phòng đều vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Ngay cả người Trợ lý Trưởng ban Bài trừ Ma túy cũng có vẻ thán phục. Toni Melancon không vỗ tay, nhưng Regan đã có cảm giác rằng bà ta thấy ít có ai trong khu vực này làm cho bà ta hài lòng.

Cô thấy rõ ràng bà ta là người hợm hĩnh. Cô nghĩ có lẽ bà ta cũng tàn nhẫn như bọn cá sấu đang ngủ mùa đông. Nhưng điều mà cô phân vân nhất, là không biết chồng bà ta có ngủ với Linda Dale hay không. Mặc dù cô tha thứ tội ngoại tình, nhưng cô có thể tin một người đàn ông có vợ như thế chắc thế nào cũng đi chơi bời. Và bây giờ cô có cơ hội thấy Toni Melancon hành động, cô tin chắc bà ta là người có thể giết chết đối thủ của mình. Không phải vì tình yêu; Regan nghĩ, bà ta không có đầu óc lãng mạn hay có máu đam mê nhục dục. Nhưng tiền bạc là nguyên nhân chính. Mặc dù cái tên không đúng, nhưng vẫn còn có thể tên của kẻ sát nhân không có dính dáng gì đến cái tên có chữ J bí mật kia.

Cô nghĩ rằng nếu người yêu của Linda Dale không giết bà, thì khi bà chết chắc chắn ông ta cũng nín luôn, không nói cho ai biết bí mật này.

Cuộc họp chấm dứt. Toni Melancon là người ra về trước tiên. Nate và Regan ra về sau cùng. Khi họ đi trên thềm xuống, Nate đưa tay sờ vào mũi con ngựa.

- Chúng ta cần may mắn phải không? - Regan hỏi.

- Một ít may mắn cho đỡ khổ, cưng à.

Dĩ nhiên, đôi lúc may mắn chỉ cần giúp một ít là đủ.

Toni Melancon đang đứng bên cạnh chiếc Jaguar màu lục, dí mũi giày hiệu Bruno Magli xuống hè đường một cách giận dữ.

- Có chuyện gì rắc rối à? - Nate hỏi.

- Chiếc xe ngu ngốc này không chạy - Trông bà ta có vẻ như muốn đá vào bánh xe - Tôi đã bảo Gerarld chúng tôi nên mua xe Đức. Thế nhưng ảnh không chịu, ảnh mua chiếc xe xả rác này của Anh.

- Xe này có tiếng lắm - Nate nói. Khi nó mới ra đời vào năm 1968, người ta gọi nó là xe đẹp nhất thế giới đấy.

- Đồ rác rưởi có tiếng - Lời lẽ thật giận dữ. Thái độ hay nóng giận của bà ta khiến Regan nhớ đến Josh có lẽ cậu bé có nguyên nhân nào đó khiến cho nó có thái độ không tốt.

- Bà có muốn để tôi xem máy xe có gì trục trặc không?

- Tốt quá - Bà ta thở dài như để xua đuổi bức dọc trong người chứ không phải cảm ơn có người

giúp mình.

Regan nhìn anh mở nắp xe, lôi kéo mấy sợi dây điện như thể đang cố tìm xe hư cái gì.

- Tin vui là xe không hư hỏng gì phải sửa nhiều.

- Tin buồn là gì?

- Là tôi không thể làm cho máy nổ.

- Tại sao không? - Bà ta hỏi như hỏi mình.

- Bà nhìn sợi dây điện trắng đỏ này thì biết.

Bà ta lại thở dài, nhìn về phía đầu máy, nhưng rõ ràng bà ta không muốn đến gần vì sợ làm dơ bộ áo quần.

- Nó hỏng như thế nào?

- Sợi dây này chạy đến nguồn điện từ dùng làm cho máy nổ. Sợi dây bị lỏng ra, chúng ta có thể siết chặt nó lại được, nhưng nếu bà nhìn vào đây - Anh chỉ vào một chỗ cổ múi dây điện nằm lơ lửng cách đây chừng 3 inch - múi dây điện bị tước. Phải thay đoạn dây này mới khỏi chạm điện.

- Tôi nghĩ là đáng ra chúng tôi nên mua chiếc BMW mới phải - Bà ta thở hển hển.

Regan không biết anh đã sai ai dùng dao nhíp để tước múi dây điện này.

- Không sao đâu. Tôi sẽ gọi Earl qua máy điện thoại di động của tôi, biểu anh ta đến kéo chiếc xe đến garage Dix Automotive, rồi tôi sẽ lái xe tôi đưa bà về nhà.

Anh cười, nụ cười tươi tắn có vẻ đã làm cho người đàn bà chanh chua này mềm lòng.

- Tôi nghĩ đây là giải pháp tuyệt nhất.

- Tôi rất hân hạnh được giúp bà - Anh nói - Bà không ngại việc để cho cô Hart đi theo cùng chứ? Tôi đang đưa cô ấy đi xem khu vực này.

Bà già nhìn Regan như thể mới thấy cô lần đầu.

- Chắc cô là cảnh sát trưởng mới như tôi nghe nói, phải không?

- Người ta nói sai. Tôi đến thăm vùng này thôi.

- Vậy thì bậy quá, vì chúng tôi đang cần người. Tôi vẫn không hiểu tại sao anh lại thuê Dwayne - Bà ta phàn nàn.

- Anh ấy hơi non. Nhưng anh đã bắt những tay ăn chơi trác táng.

- Nhưng anh... - Mối bà ta cong lại, không tỏ vẻ bất bình như mọi khi - Chắc anh biết.

- Người tốt nghiệp đại học phải không? - Nate hỏi, tự nhiên.

- Đừng giả vờ với tôi, Nathaniel Callahan. Anh biết rất rõ điều tôi muốn nói rồi.

- Tôi biết chứ, thưa bà, và theo chỗ tôi thấy, thì Dwayne không những có đủ tiêu chuẩn, mà ảnh có bằng về luật hình sự, và rất tích cực. Chúng ta may mắn có ảnh đến phục vụ cho lực lượng cảnh sát. Ngoài việc đầy đủ tiêu chuẩn, ảnh còn là người địa phương, cho nên ảnh biết rất rõ về địa phương, đây là ưu điểm khiến cho ta phải tuyển ảnh làm cảnh sát. Rồi còn thêm một điểm nhỏ nữa, là chúng ta không có cảnh sát Mỹ gốc Phi từ khi bố tôi tuyển dụng bác của Dwayne vào thời thập niên 70, chuyện này bây giờ rất cần thiết.

- Tôi nhận thấy Jake Callahan đã đạt được tiêu chuẩn anh hùng ở Blue Bayou, và tôi rất ân hận về việc ông bị giết một cách rất đau đớn, nhưng như tôi đã nói với ông lúc ấy, thay đổi mệnh trời là điều không tốt. Vì nhân tiện đang nói chuyện ấy, tôi nghĩ là cần nói rằng điều quan trọng ở Blue Bayou này là phải duy trì phong tục tập quán của địa phương, chứ đừng để bản sắc của dân tộc bị suy sụp như nhiều nơi khác của bang chúng ta.

- Có lẽ một số tập tục đáng được xóa bỏ - Anh bình thản nói khi mở cửa ở chỗ ngồi phía trước của chiếc SUV, xe đậu ngay phía sau chiếc xe bị hư của bà - Như là chế độ nô lệ. Hay bà muốn duy trì chế độ treo cổ?

- Đúng là luận điệu giống như bố anh. Dù sao tôi đã chiếu cố cho ông, và ông là người Yankee. Nhưng tôi hy vọng mẹ anh đã dạy cho anh nhiều về bản sắc dân tộc.

- Ồ, dĩ nhiên mẹ tôi đã dạy cho tôi rất nhiều.

Toni Melancon có vẻ không chú ý đến hàm xai Nate căng cứng và cặp mắt đánh lại, bà ta để cho anh đưa tay nắm khuỷu tay của bà, đỡ bà lên xe, rồi bà ngồi vào chỗ ngồi như Nữ hoàng Elizabeth Westminster. Rõ ràng không có ai tự cho mình là trung tâm điểm của vũ trụ như vợ của Gerald Melancon, cho nên Nate càng phải hết sức kiên nhẫn và tỏ ra rất duyên dáng với bà ta.

Regan nghĩ là Nate giữ gìn lời ăn tiếng nói là vì cô, nên khi mắt anh nhìn cô ở trong kính chiếu hậu, cô nói không thành tiếng lời cảm ơn anh.

21.

Con đường xe chạy dẫn đến nhà của Melancon dài ít ra cũng 3 dặm, hai bên đường trồng toàn sồi khiến cho khách cảm thấy lòng nao nức khi đến gần đồn điền. Những căn nhà nhỏ một phòng nằm rải rác ở phía bên kia những cánh đồng bỏ hoang, Regan đoán chắc đây là nhà dành cho nô lệ xưa kia, nay còn lại những phế tích của một thời. Những ngôi nhà vườn thiếu chăm sóc hẳn đã có một thời vàng son, đang cần bàn tay vun xới.

Ngôi nhà rộng như Beau Soleil, nhưng thiếu vẻ duyên dáng. Không giống những chiếc cột trắng nhô ra tại nhà Jack và Dani, ở đây bốn cái cột khổng lồ xây theo kiểu Doric đứng trên nền đá granit dày có bốn bậc cấp trước nhà. Tường xây gạch đỏ ngả sang màu hồng vì đã trải qua nhiều thế kỷ. Mặc dù Regan không phải là người giàu tương tượng, nhưng cô vẫn thấy đồn điền St. Elmos - Cô nghe Nate cho biết tên đồn điền này - có không khí cô liêu.

Nate dừng lại dưới mái cổng đổ nát.

- Tốt, cảm ơn, Nate - Toni nói, như thể bà ta nhận ra phải cư xử như thế đúng cương vị của mình.

- Không sao - Anh đáp, vừa đỡ cho bà xuống xe.

Im lặng một hồi lâu.

- Thôi, chúc anh vui vẻ - Bà ta nói, nhứt quyết không mời họ vào nhà giải khát.

- Chắc bà biết - Anh nói, lâu rồi không đến thăm bà Bethany. Tôi muốn vào nhà một lát để chào bà ta. Tôi không muốn bà ta nghe tiếng xe SUV chạy vào mà không thấy tôi vào, rồi bà ta sẽ trách tôi có đến mà không vào chào bà.

Regan thấy nụ cười trứ danh hiện trên môi anh như muốn làm trò ảo thuật.

- Được thôi - Toni thở dài như thể bà bày tỏ sự chán nản - Nhưng đừng hòng bà ấy nhận ra anh. Bà già hầu như đã bị mất trí.

- Vậy thì đáng xấu hổ quá! - Anh đáp khi họ đi đến cánh cửa trước khổng lồ, chạm trổ hình thù mà theo chỗ Regan đoán là gia huy Melancon, bao quanh gia huy có bốn khuôn mặt kỳ quái như ở đầu các ống xối - Có lẽ chúng tôi gặp may và bà ấy có được ngày vui vẻ.

Vào tiền sảnh, họ gặp người đàn bà cao gần 6 feet, tuổi từ 60 đến 100. Chiếc áo dài của bà ta được trang điểm cho vui mắt bằng một sợi dây chuyền nặng nề, thụng xuống, vì có buộc vào nhiều loại bùa khác nhau.

- Bà Melancon không tiếp khách đâu - Bà ta báo cho họ biết bằng một giọng trầm trầm vang như tiếng sấm.

- Kìa, bà Caledonia, bà biết tôi không phải là khách quấy rầy - Nate nói, dùng tài duyên dáng của mình để thuyết phục - Tôi đến có mang quà biếu - Anh đưa ra hai cái hộp nhỏ bằng giấy vàng, anh lấy hai cái hộp này trong ô để găng tay của chiếc SUV - Tôi mang đến biếu bà và cô Bethany ít kẹo hạt dẻ ngon mua ở tiệm Paulne, loại kẹo hai bà rất thích.

Bà ta lắc đầu, chắc lưỡi, nhưng vẫn lấy những cái hộp.

- Nate Callahan, anh không biết xấu hổ.

- Kìa, bà Caledonia, bà biết rõ rồi - Anh nói, nháy mắt nhanh về phía Regan - Bà không phải là người đầu tiên nói với tôi như thế.

- Chắc là không, bà thở hỗn hển, rồi nói tiếp - Anh chỉ được ở lại 1 phút thôi. Đã đến giờ ngủ trưa của bà Bethany.

- Tôi sẽ đi vào và đi ra nhanh như chớp, anh hứa, rồi làm dấu chữ x trước ngực.

Bà lại lắc đầu, rồi quay người bỏ đi.

- Có lẽ anh không đọc Rebecca phải không? - Regan hỏi khi họ đi trên hành lang dài có nhiều tượng bán thân, cô nghĩ chắc đây là tổ tiên của nhà Melancon.

- Không. Nhưng các cô gái mà tôi đã nói cho cô biết, cái cô thích cô dùng để ăn có hình Kem Sữa, thích xem phim Romance Channle, nên tôi đã xe cine.

- Caledonia làm cho bà Danvers trông giống Mary Popping.

- Bà ta là con chim già gay gắt - Anh đáp - Nhưng bà ta tận tụy với bà Melancon. Trước tiên bà ta làm y tá cho bà, rồi bước lên hàng quản gia và bây giờ thì điều khiển cả nhà nữa.

- Tom có vẻ không thích bà ta - Người đàn bà đi qua mặt người giữ nhà mà không nói một tiếng.

- Tôi đoán bà ta sợ bà này, vì có lời đồn rằng khi bà ta mới lấy Melancon, bà ta muốn đưa bà già ra khỏi nhà để cho bà làm hoàng hậu trong trại. Caledonia dọa bà ta bằng lời phù chú tà thuật, thế là chuyện bàn cãi chấm dứt.

Họ được dẫn vào trong phòng khách có nhiều cây. Lại thêm nhiều bức ảnh lồng khung của tổ tiên nhà Melancon nữa treo trên các bức tường phủ lụa đỏ đã bị ố vì nước, họ cau mày nhìn xuống. Không khí trong phòng quá đầy hơi nước đến nỗi Regan phải ngạc nhiên tự hỏi tại sao tấm thảm Phương Đông trong phòng không mọc nấm. Mùi hoa bốc lên ngát đầy phòng, khi Regan mới bước vào, cô đã cảm thấy nhức đầu.

Một bà già mảnh khảnh như con chim nhỏ, ngồi khuất trong chiếc xe lăn. Mặc dù trời nóng, nhưng bà ta vẫn quấn ba lớp khăn quàng màu sắc rực rỡ.

- *Bonjour*, bà Bethany - Nate chào bà ta - Hôm nay trông bà xinh như vườn mùa xuân, phải không?

Mắt bà ta vẫn nhìn ra ngoài những cánh cửa sổ cao từ nền đến trần, ngoài ấy ba nàng tiên bằng đá đang múa quanh cái hồ nước đầy tảo xanh.

- Ông Nate đem biếu bà kẹo hạt dẻ bà thích đấy - Giọng gay gắt của Caledonia bỗng trở nên dịu dàng một cách rất đáng ngạc nhiên. Bà mở một hộp, chọn cái kẹo có quả hồ đào, đưa ra trước mắt bà già.

Bàn tay nhỏ nhắn nheo mang đầy kim cương nắm lấy cái kẹo rồi bỏ vào miệng như một đứa bé háu ăn, cái kẹo biến mất trong đôi môi tô son đỏ hồng. Bà lại đưa tay ra, ngửa lòng bàn tay lên.

- Ngủ dậy rồi ăn tiếp - Caledonia để cái hộp trên nóc kệ bằng gỗ tếch màu đen có chạm trổ trang trí. Bà ta nói như nói với một đứa bé.

Bà già thốt lên một tràng tiếng gì như là tiếng Pháp, xen lẫn vài tiếng nguyên rủa khiến cho Regan phải ngạc nhiên, vì cô nghĩ những bà quý tộc miền Nam thuộc thế hệ của bà Melancon chắc sẽ không bao giờ thốt ra những lời như thế.

- Bà biết, ăn đường nhiều bà sẽ mất ngủ - Caledonia thản nhiên nói - Cái hộp kẹo vẫn còn nguyên ở đây khi bà ngủ dậy - Bà ta sửa lại mấy cái khăn cho ngay thẳng - Bà chào buổi chiều ông Nate và bạn ông ấy đi - Bà để mấy ngón tay dưới cằm, nâng mặt bà già lên.

- Bà Bethany - Nate cố nói lại, nhưng nụ cười duyên dáng của anh không làm cho bà già nhúc nhích. Bà ta nhìn thẳng tới trước, cặp mắt màu nâu nhạt thất thần. Cặp mắt trông như mắt của ma quỷ. Regan động lòng trước cảnh tượng ấy.

- Đến giờ bà ấy ngủ trưa - Người đàn bà kia nói, xem như cuộc viếng thăm ngắn ngủi chấm dứt.

- Cám ơn bà Caledonia - Nếu Nate thất vọng, anh cũng không để lộ ra ngoài - Tôi đánh giá cao lòng hiếu khách của bà.

- Họ đi dọc theo hành lang, đi qua các tượng bán thân, qua tiền sảnh rộng lát đá phiến, và ngay khi họ sắp bước ra khỏi nhà, thì Caledonia theo kịp họ.

- Tôi có cái này cho cô gái - Bà ta nói và đưa tay vào túi váy, lấy ra đồng Dime có khoan lỗ ở giữa và xâu bằng sợi dây đen nhỏ.

Regan nhìn Nate rồi nhìn sợi dây có đồng xu để đeo cổ.

- Cảm ơn bà.

- Cô phải nhớ đeo nó - Cặp mắt màu ngọc lam trong veo rực sáng trên khuôn mặt màu đồng cháy - Cô đã quấy động thần linh. Cái bùa này sẽ che chở cho cô.

Cảnh hăng say của người đàn bà mê tín này, cộng với cảnh gặp gỡ ngắn ngủi với bà già kia, làm cho Regan cảm thấy ớn lạnh.

- Chúng tôi cảm ơn bà rất nhiều, bà Caledonia - Nate nói, anh nhảy vào cứu cô. Anh lấy sợi dây bùa đeo vào cổ cô - không biết có phải tưởng tượng hay không mà cô cảm thấy đồng xu cào vào da ở cổ họng cô làm cho da cô ấm lên. Anh nhìn Regan, cười trấn an cô - Không ai ở Blue Bayou làm bùa tuyệt hơn bà Caledonia. Bà là dòng dõi của Mark Laveaus - Anh nói.

- Anh ta nói thật đấy - Người đàn bà nói, vươn người đứng thẳng với vẻ quan trọng.

- Tuyệt quá - Regan cố cười - *Merci*[15] - Đây là một trong vài tiếng Pháp cô biết.

Người đàn bà không đáp, chỉ đóng cửa lại thôi.

- Tốt - Regan thở dài - Một chuyện đáng nhớ.

- Caledonia rất tin tưởng vào chuyện này, mặc dù bà ta ở Nam Louisiana. Tôi tiếc là bà Melancon bị mất trí thật.

- Anh đã nói bà ta như thế rồi.

- Tôi nói tôi nghe người ta nói. Tôi không ngờ bà sa sút trầm trọng như thế, vì lần vừa rồi, cách đây chừng 1 tháng, tôi có gặp bà ấy.

- Có phải bà ta bị bệnh Alzheimer[16] không?

- Tôi đoán thế, vì bà già thường nhớ hết mọi người rất rõ. Bà ta thừa hưởng chức chủ tịch hội đồng quản trị của công ty, sau khi chồng bà chết lúc đang làm tình với cô tình nhân mà ông ta giấu ở khu di tích lịch sử Faubourg Marigny của New Orleans.

- Tại sao chuyện như thế mà tôi không ngạc nhiên nhỉ? - Regan hỏi khô khan khi cô bước lên chiếc SUV.

- Chuyện tai tiếng này rất tệ, ngay cả ở đây. Hoá ra là chị này với Charles bố đã có ba đứa con với nhau. Cuộc kiện tụng dành quyền thừa hưởng diễn ra 3 năm liền.

- Dĩ nhiên là gia đình thắng.

- Hầu như thế, nhưng bà tình nhân và mấy đứa con được ngôi nhà và một số cổ phần mà ông ta đã sang tên cho mỗi đứa trước khi ổng chết.

- Hình như có nhiều cổ phần chứng khoán của hãng Coca Cola ở Atlanta thôi.

- Cái người tên Marie Laveaus là ai?

-Ồ họ là hai người rất hấp dẫn. Marie thứ nhất làm nghề uốn tóc cho tiệm Creoles giàu có ở New Orleans vào thập niên 1820. Bà ta theo đạo Thiên Chúa, nhưng còn là quân sư cho giới nô lệ và chủ của họ. Dĩ nhiên là các bà vợ của chủ, bà ta làm tóc cho các bà này. Bà ta nổi tiếng là bà hoàng tà thuật, nhưng chắc bà ta có lòng nhân từ, vì bà là người đầu tiên đi ra ngoài để chăm sóc cho các bệnh nhân bất cứ khi nào trong thành phố xảy ra các bệnh dịch sốt.

Khi bà ta chết, tín đồ vẫn thờ cúng bà ta, họ đến mộ bà ta làm dấu chữ X đỏ trên mộ và trả tiền cúng. Con gái bà ta là Marie II, còn nổi tiếng hơn mẹ nữa. Bà này lập ra những nghi lễ tà thuật cúng bái rất nổi tiếng ở New Orleans. Người ta nói rằng bà rất nổi tiếng đến nỗi ngay cả các linh mục và giám mục cũng đến hỏi ý kiến bà ta.

- Và Caledonia nổi nghiệp của họ?

- Người ta nói thế.

- Tà thuật chỉ là chuyện huyền bí - Regan sờ đồng xu nơi cổ, cô phân vân không biết cô tin cái gì vào chuyện này - Bà ta không biết tôi đang lâm vào cảnh nguy hiểm.

- Dĩ nhiên không - Anh cười với cô, nụ cười như muốn đánh tan mối lo âu trong lòng cô - Trừ phi cô nói về chuyện cô có nguy cơ bị tôi bỏ bùa mê để làm tình.

Cô cười và bắt đầu thư giãn. Nhưng cô vẫn nghĩ đến chuyện khó khăn về các tờ cổ phiếu chứng khoán.

Tôi phải đi gặp Melancon để nói chuyện mới được.

- Phải sau lễ Tuesday cô mới hy vọng gặp được ông ta - Anh đáp - Vậy cô phải có kế hoạch vui chơi lễ Mardi Gras.

- Tôi nghĩ anh nói đúng.

- Đừng lo, cô thám tử thân yêu - Anh đưa bàn tay phải vuốt từ sau vai cô xuống cánh tay, nắm bàn tay cô đưa lên môi hôn.

- Tôi cam đoan cô sẽ rất vui thích.

Nate ân hận vì chuyện đến nhà Melancon không có kết quả khả quan, nhưng anh mừng vì anh giữ được Regan ở lại Blue Bayou lâu hơn. Kỳ lạ thay, thời gian trôi qua rất thi vị. Họ chỉ gặp nhau có mấy hôm mà anh đã quên hết cuộc sống của anh trước khi gặp cô.

Ngoại trừ công việc anh đang làm ở Beau Soleil và tân trang văn phòng cảnh sát trưởng, hiện không có công việc gì khác khiến anh phải bận bịu. Anh không biết anh có lưu tâm đến công việc ở văn phòng hay không. Anh cảm thấy mình hơi thiếu trách nhiệm, và ngoài việc chú ý đến Josh, thì anh để hết tâm trí vào Regan Hart.

Anh thường xuyên nghĩ đến cô rất nhiều. Lúc nào cũng nghĩ. Khi bắt đầu đánh răng buổi sáng là anh đã nghĩ đến đôi mắt nâu vàng thông minh của cô, và chỉ khi lịm vào giấc ngủ anh mới hết nghĩ đến tấm thân dài rắn rỏi của cô.

Suốt ngày, khi anh loay hoay với những bản thiết kế, cô hiện ra trong óc anh, rồi bỗng nhiên, thay vì chữa lại bức tường trong bản vẽ, anh hình dung ra cô khi cô ngồi trên bến tàu Santa Monica nhìn ra biển, mái tóc óng ánh phát phơ trong gió biển, mùi thơm da thịt sạch sẽ của cô

thơm hơn cả hương hoa trong vườn Xanadu.

Trong khoảng thời gian anh chờ đợi cô đến Blue Bayou, hình ảnh cô choán hết chỗ trong tâm trí anh. Choán hết đến nỗi anh không chú ý đến công việc đang làm, thay vì sơn lớp gỗ áp chân tường trong phòng ăn ở Beau Soleil bằng màu giống màu cafe Thụy Sĩ như Dani yêu cầu, thì anh lại sơn giống màu trái vanille của Pháp, mãi cho đến khi chị ấy nói anh mới nhớ. Trời đất quỷ thần, anh chưa bao giờ mắc phải sai lầm như thế từ những mùa hè còn học trung học, khi anh bắt đầu học nghề xây dựng.

Sai lầm thật quá tệ trước khi cô đến với đôi mắt to, cặp chân dài, và với những chuyện khó khăn mà bất kỳ người đàn ông nhạy cảm nào cũng thấy rõ. Và anh luôn xem mình là con người rất nhạy cảm khi có chuyện gì dính dáng đến phụ nữ. Nhưng bây giờ tình hình như thế cô đã bỏ bùa anh, khiến anh phải yêu say đắm, khiến tâm trí anh hoang mang, thân thể anh rối loạn.

Dĩ nhiên đây là vấn đề khó khăn, Nate nhủ thầm khi anh rẽ xe vào đại lộ Bienville, cách khách sạn cô ở hai khu phố. Anh nổi tiếng là người rất đào hoa ở Blue Bayou, nhưng anh không nhớ có lần nào lâm vào cảnh bế tắc tình dục đáng giận như thế này. Giận vì anh nghĩ đàn bà cũng thích tình dục như đàn ông. Khi nào anh được đưa cô thám tử tài ba này vào giường, làm cho cô thật sự vui sướng, khi ấy anh mới thật sự trút được nỗi ám ảnh trong đầu anh.

- Ôi, lạy Chúa!

- Cái gì thế? - Hình ảnh anh bên cô trong óc anh bỗng vỡ tan như bột xà phòng. Cô nắm mạnh tay anh suýt nữa anh lái xe trật ra khỏi đường.

- Anh dừng xe lại cho tôi.

Giọng cô căng thẳng khiến anh lập tức dừng xe, tắt máy.

- Có chuyện gì không ổn à? - Trông cô tái nhợt như con ma của người lính Liên bang ở Beau Soleil.

- Chính ngôi nhà ấy đấy - Cô đưa tay, bàn tay run run không giống tay của Regan lâu nay, chỉ về phía ngôi nhà sáng sủa, xây cất theo kiểu Creole nằm ở phía bên kia đường. Gạch xây nhà có trét vữa sơn màu xanh của Ai Cập được dùng trước đây, trông thật láng bóng, nhà có gắn tấm biển "Nhà bán" trên cánh cửa đỏ kiểu Pháp.

- Cái gì thế?

- Nhà của Linda Dale đấy.

Rõ ràng cuộc gặp gỡ thất bại với bà già và cái bùa ma quái của Caledonia đã làm cho cô rối loạn tinh thần.

- Nhà của Linda Dale đã bị bão cuốn mất rồi - Anh dịu dàng nói. Tay anh để trên vai cô, đôi vai cứng như cái tầng cấp bằng đá granite của nhà Melancon - Cô nhớ chứ? Trước khi cô đến đây tôi đã kiểm tra hồ sơ của cơ quan địa ốc rồi.

- Họ ghi sai. Mẹ kiếp, chính ngôi nhà ấy - Cặp mắt cô mở to và hăng hái.

- Tôi biết người làm việc cho Sở Địa ốc - Anh nói, nghĩ rằng cãi cọ với cô chẳng ích gì. Tốt hơn hết là cần chứng minh cho cô thấy cô đang bị rối loạn - Để tôi gọi bà ta đến, bà ta sẽ trả lời cho chúng ta rõ.

Khi anh nói cho cô biết người đàn bà hành nghề địa ốc tên là Scarlett O'Hara, cô cũng không thèm lưu tâm đến, bỗng anh nghĩ đến vấn đề trở nên nghiêm trọng.

Sau khi nói chuyện với người làm nghề kinh doanh địa ốc xong, anh nói:

- Chìa khoá ở dưới tấm thảm. Chị ta để ở đây phòng khi có ai cần xem nhà mà không có người bán nhà đi theo.

Khi anh lấy chìa khoá dưới tấm thảm màu lục, cô nói nhỏ:

- Khi chúng ta đi vào, phòng khách sẽ nằm bên trái. Phòng ăn ở bên phải.

- Loại nhà trệt xây theo kiểu Creole đều bố trí như thế - Anh thận trọng nói, không muốn làm cho cô buồn thêm nữa - Bốn phòng, mỗi bên hai phòng đầu lưng vào nhau.

- Tại sao tôi biết như thế? Xin cam đoan với anh, đây là nhà của bà - Cô đi vào phòng ngủ phía sau, phòng sơn màu đen. Nate nghĩ chắc thế nào Josh cũng cảm thấy đây là nhà của cậu ta - Đây là phòng ngủ của tôi. Phòng màu vàng với bầu trời màu xanh nhạt. Bầu trời có những đám mây trắng bay qua.

- Ký ức thật tuyệt vời - Anh nói, vẫn tin chắc cô bị rối loạn.

Cô không đáp.

- Bà bị giết ở trong phòng khách. Giường tôi ở đây, kê sát tường - Anh để yên cho cô nói, cô đang nhìn vào những thứ mà anh không thể tưởng - Chiếc giường để đầy đồ chơi nhồi bông, nhưng đồ tôi thích nhất là con voi màu lục, vàng, và tía, nó là quà sinh nhật của tôi.

Màu sắc của lễ Mardi Gras.

- Phải. Tôi vẫn còn giữ con voi - Anh ngạc nhiên khi nghe cô cho biết như thế - Hiện để ở L.A.. Tên nó là Gabriel - Regan cau mày - Tôi không biết tại sao tôi đặt cho nó tên ấy.

- Tôi đoán chắc mẹ cô giúp cô đặt tên cho nó như thế là bà dựa theo bài thơ của Longfellow nói về những người tình chia tay nhau vào thời Đại Biến.

- Tôi chưa đọc bài thơ ấy.

- Đây là tác phẩm nói về tình yêu bi thảm. Năm nào chúng tôi cũng phải học ôn ở trường hết. Evangeline Belle Fontaine là cô gái trinh Acadia bị chia lìa người yêu, Gabriel Lajeunesse, vào hôm kết hôn. Họ bị chia cách, và nàng đi đến Louisiana này với cùng một nhóm người bị đày để tìm chàng. Nàng chỉ tìm ra được chàng từng ở đây, nhưng đã đi chỗ khác rồi. Cho nên, nàng tiếp tục đi tìm, và cuối cùng, khi họ đã già tóc bạc, nàng gặp chàng sắp chết trong trại tể bần Philadelphia. Họ ôm lấy nhau, chàng chết trong tay nàng, nàng chết vì đứng tim, và họ được chôn chung một chỗ.

- Chuyện bi thảm quá! - Cô thở dài. Chán nản - Những chuyện tình đều như thế hết.

- Và có nhiều chuyện không? Chuyện bây giờ mà tôi muốn nói với cô, đó là chuyện của Jack và Dani. *Dieu!* [17], họ rất gian nan, có lúc họ còn đau khổ hơn cả Evangeline và Gabriel, nhưng bây giờ họ tuyệt vời biết bao.

- Họ tuyệt thật - Cô đáp, giọng hơi thản nhiên - Họ thành công - Cô nhìn lui vào cánh cửa buồng ngủ - Bà ấy chết trong phòng khách. Tôi nghe có tiếng hét, tôi trùm chăn kín đầu vì tôi sợ ác

mộng đến ăn thịt tôi.

- Đây là câu chuyện dân gian của xứ Cajun, người ta thường kể cho con nít nghe để chúng lo sợ mình. Hãy ngoan, kéo *ác mộng* đến bắt đấy.

- Ác mộng có tay như càng con tôm hùm - Cô lắc đầu - Anh biết không, vì nhiều lần tôi bị ác mộng hành hạ, nên tôi nghĩ đấy là do bàn tay của phù thủy gây nên, không có gì kỳ lạ hết - Đây chỉ là phần nằm trong tiềm thức - Có tiếng gì nghe đổ vỡ rất kinh khủng.

Cô lại đắm mình trong quá khứ. Nate cảm thấy bất lực.

- Tôi quá sợ không bước ra khỏi phòng. Một lát sau, tôi bước ra, nhưng má tôi đã biến mất. Tôi đi từ phòng này sang phòng khác, tôi đói quá.

Anh đi theo cô ra khỏi phòng ngủ, vào phòng bếp sơn màu xanh lá cây.

- Tôi leo lên cái ghế, lấy mấy cái bánh biscuit nằm ngoài tủ ăn. Và mấy lát bánh mì - Cô đưa tay vuốt cánh cửa một tuấn bằng gỗ thông - Tôi nghĩ là tôi đã ngủ, Chắc tôi đã ngủ.

Cô đi ra cửa sau, đứng ở hàng hiên ngoài dưới mái đầu hồi, nhìn ngôi nhà nhỏ dùng làm garage.

- Tôi không nhớ tôi đã đợi bà đi vào bao lâu, nhưng tôi chỉ nhớ điều má tôi dặn tôi rằng không được một mình ra ngoài đường, nếu không tôi sẽ bị xe cán. Vì vậy tôi đứng yên. Tôi nhớ tôi đứng mãi như thế.

Anh nghĩ chắc cô đã ở đây thật. Nhìn mặt cô, anh tin cô đã nhớ lại lúc ấy. Không cần cô có trưng ra được bằng chứng hay không, nhưng anh nghĩ cần giúp cô nhớ lại quá khứ, Nate quàng hai tay ôm quanh lưng cô khi cô nhìn về phía nhà để xe. Cô dựa lưng vào người anh, với tư thế khiến anh nghĩ là cô đã hoàn toàn tin tưởng anh.

- Một ông bác sĩ tử tế đã cho tôi cái kẹo que. Đây là loại kẹo làm bằng trái anh đào, thứ tôi thích nhất. Rồi có một người đàn ông khác rất dễ thương, tóc đen, mặt hiền từ, bế tôi lên, đưa tôi về nhà với ông.

- Chính bố tôi đấy - Anh biết chuyện này nhờ đã đọc tập ghi chú của bố anh, nhưng anh không muốn nói cho cô biết sớm hơn; anh không muốn cô nghĩ là anh đem chuyện này ra kể để đề cao lòng tốt của Jake Callahan và để gây cảm tình với cô.

- Tôi không ngạc nhiên khi nghe anh nói thế - Cô quay lui nhìn anh, hai tay anh vẫn ôm quàng quanh người cô, cặp mắt cô ươn ướt sáng long lanh - Finn không phải là người anh trong nhà Callahan có cá tính giống bố.

Khi cô đưa bàn tay để lên mặt anh, Nate ngây ngất.

- Regan, tôi không muốn cô đi theo con đường sai lầm này - Anh nắm bàn tay cô, quay đầu, áp môi lên lòng bàn tay cô - Và thật sự tôi không muốn lợi dụng tình trạng đầy xúc cảm này của cô, và tôi cố làm một việc của người đàn ông quý phái, để cho cô có thì giờ. Nhưng tôi không biết tôi có thể đợi bao lâu - Anh vuốt tay lên mái tóc cô, xuống cổ cô, xuống lưng rồi để tay ở phía sau hông cô. Rồi anh kéo cô đến gần sát mình, nói cho cô biết nhu cầu của anh - Tôi muốn cô về nhà với tôi.

Mắt cô cho anh biết câu trả lời trước rồi. Rồi môi cô ngọt ngào cong lại, thốt ra tiếng.

- Vâng.

Regan chấp nhận ý tưởng cho rằng Linda Dale là mẹ cô. Thậm chí cô còn bắt đầu nghĩ rằng những biến cố khủng khiếp ám ảnh giấc ngủ của cô trong nhiều năm qua là ký ức chứ không phải ác mộng. Nhưng khi ở trong nhà này, khung cảnh đã gợi lên những hình ảnh bị chìm lấp trong tiềm thức.

Khi họ lái xe chạy trên con đường có hai làn dọc theo con kênh, cô nói:

- Ngôi nhà màu hồng - Khi anh nhìn sang cô, cô nói tiếp - Nhà sơn màu hồng. Má tôi nói rằng ngôi nhà đủ cho hai đứa con gái ở - Cô ấn mấy ngón tay lên trán, chỗ cô thường bị nhức đầu - Ít ra tôi cũng nhớ màu hồng. Tôi không thể tách cuộc đời thực với ác mộng.

- Hình như ở hoàn cảnh của cô, thực và mộng là một, chère à. Có thể ngôi nhà màu hồng. Những người Croeles có xu hướng thích màu sắc của họ, nhiều người dùng màu sắc nguyên thủy của họ.

- Nếu tôi nhớ được màu sắc ngôi nhà, và mây trên trần nhà, chắc anh tin tôi có thể hình dung ra ai là người mẹ tôi đã dan díu.

- Trò phù thủy có lẽ không giúp được việc này.

- Chắc là khôn - Cô cười, nụ cười gằn, cay đắng - Trời! Callahan, anh nghĩ sao về chúng mất trí nhớ?

Anh mang kính râm để che ánh nắng mặt trời buổi trưa chói chang, nhưng cô cảm thấy mắt anh cười khi anh quay nhìn cô.

- Tôi được may mắn không mắc chứng ấy.

Anh quay qua chăm chú lái xe, sự im lặng êm ả một cách lạ lùng diễn ra giữa hai người. Anh là người thích cảnh im lặng, cô nghĩ một phần là vì anh đã lớn lên trong vùng đất thường im lặng như trong giáo đường. Họ đi qua nghĩa trang, nghĩa trang xây cao trên mặt đất để tránh thi thể nổi lên khi trời lụt, cô nhớ đã xảy ra chuyện như thế ở New Orleans. Ánh mặt trời lấp lánh trên cảnh cửa thiên thần bị gãy.

Khi hai con diệc khổng lồ cất cánh bay từ dưới kênh lên, cặp cánh màu xanh xám đập lia lịa, cô nói:

- Ở đây cũng giống như nhiều nơi khác.

- Trước khi cô đến Blue Bayou, tôi cam đoan khi cô nghe nói đến từ *đầm lầy* là cô nghĩ đến rắn, muỗi và cá sấu.

- Anh nói đúng.

- Du khách từ New Orleans đến đây, đi chơi trên những chiếc thuyền buồm - tôi không cấm vì mọi người phải làm việc để sinh sống, và việc đi lại rất dễ dàng, không thấy cảnh đầm lầy đâu

hết - nhưng họ nhìn người hướng dẫn ném con gà móc nơi dây câu cho cá sấu, ném xuống vại con tôm hùm và sò luộc, thế là họ nghĩ họ đã đến đầm lầy.

- Nhưng họ đã đến sai chỗ. Anh không thể hò hét từ nơi văn phòng quận, chụp vài tấm ảnh, rồi đi tham quan đồn điền. Đây là nơi để đi lang thang. Cần phải có thời gian mới thưởng thức hết được.

Họ rẽ sang một chỗ đường vòng, đến một nơi có cái hồ nhỏ, khuất tịch. Trên bờ hồ, có ngôi nhà một tầng xây trên cọc gỗ, ngôi nhà thấp, mái xuôi và hàng hiên rộng hình như chạy bao quanh nhà.

- Trông ngôi nhà như thể từ dưới kênh mọc lên vậy.

- Đây là nhà của người quản lý đồn điền xây theo kiểu vùng Tây Ấn. Nhà được thiết kế cho vùng khí hậu nóng. Mái nhà và hàng hiên đều có chỗ cho không khí lọt qua cửa sổ để vào các phòng - Anh cười toe toét - Tôi có thể câu cá từ trên giường, công việc làm thêm đấy mà!

Cô cười khi nghe anh nói, vì anh nói có hàm ý.

- Có phải anh xây nó không? Hay tân trang lại?

- Làm từ đầu. Tôi hy vọng giữ nguyên ngôi nhà, nhưng kiến và mối đã xoi nhiều nơi, cho nên ngôi nhà phải phế bỏ. Tôi giữ nguyên bản vẽ cũ và cố xây lại giống như trước, kể cả việc đóng mộng chứ không dùng đinh.

- Thật đầy ấn tượng - Nhưng cô không ngạc nhiên vì cô đã thấy anh làm ở Beau Soleil rồi.

Anh nhún vai.

- Tôi đã nói với cô rồi, làm thị trưởng chỉ là công việc ngoài giờ. Công việc xây dựng mới có tiền.

- Anh không tìm cách lưu trữ nhà xưa để kiếm tiền - Cô nói, nhớ lại chuyện anh đã nói anh muốn được hạnh phúc hơn muốn giàu. Nhưng nếu anh dời đến nơi nào giàu có hơn, có lẽ anh sẽ làm giàu rất dễ - Việc này rất quan trọng cho anh. Và ngôi nhà này có lẽ là công trình của tình yêu.

- Còn nhiều việc nữa tôi muốn làm cho nhà này. Tôi đã làm trong suốt 5 năm qua, làm ngoài giờ, khi hết giờ làm những công việc khác, nhưng tôi nghĩ, điều mà tôi cần nhiều nhất là thời gian.

- Tôi thật sự ganh tỵ với anh - Cô thở dài, nghĩ đến những đồng hồ sơ về các vụ giết người không bao giờ giải quyết xong, rồi cô quyết định không nghĩ đến chúng nữa. Không nghĩ ở đây. Không nghĩ bây giờ.

Bên trong ngôi nhà trông mộc mạc, nhưng ấm cúng, hấp dẫn và rất ngăn nắp. Bàn ghế bằng gỗ chắc chắn vững vàng, đủ dùng cho nhiều thế hệ trẻ con leo trèo, ghế bọc nệm rộng lớn, cứng cáp, rõ ràng làm ra nhằm mục đích êm ái hơn là theo thời trang. Ván lót nền nhà rộng rãi, xà nhà đều được đục gọt bằng tay.

Họ lại im lặng, lần này sự im lặng cũng êm ả dễ chịu như lần trước.

Ánh mặt trời chiếu vào sau lưng Nate, trông anh như bức tượng bằng đồng. Cô nhớ thân hình anh khi anh cởi trần, bắp thịt cuộn cuộn khi cầm búa đóng đinh. Thân hình anh thật hoàn hảo.

Cô không được như thế.

- Anh sẽ không thích tôi đâu.

- Không thể có chuyện ấy.

Cô đưa bàn tay lên vuốt tóc, hoảng hốt thấy tay cô run run. Bàn tay cô khi nào cũng rắn chắc, vững vàng; cô là tay thiện xạ mà.

- Chuyện không thể như thế này được! - Cô lẩm bẩm.

Môi anh hơi nhếch lên khi nghe thế.

- Không có gì không có thể, chère à.

- Chuyện này không đi đến đâu.

- Nó đã đến rồi.

Anh có vẻ không hiểu được ý nghĩa trong câu nói của cô:

- Anh không hiểu được đâu.

- Vậy nói cho tôi biết đi.

- Tôi có sẹo trong người.

- Không ai sống ở đời mà lại không có sẹo, chère à. Jack có sẹo, em cũng vậy, ngay cả tôi, nhìn tôi hoàn hảo nhưng tôi vẫn có sẹo - Anh nói, miệng mỉm cười, biến chuyện trang nghiêm thành chuyện hài hước - Tôi đã bị vài cái sẹo trong những năm qua.

- Không - Cô nhích lui. Quay người đi. Tức tối một cách rất phi lý, cô đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài mặt nước, vòng hai tay quanh người mình - Tôi muốn nói những cái sẹo thật sự - Cô nhắm mắt để xua đuổi hình ảnh thân thể bị thương tích mà cô đã tự nhủ là không nên soi mình vào gương - Những vết sẹo trên người.

Nate nghĩ rằng nếu anh dừng lại ở đây, không để cho tình cảm nặng thêm, thì thời gian ra đi đã đến lúc. Nếu anh muốn ngăn cản mình khỏi rơi vào mối liên hệ mà anh không đòi hỏi, anh không muốn, thì anh chỉ có việc phải làm là rút lui. Bây giờ.

Một phần rất mạnh trong anh muốn làm việc đó, để chứng minh cho anh, và cho cô rằng anh vẫn còn có thể làm được. Anh không muốn chịu trách nhiệm về một phụ nữ mà cuộc đời của cô ta hoá ra phức tạp hơn cả cô tưởng nữa. Nhưng anh muốn cô.

Dù chuyện gì xảy đến cho anh - cho tinh thần, cho cơ thể, cho trái tim anh - cũng không thể nào ngăn cản anh được. Vì lẽ đó mà thay vì rút lui cho được an toàn về mặt tình cảm, thì anh bước qua phòng.

- Sẹo ở đâu?

- Khắp người.

Anh nắm hai vai cô, quay người cô lui để cô nhìn thẳng vào mặt anh.

- Đây phải không? - Anh lướt mấy ngón tay trên đầu vú của cô. Cặp vú đầy đặn trong hai tay anh, Nate có thể tin rằng Regan được sinh ra chỉ để dành cho anh thôi.

Mắt cô nhìn vào mắt anh, cô gật đầu.

Bất kỳ phụ nữ nào đã đến với anh, đến giờ phút như thế này, họ đều có vẻ rất tự nhiên, chờ đợi. Còn Regan, té ra là người mạnh nhất trong số họ, thì lại run khi những ngón cái của anh cào lên núm vú của cô, núm vú cứng lên dưới sự đụng chạm nhẹ này.

Nhu cầu thôi thúc anh, cùng với sự lo sợ mà trước đây anh không cảm thấy có, rằng chắc anh không muốn - không thể - nhẹ nhàng được. Cơ thể anh hồi thúc anh ôm ghì lấy cô; tinh thần anh khuyên anh phải kiềm chế. Trái tim anh, mở rộng trong lòng ngực anh, thì chọn con đường trung dung.

- Ở đây thì sao? - Bàn tay anh mân mê lần xuống, những ngón tay xòe ra trên bụng cô.

- Phải - Như thế không muốn thấy anh nghĩ gì, cô nhắm mắt. Giọng nói rõ ràng hàng ngày của cô bây giờ chỉ thì thào.

Bụng của cô.

- Ở đây thì sao?

- Vâng, mẹ kiếp, Nate...

- Còn đây? Xuống dưới đùi.

- Khắp nơi. Và chúng xấu lắm.

- Nào, tôi không muốn trách cô phóng đại sự thật, cung à, nhưng mẹ tôi thường nói câu tục ngữ: cái đẹp khiêm tốn mới là cái đẹp thực sự.

- Tôi có nghe câu ấy rồi.

- Tôi nghĩ thế nào cô cũng đã nghe. Cho nên tôi không tin có cái gì đấy làm cho cô mất vẻ đẹp lộng lẫy đích thực - Cô để cho anh kéo cô đến gần hơn. Khi cô thở dài, đầu tựa lên vai anh, anh hôn lên mái tóc bóng mượt của cô.

Họ đứng yên như thế một hồi lâu. Bên ngoài mây đen kéo đầy trời chuẩn bị cho trận mưa rào buổi chiều, khiến cho căn phòng âm u tối. Khi anh thấy bớt run, anh nghĩ cô cảm thấy yên tâm trong vòng tay anh. Hoàn hảo biết bao.

- Em sợ - Cô xác nhận.

Anh ngẩng đầu lui.

- Sợ anh?

- Em không sợ anh - Cô vuốt ngón tay lên môi anh - Em sợ chuyện chúng ta đan díu nhau.

- Đừng sợ chuyện viễn vông. Vì hôm nay là ngày có nhiều chuyện kinh ngạc và thổ lộ cho nhau nghe bí mật, vậy em muốn biết anh sợ cái gì nhất không?

- Cái gì?

- Anh sợ anh không xứng đáng được làm tình với một người như em.

Cô cười khiến anh ngạc nhiên, và thích thú.

- Đây là điều duy nhất trong đời em không lo - Cô nhón chân. Môi cô lướt nhẹ trên môi anh, nhẹ nhàng, rồi áp mạnh vào - Nate, đưa em vào giường - Cô nói, lời cô đập trên miệng anh.

Anh không cần mời lần hai. Anh bế cô lên. Cảm thấy như Rhett bế Scarlett lên cầu thang, nhưng chỉ muốn hưởng thú vui hơn là để hiếp cô. Việc hiếp sẽ làm sau, anh nghĩ với lòng hân hoan sung sướng.

Anh để cô nằm xuống tấm nệm trải trên chiếc giường rộng, anh đã đóng chiếc giường này bằng gỗ tuyết tùng còn dư sau khi làm nhà xong. Cô thì thào nói:

- Ôi, như đi trên mây. Em ngửi thấy mùi hoa thơm.

Anh nằm xuống bên cạnh cô. Cô quay qua nhìn anh, cặp mắt sáng như hai đồng tiền vàng Tây Ban Nha của tên hải tặc Lafitte.

- Nệm được độn râu và cỏ Tây Ban Nha.

Tiếng cười của cô làm cho tất cả mạch máu dưới da thịt anh nhảy mạnh.

- Anh không bao giờ mua nệm có lò xo ở bên trong nữa.

Nate biết anh sẽ bối rối khi anh đưa đề nghị cô ở lại đây với anh. Ở Blue Bayou. Ở tại nhà anh. Trên giường anh. Anh chưa chuẩn bị tư tưởng để bàn với cô về việc này.

Anh ôm mặt cô trong hai bàn tay.

- Em rất khác với những người đàn bà mà anh đã gặp trước đây - Anh nghe giọng anh hơi căng thẳng, nhưng anh không để ý, và nghĩ chắc cô cũng đã nghe như thế - Chuyện này khác.

- Em biết - Khi thấy mặt cô sáng lên. Nate cảm thấy lòng rung động, nhưng không phải vì thông cảm hay vì nhục dục - Em cũng thấy thế.

Vì Nate đã được dạy dỗ để thành người quý phái, nên anh cảm thấy phải để cho cô có cơ hội lựa chọn cuối cùng.

- Chúng ta vẫn còn dừng chuyện này lại được. Trước khi tình hình vượt khỏi tầm tay.

- Có phải anh muốn như thế không?

- Trời đất, không.

- Em cũng không.

Vấn đề này đối với anh ra sao? Đưa đàn bà vào giường không phải là chuyện phức tạp như thế này. Quan trọng như thế này. Chán nản trước hoàn cảnh, thậm chí anh còn giận mình vì thái độ lừng khừng, Nate hy vọng anh sẽ không thất bại lần này, và anh áp môi vào môi cô.

Cô lại căng thẳng khi anh cởi chiếc áo thun qua đầu cô, và cô đưa tay che vú một cách vô tình.

- Tốt rồi - Anh lại hôn cô, đưa lưỡi vào miệng cô để cảm dỗ lưỡi cô cùng nhau hòa điệu - Chérie, anh muốn nhìn em - Anh ngậm môi dưới của cô - Anh muốn nhìn tất cả người em.

Cô nằm yên, chấp nhận, khi anh từ từ cởi áo quần cô ra, vừa cởi vừa hôn lên chỗ da thịt trần truồng, y như kiểu Antoine làm trong câu chuyện anh đã kể cho cô nghe. Anh mỉm cười khi cởi chiếc quần lót, chiếc quần nhỏ xíu màu đỏ, y như chiếc quần mà anh đã tưởng tượng khi ngồi trong quán của Cal.

- Em đã nói với anh rồi - Cô nói khi anh ôm hai bầu vú cô trong tay và áp môi vào đường sọc dài chạy ngoằn ngoèo từ núm vú cho đến bụng. Cái quái gì đã xảy ra cho cô như thế này nhỉ?

- Người bác sĩ thẩm mỹ ở L.A giỏi thật. Chuyện này không phải là chuyện xảy ra trên cine hay truyền hình. Ông ta không làm cho em hoàn toàn giống như trước, nhưng ông đã che giấu được những đường khâu li ti trên mặt em, dưới chân tóc em rất tài tình. Nhưng vì giải phẫu để làm cho em giống trước quá nhiều khiến em quá chán, nên sọc trên cơ thể em...

- Đẹp - Anh hôn bầu vú đã bị thương, rồi hai tay, hai môi di động trên người cô, gây cho cô cảm giác sáng khoái.

- Anh khỏi cần nói dối.

- Anh không nói dối. Hoàn hảo quá sinh chán - Lưỡi anh lướt xuống dưới trên bụng, rồi xuống dưới nữa. Cô nín thở khi anh cà răng theo đường da có màu hồng trên đùi cô, rồi dùng lưỡi liếm thịt phồng lên thành đường ấy. Anh đã nói rất thật lòng. Anh thấy cô tuyệt vời - Bất kỳ dấu vết gì trên người em cũng rất hấp dẫn, đáng cho anh chiêm ngưỡng, *mon ange*[18] à.

Nate cảm thấy cô buông thả vì lạc thú, thậm chí nếu anh đi quá trớn, chắc cô cũng để yên cho anh, nhưng anh biết kiềm chế dục vọng của mình, anh vuốt ve nhẹ nhàng trên những đường cong duyên dáng và những nơi chứa nhiều dục cảm. Anh sờ cô khắp nơi, và nhìn mặt cô. Tay anh sờ đến đâu, cô cháy bỏng ở đấy; miệng anh hôn ở đâu, cô run ở đấy và người cong lên với thái độ hoàn toàn buông thả.

Thế nhưng mặc dù anh quá ham muốn nhục dục, anh vẫn cố đợi.

Mấy ngón tay anh thoa lên những đám lông đen loăn quăn giữa hai chân cô, kéo nhẹ khiến cho cô rên lên. Anh làm lại như thế, nhưng lần này anh ngậm kín miệng cô, cho nên anh nghe tiếng rên bị tắt nghẽn trong miệng anh.

- *Mon Dieu!*[19] Anh yêu em quá - Hừng hực lửa dục, anh đưa tay xuống dưới chỗ hai đùi chân - Mở chân ra, chère - Anh nói nhẹ nhàng - Để cho anh xem hết người em.

Cô không biết chuyện gì đã xảy đến cho cô. Cô biết Nate Callahan là người tình tốt, khéo léo biết cách làm thỏa mãn phụ nữ. Những điều anh làm đã vượt quá sự thỏa mãn. Mặc dù anh vuốt ve chậm rãi, nhưng hai bàn tay khéo léo của anh đã để lại những chỗ kích thích dục tính nhiều nhất mà cô chưa từng biết.

Regan chưa bao giờ chịu để cho đàn ông khuất phục. Cô luôn luôn thích ở thế thượng phong, cả thể xác lẫn tâm hồn. Nhưng bây giờ với Nate thì khác. Cô nằm trần truồng trên chiếc nệm đơn rêu trong khi anh vẫn mặc áo quần, và lần đầu tiên trong đời, cô chịu khuất phục một người đàn ông, người đàn ông mà cô hoàn toàn tin tưởng. Cô nghĩ chắc cô sẽ không từ chối điều gì mà anh yêu cầu cô làm. Nên khi anh ấn tay vào giữa hai đùi chân run run của cô, cô liền mở rộng hai chân, phô bộ phận kín đáo của phụ nữ cho anh xem. Mặc dù trời mưa, nhưng trong phòng cũng đủ sáng cho anh thấy sự không hoàn hảo của cô. Nhưng không thành vấn đề. Anh vẫn muốn cô. Vẫn thấy cô đáng ham muốn. Thậm chí không đẹp nữa.

Cô mỉm cười, không nhớ có người đàn ông nào đã gọi cô bằng từ gì hơn từ xinh lần nào chưa.

- Đáng yêu - Anh nói nho nhỏ. Cô rên lên vì tay anh sờ đã làm cho máu chảy mạnh khắp cơ thể cô. Cô trần truồng như nhộng, nhưng không cảm thấy bối rối khi anh thoa bóp khắp người cô.

- Như cánh hoa, mềm mại dịu dàng và óng ánh dưới sương mai.

Thần kinh căng thẳng. Trí óc hết sáng suốt. Cô đưa tay sờ anh, như anh sờ cô. Cô muốn tuột quần anh ra. Cô muốn áp mặt vào đám lông trên ngực anh, cô muốn hành hạ anh như anh đã hành hạ cô.

- Nate, yêu em đi - Chuyện rất lạ nữa. Cô chưa bao giờ xin ai điều gì, nhất là về tình dục - Em muốn anh.

- Lát nữa, chère - Anh nắm hai cổ tay cô - Không có gì phải vội.

- Anh thì dễ nói - Cô phàn nàn khi anh nâng hai tay cô lên trên đầu cô. Chưa bao giờ cô thấy bất lực như thế này. Bất lực không chống lại Nate được. Bất lực không chống lại dục vọng đang bốc lên cao.

- Nói dễ hơn làm - Anh đáp, giọng ồ ồ vì dục - Nhưng anh đã nói, ở miền Nam, chúng tôi làm cái gì cũng chậm rãi.

Ngay khi cô sợ mình sẽ chết vì ham muốn, vì chờ đợi, thì anh thả tay cô, rồi sờ vào chỗ kín của cô khiến cô rú lên, đồng thời anh áp môi vào đấy.

Anh thưởng thức cô như thưởng thức trái chín. Regan bị chìm ngập trong cảm giác, cô vận người khi anh làm như thế. Cô càng cực khoái bao nhiêu càng muốn cực khoái thêm bấy nhiêu nữa.

Như đọc được tư tưởng của cô, anh để cô nằm một mình và cởi áo quần ra. Nhìn anh cởi áo quần, lòng cô nôn nao, trí óc chỉ nghĩ đến dục tình.

Anh đưa tay nâng mông cô lên rồi nhẹ nhàng cho vào trong cô, êm ái. Có bao giờ cô cảm thấy tuyệt vời như thế này chưa?

Khi anh bắt đầu di động trượt vào trong cô, mới đầu từ tốn, sau nhanh dần, sâu dần, hai người lún sâu dưới nệm, thì cô quấn hai chân quanh anh, khếp vào mở ra theo nhịp đẩy của anh. Hai người cùng hòa hợp với nhau, quên hết thế sự. Và lo rằng buộc nhau bằng mối liên hệ không hoạch định trước mà cũng không chuẩn bị để chấp nhận.

Nate đổ xuống trên người cô, miệng càu nhàu, không biết có thể ngóc người lên nữa được không. Anh cảm thấy tim cô đập trên ngực anh, hai trái tim đều hòa nhịp và từ từ trở lại bình thường. Anh lắng nghe tiếng mưa rơi trên mái nhà và nghĩ rằng nếu rồi đây không có Regan, chắc không bao giờ anh nghe như thế này nữa. Anh có thể vui vẻ nằm suốt đời trên giường như thế này. Nếu có cô thám tử tài ba nằm bên cạnh như thế này thì anh nằm bao lâu cũng được.

- Thật tuyệt! - Anh đưa tay vuốt mái tóc ẩm ướt của cô ra khỏi mặt, mặt cô ửng hồng vì cực khoái. Mắt cô nhắm nghiền, hai hàng mi dài rậm như hàng lụa đen in trên má cô - Thật tuyệt vời!

- Chà chà - Cô vuốt bàn tay sau lưng láng mỡ hôi của anh - Thú thật em chưa bao giờ sống được những giây phút như thế này.

- Anh cũng không.

Nghe nói thế cô liền mở mắt.

- Thật đấy - Nate nhận ra có lẽ anh đã làm cho cô bẹp dí xuống, nên anh lăn sang một bên, ôm cô vào lòng. Đôi môi cô hồng và phồng lên vì hôn, không thể kiềm chế được, anh cắn nhẹ lên môi cô, thưởng thức hương vị nơi môi cô - Việc này làm thay đổi tình thế.

Chuyện vừa xảy ra giữa hai người là biến cố bất thường. Nếu anh không cảm thấy hạnh phúc thì chắc cuộc kết hợp của hai người sẽ làm anh hoảng sợ.

- Chẳng có gì thay đổi - Cô đáp rồi nằm xích ra một đoạn khiến anh lo lắng - Cả hai chúng ta đều lớn cả rồi. Đây là chuyện làm tình theo thỏa thuận. Chẳng có ông bố nào tức giận xách súng đứng đợi ngoài chái hết.

- Phải - Anh chấp nhận như thế - Anh nói rề rề - Chắc không có ông bố nào làm cho chúng ta lo sợ - Nói đến vấn đề lo sợ... anh lại muốn vuốt ve da thịt cô, mặc dù họ mới làm tình. Anh đưa tay vuốt cổ, vuốt ngực cô.

- Anh đã nói với em rồi - Anh nói, còn cô thì cứng người lại - Các cái sẹo không thành vấn đề.

- Em không muốn nói về chuyện này nữa.

- Anh muốn biết, chère à.

- Anh nên nhớ là không phải lúc nào anh muốn gì đều được đấy.

- Tin anh đi, anh biết rõ chuyện này - Anh nói, nghĩ đến kẻ giết bố anh, nghĩ đến cái chết từ từ trong cảnh đau đớn của mẹ anh.

Như thế hiểu được ý nghĩ của anh, Regan thở dài, nhồm người lên như đã tỉnh táo sau cơn làm tình mệt mỏi.

- Không có gì bí mật hết. Finn có thể dễ dàng tìm ra được câu chuyện. Có lẽ ngay cả Dani, vì sau này em biết không phải chỉ có các báo chí địa phương loan tin, mà cả báo chí quốc gia nữa. Thậm chí em được yêu cầu ngồi bên cạnh Đệ nhất Phu nhân để chụp ảnh, nhưng em từ chối.

- Tại sao? - Anh nghĩ có nhiều phụ nữ sẵn lòng bán hết bộ sưu tập vương miện của mình để được có cơ hội xuất hiện trước báo chí quốc gia.

- Một phần vì em không có phe phái chính trị. Nhưng phần lớn là vì em nghĩ kẻ ngu ngốc không đáng được nhận phần thưởng.

- Nếu em đã cố làm thế thì em không thể ngu ngốc được.

- Cám ơn anh. Anh thật tốt khi nói thế. Nhưng khổ thay, chuyện không đúng thế - Cô thở dài

ngao ngán - Chuyện xảy ra đã nhiều năm rồi, thời em còn làm cảnh sát tuần tra. Lúc ấy em không nổi tiếng trong vùng, vì em làm việc với nhóm cảnh sát giữ gìn trật tự và tìm bắt bọn buôn bán ma túy, đột nhập vào nhà chúng để bắt. Em đang canh gác nghĩa trang, thì có chiếc xe bán ma túy chạy vọt đi. Em liền lái xe đuổi theo.

Cô nhếch mép cười với vẻ ân hận rồi nói tiếp:

- Trước đó chưa bao giờ em lái xe đuổi nhau với tốc độ nhanh, và em phải xác nhận, khi ấy em khoái thật. Em hăng máu lên, người rất hăng hái - tiếng còi hú, bánh xe rít lên kin kít, mùi cao su cháy nơi bánh xe bốc lên khi xe rẽ cua.

Anh nghĩ cô sẽ bắt được. Nhưng anh lầm.

- Khi chúng tôi đuổi nhau, tốc độ xe lên 80 dặm - Giọng cô thản nhiên và mắt thì xa xôi - Chiếc xe đâm đầu xuống thung lũng, xe của em theo sát sau xe nó. Ngay khi nó lên lại được trên đường, một chiếc xe tải chặn ngang lối đi. Em đâm xe tuần tra vào bên hông xe tải.

- Lạy Chúa! - Anh thấy lạnh cả người khi hình dung ra cảnh ấy.

- Tình tình trở nên tồi tệ - Cô nói tiếp với vẻ thản nhiên - Tai nạn xảy ra thật không may. Những tên buôn bán ma túy từ chỗ thất thế trở thành có lợi thế. Ngay sau khi em đâm xe vào xe tải, chúng lấy súng máy, bắn xối xả vào xe em. Sau khi kính chắn gió xe em bị bắn nát, em không nhớ gì hết, chiếc xe trông như chiếc lon nhôm người ta dùng để bắn bia. Sắt bị thùng văng ra và kính vỡ văng vào em - Cô thở dài, vô tình đưa tay sờ lên ngực - Chuyện chấm hết.

Nate cảm thấy tức giận, anh nghĩ đến cái chết thê thảm của bố anh.

- Và em quay lui với con đường ấy à?

Ngay cả Jack, sau khi bị bọn buôn bán ma túy phục kích ở Nam Mỹ, đã giải nghệ nghề bài trừ ma túy, nhận trợ cấp, rồi quay về Bayou. Anh ta đã sống nhiều tháng lấy rượu tiêu sầu.

- Không quay về ngay. Phải mất nhiều thời gian để phục hồi sức khỏe và chỉnh hình - Đôi vai mảnh khảnh nhô lên rồi hạ xuống vì cô thở rất mạnh - Nhưng em là cảnh sát. Em không để cho bọn gangster làm cho em sợ mà phải bỏ nghề em thích.

- Thích mãi à?

- Dani nói với em rằng anh thường kéo gỗ ngoài đầm lầy vào, trong khi Jack và Finn tập đánh trận.

- Phải có người xây nhà tù khi có chiến tranh chứ.

Cô mỉm cười.

- Khi em còn nhỏ, em thường chơi trò làm cảnh sát Barbie bắt Ken.

Lần đầu tiên trong đời Nate hiểu tại sao có người có thể giết người một cách tàn nhẫn như thế. Anh muốn đập máy bay, bay đến Los Angeles tìm bọn lưu manh đã gây thương tích cho Regan, và tự tay mình giết hết bọn chúng. Cho chúng chết từ từ đau đớn.

Anh nói:

- Em không biết là anh rất khâm phục em.

- Tại sao?

- Vì đã vượt qua mọi trường hợp khủng khiếp như thế. Vì vẫn là mình. Vẫn làm công việc cũ - Nate thường nói rất dễ dàng, nhưng hôm nay anh không thể nghĩ ra được ý một cách nhanh nhẹn để diễn cảm - Anh không thể nói hết lòng mình cho em biết được.

- Vậy à? - Mắt cô sáng lên, môi cong lại thành nụ cười duyên dáng - Tại sao anh không nói cho em hay?

Bên ngoài, mưa vẫn tiếp tục rơi.

Trong nhà, những bàn tay chậm chạp tìm nhau, những đôi môi ấm áp gấn vào nhau, họ quyện vào nhau trong thế giới lung linh, mờ ảo của riêng họ.

Sau khi Regan đã nằm gọn trong vòng tay, lắng nghe tiếng mưa rơi trên mái nhà, cô nghĩ từ rày về sau mỗi lần mưa rơi là cô sẽ nghĩ đến Nate.

- Em đang nghĩ cái gì đấy? - Anh hỏi, tay thoa xuống bên hông cô, những ngón tay kích thích từng làn da thớ thịt trên người cô như tờ giấy nhám loại mịn nhất.

Cô nắm bàn tay anh lần xuống dưới thắt trên người cô, đưa bàn tay anh lên môi cô.

- Em thường rất ghét mưa. Và bây giờ em sẽ không nghĩ đến mưa như thế nữa.

- Ý nghĩ quá tuyệt vời - Anh kéo cô nằm sát vào người anh. Anh hôn cô thật chậm rãi, thật lâu, và rất tự chủ - Hồi nãy anh đã nghĩ rằng, nếu anh có thể nằm mãi suốt đời với em trên giường này, thì cuộc đời sẽ tuyệt biết bao.

Anh nói nghe rất tuyệt vời. Quá tuyệt vời. Nếu cô không ở trong trạng thái hạnh phúc như thế này, chắc cô sẽ lo lắng trước cảnh huy hoàng mà anh vừa vẽ nên.

- Khổ thay - Bỗng anh thở dài náo ruột - Chắc sắp có người đến.

- Có người đến à? - Cô chạm môi vào cái sẹo nhỏ trên khớp ngón tay của anh.

Anh lấy cái đồng hồ để trên bàn ngủ, rồi nhìn đồng hồ.

- Anh nghĩ chúng ta chỉ còn 10 phút trước khi Josh đi học về.

- Ôi lạy Chúa, tại sao em có thể quên nó được nhỉ? - Regan vùng dậy, chạy khắp phòng, lượm áo quần vương vãi trên sàn gỗ và trên bàn ghế. Làm tình với Nate khiến cho cô quên hết mọi việc. Cô nhìn anh với ánh mắt chán nản - Xin anh vui lòng dậy khỏi giường được không?

- Em khỏi cần phải vội vã như thế, chère - Anh hất chăn vương trên người ra, tẩm chăn nửa trên nửa dưới nền nhà - Vẫn còn nhiều thì giờ mà.

- Anh không muốn làm nhanh hơn chậm à? - Quỳ thật, quần lót cô đâu rồi?

- Nãy giờ em có phàn nàn cái gì đâu.

- Đúng thế - Kìa, quần đấy kìa. Tại sao nó có thể nằm trên chóp ngọn đèn đứng trên nền nhà ở bên kia phòng được nhỉ?

- Lần sau chắc chúng ta phải làm ở chỗ nào không ai biết mới được - Anh nói giọng kiên quyết.
- Regan nghĩ anh đã biến cô thành người nghiện tình dục, nhưng chuyện này có vẻ hấp dẫn.
- Bây giờ em làm gì?
- Mở cửa sổ - Ơn Chúa, mái nhà cao và hàng hiên rộng giúp cô làm việc này dễ dàng vì trời mưa như trút.
- Trong nhà có mùi dục.
- Anh nghĩ chúng ta đừng quá lo. Thằng bé không có lý do gì để vào đây cả.
- Biết đâu. Em không muốn nó biết chúng ta làm tình ngay giữa ban ngày - Cô quên trước đây có lần cô đã làm tình vào buổi chiều. Có lẽ lâu rồi. Cô thường rất cẩn thận thu xếp sao cho những căn phòng tối chỉ được thắp sáng bằng đèn cầy. Nếu người hợp tác với cô muốn thắp đèn.
- Anh nghĩ nó biết đàn ông đàn bà đều làm tình. Thỉnh thoảng làm ngay cả ban ngày.
- Hình như nó biết rất nhiều việc mà nó không nên biết. Em không muốn nêu gương xấu cho nó
- Cô quay qua xem thử anh đã mặc áo quần vào chưa, cô thấy anh vẫn còn trần truồng như ngày mới sinh, đứng dựa nơi bàn làm việc cũ, với nụ cười kỳ lạ trên môi - Cái gì vậy?
- Anh không muốn làm cho em lo sợ, chère à. Nhưng anh nghĩ là có chuyện này em nên biết.
- Chuyện gì thế? - Cô lặp lại với vẻ hết kiên nhẫn.
- Chắc em đã hiểu rồi, anh có thể sai lầm. Anh thật không quen với cảm giác, không trải qua việc này trước khi...
- Nate, anh là người tình tuyệt vời - tốt, biết lo lắng, có tài, và làm tình rất tuyệt - nhưng thì giờ ở đây sắp hết. Xin anh vui lòng, lần này thôi, cắt ngang đây, được không?
- Anh nghĩ anh có thể, có lẽ, đã yêu em.

Cái nịt vú cô lấy từ trên trụ giường rơi xuống nền nhà vì mấy ngón tay cứng đờ. Sững sốt không thốt được nên lời, cô chỉ đứng nhìn anh. Chiếc xe đồ màu vàng chở học sinh từ từ dừng lại trước cửa nhà. Lạy Chúa, có phải cô cần thêm những chuyện phức tạp trong đời nữa không.

- Thôi.

Cô lượm cái nịt vú lên rồi biến mất vào phòng tắm, đóng mạnh cửa lại.

- Tốt - Nate kéo quần lót lên, vì anh không biết cái chemise rơi ở đâu, nên anh lấy cái khác trong tủ băng gỗ tuyết tùng - Có thể cô ta làm thế mà hay.

Sau khi tắm nước nóng dưới vòi sen một hồi lâu với ý đồ không chỉ tẩy cho hết mùi làm tình, mà còn làm cho đầu óc sáng suốt ra để cô có thể giải quyết các vấn đề khó khăn mới đây, Regan lấy máy sấy sấy tóc cho khô để khỏi trông như con chó chết đuối.

Trước khi mặc lại quần áo, cô tháo cái khăn tắm quấn quanh người để soi mình trong gương, đưa tay vuốt lên những đường nổi lên cong queo, những đường sẹo đã không làm cho anh thất vọng, và cô tin chắc rằng cô sẽ không muốn làm tình với người đàn ông nào khác nữa.

Khi cô bước ra khỏi phòng tắm, cô thấy Josh đang đứng nơi bồn rửa chén bằng đá láng, bóc vỏ bắp. Cậu ta nhìn cô.

- Chào - Cậu ta vui vẻ nói - Nate đi ra ngoài rồi. Ông nói ông mời cô ăn tối, ông sẽ vào ngay bây giờ.

Cô không muốn ở lại sau khi Nate tuyên bố một cách đầy tùy hứng như vậy, và thái độ của Josh rất tự nhiên khi thấy cô ở đây, khiến cho cô cảm thấy khó chịu. Và Nate đã làm gì với thằng bé phạm pháp miệng mồm láu cá khi anh xem hắn như con nuôi thế này? Cô hỏi:

- Đi học ra sao?

- Tốt - Cậu ta nhún vai, dưới chiếc áo chemise may bằng vải bông dệt chéo bình thường - Tôi tưởng tôi học thua hết, nhưng té ra tôi giỏi hơn nhiều đứa trong lớp, tất cả các môn, ngoại trừ môn hình học. Thầy chủ nhiệm định đưa tôi vào lớp học sinh giỏi. Nghĩa là nếu tôi ở lại đây.

- Tuyệt quá! - Tim cô nhói lên vì cô nghĩ là cơ may thằng bé ở lại đây rất ít, trừ phi Judi Welch tìm ra được gia đình nào nhận nuôi nó ở tại Blue Bayou này - Tôi thường rất yếu môn hình học. Giáo viên nói nếu mình nhớ được định lý, thì mình sẽ giải quyết được các vấn đề rắc rối. Nhưng mặc dù tôi đã đã học thuộc lòng các định lý, tôi vẫn không giải quyết được vấn đề gì khó khăn hết.

- Phải - Cậu bé bóc sạch râu bắp, rồi rửa trái bắp dưới vòi nước - Giống tôi đấy. Tôi ghét những số sin và cosin lộn xộn trong môn học này. Tôi tự hỏi không biết người ta học làm quái gì môn này.

Cô mừng vì thấy một Josh vui vẻ khác với Josh cách đây hai hôm.

- Tôi nghĩ chắc nó sẽ áp dụng vào công việc gì đấy chứ - Cô nhìn lên những chiếc xà nhà bằng gỗ đóng mộng vào nhau. Nate sắp đặt các xà này rất rắc rối - Tôi nghĩ chắc Nate đã áp dụng môn học ấy để xây nhà như thế này.

- Phải, ông đã nói như thế. Ông còn nói ông sẽ giúp tôi học môn này - Cậu đưa mắt nhìn khắp ngôi nhà, nhà đúng là nhà đàn ông ở, mặc dù đẹp thật đấy, nhưng nó cần bàn tay săn sóc của phụ nữ - Ở đây mát mẻ chứ, phải không?

- Có lẽ mát.

- Ở đây chắc được thoải mái.

- Phải - Cô buộc miệng nói - Chắc thế.

Cửa mở. Nate bước vào, tay ôm một bó hoa diên vĩ có màu tím và vàng. Khi họ mới đến, cô đã thấy hoa được trồng quanh nhà rất nhiều. Anh nói:

- Tôi nghĩ là vì tôi và Josh có mời cô khách đến ăn tối, nên tôi phải kiếm ít hoa để cắm trên bàn.

- Hoa đẹp thật - Và nếu có phụ nữ bên cạnh thì càng đẹp hơn. Anh đọc được tư tưởng của cô. May thay, anh không có thái độ gì tỏ ra mới cách đây 30 phút, anh đã thả một quả bom lên người cô.

- Điều khó khăn là, mặc dù tôi là người có nhiều tài, nhưng lại không có tài cắm hoa.

- Để tôi cắm cho - Khi cô lấy bó hoa nơi tay Nate, hai tay họ chạm nhau đã làm tóe ra dòng điện chạy xuống tận ngón chân cô. Cô ngược mắt nhìn anh để xem anh có phản ứng gì không, nhưng cô chỉ thấy nét mặt anh rất bình tĩnh.

Khi cô cắm hoa vào bình, cô nghĩ có lẽ anh đã nói ba hoa mà chơi. Có lẽ việc làm vừa rồi đã làm cho anh quên hết, lầm lẫn việc này với việc nọ. Hay có lẽ anh đã làm đúng điều mà anh đã nói với cô - không yêu cô.

Khi cô để bình hoa vào giữa bàn ăn bằng gỗ thông, Regan tự nhủ cô không nên thắc mắc làm gì cho mệt trí.

Có thể Nate không nấu ăn ngon bằng các anh trai, nhưng anh đã làm thức ăn bằng tôm nướng ướp gia vị, cơm gạo lức, và món salad thì ngon tuyệt, với người thường có phụ nữ nấu cho mà ăn, làm được thức ăn như thế này là quá giỏi. Họ vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ. Điều đáng ngạc nhiên là Josh xử sự rất tốt, giữ gìn từ lời ăn tiếng nói. Cậu ta có vẻ thích nói chuyện với Regan, vì cô đã quan tâm đến ước vọng trở thành nhà văn của cậu. Từ việc này, dẫn họ đến chỗ bàn thảo về các tác phẩm của Jack, rồi lái qua chuyện ma túy, và cậu bé thề cậu không bao giờ đụng đến ma túy, cũng không bao giờ có ý định đụng đến nó.

- Ma túy dành cho bọn gốc - Cậu bé nói khi ăn hết đĩa cơm thứ ba.

Rồi như để chứng minh cậu là người tốt, cậu đề nghị để cậu rửa bát đĩa trong khi Nate đưa Regan về lại khách sạn.

Khi họ bước xuống thềm thì cậu ta gọi Nate, anh quay lên lại hiên nhà.

- Cảm ơn ông.

- Cảm ơn bữa ăn à? Này, tôi không phải đầu bếp giỏi, nhưng kẻ gốc nào cũng biết nướng tôm.

- Không. Tôm nướng ngon. Nhưng tôi thích cơm hơn.

- Đúng, tôi cũng nghĩ thế.

- Tôi muốn nói đến chuyện hôm nay. Chuyện ông để cho tôi về bằng xe đồ thay vì có cảnh sát đi kèm canh giữ.

- Không ai canh giữ cậu - Nate nhẹ nhàng nói - Nếu cậu muốn bỏ đi, tôi không có cách gì ngăn cản được. Anh bóp mạnh vai Josh - Tại sao cậu không làm bài tập sau khi đã rửa bát đĩa xong? Tôi đi một lát sẽ về, và tôi sẽ giúp cậu học môn hình học.

- Thế thì tốt quá - Cậu nhìn ra chiếc SUV, Regan đang ngồi ở chỗ ngồi phía trước, khuất trong bóng tối - Tôi biết ông có việc quan trọng hơn cần phải làm.

- Tôi đã nói tôi giúp cậu, tôi sẽ giúp - Nate tự hào về giọng nói cương quyết của kẻ làm cha, như giọng của Jake Callahan khi ông hứa với các con.

Khi anh lái xe đi khỏi nhà, anh thấy Josh vẫn đứng yên nơi ngưỡng cửa nhìn theo cho đến khi ánh đèn mất hẳn sau góc đường.

- Em không biết anh sẽ giải quyết tình trạng chạy trốn của nó như thế nào - Regan nói nho nhỏ
- Nhưng em không tin là đứa bé ăn nói hỗn hào với mọi người ở tại bệnh viện vào tối hôm kia.

- Hẳn là thằng bé tốt. Hẳn chỉ cần khích lệ một chút là được. Vả lại, hiện giờ hẳn đang cố xử sự thật tốt để kiếm cho mình một tổ ấm.

- Em nhận thấy như thế. Nhưng em thấy hơi buồn. Anh chắc em nghĩ đến con chó chạy lạc đang tìm cách đột nhập vào gia đình nào cho nó ăn.

- Đúng. Turnip cũng như thế. Nhưng nó đã ở với Jack và Dani rất tốt, mấy đứa bé cũng rất thích nó.

- Nhiều người muốn nhận nuôi con chó chạy lạc hơn là nuôi một đứa bé vị thành niên có vấn đề.

- Có lẽ em nói đúng - Anh đáp. Anh nhớ lúc lái xe đi, anh thấy thằng bé có vẻ đói khát lắm sao. Không phải đói ăn.

- Về chuyện này giờ - Cô nói, vẻ ngần ngại - Về chuyện anh nói.

- Đừng lo sợ về chuyện này. Chuyện này không làm cho anh bận tâm nhiều đâu.

Cô đưa tay vuốt mái tóc đen.

- Em thật không tốt về vấn đề này.

- Hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá. Anh không muốn nói anh đã làm cho em cảm thấy bị ngột ngạt hay sao đấy.

- Vì đời em đang gặp chuyện bối rối.

- Anh biết, cưng à - Anh đưa tay, nắm tay cô, đan ngón tay vào nhau rồi để trên đùi chân anh - Như anh đã nói, đây là ý kiến bốc đồng - Anh bóp mạnh tay cô - Em nói chuyện làm tình vừa rồi chỉ là chuyện thiếu suy nghĩ là đúng. Có lẽ còn thừa quá nhiều hormon.

- Bây giờ em có thể thấy đúng như thế - Cô đáp, giọng có vẻ khoan khoái.

Khi họ đến khách sạn, anh đi theo cô lên phòng, nhưng cố không để cho cô mời vào phòng, vì anh thấy hồi này khi đứng trong thang máy bên nhau, lòng anh rạo rực ham muốn. Anh hôn chúc ngủ ngon, người nóng lên một thoáng rồi thôi. Anh đi xuống ra xe, khi đến gần chiếc SUV, anh huýt gió bài "You Are My Sunshine".^[20]

Sáng hôm sau, Regan tự nhủ rằng cô thật kỳ cục, đã làm như thế lâu nay cuộc đời cô không được tốt đẹp. Cô đã sống 33 năm không có Nate Callahan mà vẫn tốt đẹp. Có lẽ cô có thể sống qua được một buổi sáng không có anh ở gần để khuấy động hormon trong người cô làm cho cô rối trí.

Anh chỉ đi ra ngoài lều trại với các ông anh một hôm để câu cá thôi, và cô nghĩ đây chỉ là nghi thức của đàn ông, nghi thức để cho họ gặp nhau, nhậu nhẹt, chửi thề, khạc nhổ, nôn ọ. Cô phân vân không biết Nate có nói cho Jack và Finn nghe về cô hay không. Finn vừa mới về nhà để ăn lễ Mardi Gras. Cô cũng phân vân không biết họ sẽ nói gì với anh.

Cô quyết định dành cả buổi sáng để lên tòa án lục hồ sơ địa ốc để xem ai là người trú ngụ gần nhà Linda Dale ở vào lúc bấy giờ. Cô đã tìm được 10 tên, gọi điện thoại đến nhà họ, kết quả là chín tên không có người cầm máy, và chỉ có một người đàn ông mà hình như nhớ về Linda Dale rất lung tung; ông ta chỉ nhớ Linda Dale là vũ công ở quán Mud Dog thôi.

- Đây có thêm một tên nữa - Shannon Chauvet nói, chị mang một cuốn sổ có bìa da màu lục đậm từ phòng sau đến.

Regan nhận ra chị là người phụ nữ mà Nate đã an ủi tại bệnh viện vào cái đêm xe tải và xe lửa tông nhau. Vết xước trên mặt chị đã lành, con mắt bầm đen đã phai thành màu vàng lục, rất khó dùng son phấn trang điểm cho lấp hết được. Khi Regan đi vào tòa án, chị ta có vẻ ngạc nhiên, chị nói chị đã nhớ ra cô, và trong lúc hai người nói đến hồ sơ địa ốc thì Regan quyết định rằng trước khi ra về, cô sẽ đem vấn đề Shanon bị chồng hành hung ra bàn, và nói cho chị ta biết việc chị đi ở riêng khỏi chồng như thế là rất hợp lý.

- Kìa, cô Regan - Cô nhìn lên, thấy Josh đang đứng trước bàn. Cô đang bận suy nghĩ quá, đến nỗi không nghe tiếng chân của Josh đi vào tòa án.

- Giờ này không phải cậu đang học ở trường à?

- Hệ thống ống cống bị vỡ, và vì mai là lễ Fat Tuesday, nên bà hiệu trưởng quyết định cho học sinh về sớm.

Cô thật khó tin Nate có thể biến đổi cậu bé một cách nhanh chóng như thế. Nếu cậu bé quyết trở thành thiếu niên phạm pháp, thì chắc cậu ta đã nói láo.

- Tốt, vậy thật may cho cậu. Nếu cậu cần về nhà Nate, tôi sẽ lái xe đưa cậu đi.

- Không. Đường không xa. Tôi có thể đi bộ, hay xin quá giang...

- Đi quá giang không an toàn đâu.

- Cuộc đời đâu có an toàn. Nhưng tôi không đi quá giang đâu - Cậu ta đáp.

Cô chuyển cây bút từ tay này sang tay kia.

- Vậy cậu định làm gì? Thà trốn học để gặp nguy cơ bị đưa về Phòng Xã hội lại à?

Mặt cậu ta ửng đỏ.

- Lạy Chúa, một đứa bé không thể nào trốn khỏi đây được với hai bàn tay trắng!

- Cậu cố nhớ thế là được. Và đừng chửi thề.

- Như cô không chửi thề phải không?

- Tôi là cảnh sát. Cảnh sát ở đâu cũng phải làm gương - Cậu ta có vẻ nghi ngờ như các trẻ em 14 tuổi.

- Cút, đây là cơ hội rất tốt.

- Tôi thấy hình như cậu là người cần có cơ hội. Cậu làm gì ở đây?

- Thôi được rồi. Khi xe đồ đi ngang qua đây, tôi thấy xe cô đậu ở phía trước, tôi nghĩ có lẽ cô đang tìm ít tài liệu gì có thể giúp cô tìm ra cái chết của mẹ cô.

Cô nhướn mày ngạc nhiên.

- Cậu biết tôi đang làm gì à?

- Biết chứ - Cậu ta nhún vai - Mọi người ở trong trường đều biết. Ngoại trừ một vài thằng điên mới không biết thôi.

Regan nhìn Josh một lát rồi nói tiếp:

- Trông cậu có vẻ rất xinh. Vả lại, áo thun trắng trông đẹp. James Dean thường mặc áo ấy.

- James Dean là ai vậy?

Cô thở dài. Cô thấy lỗ miệng đã nói ra nếp sống không hay của cả một thế hệ - Ông ta là tài tử cine đã chết trẻ một cách rất bi thương. Mà kìa, vì cậu đã vào đây, tại sao không ngồi? - Cô thấy cậu ta đứng đối chân mãi nên cô đoán cậu mỏi chân - Cậu có thể lục tìm vài trang nữa, rồi chúng ta đến quán của Cajun Cal ăn trưa.

- Được thôi - Cậu ta để sách vở mang theo đi học xuống bàn, rồi ngồi xuống ghế.

Regan đưa cho cậu một tờ giấy trong kẹp hồ sơ và đợi cậu gọi chuyện khác. Cô không đợi lâu.

Cậu ta nhìn Sannon Chauvet đang lục tìm một sổ sổ sách.

- Bà ấy dễ thương lắm - Cậu nói - Bà ấy có tinh thần giúp đỡ.

- Bà ấy mời tôi đến ở lại đêm với Ben và bà tại nhà khách. Nếu Nate bằng lòng.

- Tôi nghĩ cần phải xin phép ông ấy mới được - Cô cảm thấy cần phải đặt vấn đề kỷ luật vào trường hợp này.

- Vâng... Chồng bà ấy đánh bà.

- Tôi có nghe.

- Lão ta cũng đánh cả Ben nữa.

- Tôi không biết chuyện này - Nhưng cô không ngạc nhiên.

- Phải, mùa hè năm ngoái cậu ấy vào can hai người, và thằng chó đẻ đã đánh cậu ấy gãy tay.

- Tổ mẹ nó, dùng bạo lực trong nhà!

- Bây giờ thì ai chửi thề?

- Đấy không phải là chửi thề. Nhưng cậu nói đúng đáng ra tôi tìm chữ hay hơn để nói.

- Có lẽ chữ nhẹ hơn, chứ không hay hơn. Nếu tôi có con, tôi sẽ không bao giờ đánh nó.

- Tôi rất hài lòng khi nghe cậu nói thế - Tiếng còi báo động hụ lên trong óc cô. Cô xoay xoay cây bút trong tay, rồi nhẹ nhàng đi vào đề - Josh này, có phải có ai đánh cậu không.

Cậu bé không nhìn vào mắt cô mà đáp:

- Chuyện không nhằm nhò gì. Chuyện người lớn thường làm ấy mà!
- Không phải tất cả người lớn.
- Cảnh sát không thể đi bắt hết những ai đánh vào đít con nít.
- Tôi biết pháp luật cho phép cha mẹ lấy bàn tay phát vào đít con cái - Mặc dù pháp luật cho phép, nhưng làm thế là không đúng.
- Còn bặm tay mà đấm thì sao?
- Làm thế là khác rồi. Tôi không chấp nhận chuyện như thế, và chắc chắn tôi không cho qua một chuyện như thế.
- Đi dẫn khách cho gái điếm thì sao?

Cậu ta hỏi một cách rất thản nhiên khiến cô sửng sốt.

- Cậu nói cái gì thế?

Cậu ta vẫn không nhìn cô.

- Tôi nghĩ, chắc cô không để cho một đứa bé dẫn đàn ông đến với gái điếm.
- Cút - Cô vuốt tay lên tóc khi cậu bé nhăn mặt châm biếm.
- Tốt, cô bắt kịp tôi rồi. Đây là một tiếng hoàn toàn chủi thề - Liếc mắt, cô thấy Shannon đang đi về phía họ, trên tay nắm thêm một cuốn sổ lớn nữa.
- Ta đi thôi - Cô đẩy ghế ra khỏi bàn đứng dậy.
- Chúng ta đi đâu?
- Lái xe đi một vòng.
- Cô không đi gọi cảnh sát chứ, phải không?
- Dĩ nhiên tôi gọi.
- Cô không thể gọi được.
- Mẹ kiếp, Josh - Có phải tên cậu đấy không?
- Phải.

- Nay, cậu đã làm cho công việc bị cản trở rất lâu, nhưng cậu không thể giấu diếm mãi được đâu. Bà Welch sẽ tìm ra cậu là ai và cậu ở đâu đến, bà ta sẽ đưa cậu về chỗ cũ - Cô nắm một bàn tay lạnh ngắt của cậu bé giữa hai tay mình và nhìn vào ánh mắt bối rối đau khổ của cậu ta - Tôi sẽ không để cho chuyện này xảy ra. Hắn sẽ không đánh cậu nữa đâu - Regan sẽ không để cho việc này yên.

- Hắn không thể đánh được nữa à?

- Tôi cam đoan như thế.

- Không phải - Josh lắc đầu. Cậu ta cắn môi dưới. Nước mắt chảy xuống hai má - Cô không bắt hắn được đâu. Hắn không đánh tôi vì tôi đã giết hắn.

Khi cô nghe tiếng cuốn sách nặng rơi xuống nền nhà, Regan nghĩ Shannon chắc đã nghe Josh nói lời thú tội và để rơi cuốn sách.

- Ôi, cút thật! - Josh thốt lên nho nhỏ.

Regan nhìn theo ánh mắt thất thần của cậu bé hướng ra ngưỡng cửa, cô cảm thấy nó như một con nai ở trong tầm bắn. Gã đàn ông đứng đấy đeo cả băng đạn trước ngực, khẩu súng săn nai loại Remington 7 mm chĩa thẳng về phía họ.

Cuộc đi chơi được tổ chức, mấy anh em đến cái trại của gia đình từ nhiều thế hệ nay để săn bắn, uống bia, câu cá, và nói về đàn bà, nhưng các đề tài không phải về dục, vì hai ông anh đã có gia đình. Tuy nhiên, Nate trông đợi đến ngày hôm nay. Anh đã tổ chức thật chu đáo.

Finn hỏi Nate với vẻ không tin:

- Có thật chú nói với cô ấy chú yêu cô ta không?

- Tôi nói tôi có thể đã yêu cổ thôi - Nate đáp. Anh lục trong thùng để dụng cụ, tìm cái mồi câu mà tuần trước anh đã dùng rất tốt.

- Nói thế thì cũng như nói đã yêu - Jack nói - Khi chú mở miệng nói từ Y là chú đã mắc quai rồi.

- Không giống như chú quá ngu đâu - Finn nhìn Jack như kiểu anh nhìn vào thời khi người em mới 14 tuổi đã ăn cắp gói thuốc lá trong siêu thị - Chú là người trong họ Callahan biết cách đối xử với phụ nữ. Tuyên bố một câu như thế rất quan trọng.

Nate ném con mồi từ trên hiên nhà ra, con mồi rơi đúng vào chỗ mà anh muốn. Anh là một trong ba anh em dùng cái trại này đúng mục đích nguyên thủy của nó giỏi nhất.

- Anh chỉ giỏi công kích người khác - Anh nói lẽ rề - Tôi nhớ cách đây không lâu, anh đã làm náo loạn trong một buổi nhậu nhẹt tung bừng, để Jack và tôi phải làm cho anh tỉnh rượu, rồi gửi anh đi Kathmandu để chịu tội. Sau khi anh đã đánh tôi sập mũi.

- Mẹ kiếp, tôi sẽ đi Nepal - Finn cầu nhàu - Tôi vừa cho Julia thì giờ để cô ấy suy nghĩ lại về việc sống chung của hai chúng tôi.

- Anh may mắn là chị ấy không dùng thời gian để tăng tị với kẻ khác - Jack nói.

- Chắc không xảy ra chuyện ấy đâu - Nate đáp, miễn cưỡng bênh cho Finn - Tôi có ở đấy ngay từ đầu. Từ lúc ông anh cả của chúng ta gặp máy bay của chị ấy ở N'Awlins, chị ấy không nhìn đến người đàn ông nào khác. Và có Chúa chứng giám, tôi đã cố làm cho chị ấy chú ý đến tôi - Anh nói với nụ cười nham nhở.

Anh đã thích Julia Summers ngay lần đầu tiên mới gặp tại buổi tiếp tân tại phòng Hội đồng Thành phố Địa phương được tổ chức để đón tiếp đoàn làm phim truyền hình đến thăm, họ đóng bộ phim nhiều kỳ có tên là "River Road". Chuyện sau đó người ta đánh giá chị thấp, vì chị bỏ việc đóng phim ở đây để đi Kathmandu đóng vai cô gái nô lệ Carmen Sutra không làm cho ai ngạc nhiên, và có lời đồn nói rằng bộ phim sắp bị hủy bỏ.

- Thời gian chỉ có 2 tuần thôi - Finn đố lại, tảng lờ không để ý lời bươi móc của Nate để đáp lại lời lên án của Jack - Chú phải mất 13 năm mới trở lại với Danielle mà!

- Hầu hết thời gian đó, cô ấy đi lấy chồng - Jack nói.

- Cô ta lấy anh chàng chính khách luôn cúi ấy là vì chú không ở nhà để làm cho cô ta trở thành người phụ nữ đoan trang. May cho chú là chiếc piano rót trên đầu anh chàng ấy, nếu không chắc chú vẫn còn đi lang thang quanh quẩn như một con chó thất tình.

- Mẹ kiếp! - Jack đứng dậy, chuẩn bị làm ồn - Làm sao tôi biết được cô ấy đã có mang khi tôi bị ông chánh án trục xuất khỏi thành phố? Nếu có ai quan tâm nói cho tôi biết... - Anh ta nhìn Nate, ánh mắt trách cứ.

- Chuyện cũ qua rồi - Nate vội nói, hy vọng giải hòa trước khi xảy ra trận ẩu đả khiến anh phải sập lỗ mũi thêm lần nữa - Nước trôi qua cầu.

- Trận bóng hôm qua có kết quả rồi - Finn nhắc lại lời của bố họ.

- Phải - Jack thở dài, ngồi xuống dựa lưng ra ghế xích đu, gác chân mang giày lên lan can cầu lại - Anh nói đúng - Anh ta hỏi Nate - Vậy chú có kế hoạch gì với cô ấy?

- Nếu anh hỏi ý định của tôi, thì tôi không biết.

- Làm nhau rồi chứ gì? - Finn hỏi - Chú đã đưa cô ta vào giường, đã làm tình...

- Làm tình hử hoi - Nate đáp.

- Chú làm tình - Finn nói với giọng quả quyết như người ta săn đuổi bọn giết người hàng loạt - Rồi nói chú yêu cô ta...

- Có lẽ. Có thể - Đang trên đường - Nate không xác nhận, nhưng anh bắt đầu đồng ý với họ. Anh đã vô tình để miệng nói lên lời theo óc suy nghĩ.

- Chuyện giống nhau thôi - Finn lặp lại lời của Jack - Và chú gác vấn đề sang một bên khi chú không có thì giờ để nói tiếp, vì khi ấy thằng bé chạy trốn đi học về.

- Chú chưa nghĩ đến kế hoạch gì trước đó chứ?

- Nếu tôi có kế hoạch, chắc tôi cũng không nói gì. Tôi thường không hứa hẹn gì trước với phụ nữ; lúc ấy tình hình cũng như thế - Nate không xác nhận Regan đã làm cho trí óc anh quay cuồng - Chúng tôi không ai có cuộc sống theo lối cứng nhắc, theo quy cách, có kế hoạch từ A đến Z. Chúng tôi thích sống buông xuôi theo dòng đời.

Jack mở hai lon bia Voodoo, đưa cho Nate một lon rồi nói:

- Nghĩa là chú chưa nghĩ đến việc chú sẽ làm gì hết, phải không?

Nate ngửa cổ tu một hơi bia rồi đáp:

- Chưa nghĩ gì hết.

*

Khi Regan và Josh nhìn người đàn ông chìa súng vào họ, cô nói với cậu bé:

- Sẽ không sao đâu.

Shannon đang đứng bên cạnh họ, chị nói thì thào đáp lại:

- Ôi, lạy Chúa, hắn sẽ giết chúng ta.

- Không, hắn không giết đâu - Regan hy vọng cô sẽ ngăn chặn được việc này, không để xảy ra -

Tôi đã từng gặp nhiều trường hợp như thế này rồi - Mảnh bằng tâm lý học của Regan đã từng giúp cô giải quyết những việc xảy ra tương tự như thế này.

- Mày đến đây với tao, con đĩ! - Gã đàn ông hét lớn với Shannon. Gã tức giận đến nỗi cuống họng gã, mặt gã, ngay cả mái tóc gã cũng đỏ ửng.

Tự nhiên Shannon đưa tay che mặt.

- Tôi không có sự lựa chọn nào khác. Vì anh đã đánh tôi.

- Vì mày phản bội tao.

Regan nghe giọng gã đau đớn hơn là tức giận. Có lẽ gã quá đau khổ đến nỗi gã muốn tự tử, và gã định đem vợ đi theo luôn.

- Tôi chỉ đề nghị với anh rằng có lẽ chúng ta nên chuyển đến thành phố. Chỉ đến một thời gian ngắn thôi - Giọng nói của Shannon Chauver nhỏ, rất nhỏ.

- Tao sẽ chết ngạt trong thành phố. Tao muốn chết ngay ở đây. Ngay bây giờ.

- Ôi, cút thật!

- Đấy không phải là thành phố đâu, anh Mike à - Regan nói, cô nghĩ chắc trước đây hẳn đã nghe những lời dụ dỗ như thế này - Beaux Bridge chỉ có chừng 7,000 người thôi.

- Cũng đông hơn 10 lần số người sống ở đây. Tao sẽ đặt bẫy được cái gì ở đấy?

Hình như trước đây họ đã bàn nhiều về chuyện này rồi. Regan quyết định tham gia vào câu chuyện.

- Anh bẫy cái gì?

Gã nhìn sang phía cô như thể nhìn thấy cô lần đầu tiên, rồi chuyển động đôi vai to tướng tới trước.

- Bẫy thức ăn. Cá sấu. Tôm hùm.

- Đây chắc là nơi rất tốt để làm nghề này.

- Năm nay thì không. Trồi đất, nếu tôm hùm mà ít đi thì chắc tôi phải bẫy luôn cả gián.

- Bởi thế mà tôi muốn anh làm việc cho cậu tôi - Shannon nói.

- Mẹ kiếp, tao đã nói với mày rồi - Gã nghiêng răng nói - Tao thà tự tử mà chết trên cầu Huey P. Long còn hơn làm nghề bán xe cũ.

- Thì cậu ấy nhờ làm nghề đó mà được sống sung túc đấy!

- Bán đồ cũ rách, ăn lương hàng tuần, rồi sáng thứ Hai bắt đầu lại, làm thế là không phải sống. Làm thế là chết. Chết dần chết mòn.

Gã bắt đầu chỉnh lại khẩu súng trong tay, mấy ngón tay vuốt lên nòng súng. Nếu ngón tay trượt xuống cò súng, họ sẽ mất chuyện.

Khi còn học ở trường cảnh sát, Regan từng được huấn luyện cách đối xử với bọn bắt con tin, cô biết chúng thường dùng súng để áp đảo những người vô tội. Bây giờ cô phải tìm cách để thương lượng với gã đàn ông này.

Cô tin chắc là gã không kiềm chế được mình.

*

Họ đã trải qua được thời gian vui vẻ với nhau. Họ không câu được con cá nào, nhưng một lần nữa, khi Nate lái xe về Beau Soleil, anh nghĩ rằng buổi sáng không phải để câu cá. Khi họ còn cách nhà 5 dặm thì điện thoại di động của anh reo.

Anh thấy màn hình hiện ra số của người gọi, anh mở máy.

- Chào Dwayne. Chuyện gì thế? - Người phụ tá nói rất nhanh, Nate chỉ nghe được một trong bốn tiếng - Nói chậm lại. Thở vào. Rồi nói lại, được không?

Dwayne làm theo lời anh, bên kia đầu dây có tiếng thở hồng hộc.

- Chuyện về cô ấy, cô Hart.

Nate cảm thấy máu như ngừng chảy khi anh nghe nói Regan bị kẹt trong thư viện với Shannon, Josh và thằng Mike Chauvet say, tức giận, có súng trên tay.

Nate tự nhủ phải dẹp sự hoảng hốt sang một bên, đợi khi Regan an toàn rồi sẽ hay, anh bèn nhấn ga.

*

Regan nghe có tiếng thắng xe rít lên ở bên ngoài.

- Đứng di chuyển - Mike cảnh cáo họ - Nếu không bọn bay sẽ chết hết - Vẫn chĩa mũi súng về phía họ - Cút. Cảnh sát của Bang đến.

Regan tự hỏi không biết ai đã biết họ ở đây; chắc có ai đẩy thấy Chauvet xách súng đi vào tòa án. Blue Bayou là thành phố nhỏ quá thanh bình. Cô ở đây chưa đến 1 tuần mà đã chứng kiến một vụ giết người và bây giờ bị bắt làm con tin

Vì đây là chuyện trong gia đình, có thể để giải quyết, nên Regan không muốn có nhiều cảnh sát đến như thế này. Cô nói với gã.

- Chúng ta chưa được giới thiệu với nhau. Tôi là Regan Hart.

- Tôi đã nghe nói rồi. Cô là cảnh sát ở California, sắp làm cảnh sát trưởng ở đây.

- Tôi là thám tử. Còn chuyện họ đồn tôi làm cảnh sát trưởng là họ đồn sai - Lạ thật, bây giờ cô cũng nói từ “sắp” thành từ “sáp” như giọng miền Nam. Quý quái thật, Regan tự nhủ.

- Thám tử làm cái gì?

Cô nghĩ nếu bây giờ cô nói cho gã biết là cô làm công việc điều tra các vụ giết người thì không biết gã nghĩ sao về mình.

- Tôi giải quyết các vụ án xảy ra trong năm. Thỉnh thoảng tôi giúp nhiều người đã lâm vào hoàn cảnh khó khăn.

- Tôi không cần sự giúp đỡ của đàn bà.
- Này, Mike... Có phải tên anh là Mike không?
- Phải. Chuyện gì đấy?
- Tôi chỉ hỏi cho biết. Đây là một trong những tên tôi thích nhất.
- Phải, đương nhiên - Giọng trả lời của gã nghe thật chua chát.
- Tôi biết cô làm gì rồi. Cô đang dụ tôi, cô làm ra vẻ đứng về phía tôi.
- Không nói láo với anh đâu, Mike à - Regan nói, giọng nhỏ nhẹ - Quả thật là tôi muốn thế. Tôi muốn đứng về phía anh.

Gã không trả lời, tỏ thái độ rất hung hãn.

- Vấn đề là - Cô nói tiếp với giọng nhẹ nhàng để làm cho gã bình tĩnh - Chúng ta giải quyết hoàn cảnh này với nhau. Ngay bây giờ, không quá tệ đâu. Mọi người ai cũng có lúc tức giận, chúng ta cần tìm cách để làm cho hết giận thôi. Tôi biết cách làm chuyện đó. Nhưng đều tôi không muốn là dùng để vấn đề vượt ra khỏi tầm tay của chúng ta.

Gã cười, không phải nụ cười châm biếm.

- May cho tao là hôm nay tao đã gặp một tên cảnh sát ở đây. Giết cảnh sát có lẽ là con đường đi đến cái chết ngon trớn nhất. Hết ra lệnh "Đi"; hết thu 200 dollars tiền phạt - Gã đưa mắt nhìn cô, cặp mắt không dâm dục nhưng cũng làm cho da cô nổi gai ốc - Mà có mang theo tiền đấy không?

- Không - Khi cô rời khách sạn sáng nay, cô không nghĩ đến chuyện cần mang theo súng.

- Đưa cao hai tay lên trời, quay lui, chống hai tay vào tường để tao khám cho chắc.

Giữa họ hiện có cái bàn gỗ lớn. Không có cách nào để Regan có thể hất cái bàn lên. Và trong khi gã hạ khẩu súng để soát cô, cô cũng không có cơ may hất cái bàn được.

- Lục soát người nào với một tay là công việc rất khó. Tôi nghĩ nếu là tôi chắc tôi không thể làm được.

- Dụ dỗ giỏi đấy, nhưng tao không hạ súng xuống đâu. Tao có ý kiến khác như thế này. Mà cởi áo thun ra.

- Cái gì?

- Mà điếc à, cô gái? Cởi áo ra!

Cô mở miệng định khuyên gã thay đổi ý nghĩ, thì bỗng bên ngoài có tiếng nói thật lớn vang lên:

- Mike Chauvet, bỏ súng xuống và đi ra vờ tay đưa cao lên trời.

Tuyệt vời quá. Cô cần được như thế, có người đã dùng loa điện xách tay nhập cuộc rồi. Việc thương lượng về con tin sẽ thay đổi tình thế. Không còn chuyện thuộc phạm vi cá nhân nữa.

- Cởi áo ra - Gã đưa khẩu súng đến gần hơn - Nếu không tao bắn thẳng bé què giò.

- Bắn đi, đồ liếm đít - Josh cười khẩy - Giỏi thì làm đi. Mẹ kiếp. Regan chỉ cần có thể, vì Josh đã hết là thằng bé ngu ngốc rồi.

- Anh đừng làm thế, Mike - Cô nói. Cô đã được học cách nói năng bình tĩnh và thiện cảm với những kẻ bắt con tin. Rủi thay là anh chàng đứng sau chiếc xe cảnh sát màu trắng cứ oang oang ra lệnh.

Cô buồn rầu nghĩ: có nhiều cảnh sát cứ theo phương pháp hành động trên tivi để làm.

*

Khi Nate rẽ xe vào góc đường, anh thấy đội hình cảnh sát bang và xe đậu kín lối vào, anh thắng mạnh xe. Bánh xe rít lên nhưng không trượt trên đá cuội ẩm ướt. Jack và Finn nhảy xuống khỏi chiếc SUV trước khi xe dừng hẳn; mấy giây sau, anh chạy theo kịp họ, tức giận khi người cảnh sát to con không để cho anh đi qua.

- Kìa, Nate - Một người trong đoàn cảnh sát bước đến chào.

Trông anh ta quen, và khi đọc tấm biển tên găm trên áo chemise của bộ đồng phục, Nate nhận ra anh ta; Steve Tandau đã chơi dã cầu với anh cho đội Cá Sấu Nam Terrebonne vào năm đội Buccanoers Blue Bayou thắng trận chung kết của bang 4 - A. Anh ta đánh bóng dài và hậu vệ rất giỏi, nên sau đó đến chơi cho đội LSU ở Atlanta 2 năm, rồi vì đau đầu gối nên nghỉ.

- Chuyện xảy ra như thế nào? - Nate hỏi.

- Chúng tôi đang giải quyết chuyện xảy ra trong gia đình. Anh nhớ Mike Chauvet chứ?

- Nhớ chứ. Hắn bị bắt vì tội hành hung vợ con vào ngày hôm kia.

- Phải, hiện hắn được thả ra.

- Shannon rút lui lời buộc tội à? - Anh hỏi thế, vì anh biết tính chị ta quá rõ. Nếu Regan hoặc Josh bị hề hấn gì, anh không thể tha thứ cho mình được, vì anh đã quá tự tin, anh tin chị ta không làm trái với lời dặn của anh.

- Không. Tôi nghe nói hắn nộp tiền để tại ngoại hầu tra.

- Cút - Anh nghe người cảnh sát la bai bai trên loa phóng thanh điện. Mặc dù anh không có kinh nghiệm trong nghề cảnh sát, nhưng anh không tin ra lệnh oang oang như anh chàng trung sĩ huấn luyện thủy quân lục chiến như thế là không hay.

- Anh đã thử gọi cho hắn chưa?

- Rồi. Điện thoại không hoạt động. Tôi đoán hoặc là hắn bứt dây ra khỏi tường hoặc là hắn cắt đường dây.

- Dùng khí gây mê được không?

- Rất nguy hiểm - Finn nói, anh biết rất rõ phương pháp này - Dùng khí gây mê rất có hại cho người say, mà thằng nay chắc đang say.

Swayne Johson lên tiếng:

- Bobby có mặt trong quán Mud Dog, nói Mike uống Dixie và Johnny Walker suốt cả buổi sáng - Về mặt của người phụ tá cho Nate vừa nghiêm trang vừa bị kích thích. Rõ ràng đây là một vụ rất nghiêm trọng kể từ khi anh ta vào lực lượng cảnh sát. Nate chỉ muốn anh ta giải quyết các vụ đập phá thùng thư mà thôi.

- Vả lại - Jack nói - Dùng chất gây mê mạnh rất dễ bắt lửa. Chắc chú không muốn nhà này cháy khi có Regan và Josh ở trong đó chứ!

Nếu Mike làm gì có hại đến một sợi tóc của Regan hoặc là của Josh, thì tốt hơn là hẳn phải tự sát, nếu không Nate sẽ giết hẳn.

- Vậy bây giờ chúng ta làm gì?

- Hẳn không biết đi đâu hết - Người cựu cầu thủ bóng dã cầu nói - Cho nên, chúng ta chỉ đợi thôi. Cố thuyết phục hẳn nghe lời chúng ta. Hy vọng người cảnh sát trong ấy thuyết phục được hẳn đầu hàng.

Nếu có ai thuyết phục được hẳn, thì chỉ có Regan thôi. Nhưng Nate không có lòng dạ nào chờ đợi.

- Nếu hẳn không đầu hàng thì sao?

- Thì chúng ta hy vọng hẳn đi lọt vào tầm súng của chúng ta
Nate nhìn theo ánh mắt của anh ta, nhìn lên mái nhà của tòa nhà bên cạnh khi anh thấy khẩu súng của người bắn tỉa, anh cảm thấy tim ngừng đập.

- Thế nào rồi họ cũng thoát được thôi - Tandau nói để cho anh yên tâm.

- Anh đợi đến bao lâu?

- Chừng nào tình hình cho phép ra tay.

- Thôi, thế là đủ rồi - Nate nhìn Finn.

- Còn tùy tình hình - Finn nhún vai nói - Tôi đã thấy nhiều người bị kẹt hơn 30 phút.

- Chúng ta đã quá thời gian ấy rồi. Anh đã thấy vụ nào lâu hơn thế này chưa?

Im lặng một lát.

- Chú có nghe vụ Ruby Riedge không? Vụ Waco nữa?

- Mẹ nó! - Trước khi các ông anh của Nate và những người cảnh sát kịp chặn anh lại, Nate đã bước nhanh vào tòa án. Anh dừng lại để sờ vào mũi con ngựa của Jackson Callahan, rồi bước lên thềm.

Regan tin tưởng cô sẽ thuyết phục được gã. Chauver chưa hạ súng xuống, nhưng gã không chĩa thẳng mũi súng vào họ nữa.

Khi cô định đưa ý kiến lại, rằng gã nên để cho vợ gã ra về, thì cửa tòa án mở ra. Mike quay lui, nhìn người mới vào.

- Anh làm cái quái gì ở đây? Làm sao anh mở cửa được? Tôi đã khoá cửa rồi mà?

- Tôi là thị trưởng. Đây là tòa án, nơi có văn phòng làm việc của thị trưởng. Tôi thường không có mặt thường xuyên, nhưng tôi có chìa khoá. Vì thế mà tôi vào đây.

Nate đưa hai tay ra, để cho gã thấy trong hai cánh tay áo cụt của anh không có gì hết.

- Tôi đến để thương lượng một việc. Mike, hãy để cho các phụ nữ và đứa bé đi ra. Tôi sẽ ở lại. Chúng ta sẽ nói chuyện.

- Tôi không có gì để nói với anh.

- Thế thì bậy quá, vì tôi có chuyện để nói với anh, và anh nên nghe lời tôi. Tôi thích anh, Mike à.

- Đây chỉ là lời nói dối.

- Tôi muốn giúp anh ra khỏi đây, nhưng chắc anh biết ở ngoài có nhiều cảnh sát có súng, họ sẽ không đời nào để cho anh yên trong khi anh giữ các con tin ở đây.

Mike nhìn ra cửa sổ, ánh mắt lo sợ. Hy vọng gã không thấy người bắn tỉa, nhưng đương nhiên gã thấy những chiếc xe cảnh sát của bang.

- Để cho họ đi, Mike. Nếu không có họ, vấn đề sẽ dễ dàng cho anh hơn, anh khỏi bận tâm để mắt đến ba người. Anh chỉ còn mình tôi để chú ý thôi.

- Tại sao tôi phải nghe lời anh mới được chứ?

- Vì Brittany Callais sẽ làm chánh án xử các vụ liên quan đến chuyện trong gia đình.

- Vậy thì sao?

- Vậy thì sao à? Bà ấy và tôi là bạn học thời còn trung học, và khi tôi mới từ Tulane trở về, tôi đã hẹn hò với bà ta. Bây giờ, tôi không muốn khoe khoang, nhưng khi chúng tôi cùng làm việc trong ủy ban thực phẩm chuẩn bị cho ngày lễ Fat Tuesday vào ngày mai, tôi có cảm giác là bà ấy vẫn còn rất mến tôi.

Cặp lông mày rậm của Mike nhíu lại. Gã nhắc cho Nate nhớ đến con voi khổng lồ chậm hiểu khi anh cố đưa ra tin ấy.

- Anh nói anh có thể can thiệp với bà ấy được à?

Nate không dám nhìn Regan.

- Tôi cam đoan như thế.

Gã có vẻ suy nghĩ một hồi lâu. Cuối cùng Mike nói:

- Thôi được. Cô cảnh sát và thằng bé có thể đi ra - Gã ấn nòng súng vào ngực Nate - Nhưng anh

và Shannon phải ở lại đây.

Nate thấy Regan ngồi xuống bàn, tréo hai chân dài lên nhau, phải mất một thời gian lâu để tượng tượng trong đầu. Cô nói:

- Tôi không đi đâu hết.

Josh, mẹ kiếp thằng bé điên, đến đứng bên cạnh cô, vòng hai tay trước ngực.

- Tôi cũng không.

- Tuyệt. Quá tuyệt cú mèo.

Nate đang cố suy nghĩ một giải pháp khác để thay thế, thì bỗng cánh cửa mở ra.

- Cút! - Mike chửi thề khi cả Jack và Finn bước vào, trông gã buồn xe như quả bong bị xẹp vì thủng lỗ.

- Một người trong nhà Callahan đã đủ tề rồi. Tôi không cần đến ba người làm gì - Gã đưa khẩu súng ra, chìa bản gỗ về phía Regan - Tôi xin thua.

*

Chiều hôm đó, Regan phàn nàn:

- Tôi vẫn không tin được anh làm chuyện đó - Tất cả đều tụ tập tại nhà bếp ở Blue Bayou, ở đấy, Jack là đầu bếp của gia đình Callahan, đã nấu xong mấy đĩa lớn sò nướng và món cơm gà.

Dani dọn ra kẹo dừa hạt dẻ, số kẹo mà chị làm để dùng vào buổi tiệc ngày mai. Matt, cậu con 8 tuổi của Jack và Dani, ở trên lầu xem bộ phim *The Lord of the Rings*, bộ phim mà Dani đã nguyên rủa đến lần thứ 100; còn Holly, Ben và Josh, đang chơi trò cưỡi ngựa ồn ào trong sân bong rổ mà Jack đã xây ở phía sau.

- Anh chẳng có việc gì phải đi vào tòa án như thế hết! - Cô nói.

- Tôi là thị trưởng. Việc gì xảy ra ở Blue Bayou đều là việc của tôi.

- Anh có thể bị giết chết, anh thật ngốc.

Anh cười toe toét, cúi người hôn nhanh lên môi cô.

- Bộ em nhớ anh lắm à, chère?

- Làm thế là vô trách nhiệm - Cô lặp lại câu nói này không biết bao nhiêu lần rồi.

- Công việc thành công - Nate lặp lại. Mỗi khi cô nêu chuyện này ra là anh lặp lại câu ấy - Vả lại, anh có hậu thuẫn.

Jack và Finn cười lại với anh, như thể chuyện xảy ra hồi nãy không nghiêm trọng hơn những trận đấu súng mà họ thường chơi với nhau khi còn nhỏ.

- Ít ra bây giờ sự bí mật về việc Josh từ đâu đến và tại sao cậu ta bỏ đi đã được giải quyết - Cô nói. Nhìn những hành vi của cậu bé ngày hôm nay, cô không quá ngạc nhiên khi thấy cậu bé có vẻ đã vượt qua được sự biến động với thái độ rất bình tĩnh.

- Chuyện quái đản là chuyện thằng bồ của mẹ nó đã làm - Jack nói - Đón bắt thằng bé khi trên đường đi học về nhà
Trong câu chuyện họ nói với Josh, và những cuộc điện thoại gọi đến Sở Cảnh sát bang Florida, và Sở Bảo vệ Thiếu nhi và Gia đình, họ quyết định phải tìm cho cậu bé một gia đình nhận cậu làm con nuôi sau khi mẹ cậu đã chết vì dùng ma túy quá liều. Thằng bồ của chị ta, tức giận vì đã mất lợi tức do chị ta làm điếm, đã quyết định nếu hắn không có người mẹ, thì hắn sẽ bắt đưa bé con chị phải đi ăn cắp đem về cho hắn có tiền xài.

- Chắc thằng bé rất khiếp sợ trong thời gian này - Dani nói nhỏ, lắc đầu - Tôi sợ hắn sẽ bị bắt vì tội đã giết con quái vật ấy.

Nate nói:

- Thú thật tôi rất lo cho Josh bị chấn thương trong vụ tai nạn xe tong. Nhưng tôi lo việc hắn sẽ bị ở tù chung thân.

- Tôi vẫn không hiểu tại sao không có ai tin hắn hết - Julia nói. Finn và người vợ mới cưới đã về nhà ăn lễ Mardi Gras, và Regan chiều nay đã gặp người nữ diễn viên lần đầu tiên, cô cảm thấy hơi lo sợ trước sắc đẹp và vẻ khêu gợi rất tự nhiên của chị ta. Nhưng hoá ra Julia rất nhiệt tình, năng nổ, và trong suốt bữa ăn, chị ta đã làm cho không khí gia đình nhẹ nhàng vui tươi bằng cách kể những câu chuyện kỳ lạ vừa xảy ra khi chị đi đóng phim ở Kathmandu.

Finn đáp:

- Các văn phòng chăm sóc thiếu nhi khắp nơi hàng năm đã mất hàng trăm thiếu nhi. Sở Bảo vệ Thiếu nhi và Gia đình có cách làm việc sai lầm khi tìm những gia đình nhận chúng làm con nuôi. Vì thế mà chúng thường bỏ trốn ra ngoài.

- Nhất là khi chúng muốn biến mất - Regan nói. Cô đã gặp vô số trường hợp như thế. Khi cô đi tuần tra, cô thường khuyên các trẻ em đường phố quay về với những nơi chăm sóc thiếu nhi tử tế, cô lại còn mang theo thẻ điện thoại để cho các trẻ em này gọi về nhà.

- Chúng ta không thể để nó quay về - Shannon đề nghị. Chị không những đã nộp đơn tố cáo chồng, mà còn hẹn gặp luật sư để thảo luận việc nộp đơn ly dị.

- Thằng bé không về Florida được, ông chánh án nói, giọng ông đầy uy quyền khiến không một ai trong nhà bếp nghi ngờ ông ta được.

Tối đó, khi Nate lái xe về khách sạn, Regan hỏi:

- Anh sẽ để cho Josh ở lại tại Beau Soleil à?

- Nó muốn ở lại đêm. Hình như nó vui vẻ được ở đấy, cho nên có lẽ nên để cho nó vui chơi với trẻ em cùng trang lứa.

- Em cũng nghĩ thế - Cô đưa tay để lên đùi chân anh. Anh nắm bàn tay cô, bóp mạnh.

- Em muốn về khách sạn hay về nhà anh?

- Về khách sạn. Gần hơn.

Có gì nơi cô gái này khiến cho anh không tìm ra lời để nói nhỉ? Khi họ vào phòng cô, chỉ cái ý nghĩ đưa cô lên giường thôi cũng đã làm cho người anh cháy bỏng. Anh cũng cảm thấy căng

thẳng như khi đi vào tòa án, lòng lo sợ Mike Chauvet bắn hết mọi người.

- Anh có vẻ trầm ngâm lặng lẽ quá - Cô nói nhỏ nhỏ.

- Để thưởng thức cảnh ở bên nhau - anh cố cười - Và nghĩ cuộc đời vui biết bao.

- Phải, hôm nay có nhiều chuyện thật đáng cười.

- Chuyện hôm nay không đáng cười đâu. Nếu anh không tân trang lại văn phòng, anh sẽ không bao giờ dọn dẹp các hồ sơ cũ trong phòng. Và nếu anh không dọn dẹp hồ sơ cũ, sẽ không tìm ra cuốn nhật ký.

- Và nếu anh không tìm ra cuốn nhật ký, chắc anh sẽ không đến L.A., em sẽ không đến đây, và chúng ta sẽ không cùng trải qua thời gian còn lại trong đêm để làm cho nhau điên loạn.

- Anh đã nổi điên lên rồi, *mon ange* à! - Anh để hai tay lên eo cô - Anh điên vì em đấy!

Cô nhìn anh, cặp lông nheo nhấp nháy, kiểu người đẹp thường làm dưới ánh đèn cây. Cô nhấp nháy rất tự nhiên, không có ý đồ xấu trong ánh mắt ấm tình ấy.

- Em đã bắt đầu tin anh, Callahan à.

- Em phải tin - Anh kéo cô đến gần hơn - Vì đây là sự thật.

Anh ôm cô vào lòng và hôn cô. Khi lưỡi cô chạm vào lưỡi anh, anh cố gắng để khỏi vác cô lên vai, mang cô vào giường.

- Anh nghĩ anh đã mắc phải sai lầm - Anh nói.

- Lỗi lầm gì thế? - Cô đưa lưỡi liếm lên chỗ ở giữa môi và cằm anh, và anh không ngờ đây là chỗ kích dục rất mạnh.

- Đáng ra anh không nên để em ở tại phòng này.

- Tại sao không? - Cô lướt môi lên môi anh rồi kéo lui một lát - Em không xứng có một căn phòng à?

- Em yêu ơi, em xứng có cả cái khách sạn này - Anh vuốt tóc cô, xòe ngón tay phía sau đầu cô, rồi hôn lại. Mạnh hơn, sâu hơn, lâu hơn - Chỉ có điều đáng nói là để có một căn phòng có giường gần cửa hơn.

- Vậy thì chúng ta cứ việc bắt đầu ngay tại đây - Cô vừa kéo cái áo thun ra khỏi quần jeans của anh - Và vừa làm vừa đi qua phòng - Cô đưa tay thoa đám lông ngực của anh, rồi thoa xuống dưới quần - Có ai nói cho anh biết năm hạt nút là nhiều quá không?

- Xưa nay như thế rồi.

- Chấp nhận - Cô mở hạt nút đầu tiên rất khéo léo đến nỗi anh phải khâm phục. Khi hạt nút thứ hai mở ra, cô nói tiếp - Nút nhiều thêm mất thì giờ để cởi.

- Em định làm thế phải không?

- Phải.

Khi cô mở hạt nút thứ ba, máu trong người anh chảy rần rật. Rồi hạt thứ tư. Khi tay cô lướt trên bụng anh, anh phải nín thở vì quá bị kích thích.

- Và anh sẽ thích chuyện này.

Hạt nút cuối cùng được mở ra, để lộ cái giống của anh ra ngoài quần. Khi cô ôm tay quanh nó, lửa dục bùng lên hùng hực trong lòng anh.

- Nó chắc phải cứng chứ? - Cô nói nho nhỏ, tay thoa lên thoa xuống.

- Đây là chuyện hiển nhiên - Anh đáp.

Cô cười, giọng cười khàn khàn, trầm, và đầy dục tính.

- Em muốn nói như thế - Cô dùng ngón tay và móng tay để kích thích anh - Đàn ông các anh không thể nhị chút nào hết, không làm sao che giấu sự ham muốn của mình với phụ nữ được.

- Phải, đúng thế.

Anh rên rỉ, định đưa tay sờ vào chỗ kín của cô.

- Chưa được - Cô nói nhỏ, nhích lui một chút để cho anh khỏi sờ, làm anh ngây ngất. Mỗi lần anh đưa tay vuốt ve cô, cô hất tay anh ra và tìm chỗ khác trên người anh để sờ.

Tuy vậy, họ cũng lần đi đến giường, và khi anh nằm xuống trên chiếc giường xưa, nhìn cô cởi áo quần trong ánh trắng bạc chiếu vào qua cửa sổ, Nate nghĩ đây là lần đầu tiên anh không làm gì hết mà chỉ nhận.

Cô quay lại giường, không mặc gì hết mà chỉ với nộ cười nham nhở.

- Em thích anh có cảm giác như anh đã làm cho em - Cô thoa tay lên ngực anh - Và thưởng thức - Lưỡi cô liếm quanh núm vú của anh, cắn quanh đấy rồi lần xuống hôn lên lỗ rốn của anh.

- Em có cái này sẽ làm cho anh ngạc nhiên.

- Sáng nay em đã đi mua hàng? - Anh nói, khi cô lấy ra cái bao bằng thiếc.

- Phải - Cô xé giấy thiếc ra - Nhưng không có gì đáng ngạc nhiên. Cô lấy cái bao cao su ra - Nhìn này - Cô không dùng tay mà dùng miệng để mang nó vào cho anh.

Nate hết đường kiểm chế mình.

- Được rồi - Anh bấm ngón tay vào eo cô, nâng mông cô lên khỏi nệm, rồi hạ nó xuống. Cả hai đều trần người một lát, mắt đan vào nhau, Nate đẩy sâu vào trong cô, ngược mắt nhìn cô và cô nhìn anh.

Rồi họ cùng chuyển động. Cô kẹp hai đầu gối vào chân anh, và cả hai đều thi nhau nhún nhảy.

- Làm sao em biết được cách làm như thế? - Anh hỏi khi họ nói chuyện trở lại.

Cô cuộn người nằm sát vào anh như một con mèo con, nhưng là con mèo lảng mướt, thỏa mãn như vừa xơi xong cả một tô kem đầy.

- Thời em còn làm cảnh sát bang bài trừ tệ nạn đồi trụy, chúng tôi đột kích vào một ổ mại dâm,

gái điểm làm việc trên lầu, còn ở tầng 1 thì chủ nhân có một phòng quay phim chiếu những phim khiêu dâm. Trong đó có đoạn gọi là phim video giáo dục, có người y tá diễn trình bày cách dạy cho phụ nữ đang mang bao cao su cho đàn ông.

- Nếu anh không đề phòng lúc làm tình cho yên ổn, thì trò ảo thuật nhỏ này chắc có lẽ làm cho anh thay đổi ý kiến - Anh vuốt tay trên thân hình láng lẩy của cô - Anh chắc em đã thực hành nhiều lần mới thành thạo như thế - Anh không muốn nuôi ý nghĩ rằng cô thám tử của anh đã ngủ với nhiều nam cảnh sát California, nhưng vì anh không tuyên bố mình là thầy tu, nên anh nghĩ ghen tuông như thế là bất công.

- Không nhiều đâu - Cô cười, nụ cười kích thích hệ thần kinh của anh - Nhưng cô phục vụ phòng sáng nay đã nhìn em với vẻ hơi khô hài sau tô trái cây thứ ba của em.

- Có phải em nói...

- Em không tin là em có thể ăn thêm được trái chuối nào nữa.

Anh cười rồi hôn cô, ôm cô vào lòng.

- Làm thế là quá hy sinh. Có lẽ chúng ta phải nghĩ ra cách gì để đền bù cho em.

- Được rồi, anh đã nói rồi đấy nhé - Cô thoa ngón tay vào giữa ngực anh - Em thường tưởng tượng ra cảnh làm tình trong bồn tắm xưa có chân khổng lồ.

Anh ngạc nhiên khi thấy sức lực trong người hồi phục rất nhanh trước viễn cảnh cô vừa nói, anh liền bế cô lên khỏi tắm chắn mát lạnh. Anh vác cô lên vai rồi vừa cười khàn khàn khoái trá vừa mang cô đi vào phòng tắm bên cạnh phòng ngủ.

27.

Lễ Fat Tuesday ở Blue Bayou đã chứng minh rằng phần đất này ở Nam Louisiana là thế giới riêng biệt. Họ rời khách sạn khi mặt trời mới bắt đầu mọc, tỏa ánh vàng lên sông lạch.

- Tiệc gì mà bắt đầu trước bình minh? - Regan hỏi, cô nghĩ cô chưa ngủ được quá 2 giờ. Không phải cô phàn nàn về thời gian mà họ không ngủ đâu.

- Bữa tiệc tuyệt vời - Anh đáp - Anh hứa em sẽ được thưởng thức thời gian thú vị nhất.

- Em không tin sẽ được như thế. Nếu đêm qua em có được thời gian thú vị hơn, chắc sáng nay em sẽ không thể đi nổi.

Anh cười, cúi người hôn lên môi cô thật mạnh, mắt vẫn nhìn xuống con đường đắp cao nhỏ.

- Cái việc Courir[21] mới là quan trọng - Anh giải thích - Không ai biết chắc lễ bắt đầu lúc nào, nhưng chúng ta biết tổ tiên người Acadia của chúng tôi làm lễ này trước khi xảy ra chiến tranh giữa các bang. Lễ được phỏng theo lễ của Pháp thời trung cổ, lễ có tên là Fete de Quemande[22]. Đây là dịp một năm mới có một lần, người nông dân được phép châm biếm hoàng tộc mà không sợ hậu quả.

Họ mặc quần áo thật kỳ quặc và đi lang thang khắp nơi, vừa ca hát vừa xin của bố thí. Những Coureurs[23] của chúng ta làm việc như thế, và bây giờ họ khiêu vũ và hát bài *une petite poule grasse*, nghĩa là xin một con gà mái nhỏ béo và các thứ dùng để nấu xúp vào tối nay.

- Như là hát để ăn tối của anh - Cô nói.

- Giống như thế. Bây giờ chỉ là một phần của tập tục cổ truyền, nhưng tôi nghĩ vào thời trung cổ, người ta thật cần nông dân giúp đỡ để có đủ thức ăn mà ăn tiệc với nhau.

Khi họ đến Beau Soleil, một đám đông đã tụ tập ở đây rồi. Có rất nhiều đàn ông và đàn bà cưỡi ngựa, và một số người khác ngồi sau các xe tải nhỏ. Hai chiếc xe kéo, kéo theo những toa mooc có kê ghế dài và trang hoàng hoa lá theo lễ Mardi Gras cổ truyền với màu sắc lục, tím, và vàng cũng như vàng nhạt và đỏ.

Quang cảnh nhìn vào đã thấy lễ hội rồi; hơn một nửa số người có mặt ở đây đều mặc áo quần giống quần thời xa xưa, gồm những mảnh vải đủ màu sắc khâu vào nhau, kiểu các nông dân thời xa xưa, thường khâu lại để mặc. Nhiều người đội mũ cao hình chóp, giống như phụ nữ thời trung cổ đội, và nhiều người đeo mặt nạ vẽ hình thú vật được trang hoàng thêm tóc hay lông vũ. Những người ở gần đây, tụ tập chung quanh để nói chuyện phiếm với nhau, kể cho nhau nghe chuyện mà có người trong số họ không biết, và Regan đoán chắc họ kể cả chuyện trong tòa án ngày hôm qua. Người ta đã hát và múa, một số linh mục điều khiển buổi lễ đã uống trong bữa điểm tâm.

Khi Nate thấy Regan hỏi câu này, anh nói:

- Lễ cho phép như thế. Nhưng chính Capitaine[24] mới là người điều khiển các hoạt động, nên việc này không sao.

Cô đưa mắt nhìn Josh, cậu ta mặc áo quần của người Harlequin và cười với Holly, Ben và một vài thiếu niên khác mà cô không biết, rồi cô nhìn sang chánh án Dupree, ông ta ngồi trên con ngựa xám, đội mũ tế của giám mục trông có vẻ đang kiểm soát các công việc.

- Em nghĩ chắc thành phố không có ai giỏi hơn ông.

- Ông làm Capitaine từ trước khi anh ra đời, ngoại trừ những năm ông ở trong nhà tù Angola vì bị một nhóm người tạo ra chứng cứ giả để bỏ tù ông, nhóm người này muốn chiếm Beau Soleil để biến nơi đây thành sông bác. Có ông về lại đây thật tuyệt - Anh đưa tay vẫy chào ông chánh án, ông trịnh trọng gật đầu chào lại.

- Ông có vẻ như không vui - Vẻ mặt của ông ta cau có khi nhìn quanh đám đông.

- Vì đây là buổi Courir đầu tiên trong 7 năm nay của ông. Anh đoán ông rất hài lòng. Ông là loại người giống như Finn- Nate vẫy tay chào ông anh cả, anh ta không mặc đồ lớn, ít a cũng không mặc complet FBI cũ, mà chỉ mặc quần jeans cũ ủi thẳng thớm và cái áo thun đen.

Được chọn giữa cưỡi ngựa và đi trên xe lớn, Regan chọn đi xe. Cô biết, mặc dù Nate thích đi trước với những người khác, nhưng anh vẫn ngồi trên xe với cô, để giải thích những việc diễn ra khi buổi lễ tiến hành.

Khi họ đi ngang qua vùng quê, họ tiếp tục hát. Đa phần các bài hát bắt đầu bằng tiếng Pháp, và một ít có vẻ đã từ thời Trung cổ. Khi họ hát bài *The Battle of New Orleans* (Trận New Orleans) thì Regan đã hát theo được.

Họ đến ngôi nhà nhỏ bằng gỗ cất lên trong đám rừng sồi.

- Mọi người phải ở lại đây - Nate giảng giải khi ông chánh án cưỡi ngựa đến ngôi nhà, mang theo lá cờ trắng tượng trưng cho cuộc rượt đuổi - Trong khi Capitaine hỏi đám người trong nhà họ có chấp nhận chúng ta không.

Một người đàn ông và một số người đàn bà bước ra, họ bàn cãi một lát, sau đó ông chánh án quay lui với đoàn người và phát cờ.

- Bây giờ chúng ta bắt đầu mở tiệc.

Chiếc xe kéo ầm ầm chạy đến sân trước, mọi người nhảy xuống. Các nhạc sĩ chơi vĩ cầm và accordion bắt đầu chơi, còn những người khác khiêu vũ, hát và xin được phân phát nôi xúp. Sau khi nhận một gói hành và nhiều bó xúc xích, họ lại ra đi.

Họ tiếp tục đi như thế suốt 4 giờ tiếp theo, mỗi nơi dừng là đoàn người có cơ hội ca hát nhảy múa đúng theo tập tục cổ truyền. Thỉnh thoảng có một người ném một con gà sống lên trời cho các vị linh mục lễ Mardi Gras đuổi theo như các cầu thủ bóng đá tranh bóng. Thỉnh thoảng họ dừng lại, nhiều thanh niên leo lên cây.

Khi cô hỏi lý do, Nate đáp:

- Anh không biết tại sao, có lần anh đọc trong sách, nói rằng đây là nghi thức cũ để mong sự sinh sản tốt đẹp, giống như biểu tượng cho cây nhân sinh. Hay có thể họ vui chơi đùa nghịch cũng có. Vị giáo sư có viết cuốn sách nói rằng Mardi Gras được xem là cơ hội vui chơi cuối cùng trước mùa chay, nên người ta vui, người ta mới leo lên cây.

Khi Regan thấy Josh và Ben leo lên một cây sồi cổ thụ, cô nghĩ lối giải thích của anh có lẽ đúng. Khi đoàn Courir áo quần tươi đẹp đi qua vùng quê cuối đông buồn tẻ, nơi người nông dân lao động miệt mài, Regan nghĩ nếu cô sống đến 100 tuổi, cô cũng không bao giờ quên ngày hôm nay.

Cuối cùng khi họ về lại Beau Soleil, họ được những người chọn con đường ngủ dậy trưa đón tiếp rất niềm nở. Thức ăn họ thu được, cho vào những chiếc nôi nấu xúp khổng lồ nấu ở trên những bếp lửa ngoài trời. Những chiếc bàn ngoài trời đầy ắp thức ăn do những người hàng xóm mang đến.

Khi Regan bước ra khỏi giường, mặt trời vừa mọc, bây giờ mặt trời đã lặn chiếu ánh sáng màu đỏ tía lên mặt nước. Lửa trại đốt lên xua tan hơi lạnh của ban đêm; những tia lửa nhảy múa như bầy đom đóm có màu vàng cam, khói từ các chỗ nướng thịt bốc lên; bụi tung bay dưới bàn chân khiêu vũ. Khung cảnh vui tươi, thức ăn phong phú, khiến cho Regan quên hết những chuyện buồn lo trong cuộc sống.

Khi cô quay người trong vòng tay Nate theo điệu vũ dân gian chậm rãi, thay cho điệu vũ vui nhộn, cô nói:

- Em sẽ không ăn lại được nữa - Mặc dù cô không phải là người khiêu vũ giỏi, nhưng cô có thể theo anh nhẹ nhàng êm ái khi anh dìu cô theo điệu nhạc một cách tài tình.

- Thế thì phí cho thức ăn của Cajun quá! - Anh ấn môi trên đỉnh đầu cô - Em ăn đồ ăn ở đây đã 4 ngày rồi, bây giờ chắc em đói.

Cô cười, úp mặt vào người anh. Cô cố không nghĩ đến Linda Dale vào ngày đặc biệt này, cô muốn quên hết các kỷ niệm đau buồn. Nhưng bây giờ, khi buổi lễ đang đến dần lúc nửa đêm, Regan không thể không tự hỏi nếu mẹ cô không bị giết chết, thì chắc bây giờ cuộc đời cô đã

khác hẳn.

Đọc trong nhật ký, cô biết Dale và người yêu của bà có kế hoạch rời khỏi Blue Bayou. Nhưng họ có ở tại Louisiana hay không?

- Đồng tư tưởng của em 1 dix - Anh nói nhỏ nhỏ vừa cắn nhẹ vào dái tai cô.

- 1 dix là cái gì? Và nếu đây là cái để ăn hay uống...

- Non - Cô cảm thấy tiếng cười âm vang trong ngực anh - 1 dix là 1 đồng tiền vàng của Pháp. Do đó mà có từ Dixie.^[25]

Regan thật không tin có nơi nào trên nước Mỹ, có thể ngoại trừ bang New England, lại bám chặt vào quá khứ như Blue Bayou này.

- Em phân vân không biết nếu chúng ta gặp nhau sớm hơn, thì tình hình có khác đi không.

- Có lẽ không.

Regan ngạc nhiên khi nghe anh trả lời một cách thẳng thắn bất thường như thế, vì cô cứ nghĩ anh sẽ nói dông dài, vòng vo đủ thứ.

- Cứ nhìn vào Jack và Finn, rồi nhìn vào anh và em, anh nghĩ là con người không ai có thể cải lại số phận. Số phận đã xô đẩy cho chúng ta gặp nhau như thế này, chère à. Vào lúc này - Anh lướt môi trên gò má cô - Nếu gặp em sớm hơn, có thể anh không đánh giá em cao - Anh ngẩng đầu lui một chút. Mắt anh ánh lên màu xanh lục ấm áp trong ánh lửa trại khi anh cười với cô - Chắc em cho rằng ý kiến của anh còn nông cạn.

- Không bao giờ - Cô quàng hai tay quanh cổ anh chặt hơn, và áp sát vào người anh - Chính đây là điều anh muốn người ta phải suy nghĩ, vì thế mà ý kiến của anh sẽ không xác định được vai trò của anh trong gia đình anh.

- Vì lẽ gì?

- Vì anh là tên hề.

- Tên hề à? - Trời đất, Nate nghĩ, thế thì còn tệ hơn cả Peter Pan nữa - Em muốn nói như một trong những anh chàng đội mũ buồn cười và mang lục lạc nơi giày phải không?

- Không. Em muốn nói người khôn ngoan ở trong triều đình đã có đủ tài khéo léo để nói lên sự thật tuyệt đối, bất kể vấn đề gì dù khôn hấp dẫn, bằng cách để cho người ta cười. Khi bất kỳ ai khác đã cố nói thật lòng mình như thế, có thể bị chặt đầu như chơi.

Anh suy nghĩ về vấn đề này một lát.

- Em thấy Jack và Finn như thế nào?

- Ồ, họ dễ dàng hơn nhiều, vì người ta có thể nhìn mặt mà biết lòng. Jack là chàng trai hư hỏng được cải tạo lại một nửa với tấm lòng vàng. Finn cứng như đá - Ngón tay của cô vuốt ve cổ anh với cái kiểu khiến cho anh muốn làm tình với cô. Lại một lần nữa, nghe cô phê bình, anh muốn ôm cô vào lòng.

- Đừng chọc giận người đàn bà có bằng tâm lý học - Anh nói nhẹ nhàng, rồi quyết thay đổi đề tài nói chuyện. Anh nhìn khắp mọi người - Người ta đi tham dự đông đấy chứ. Đông hơn năm

ngoái nhiều.

Mặc dù Nate không thật sự sung sướng vì cô khiêu vũ với nhiều đàn ông ở Blue Bayou, nhưng anh vẫn giữ bình tĩnh. Thậm chí cô khiêu vũ với cả Cal và cô ngạc nhiên khi thấy người lớn tuổi như ông ta mà vẫn còn khiêu vũ nhanh nhẹn.

- Em đoán nhờ công việc anh làm ở Beau Soleil mà thu hút được mọi người - Cô nói.

- Anh nghĩ thế. Trong khi em vào trong nhà để ướp lạnh cái bánh Vua với Dani thì Toni đến gặp anh. Hình như bà già đổ hết tiền bạc của gia đình vào cổ phiếu của công ty, nhưng Toni đã có kế hoạch trước mắt là không ở đây lâu nữa, và bà ta muốn nhờ anh giới thiệu tiệm St. Elmo để bà căng da mặt.

- Nhà ấy không cần căng da mặt. Mà chỉ cần cấy tim thôi - Regan nhìn lên hành lang, thấy bà Caledonia đang đứng trên ấy canh chừng bà chủ, bộ mặt rắn như đá - Em ngạc nhiên khi thấy bà Melancon đêm nay có đến.

- Anh thấy bà ta không bao giờ vắng mặt ở lễ Mardi Gras. Đêm nay bà ta có vẻ tỉnh táo hơn.

- Em cũng thấy thế, mới cách đây một lát, em thấy bà ta có hát một vài bài tiếng Pháp. Âm nhạc có cái đặc biệt là làm cho mọi người hòa giải được với nhau, trong khi các bộ môn khác thì không - Trên sân khấu, ban Swamp Dog đã bắt đầu chơi bài *You are My Sunshine*, bài này làm cho Regan nghĩ đến mẹ.

- Anh nghĩ đúng thế - Anh ôm hông cô, kéo sát vào anh - Chúng ta lên ra ngoài một lát nhé? Anh nhớ anh cần đo cái đường gờ trang trí trong một buồng ngủ dành cho khách.

Cái đường gờ thật ra đã được anh ráp vào tuần trước rồi, nhưng đây là cái cớ để Nate đưa cô ra khỏi đây, cơ thể anh quá rạo rực vì nhu cầu của nhục dục thôi thúc như năm anh mới lên 13 tuổi, năm anh bắt đầu biết về dục khi đọc các tạp chí Playboy của Finn ở ngoài trại.

Regan cười.

- Em yêu một người chăm lo công việc rất nghiêm túc.

Anh dẫn cô qua đám đông, và ngay trước khi đến hành lang, Charles Melancon hiện ra trước mặt họ.

- Cô Hart tôi xin phép được hân hạnh khiêu vũ với cô không?

Regan tự nhiên ngược mắt nhìn Nate, cô thấy anh nhún vai, mắt lộ vẻ không vừa ý. Cô nén tiếng thở dài, quay nhìn ông già, cười thân thiện. Nói cho cùng thì đây chỉ là bản nhạc khiêu vũ thôi. Cô và Nate còn lại là thời gian cả đêm.

Khi ông ta đưa cô đi xuống dãy tầng cấp, ông hỏi:

- Cô có được vui chơi thoải mái không?

- Tôi đã có thời gian rất kỳ diệu. Xin lỗi - cô nói nhỏ khi dẫm lên chân ông. Ông ta rõ ràng khiêu vũ rất giỏi, ông đã có nhiều cơ hội để khiêu vũ.

- Lỗi của tôi. Ở đây quá đông, khó mà đi cho dịu dàng được - Ông ta đi chậm bước lại - Nhiều người nghĩ đến Mardi Gras và họ thường nghĩ đến Rie, hay là N'Awlins. Nhưng tôi luôn luôn cảm thấy Blue Bayou là tuyệt nhất.

- Chắc tôi không góp ý với ông về vấn đề này được - Cô vừa mới cười để đáp lại ông ta, thì bỗng Bethany Melancon nhảy ra khỏi chiếc xe đi đồ chơi trong hộp có lò xo búng lên với cặp mắt man dại, mái tóc tóc thừa lòa xòa quanh mặt.

- *Putain!***[26]** - Bà ta rít lên, chỉ ngón tay gầy gò vào mặt Regan. Bà ta nhổ nước bọt rồi chạy xuống tầng cấp, nhào vào Regan, bấu vào tóc cô - Mày không có việc gì ở đây hết. Tao không cho phép mày phá hại gia đình tao!

- Thôi được rồi, bà Bethany - Nate từ sau chụp lấy bà ta, nâng bà lên khỏi mặt đất, kéo bà ta đi - Bà hơi bị rối loạn rồi.

Finn và Jack chạy chen qua đám đông đứng vào giữa Regan và bà già, bà ta hét to bằng tiếng Pháp, lời lẽ lộn xộn. Những móng tay lởm chởm hươ trên không. Nếu Regan không sợ làm cho bà ta gãy làm đôi, thì cô quật ngã bà xuống đất rồi.

- Thôi được rồi - Nate lặp lại, giọng dễ dàng.

Bà Melancon hét lớn, chuyển qua bằng tiếng Anh:

- Linda Dale, tao không để cho mày đưa con trai của tao đi khỏi Blue Bayou đâu.

Nate phải mất một lát mới nhận ra điều anh vừa nghe. Anh nghĩ anh không phải một mình nghe thế, và khi ấy không khí bao trùm từ hành lang ra ngoài. Mọi người đều im lặng, quay mặt nhìn Charles Melancon, mặt ông ta trắng bệch, khốn khổ.

Mọi người đều mặc nhiên chấp nhận lễ Mardi Gras chấm dứt ngay đây. Họ bắt đầu ra về, vừa đi vừa bàn tán chuyện vừa xảy ra, tiếng họ vang khắp vùng đầm lầy.

Eve Ancelet từ trong đám đông xuất hiện. Bà ta nói:

- Túi thuốc tôi để trong xe. Cố giữ bà ấy bình tĩnh trong khi tôi đi lấy thuốc an thần.

- Đưa bà ta lên lầu - Dani nói - Chú để bà nằm trong phòng khách.

- Để tôi đưa mẹ tôi đi - Charles nói. Ông ta có vẻ uể oải.

Caledonia đỡ lấy bà già khỏi tay Nate. Bà ta nói:

- Ông Charles, ông nên lại đây thì hơn. Ông đã gây ra chuyện rắc rối như thế đủ rồi.

Bà ta bế bà già trong hai tay như thể bà già nặng không hơn gì con búp bê bằng giẻ rách, bà đi vào nhà rồi theo Dani lên lầu.

Khi số người còn ở lại đi vào trong thư viện, tim của Regan vẫn còn đập thành thịch.

- Ông muốn giải thích việc vừa xảy ra không? - Nate hỏi Charles, mặt ông ta biến từ màu trắng bệch như mặt nạ sang màu xám bệnh hoạn.

- Quá khứ đã trở lại với tôi - Trông ông ta già đến 1000 tuổi.

- Quá khứ, là tôi chứ gì? - Regan hỏi.

- Có lẽ cô không tin việc này, nhưng nói tóm lại, tôi cảm thấy thanh thản khi được nói ra hết sự

thật.

- Có lẽ ông nên nói ra đi.

- Tôi yêu - Ông nói từ tốn, đau khổ. Người đàn ông ngoài ngũ tuần này khác xa với người đàn ông vui vẻ, tự tin mà cô đã gặp ở tiệm Cajun Cal; ông ta trông kiệt sức, cau có. Ông ta không nhìn đến vợ đang có mặt ở đây một lần, và Regan nhận thấy bà ta không có vẻ ngạc nhiên khi nghe lời thú nhận của chồng - Lần đầu tiên trong đời, tôi đã yêu thành thật, say đắm.

- Với Linda Dale? - Regan nói.

- Phải - Ông vuốt hai tay lên mặt, bộ mặt hốc hác - Tôi yêu cô ấy ngay lần đầu tiên khi mới gặp cổ tại hộp đêm ở New Orleans. Tôi là khách đến giải trí. Cô ấy chưa phải ngôi sao, nhưng người đàn ông nào ở đây cũng đều muốn đưa cổ về nhà sau khi cổ trình diễn xong.

- Nhưng ông là người được may mắn dẫn bà ấy về - Nate nói.

- Phải.

- Mặc dù ông đã có vợ? - Regan nói. Cô thường im lặng trong những buổi người ta phỏng vấn.

- Cuộc hôn nhân của tôi do mẹ tôi áp đặt, ép buộc. Tôi lấy vợ do sự sắp xếp mà không có tình yêu - Cuối cùng ông nhìn qua Toni - Hiện vẫn không có tình yêu.

- Charles, chúng ta đã thỏa thuận anh không làm phiền tôi. Tôi tin tối nay anh đã làm một việc rất tốt - Toni Melancon đứng dậy khỏi ghế với điệu bộ làm duyên học được ở nhà trường năm cuối - Sáng mai việc đầu tiên tôi làm là gọi luật sư đến.

Bà ta bước ra khỏi thư viện, trong phòng im lặng một lát. Regan thở mạnh rồi quay về với câu chuyện đang dang dở - Người đàn ông mà Linda Dale đã viết trong nhật ký có tên bắt đầu bằng chữ J.

- Bố tôi là Charles Melancon, senior[27]. Tôi được gọi là Junior[28] khi còn trẻ, mãi cho đến khi bố tôi mất cách đây 20 năm tôi mới bỏ cái tên ấy phía sau.

Regan nhớ chuyện Nate đã nói cho cô biết về ông già Melancon. Ông rất có uy tín. Người con lớn lên sau này chắc không theo được chân bố, nhất là khi gia đình đã mất quyền hành và uy tín.

- Chuyện xảy ra như thế nào sau khi ông đưa Linda Dale từ hộp đêm về nhà vào đêm đó?

- Chúng tôi làm tình. Làm suốt đêm - Cả nét mặt lẫn ánh mắt của ông dịu lại khi nhớ đến chuyện xa xưa.

Regan đã hình dung ra được cảnh tượng ấy trong đầu.

- Rồi sau đó?

- Tôi giải thích cho cô ấy biết tình hình của tôi. Trách nhiệm của tôi đối với mẹ tôi và các cổ đông. Không có cách nào tôi được tự do để cưới cô ấy.

- Tôi nghĩ chắc bà ấy không muốn làm tình nhân của ông mà thôi.

- Thú thật, tôi tin rằng chuyện không lấy được nhau làm cho tôi đau khổ nhiều hơn làm cho cô

ấy đau khổ. Linda có tấm lòng rất quảng đại và hiểu trách nhiệm hơn hết. Cô ấy bằng lòng chấp nhận cuộc sống do chúng tôi vạch ra như thế nào cũng được.

- Vì thế bà ấy chuyển từ New Orleans đến Blue Bayou?

- Phải. Tôi nghĩ cô ấy ở đây dễ dàng hơn, có cô ở gần, tôi gặp cô được thường xuyên hơn. Nhưng khi cô ấy đến đây, vấn đề càng khó khăn hơn. Vì chúng tôi sống bên nhau càng nhiều bao nhiêu, thì tôi càng muốn ở với cô ấy bấy nhiêu. Chuyện trở nên lục đục và sau một thời gian, lòng ân hận và sự cay đắng trước hoàn cảnh có vợ của tôi đã có nguy cơ phá hỏng những gì chúng tôi đã có với nhau. Chính lúc đó tôi mới quyết định dứt khoát phải làm gì.

- Cho nên ông giết bà ấy? - Nate hỏi, quàng tay quanh vai Regan với vẻ che chở.

- Dĩ nhiên là tôi không giết! - Charles vùng đứng dậy - Mẹ kiếp, tôi yêu cô ấy mà. Tôi sống hết đời với cô ấy. Tôi quyết định rời khỏi Blue Bayou để lập cuộc đời mới Linda. Mẹ tôi không chấp nhận ý kiến ấy.

- Vì nếu ông bỏ đi với tình nhân, thì thế nào vợ ông cũng ly dị và lấy hết tiền bạc.

- Phải. Chúng tôi cãi nhau. Cô ấy nói tôi không giỏi bằng bố tôi. Tôi đã hứa với Linda tôi sẽ giải quyết được vấn đề khó khăn này sau khi nói chuyện với mẹ tôi, nhưng tôi đã quá tức giận, tôi lái xe đi New Orleans, khi đến Quarter nhậu say bí tỉ.

Regan cảm thấy không thể cảm thông cho ông ta được - Rốt lại, ông ta vẫn còn sống.

- Chuyện gì xảy đến cho Linda? - Cô hỏi. Hình ảnh bộ mặt tức giận của Bethany Melancon hiện ra trong óc cô - Có phải mẹ ông giết bà ấy không?

- Phải - Ông ta cào ngón tay trên mái tóc màu xám. Rồi ông lắc đầu - Không.

- Thế nghĩa là sao? - Regan hỏi, cố giữ bình tĩnh.

- Cả hai - Ông thở hỗn hển thật mạnh - Mẹ tôi không bao giờ lái xe. Không cần phải lái. Muốn đi đâu, bà chỉ biểu tài xế lái đi thôi. Nhưng dĩ nhiên gia nhân sẽ nói ra chuyện bà làm, nên tối đó bà không muốn để cho nhân viên trong nhà biết bà đi đâu, nên...

- Bà biểu Caledonia lái xe cho bà đi - Nate nói.

- Phải. Khi tôi nói cho bà nghe Linda yêu tôi rất nhiều, không thua gì tôi yêu nàng, bà không tin. Bà nghĩ rằng "Đồ bạch đình đào mỗ" bà gọi cô ấy như thế, chỉ chạy theo tiền của tôi. Cho nên bà đem theo 25,000 dollar bằng cổ phiếu để mua cô ấy.

- Nhưng Linda không cần tiền - Regan đã hiểu mẹ cô đủ để tin chắc như thế. Cô cũng đã làm công việc điều tra kẻ giết người, nên cô có thể hình dung ra hiện trường, bà già lúc ấy chắc tuổi bằng còn bà bây giờ, thế nào bà cũng tỏ ra ta đây là cao quý. Nhưng bà công tước nói với nông dân. Nhưng bà đã gặp một người mà tiền bạc của Melancon không mua được.

Chắc bà ta tức giận vì không thương thảo được. Thậm chí có lẽ bà ta còn la hét, như bà ta đã làm tối nay. La hét, Regan nhớ, như *Cauchemer[29]* trong cơn ác mộng của cô.

Mẹ cô chắc vẫn giữ bình tĩnh. Nói tóm lại, bà có đứa con nhỏ đang ngủ trong phòng ngủ. Có lẽ bà ta đã mở cửa sổ để gọi Caledonia vào giúp. Chắc đã có sự xô đẩy xảy ra. Đấy. Căn phòng nhỏ; mặc dù Regan không nhớ đồ đạc trong phòng, nhưng chắc có nhiều bàn ghế.

- Đây là tai nạn - Cô nói.

- Chính mẹ tôi nói thế - Charles thần nhiên xác nhận - Rõ ràng là Linda đã té, và đầu vào góc bàn salon, Caledonia thường nói láo có sách để che chở cho mẹ tôi, nhưng tôi không tin chuyện bà ấy kể - Ông thở dài thườn thượt - Bây giờ tôi vẫn tin. Mẹ tôi bị quần trí, và cả hai người quyết định dàn cảnh chuyện này giống như một vụ tự tử. Caledonia giúp bà mang thi thể Linda ra garage. Họ để cô ấy vào xe, mở máy, rồi ra về.

- Không biết hai người có ai nghĩ đến việc họ đã để một đứa bé 2 tuổi một mình trong nhà để nó tự tìm lấy thức ăn không? - Nate hỏi, tức giận vì chuyện của Regan.

- Đây là... - Charles dừng lại, như thể đã tìm từ cho chính xác - Mặt trời tệ nhất của thảm cảnh này.

Nate cảm thấy tội lỗi, vì anh đã mang đến cho cuộc đời Regan chuyện bê bối này. Nếu không có anh thì chắc cô ta tin tưởng rằng bố cô là vị anh hùng chết ngoài mặt trận, chứ không phải người đàn ông chọn con đường giữ im lặng và để cho người ta mang con gái đi.

Regan đưa tay vuốt tóc.

- Melancon, chúng ta hãy nói thẳng chuyện này ra. Ông không nghĩ đến chuyện hoá ra ông là bố tôi? Tôi đã sống 33 năm không có bố, và...

- Cái gì? - Về ngạc nhiên của ông ta rất thành thật chứ không giả tạo - Tôi không phải là bố của cô, cô Hart à. Khi tôi gặp Linda, cô ấy đã có cô rồi.

Nate có thể nói Regan cũng ngạc nhiên như anh khi nghe ông ta nói thế, nhưng cô đã giữ thái độ rất bình tĩnh khiến anh phải khâm phục. Regan nói:

- Vậy thì chắc có lẽ bà ấy có quan hệ với ai nữa.

- Tôi tin là trước khi gặp tôi, cô ấy đã có nhiều mối quan hệ khác. Tôi không lấy điều đó để trách cô.

- Thế thì ông là người quá tuyệt! - Nate nói.

Charles nhìn Nate, ánh mắt gay gắt.

- Tôi yêu cô ấy - Ông ta lặp lại - Tôi bằng lòng bỏ hết tất cả vì cô ấy - Ông quay qua Regan - Và cô nữa - Mặc dù câu chuyện nghiêm trang, nhưng ông cũng hơi nhếch mép - Tôi nghĩ là tôi sẽ không bao giờ có con, vì Toni cho biết ngay khi mới cưới nhau là bà ấy không thể có con, nhưng tôi cũng đã chăm sóc cô như con ruột của tôi.

- Ông có biết người nào từng quan hệ với bà ấy trước ông không?

- Không. Nhưng cho dù tôi biết, chắc tôi cũng không thể nói cho cô biết ai là bố cô.

- Tại sao không?

Cặp mắt ông ta dịu dàng, bộc lộ nỗi âu lo của người thương gia mà Nate chưa bao giờ thấy.

- Vì Linda Dale không phải là mẹ đẻ của cô, cô thám tử à - Ông ta nói.

- Tôi không hiểu nổi! - Regan cảm thấy xây xẩm và Nate ôm chặt lấy cô.

Mặc dù cô đã học nghề điều tra, nhưng cô vẫn cảm thấy như thể cô đã vào trong một ngôi nhà có ma, đang đi qua những hành lang tối tăm thì ma nhào vào mình.

- Rõ ràng tôi là đứa bé mới biết đi mà cảnh sát đã tìm thấy trong nhà sau khi ông Boyce phát hiện ra thi thể của bà ấy - Hình ảnh Linda Dale nằm ở ghế trước trong xe chắc đã in lại trong óc cô rất lâu, và cô bức tức khi thấy hình ảnh này không bị xoá mờ trước kỷ niệm sung sướng hơn - Tôi có con voi.

- Còn Gabriel - Ông ta nhắm mắt hít vào một hơi dài. Khi mở mắt ra lại, ông mỉm cười - Con voi này bán ở trong cửa hàng nhỏ tại khu phố Quarter. Đi đâu cô cũng kéo nó đi theo. Đó là đồ chơi đầu - mà cũng là cuối cùng - tôi mua.

- Sau khi vui chơi ngày cuối tuần trở về, tôi nghe tin Linda chết, tôi liền nghĩ là Toni đã giết cô ấy. Có thể bà ấy không yêu tôi, nhưng chắc chắn bà thích làm bà Charles Melancon. Tổ tiên của bà làm giàu bằng nghề buôn bán nô lệ, thậm chí có khi hành nghề ấy ngay ở đây. Cho nên bà rất khao khát được làm dâu trong gia đình tôi để để được mọi người kính nể.

- Và làm nữ hoàng trong vùng khi ông không thể đội vương miện được nữa - Regan nói.

- Đúng thế - Ánh mắt ông ta hiện ra vẻ kính phục - Nhận định của cô rất chính xác, mặc dù cô đến Blue Bayou chưa lâu.

- Tôi quan sát rất nhanh - Nhờ cô làm nghề điều tra kẻ giết người - Ông biết mẹ ông giết Linda khi nào?

- Hàng chục năm sau. Bà ta và Caledonia giữ bí mật rất kín, chỉ đến khi bà bắt đầu mất trí và những lúc bà hồi tưởng lại quá khứ tôi mới biết được sự thật.

Nate nói:

- Chắc khi ông biết mẹ mình giết người mình yêu, ông đau khổ ghê lắm.

- Phải. Trước đó tôi cứ tin rằng Linda tự tử vì nghĩ là tôi đã phụ bạc nàng.

- Tại sao ông biết bà không phải là mẹ tôi? - Regan hỏi.

- Vì cô ấy nói cho tôi biết. Chúng tôi nói cho nhau nghe đủ thứ.

Regan rất ngạc nhiên khi nghĩ rằng, tại sao người phụ nữ không chồng làm cái nghề không phù hợp với nhiệm vụ làm mẹ như thế, mà lại nhận nuôi một đứa bé. Cô không tìm ra được câu trả lời.

- Có phải bà ấy là dì tôi không?

Ông ta gật đầu.

- Karen Hart mới là mẹ đẻ của cô. Bà ta lấy bố cô trong khi hai người đang học luật, và có kế hoạch sẽ hành nghề với nhau. Ông ta đã gặp vận không may, nên khi bị động viên, ông đăng ký vào thủy quân lục chiến. Trong lúc ông ở Việt Nam, ông thấy thích làm quân cảnh và định khi xuất ngũ, sẽ vào lực lượng cảnh sát, nhưng việc này không làm cho Karen bằng lòng.

- Sau khi bà ly dị một thời gian ngắn, bà nhận ra mình có mang. Bà định đi phá thai thì Linda bảo bà cứ tiếp tục mang thai, và khi sinh ra, cho cô ấy đưa bé - đứa bé ấy là cô - Lần này ông ta cười nhả cả hai mắt khi nhớ đến chuyện cũ - Karen không phải là người khó khăn. Vả lại, Linda là người có tài thuyết phục. Và cô ấy thích có tôi để nuôi. Cô ấy còn có tài làm mẹ bẩm sinh. Tôi nghĩ cô ấy chưa bao giờ được hạnh phúc như thời gian sống với cô.

Regan nghĩ, ít ra thì đây cũng là trường hợp giúp cô tìm ra được tông tích của mình.

- Tôi đã gọi Karen báo tin cho bà ấy biết - Ông ta nói tiếp, trả lời cho câu hỏi mà Regan nêu ra trong óc lâu nay: làm sao Karen Hart biết em gái mình đã chết, vì bố của Nate không biết chỗ ở của bà? - Bà ấy đến nhận cô. Tôi hỏi tôi có thể tiếp xúc với cô được không, vì chúng ta rất gần gũi nhau và tôi nghĩ cô sẽ nhớ người đàn bà từng làm mẹ cô. Tôi không biết Karen có tin chuyện Linda Dale tự tử hay không, và có lẽ bà ấy không tin tôi, nhưng bà nói không muốn gây cho cô bối rối về sau vì vấn đề nguồn gốc của cô. Bà ta còn cảnh cáo tôi rằng, nếu tôi còn cố tìm cách tiếp xúc với cô, bà sẽ làm đủ các hợp pháp để không những làm cho tôi mất uy tín và làm hại đến công việc của tôi thôi, mà còn nguy hiểm đến tính mạng của tôi nữa. Tôi tin bà ấy.

Regan cũng tin.

- Nhưng lý do duy nhất khiến tôi nghe theo lời bà ấy, là vì tôi nghĩ có lẽ không nên để cho cô biết rõ những gì xảy ra trong 2 năm đầu của đời cô.

Ông thở phào như thể cảm thấy nhẹ nhõm, vì cuối cùng đã nói hết ra được chuyện bí mật trong lòng.

- Tôi nhận thấy chuyện này là một cú sốc thật mạnh - Ông ta nói - Nhưng tôi muốn nói với cô chuyện giống như tôi đã nói với Karen. Tôi thích được tiếp xúc với cô. Nếu cô cho chuyện này là có thể được.

- Tôi không biết - Regan không nói dối được - Tôi cần phải có thời gian để cho tâm trí được ổn định đã.

Ông gật đầu.

- Tôi hiểu - Ông ta đứng dậy - Tôi nên đưa mẹ tôi về nhà.

Không có quy chế giới hạn về tội giết người, và mặc dù có thể đây là tai nạn, nhưng bà già đang nằm trên lầu cũng phải chịu trách nhiệm. Dù biết thế, Regan không chặn ông lại, để cho ông đi ra.

*

Khi Nate chở cô về khách sạn, Regan rất mừng vì anh không nói gì hết. Cô cảm thấy kiệt sức khi nghe xong câu chuyện.

Hơn 1 giờ sau khi Bethany Melancon gây sự, họ trở về phòng.

- Tốt - Cô nói vừa thở dài - Hồi này em nghĩ chắc không bao giờ em quên được ngày này. Charles Melancon và mẹ ông ta đã tạo ra việc này.

- Câu chuyện thật quái đản - Anh nói.

- Đúng thế.

- Rồi em sẽ làm gì tiếp theo?

- Em thấy chẳng có gì nhiều để làm. Không cần thiết phải mở cuộc điều tra. Bà Melancon không có khả năng ra hầu tòa, còn Caledonia là bà già không cần phải bị trừng trị vì tội tòng phạm giết người.

- Nhận nuôi đứa bé cho chị mình như thế, Linda hẳn là người rất đặc biệt - Nate nói.

- Phải - Regan lại thở dài, tinh thần mệt mỏi vì vừa trải qua cơn sóng gió quá kỳ lạ - Bà ấy rất đặc biệt. Em phải khâm phục mẹ em về việc nhận nuôi con như thế, vì không ai bắt buộc bà phải làm thế.

- Có lẽ anh rất mừng việc đã xảy ra như thế - như thế có vẻ cũng hài lòng vì việc đã diễn ra như vậy - Lại một lần nữa, cô thám tử của anh thật là người đáng chú ý - Anh cảm thấy có tội vì đã khui cái lon giòi này ra - Anh thận trọng nói, cố tìm cách để nói lên những từ mà anh nghĩ là không muốn nói với phụ nữ.

- Em chẳng sao.

Anh không tin cô đã bình tâm sau việc xảy ra như thế này, nhưng cô sẽ không sao. Anh nghĩ thế.

- Anh nghĩ rằng - Anh nói với vẻ thản nhiên - Việc em bị giữ làm con tin và buổi tiệc tối nay đã làm cho anh cảm thấy phải dành cả cuộc đời còn lại của anh để đền bù cho em.

Anh cảm thấy cô cứng người trong tay anh. Không phải dấu hiệu tốt.

- Ôi, Nate - Cô vuốt tay lên mái tóc mình.

Mẹ kiếp, đúng là dấu hiệu không tốt.

- Anh yêu em, Regan.

- Anh không thể yêu được đâu.

Có lẽ phải dứt khoát mới được.

- Dĩ nhiên anh yêu được. Đáng ra anh đã nói hồi nãy trong tối nay, nhưng khi ấy nhiều việc quá lộn xộn.

- Có lẽ nói thế không đúng sự thật - Cô lắc đầu nhìn ra ngoài con kênh đầy ánh trăng vàng - Mặt trăng đầy đặn.

- Trăng đẹp thật!

- Phải. Nhưng mọi người đều biết thiên hạ hành xử khác đi trong thời gian có mặt trăng đầy. Em đã học được rằng đừng vạch kế hoạch nghỉ cuối tuần khi trăng tròn, vì những vụ giết người thường gia tăng, và có trời biết, khi em làm cảnh sát tuần tra...

- Điều mà anh cảm nghĩ không có liên quan gì đến trăng tròn hết - Ước sao cô có vẻ sung sướng hơn một chút về lời tuyên bố của mình, anh ôm khuôn mặt lo âu của cô giữa hai bàn tay - Regan, anh yêu em. Và anh muốn cưới em - Đấy, anh đã nói từ C và có sao đâu. Thực vậy, nghe nói to từ ấy, anh cảm thấy lòng rất bình tĩnh.

- Còn quá sớm.

- Được rồi - Anh có thể chờ đợi - Anh biết phụ nữ thích thời gian đính hôn dài để họ có đủ thì giờ vạch kế hoạch làm cho đám cưới được rôm rả, và trong lúc anh chờ đợi tuần trăng mật của chúng ta - Jack đề nghị đến Kauai, vì anh và Dani đã sống với nhau một thời gian vui vẻ ở đấy - Anh sẽ bằng lòng đón nhận bất cứ cái gì em muốn.

- Nate - Đến phiên cô ngắt lời anh - Em không nói về thời gian cần thiết để vạch chương trình làm đám cưới. Đang còn quá sớm để yêu nhau.

- Nay, trước đây anh đã nghĩ như thế, nhưng từ khi gặp em, anh nghĩ tình yêu nở đúng thời gian của nó. Đến lúc nở, thì nó nở - Anh cà khớp ngón tay lên má cô. Lồng ngón tay vào tóc cô - Và bây giờ chỉ là thêm khát nhục dục.

*

Không có gì giống như cũ. Công việc của cô, trước đây cô đã bắt đầu cảm thấy chán nản, thì bây giờ lại càng chán hơn. Người đồng sự mới của cô không có gì sai trái, nhưng anh ta được chuyển từ ban bài trừ ma túy đến, chứ không phải Van.

Thường thì cô thích California, nhưng quang ảnh hồ bơi ở ngoài cửa sổ căn hộ của cô không thể sánh kịp với cảnh chim diệc làm tổ trên lạch sông, và mặt trời thường xuyên, một phần đặc biệt trong nếp sống ở Los Angeles, hình như quá nhàm chán.

Cô nhận của Charles Melancon một lá thư, và bốc đồng gọi ổng lại. Cô không biết cô có nên xem ổng như người bố nuôi hay không, nhưng cô nghĩ một ngày nào đấy, họ có thể trở thành bạn bè với nhau.

Ngoài việc cô nhận một lá thư viết trên giấy của văn phòng thị trưởng, bức thư cảm ơn cô về việc tặng tiền cho các cơ quan từ thiện ở địa phương, cô không nghe tin tức gì về Nate hết. Sau khi cô quay về L.A. 1 tuần, nếu cô không nhận tin nhắn của Dani nơi máy nhắn, thì chắc cô nghĩ anh đã chia tay cô. Tin nhắn của Dani nói cô nên gọi cho Nate.

Bản chất người cảnh sát trong cô lập tức lo sợ có chuyện gì xấu xảy ra, cô liền gọi điện thoại cho anh nhưng chỉ được máy nhắn tin trả lời.

Chào, Josh và tôi đang tập dã cầu. Nếu quý vị gọi để giữ phòng dự lễ hội Cajun Days, xin gọi cho Jewel Breaux số máy 504 53 142, cô ấy rất sung sướng dành chỗ cho quý vị. Nếu quý vị gọi để hỏi về buổi họp của Hội đồng Thành phố sắp đến, xin trả lời buổi họp sẽ tổ chức vào tối thứ Hai vào lúc 7 giờ 30. Buổi họp chỉ diễn ra trong vài phút thôi. Chúng tôi sẽ biểu quyết lấy ý kiến sơn lại các ghế ngồi ở sân bóng dã cầu Buccaneer bằng màu gì, nếu quý vị muốn xây cất cái gì, xin để lại lời nhắn, và tôi sẽ phúc đáp ngay sớm chừng nào hay chừng ấy. Còn nếu người gọi đến là Regan, thì... anh vẫn yêu em, chère à.

*

Khi chiếc thuyền chạy băng băng trên mặt nước đen ngòm đầy sương mù, tim của Regan đập thình thịch vì nôn nóng, hân hoan.

- Tôi rất cảm ơn anh về việc này - Cô nói với Jack. Từ ngày lễ Mardi Gras đến nay, thế là đã 1 tháng rồi. Sau khi tìm hiểu cơn bão nhiệt đới vừa rồi đang làm cho con đường đến nhà Nate ngập nước, cô cứ sợ không đến được nhà anh.

Jack cười để lộ hàm răng trắng trong bóng đêm lơ mờ ánh trăng.

- Người nào ở cả đời tại vùng đầm lạch này cũng rất dễ lạc đường vào ban đêm. Nếu người ta bị lạc, người ta chỉ còn nước gọi đội cứu hộ cho đến sáng, để họ đi tìm thôi. Vì thế, chắc cô đã thay đổi ý kiến về việc lấy chú em tôi.

- Tôi không để ý.

- Tôi rất sung sướng nghe cô nói thế, chère. Vì Nate cũng không thay đổi.

- Tôi biết - Cô gọi cho anh hàng ngày, chọn hững lúc cô đoán anh đang làm việc. Tin nhắn trên máy thay đổi hàng ngày, đường dây vẫn giữ nguyên như cũ. Việc này làm cho cô ngạc nhiên, sung sướng. Cuối cùng cô nhận ra anh nói đúng. Cô đã yêu anh ngay từ đầu - nếu không từ khi anh xuất hiện nơi sở cảnh sát, thì ít ra cũng từ cái đêm họ cứu Josh.

Thời gian thật sự không thành vấn đề. Ngoại trừ việc cô đã bỏ phí 30 ngày đêm mà đáng ra họ đã ở cùng nhau. Đã đến lúc phải biết dung hòa lý trí và tình cảm.

- Anh và Dani đưa Josh đi nghỉ cuối tuần thật tuyệt.

- Ba người của cô đã tạo nên một gia đình nhỏ tuyệt vời - Ngôi nhà hiện ra khi họ vòng qua ngã tư. Jack tắt máy, cho thuyền chạy đến bến đậu - Nhưng thỉnh thoảng đàn ông đàn bà cần phải có tự do riêng.

Ánh đèn vàng chiếu sáng từ các cửa sổ chào đón cô. Lần đầu tiên trong đời, Regan hiểu được khái niệm về nhà.

- Tôi không biết cô đã dự lễ cưới Cajun lần nào chưa? - Jack hỏi khi anh buộc thuyền vào bến.

- Chưa, chưa lần nào - Nghĩ đến chuyện đám cưới, cô vẫn cảm thấy hoảng sợ khi nhìn cảnh bạo loạn ở thành phố - Tôi nghĩ đến cảnh im lặng. Có lẽ chỉ dành cho gia đình và một ít bạn bè thân.

Anh cười, giọng cười oang oang làm giật mình ba con diệc nằm trong tổ trên đám sậy, chúng bay lên trời đêm, cánh vỗ chập chờn dưới ánh trăng đầy trắng xoá.

- Đám cưới của Cajun không yên lặng như thế đâu. Đám phụ nữ chuẩn bị cho ngày lễ này hàng tuần.

- Họ có muốn tôi tham gia vào không?

- Chúng tôi phải để yên cho hai người ở với nhau chứ - Jack lấy cái xách bằng vải xanh gọn gàng của cô dưới đáy thuyền - Cô có cần tôi mang giúp cái xách này cho cô không?

- Xách không nặng - Cô cười với anh - Cảm ơn. Cảm ơn rất nhiều.

- Tôi rất hân hạnh được giúp cô - Anh cúi đầu, hôn phớt lên má cô - Chào mừng cô đến với gia đình Callahan, chère.

Cô đợi cho đến khi anh ta leo xuống thuyền lại, rồi biến mất ở góc đường. Cuối cùng cô đến nơi ở riêng của mình. Chắc không quay lui nữa.

Cô lấy điện thoại di động, bấm số cô đã thuộc lòng.

Khi nghe giọng Nate trả lời, ngay sau hồi chuông thứ nhất, cô nói:

- Em gọi để hỏi về việc làm cảnh sát trưởng. Nếu nhiệm sở ấy còn trống, em vừa đến thành phố
- Ổ thực ra em đang ở tại bến thuyền - và em muốn có kế hoạch phỏng vấn riêng.

Cánh cửa bật mở. Khi Regan thấy Nate hiện ra dưới ánh trăng, cô ước chi tim cô mọc cánh để bay đến.

- Em cũng đang tìm một nơi ở - Cô nói tiếp vào điện thoại - Cho nên em sẽ cảm ơn bất cứ ý kiến gì mà ông thị trưởng Blue Bayou và nhà thầu khoán giỏi nhất đưa ra.

Khi cô bước lên phía anh, anh cũng bước đến phía cô bằng những bước dài, quả quyết.

- Vì em đã cho hết tài sản thừa hưởng, và ngân sách địa phương không thể chi trả cho em tiền đủ để quay về L.A., nên em muốn có được phần thưởng đăng ký. Em nghĩ đến số người sắp mua vé để xem các trận đấu của đội nhà Buccaneer - Em nghe đội có một cầu thủ thiếu niên mới chơi rất xuất sắc.

Họ chỉ còn cách nhau vài bước.

- Đây là Regan gọi.

Cô đóng máy điện thoại, lòng phân vân tự hỏi tại sao lại có thể xa cách người đàn ông này một thời gian lâu đến thế. Khi cô nhón chân, quàng hai cánh tay quanh cổ anh, dán môi vào môi anh, cô thấy mắt anh chan chứa tình yêu.

- Vì em mãi mãi yêu anh.

HẾT

-
- [1] Chère: tiếng Pháp - có nghĩa là *Em yêu*
 - [2] Mon Dieu!: tiếng Pháp - có nghĩa là *Trời đất!*
 - [3] Đàn bà đẹp
 - [4] *Rất cảm ơn*
 - [5] *Không*
 - [6] *Rất cảm ơn*
 - [7] *Không*
 - [8] National Center for Missing an Exploited Children
 - [9] Gái đẹp
 - [10] Bánh xe lăng tử
 - [11] *Đến đây*
 - [12] Cô gái tóc vàng xinh đẹp
 - [13] Thứ Ba béo
 - [14] Thứ Ba gầy
 - [15] *Cảm ơn*
 - [16] Bệnh mất trí nhớ
 - [17] *Trời!*
 - [18] *Thiên thần của anh*
 - [19] *Trời ơi!*

- [20] Em là ánh nắng của anh
- [21] Chạy
- [22] Lễ Cầu Xin
- [23] Những người chạy
- [24] Người trưởng toán điều hành
- [25] Những bang miền Nam nước Mỹ
- [26] Đồ đi
- [27] Charles Melancon Bố
- [28] Junier - con
- [29] Ác mộng

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>